DAVID ICKE

CEL MAI MARE SECRET (SECRETUL SUPREM)

VOLUMUL II

Capitolul 15

Copiii lui Satan

Ritualurile de magie neagră cunoscute sub numele de satanism sunt expresia modernă a ritualurilor antice care includeau sacrificii umane din Babilon şi din societăţile infiltrate de Frăţie: sumerienii, fenicienii, hitiţii, egiptenii, canaaniţii şi popoarele acadiene (printre altele). De-a lungul istoriei a existat o procesiune nesfârşită a aceloraşi ritualuri închinate aceloraşi divinităţi, acest proces având o importanţă deosebită inclusiv pentru iniţiaţii moderni ai Frăţiei.

În viziunea mea, conceptul de satanism nu are nimic de-a face cu viziunea creştină despre Satan. Personal, folosesc acest cuvânt pentru a descrie orice ritual care implică sacrificii şi torturi, lucru extrem de frecvent întâlnit în societatea în care trăim, oricât de incredibil vi s-ar putea părea. Satanismul este doar un alt nume pentru adorarea unei forţe negative, extrem de distrugătoare, căreia i s-au dat tot felul de nume de-a lungul istoriei: Nimrod, Baal, Moloh sau Moleh, Set, diavolul, Lucifer, etc., etc. Satanismul perverteşte tot ce este pozitiv, la fel cum naziştii au luat simbolul pozitiv al svasticii şi l-au inversat, pentru a simboliza astfel un element negativ. În mod similar, sataniştii au inversat pentagrama şi folosesc frecvent culoarea negru pentru a simboliza întunericul, de pildă în aşa-numitele lor Mise Negre. Ei inversează în egală măsură simbolismul culorii alb, care devine astfel pentru ei o culoare profund negativă. Reţelele sataniste au fost create, sub diferite nume, de Frăţia Babiloniană, care are nevoie de ele. Vă mai aduceţi aminte de relatările despre Privitori şi despre urmaşii acestora, Nefilimii, care afirmau că aceştia obişnuiau să bea sânge? Frăţia ştie că sângele conţine forţa vieţii. Băutul sângelui

menstrual a fost întotdeauna o caracteristică a liniilor genealogice reptiliene, care au nevoie de sânge pentru a putea trăi în această dimensiune. Sângele era cunoscut sub numele de Focul Stelar, esenţa lunară a femeii. Ciclul menstrual al femeilor este guvernat de ciclurile lunii, iar sângele conţine această energie. De aceea, se presupune că ingredientele sale au capacitatea de a prelungi viaţa. În India, el era numit *soma,* iar în Grecia ambrozie (conform anumitor cercetători). Aceste băuturi erau considerate nectarul zeilor şi chiar erau – al zeilor reptilieni care sunt genetic băutori de sânge. Pocalul sau cupa „Sfântului Graal" simbolizează de asemenea pântecul feminin şi băutul sângelui menstrual, fiind totodată un simbol al liniilor genealogice reptiliene „regale". Sângele menstrual era oferit elitei liniilor reptiliene „regale" de către preotese fecioare, aceasta fiind originea unor expresii precum „Femeia Roşcată" sau „Femeia Sacră" (la greci). Cuvântul grecesc care desemnează această expresie, *hierodulai,* a fost tradus în engleză prin *harlot* (n.n. prostituată) şi în germană prin *hores,* care stă la originea cuvântului *whore* (n.n. de asemenea, prostituată). Însuşi cuvântul „ritual" provine de la această practică *(ritu* = roşiatic), la fel ca şi cuvintele „rit" şi „roşu" (n.n. *red* în limba engleză). Sângele menstrual este unul din motivele pentru care culoarea roşie este atât de importantă pentru satanişti, dar şi pentru folosirea culorii auriu de către liniile genealogice „regale". Aurul este metalul zeilor, dar pentru Anunnaki descrişi în Tăbliţele Sumeriene, sângele menstrual era „aurul zeilor".

Reptilienii şi liniile lor genealogice beau sânge pentru a obţine forţa vitală a unei persoane, de care au nevoie pentru a putea exista în această dimensiune. Atunci când beau sânge

uman şi când mănâncă din carnea unui om, ei îşi schimbă frecvent forma în reptilieni. Cel puţin, aşa mi s-a povestit de către cei care au putut asista la acest proces. Băutul sângelui este o caracteristică genetică a lor, iar o mare preoteasă sau „Zeiţă Mamă” a Elitei, care a realizat asemenea ritualuri în faţa Frăţiei la cel mai înalt nivel, mi-a povestit că fără acest sânge uman reptilienii nu şi-ar putea păstra înfăţişarea de oameni în dimensiunea noastră. Numele actual al femeii de care vorbesc este Arizona Wilder, dar înainte s-a numit Jennifer Ann Green. Interesant mi s-a părut faptul că, din spusele ei, reptilienii vânează toate popoarele ariene din univers, sângele rasei albe având o importanţă cu totul specială pentru ei, dintr-un motiv sau altul, şi cu deosebire cel al oamenilor cu părul blond şi ochii albaştri. De aceea, ei s-au infiltrat în rândul rasei albe încă de pe vremea când aceasta trăia pe Marte, urmând-o apoi pe pământ. Nu este exclus ca venirea reptilienilor pe această planetă să fie mult mai recentă decât cred marea majoritate a cercetătorilor. Se pare că un program de încrucişare genetică realizat în urmă cu numai câteva mii de ani între reptilieni şi marţieni a creat o rasă cu o structură genetică reptiliană extrem de puternică. Această structură este vitală pentru ei, din motive pe care le-am explicat mai devreme. Se pare că reptilienii au nevoie de o anumită proporţie de gene de-ale lor pentru a-şi putea schimba forma. Oricum, contează mai puţin momentul în care s-a produs încrucişarea, cât faptul că aceasta s-a produs.

Satanismul are la bază o manipulare a conştiinţei şi a energiei. Aceste ritualuri profund dezgustătoare creează un câmp de energie pe o anumită frecvenţă de vibraţie, care permite unirea conştiinţei participanţilor cu alte conştiinţe din regiunea inferioară a celei de-a patra

dimensiuni. Această dimensiune, cunoscută şi sub numele de astralul inferior, rezonează – între altele – cu emoţiile inferioare precum teama, vinovăţia, ura, etc. Atunci când un ritual se focalizează pe aceste emoţii, aşa cum procedează satanismul, se creează o conexiune puternică între conştiinţa participanţilor şi cea a reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Aceştia sunt „demonii” invocaţi de aceste ritualuri, de când a început această poveste sinistră, acum câteva mii de ani. Iniţierea permite preluarea în posesiune a trupului iniţiatului de către reptilieni. Liderii sataniştilor sunt reptilieni pur-sânge îmbrăcaţi în forme umane. Ritualurile lor se produc invariabil în acele locuri unde există vortexuri energetice, astfel încât teroarea, ororile şi ura create de ei să pătrundă în reţeaua energetică a pământului şi să influenţeze câmpul magnetic al planetei noastre. Ele reduc frecvenţa vibratorie şi afectează gândirea şi comportamentul uman. Dacă veţi merge într-un loc în care se ţin ritualuri satanice, veţi simţi imediat răutatea şi ura care plutesc în aer. Acest „aer” este de fapt un câmp vibratoriu generat de formele-gând ale sataniştilor. Nu întâmplător există expresii precum „o atmosferă veselă, luminoasă sau plină de iubire”, sau invers „o atmosferă de ură şi neîncredere”. Cu cât câmpul energetic al pământului este mai apropiat de regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, cu atât mai multă putere au reptilienii asupra acestei lumi şi a locuitorilor ei. Satanismul nu este doar o boală şi o perversiune. Principala sa premisă, din punctul de vedere al Frăţiei, este controlul câmpului magnetic al pământului, adorarea şi punerea la unison cu stăpânii lor reptilieni, sorbirea forţei vieţii victimelor sacrificate şi asigurarea energiei necesare pentru reptilienii care se hrănesc cu emoţiile inferioare

ale oamenilor, în special cu teama. Aceste sacrificii sunt literalmente sacrificii aduse „zeilor" reptilieni şi se petrec de mii de ani. Sacrificarea în masă a populaţiei aztece în America Centrală şi a atâtor alte popoare au avut drept scop asigurarea hranei pentru reptilienii fizici şi pentru liniile genealogice care se hrănesc cu carne de om şi beau sânge uman, dar şi a hranei subtile pentru reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Phil Schneider, unul din constructorii bazelor subterane din SUA, i-a spus scriitoarei şi cercetătoarei Alex Christopher că atunci când copiii care lucrează ca sclavi în aceste baze subterane ajung să nu mai reziste, ei sunt consumaţi pur şi simplu de reptilieni. Aceştia preferă copiii mici, căci sunt mai puţin contaminaţi ca adulţii. Greu de crezut, nu-i aşa? Sunt convins că vă vine să spuneţi: „Prostii!", căci cine este dispus să accepte un astfel de adevăr? Pe de altă parte, dacă nu privim adevărul în faţă, cum l-am putea opri vreodată?

De regulă, ritualurile satanice au loc noaptea, când câmpul magnetic al pământului este mai stabil. În timpul zilei, particulele încărcate cu energie ale vântului solar provoacă turbulenţe ale câmpului, îngreunând conexiunea interdimensională. Câmpul devine cel mai stabil în timpul eclipselor totale. Acestea au fost dintotdeauna momentele în care popoarele native îşi ţineau ceremoniile de intrare în contact cu entităţile din alte dimensiuni. Şamanii ştiu şi astăzi acest lucru. Ritualurile satanice şi sacrificiile umane, în special ale copiilor, sunt practicate pe scară largă la ora actuală de către cei mai faimoşi politicieni, oameni de afaceri, proprietari de mas-media şi figuri din industria divertismentului. Acest lucru nu este deloc de mirare, dat fiind mediul din care provin. Aceste ritualuri şi sacrificii umane au reprezentat

întotdeauna fundamentul „religiei” Frăţiei, încă din cele mai vechi timpuri. Aceasta îşi plasează apoi prin manipulare iniţiaţii satanişti în poziţiile cheie ale vieţii politice, economice, militare, medicale şi din media, dar şi în cele ale industriei divertismentului. De aceea, proporţia sataniştilor în rândul acestor oameni este mult mai ridicată decât în rândul populaţiei obişnuite. Mai mulţi satanişti mi-au povestit că există politicieni de rang înalt care depind pur şi simplu de sângele victimelor pe care le sacrifică, la fel ca de un drog, din cauza adrenalinei produse în asemenea momente. Mi s-a spus că această dependenţă este destul de frecvent întâlnită la satanişti, lucru care i-a făcut pe mulţi specialişti în domeniul reptilienilor să creadă că aceasta este substanţa de care au nevoie aceştia. Puzzle-ul începe să se contureze.

Tema sacrificiilor umane şi animale se regăseşte în întreaga istorie a umanităţii, din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. Ironia face ca ele să fi fost practicate pe timpuri cu scopul de a prezerva viaţa, nu de a o distruge. În antichitate exista convingerea că un sacrificiu adus zeilor va potoli mânia acestora, salvând astfel viaţa majorităţii. Aceasta este o altă origine a conceptului de „ţap ispăşitor”: cel ucis pentru „păcatele” altora. Astfel au apărut „eroii” religiilor, care au murit „pentru iertarea păcatelor noastre”. O altă tradiţie antică este sacrificarea regelui sau a conducătorului pentru a linişti zeii. În aşa-numitul leagăn al civilizaţiei, Africa de Nord şi Orientul Apropiat, de unde ne-au rămas documentele referitoare la Anunnaki şi Privitori, sacrificiile umane, în special ale copiilor, erau foarte frecvente. Ritualuri similare au fost practicate în China, Roma, Africa, Asia, Grecia, America de Sud şi Mexic. Exemplul aztecilor sacrificaţi în masă de dragul „zeilor” este poate

cel mai faimos între toate. Vă reamintesc de afirmaţia fostului preşedinte al Mexicului, Miguel De La Madrid, care i-a spus sclavei CIA (supusă programului de control al minţii) Cathy O'Brien că extratereştrii reptilieni au coborât pe pământ şi şi-au creat trupuri umane pe care să le posede, în special în rândul popoarelor ariene. Nu putem face o demarcaţie între reptilieni şi sacrificiile umane. Scandinavii obişnuiau să îngroape copii de vii pentru a opri epidemiile şi pentru a-l linişti pe marele zeu al Nordului Odin (Wodan sau Woden la germani). Zeii din şcolile misterelor erau invariabil asociaţi cu sacrificiile umane, tradiţie care s-a păstrat până astăzi prin intermediul reţelei globale de societăţi secrete şi sataniste ale Frăţiei. Incaşii din Peru obişnuiau să sacrifice copii, iar sacrificiile umane au fost practicate din cele mai vechi timpuri în Europa. De pildă, druizii aveau un ritual de îngropare a unui copil viu la temelia unei clădiri noi, sau de împrăştiere a sângelui copilului pe fundaţia respectivă. Acelaşi ritual apare în multe regiuni ale lumii. Legendele Sfântului Columba (porumbel, Semiramida) afirmă că acest erou „creştin" le-a spus celorlalţi călugări că unul dintre ei ar trebui înmormântat de viu la temelia unei mânăstiri noi ce urma să fie construită pe insula scoţiană Iona (Soare), pentru a „sfinţi" solul. Un anume Sfânt Oran s-a oferit voluntar, iar legenda spune că el a ajuns drept în cer. Istoricul roman Tacit povesteşte că druizii considerau o datorie de onoare să îşi stropească altarele cu sângele duşmanilor capturaţi. În plus, ei obişnuiau să îşi consulte zeii citind în intestinele umane. Legende similare există în Irlanda şi în Scoţia. Mitologia irlandeză afirmă că Irlanda a fost populată la început de un grup de zei lacomi numiţi formorieni, care solicitau două treimi din copiii născuţi în fiecare an. Fenicienii şi

cartaginenii practicau sacrificii umane pe scară largă, la fel ca şi canaaniţii. În timpul războiului dintre Cartagina şi Roma, 200 de familii nobile şi-au sacrificat fiii lui Baal (zeul fenician al soarelui, Bel sau Bil).

O altă temă comună este sacrificarea primului născut, de cele mai multe ori a copiilor de sex masculin. În anumite triburi aborigene din Australia, mamele obişnuiau să îşi ucidă şi să îşi mănânce primul copil, pentru a se asigura astfel că vor mai putea avea şi alţi copii. Sacrificarea primului născut al oamenilor şi animalelor era foarte comună în antichitate, fiind menţionată destul de frecvent în Vechiul Testament. Cartea Regilor povesteşte cum Mesha, regele din Moab, a fost atât de afectat de înfrângerea sa de către israeliţi încât şi-a sacrificat fiul mai mare şi moştenitorul la tron. Vă reamintesc de asemenea episodul din Geneză în care „Dumnezeu" (zeii) a insistat ca Avraam să îşi sacrifice primul născut de sex bărbătesc pentru a-i testa credinţa şi obedienţa. Acelaşi ritual se practică în mod curent şi astăzi în rândul sataniştilor, al liniilor genealogice ale Frăţiei şi al filialelor lor, sindicatele crimei organizate precum Mafia. Sacrificarea primului fiu născut este folosită de aceşti oameni ciudaţi pentru a testa devotamentul adepţilor lor pentru cauza comună. În Cartea Numerelor, Yahve/Iehova spune negru pe alb că… „toţi primii născuţi ai Israelului îmi aparţin, atât cei umani cât şi cei ai animalelor", iar în Cartea Exodului, Yahve cere ca „Primul născut să mi-l dai întotdeauna Mie". Biblia afirmă că Avraam a venit din oraşul sumerian Ur, iar săpăturile făcute în anul 1927 de arheologul Sir Edward Woolley în Cimitirul Regal din ruinele acestui oraş atestă că sacrificiile umane se practicau încă din anul 2800 î.Ch. La fel procedau sciţii, poporul care a adus în Europa multe din liniile genealogice şi ritualurile

arienilor. Dovezi ale sacrificiilor umane, îndeosebi ale copiilor, apar în toate locaţiile şi la toate popoarele pe care le-am menţionat până acum în această carte, inclusiv în Palatul din Knossos, în Creta. Cultul craniului aflat în centrul ritualurilor a apărut de mai multe ori în povestea noastră, fiind practicat de templieri, atestat la Rennes-de-Chateau şi regăsit din nou în iniţierile din cadrul Societăţii *Skull and Bones.* Examinarea rămăşiţelor Omului din Peking, cu o vechime estimată la circa un milion de ani, şi ale Omului din Neanderthal, cu o vechime de circa 200.000 de ani, atestă că aceste ritualuri erau practicate chiar şi în acele timpuri îndepărtate. Cultul capului, care includea mâncarea creierului victimei, a devenit mai complex în Ierihon, acum aproximativ 8000 de ani. Dovezi ale unor astfel de ritualuri au fost găsite în cadrul religiei şintoiste din Japonia şi în China antică. Anath, legendara soră a lui Baal, era ilustrată cu un brâu din capete şi mâini tăiate, la fel ca şi zeiţa-mamă din Mexic.

Textele scrise din Egiptul antic descriu numeroase tipuri de torturi şi sacrificii, care s-au răspândit apoi şi în alte culturi. Egiptenii obişnuiau să îi sacrifice pe oamenii cu părul roşcat la mormântul lui Osiris, căci roşul era considerat culoarea lui Set, versiunea egipteană a lui Satan. Anumite ritualuri din epoca modernă povestite chiar de victimele supuse acestor orori seamănă până la detaliu cu cele descrise în *Cartea egipteană a morţilor,* incluzând până şi păstrarea inimii într-un vas. În Egipt, inimile erau puse pe balanţe pentru a fi judecate de zeiţa Maat. Aceasta este adevărata semnificaţie a femeii cu cununa din raze ale soarelui care ţine în mână Balanţa Justiţiei, care apare în atâtea tribunale din lume. În antichitate, fachirii brahmani din India şi din alte şcoli ale misterelor ştiau foarte multe lucruri despre droguri, torturi

rituale şi „magia” prin care creau diverse halucinaţii. Hipnoza era de asemenea amplu folosită în temple. Adoratorii demonului Bel/Baal/Nimrod din Canaan, Babilon şi Fenicia practicau sacrificii umane, acte de canibalism şi crime ale copiilor în numele lui Moloh sau Moleh, un aspect al lui Nimrod/Baal, ca parte integrantă a ritualurilor lor religioase. Baal (Domnul sau Conducătorul), zeul suprem al canaaniţilor şi fenicienilor, era considerat dătătorul de viaţă, în timp ce Moloh era distrugătorul vieţii. Ambele zeităţi trebuiau liniştite prin sacrificii umane. În timp, Baal sau Moloh a fost identificat de romani cu Saturn.

Copiind ritualurile fenicienilor şi ale canaaniţilor, cartaginenii aruncau copii în cinstea lui Baal, zeul soarelui şi al focului, în gropi încinse modelate după chipul lui Baal/Moloh. Într-un sit arheologic din apropierea oraşului modern Tunis s-au găsit 6000 de urne cu rămăşiţe calcinate ale unor copii sacrificaţi. Vă reamintesc că aceste ritualuri sunt aceleaşi cu cele practicate în epoca modernă de sataniştii Frăţiei, iar zeii cărora li se închinau anticii sunt aceiaşi zei cărora li se închină astăzi aceştia. Aşa se explică de ce au fost lăsaţi să ardă de vii copiii din Waco într-un incendiu provocat de FBI şi de ATF (Biroul pentru Controlul Băuturilor Alcoolice, Tutunului şi Armelor de Foc) – instituţii controlate de satanişti – la data de 19 aprilie 1993. Aceiaşi oameni cu mintea bolnavă sunt cei care au aruncat în aer clădirea James P. Murrah din Oklahoma, pe data de 19 aprilie 1995. În timpul exploziei au murit de asemenea foarte mulţi copii. Data de 19 aprilie corespunde unui ritual satanic legat de zeul focului, Baal sau Moloh. Şi ce anume solicită Baal? Sacrificii de copii. Waco şi Oklahoma nu au fost altceva decât sacrificii de copii aduse zeului Baal/Moloh, exact la fel ca în ritualurile din

antichitate. În mod similar, aceşti oameni consideră războiul un ritual al vărsării de sânge, în timpul căruia un număr inimaginabil de mare de oameni sunt ucişi şi mutilaţi, în timp ce planeta se încarcă cu o energie emoţională negativă incredibil de puternică. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni se hrănesc cu această energie şi o utilizează pentru a se manifesta în dimensiunea noastră. Dacă doriţi dovezi de necontestat că la Waco au fost sacrificaţi copii, vă sugerez să priviţi caseta video intitulată: *Waco: regulile angajamentului.* Vă asigur că nu veţi mai crede niciodată o altă afirmaţie oficială. Numele rituale ale „demonilor" sunt aceleaşi în zilele noastre ca şi în antichitate sau în Evul Mediu (în perioada templierilor). Acest lucru este confirmat de numeroase victime care au supravieţuit ritualurilor sataniste la care au fost supuse. Am o prietenă, terapeutul britanic Vera Diamond, care lucrează de aproape 20 de ani cu victime ale ritualurilor satanice şi ale programului de control al minţii. Iată ce povesteşte aceasta:

> „Cuvântul Satan este cel mai frecvent folosit, dar sunt invocate şi alte nume de demoni, precum Bafomet şi Behemot. Moleh (Moloh) pare să fie asociat îndeosebi cu mâncarea copiilor mici, şi mai există unul, numit Choronzon. Aceştia par cu deosebire implicaţi în sacrificarea copiilor mici".

Choronzon provine de la Cronos, versiunea greacă a numelui Nimrod. Potrivit legendei greceşti, Cronos şi-a înghiţit copiii imediat ce s-au născut, de teamă să nu fie învins mai târziu de ei. Cronos a fost cel mai puternic dintre titani, numele grecesc pentru uriaşii care au rezultat din încrucişarea reptilienilor cu „fiicele oamenilor". Grecii se referă simbolic la aceştia, numindu-i copii ai uniunii dintre cer (extratereştri) şi pământ

(oameni). Cronos a fost tatăl lui Zeus, care a supravieţuit numai pentru că a fost ascuns de mama sa în faţa tatălui ucigaş de copii. Mai târziu, Zeus a declanşat un război împotriva titanilor, inclusiv a tatălui său, pe care i-a învins, după care a domnit ca Rege al Zeilor, dând naştere unei dinastii care a continuat sacrificiile rituale ale copiilor. Aceeaşi temă poate fi regăsită în diferite culturi şi în diferite epoci. Canaaniţii-ebraicii erau profund implicaţi în practica sacrificiilor umane şi de animale, oricât de mult ar încerca să nege astăzi acest lucru istoricii lor. Sataniştii din ierarhia „evreiască" modernă continuă să practice aceleaşi ritualuri, fără ca marea majoritate a evreilor să ştie. Legendele despre sacrificarea copiilor de către evreii fanatici în timpul Paştelui evreiesc par să aibă o bază reală dacă ţinem seama de semnificaţia acestei sărbători. Aceasta nu are nimic de-a face cu Dumnezeul care trece pe deasupra caselor evreilor, neomorând decât primii născuţi ai egiptenilor. Această poveste este un simbolism profund, pe care numai un iniţiat sau un cercetător bine documentat îl pot înţelege. Anumite documente din secolele VIII şi VII î.Ch. atestă că israeliţii îşi ardeau copiii în focuri sacrificiale aprinse în Valea Ghehinonului, în afara Ierusalimului. Cum s-ar spune, copiii erau „trecuţi prin foc[1]", fiind sacrificaţi în onoarea lui Moloh-Baal. În Cartea Leviticului există un verset care spune: „Nu trebuie să-ţi laşi sămânţa să treacă prin focul lui Moloh". La rândul lui, profetul Ieremia spune negru pe alb: „Ei îşi ardeau fiii în foc şi îi ofereau ca ofrandă lui Baal". Tot el precizează: „Ei au construit locuri înalte în Tophet, aflat în Valea Hinnon, pentru a-şi arde fiii

[1] N. Tr. *"Passed over"* – trecuţi prin. În limba engleză, termenul pentru Paştele evreiesc este Passover.

şi fiicele în foc…” . Iată cum îl descrie pe Moloh John Milton în *Paradisul pierdut:*

„Moloh, cumplitul rege, pătat de sânge

Rezultat din sacrificii umane şi de lacrimile părinţilor.

Ţipetele copiilor trecuţi prin foc, în onoarea idolului lor hidos,

Au rămas neauzite

Din cauza bătăilor în tobe şi a zgomotelor”.

În Vechiul Testament abundă poveştile despre sacrificii ale oamenilor şi animalelor. Acelaşi simbolism apare în nenumărate alte texte antice care vorbesc despre sacrificarea primilor născuţi sau a copiilor mici. Chiar şi în legenda lui Iisus regăsim această temă. În ipostaza ei extremă, dogma evreiască este prin excelenţă sacrificială. Templele evreilor erau în realitate abatoare în care erau sacrificate şi ucise continuu animale. Priviţi cum îşi ucid evreii animalele chiar şi în ziua de astăzi. Carnea nu este considerată *kosher* decât dacă animalul a fost ucis prin tăierea gâtului şi lăsat până când tot sângele s-a scurs din el. La fel procedează şi musulmanii, care nu mănâncă decât carne *halal.* Liniile genealogice ale Frăţiei au avut grijă ca vechile ritualuri să se păstreze nealterate, iar elita conducătoare din zilele noastre sacrifică copii şi le bea sângele exact aşa cum se proceda în antichitate. Credinţa şi cărţile sacre hinduse au fost duse pe sub-continentul indian de către arienii din Munţii Caucaz, unul din principalele centre ale extratereştrilor sau intra-tereştrilor şi ale progeniturilor lor. De aceea, este inevitabil ca Vedele să conţină aceleaşi referiri la sacrificiile aduse zeilor. Scrise în jur de 1400 î.Ch., Vedele prezintă numele tuturor zeilor şi ale victimelor cele mai potrivite pentru fiecare în parte. Chiar şi

astăzi i se aduc ofrande umane zeiţei-mamă Kali, consoarta zeului suprem Shiva, despre care s-a spus întotdeauna că se hrăneşte cu carne de om. La templul lui Shiva din Tanjor era sacrificat în fiecare zi de vineri un copil de sex masculin, până când practica a fost oprită (teoretic) pe la jumătatea secolului al XIX-lea. Asasinii, una din cele mai vechi societăţi secrete din reţeaua Frăţiei, îşi omorau victimele prin ritualuri complexe închinate lui Kali, a cărei imagine simbolică o prezintă purtând o ghirlandă de cranii.

Copiii şi „tinerele fecioare” sunt folosiţi în aceste ritualuri sacrificiale pentru că sataniştii şi stăpânii lor reptilieni doresc să utilizeze energia lor pură, pre-puberă, pentru ei înşişi. Povestea „ritualurilor de regenerare” mi-a fost relatată de nenumărate ori, atât de foşti satanişti cât şi de victimele acestora sau de terapeuţi care lucrează cu aceste victime. Satanistul mai vârstnic stă întotdeauna în centrul unui cerc de copii sau de bebeluşi care sunt sacrificaţi, în timp ce el le absoarbe esenţa vitală, regenerându-şi astfel corpul. Cel mai faimos satanist al lumii, Aleister Crowley, asociat atât cu Winston Churchill cât şi cu naziştii, recomanda sacrificiile umane şi a recunoscut că a sacrificat el însuşi copii. În cartea sa, *Teoria şi practica magiei,* scrisă în anul 1929, el explică motivele care justifică moartea rituală şi de ce băieţii foarte mici sunt victimele ideale:

> „Magicienii din antichitate credeau că orice fiinţă vie reprezintă un depozit de energie, care depinde cantitativ de mărimea şi starea de sănătate a animalului, iar calitativ de mentalul şi de caracterul său moral. Atunci când animalul moare, energia sa este eliberată brusc. Cel care doreşte să facă o lucrare spirituală de bună calitate trebuie să îşi aleagă victima cu cea mai mare

atenţie, astfel încât să obţină forţa cea mai pură şi mai puternică. Victima cea mai perfectă cu putinţă este un copil de sex masculin, absolut inocent şi înzestrat cu o inteligenţă nativă cât mai mare".

Crowley adaugă într-o notă de subsol că potrivit jurnalului satanistului Frater Perurabo, acesta a practicat acest sacrificiu ritual de 150 de ori pe an, între anii 1912-1928. Asta înseamnă că numai acel om a sacrificat în total aproape 2500 de băieţi în acest interval de timp. Vă mai întrebaţi ce se întâmplă cu milioanele, da, milioanele de copii care dispar în fiecare an pretutindeni în lume, fără să se mai audă vreodată ceva de ei? Şi nu i-am pus la socoteală pe cei care sunt crescuţi de mici direct pentru acest scop, fără ca publicul să ştie vreodată ceva despre ei. Cred că începeţi să vă convingeţi că estimările privind sacrificiile rituale anuale nu sunt deloc exagerate. În esenţă, satanismul nu înseamnă altceva decât un furt de energie şi de conştiinţă de la o altă persoană. În vremurile de altădată era cunoscut prin expresia „răpirea sufletului". Poate că vi se pare că aceste ritualuri nu reprezintă decât o perversiune hidoasă, dar cei care le practică ştiu foarte bine că nu atât ritualul contează, cât efectele sale. Un ritual nu reprezintă decât un instrument care conduce către un ţel: furtul sau manipularea energiei. Sexul apare atât de frecvent în ritualurile sataniste deoarece în momentul orgasmului se produce o explozie de energie pentru care sataniştii şi reptilienii o pot absorbi cu uşurinţă. Energia sexuală inspirată de iubire rezonează cu o vibraţie infinit mai înaltă, motiv pentru care nu poate fi accesată de reptilieni. În schimb, sexul practicat în timpul unui ritual sau sacrificiu satanic face ca explozia de energie vitală să se producă pe o vibraţie foarte joasă, datorită

intenţiei care a stat la baza actului sexual, astfel încât energia rezonează perfect cu frecvenţa reptiliană. Energiile astrologice generate constant de mişcarea planetelor pe orbite, la care se adaugă ciclurile soarelui şi lunii, sunt folosite de asemenea pentru a spori puterea ritualurilor. De pildă, sataniştii au anumite zile în care îşi realizează ceremoniile cele mai importante. În aceste zile sunt sacrificate un număr impresionant de victime, în special copii. Câteva din cele mai importante da’te sunt: noaptea de 1/2 februarie, Întâmpinarea Domnului; 21/22 martie, Echinocţiul de Primăvară; 30 aprilie/1 mai, Noaptea Walpurgiilor/Beltane; 21/22 iunie, solstiţiul de vară; 31 iulie/1 august, Lammas, festivalul Marelui Sabat; 21/22 septembrie, echinocţiul de toamnă; 31 octombrie/1 noiembrie, Samhain/Halloween; 21/22 decembrie, solstiţiul de iarnă sau Yule.

Doresc să subliniez din nou că aceste da’te şi festivaluri nu sunt satanice în sine. Ele reprezintă momente importante în ciclul planetar anual, când pe pământ se manifestă energii extrem de puternice de diferite feluri, şi care permit realizarea unor ritualuri şi ceremonii deopotrivă pozitive şi negative. Ciclul produce energia, iar sataniştii o folosesc în propriile lor scopuri, la fel cum procedează şi cei care o folosesc în ritualuri pozitive, cum ar fi druizii moderni. Alte momente în care se realizează ritualuri satanice pe scară largă sunt nopţile cu lună plină, când energia solară reflectată de astrul nopţii se află la apogeu. De remarcat şi semnificaţia pe care o acordă sataniştii zilei de 1 mai, data când au apărut Iluminaţii bavarezi (în anul 1776) şi ziua comuniştilor şi socialiştilor din întreaga lume (o altă creaţie a Frăţiei).

Cheia lui Solomon este o carte de magie ocultă. Legenda pretinde că a fost scrisă chiar de

„regele Solomon”. Ea prezintă pentagrama şi instrucţiunile necesare pentru invocarea cu ajutorul acesteia a demonilor, alături de sacrificiile care trebuie aduse acestora din urmă. Aceste lucrări antice asigură cunoaşterea necesară pentru repetarea acestor ritualuri generaţie după generaţie. Nucleul central al cavalerilor templieri era implicat în ritualuri de magie neagră şi nu de puţine ori templierii au fost acuzaţi de satanism şi de respingere a creştinismului sub motiv că îl neagă pe Christos şi scuipă pe cruce. Se spune că se închinau unui demon foarte puternic pe nume Bafomet, un simbol al magiei negre, cunoscut şi sub numele de Ţapul din Mendes. Capricornul (capra sau ţapul, simbolizat şi de unicorn) este semnul iniţiatului şi reprezintă puterea politică, în timp ce Leul (Soarele) reprezintă puterea regală. De aici a apărut expresia potrivit căreia leul este regele junglei şi de aceea este leul prezent pe steagul familiei regale britanice. Zodia Capricornului este guvernată de planeta Saturn, în timp ce zodia Leului este guvernată de soare. De aceea, sataniştii şi magicienii negri se concentrează foarte mult asupra celor doi aştri cereşti în timpul ritualurilor lor. Din acest motiv, planeta Saturn are un impact vibratoriu mult mai puternic asupra pământului decât sunt dispuşi astrologii să recunoască. În astrologie, Saturn este considerat planeta care guvernează legea şi autoritatea. Potrivit astrologilor, el este semnul astrologic al Angliei, centrul controlului global. Se presupune că numele de Bafomet derivă din două cuvinte greceşti care înseamnă botez, sau înţelepciune, sau cunoaştere (iniţiere), iar dr. Hugh Schonfield, unul din experţii care au studiat Manuscrisele de la Marea Moartă, susţine că dacă folosim codul esenienilor, cuvântul Bafomet poate fi tradus prin „Sophia”, zeiţa gnosticilor şi cuvântul grecesc

pentru înţelepciune. Sophia este un alt nume frecvent acordat energiei feminine. Schonfield este sigur că există o legătură între templieri şi esenieni. La fel de sigur sunt şi eu. El a demonstrat că templierii au folosit acelaşi cod ca şi esenienii: Cifrul Atbash folosit în anumite Documente de la Marea Moartă. Alte acuzaţii care li s-au adus templierilor erau că omoară copii şi le învaţă pe femei cum să avorteze. Este adevărat că majoritatea acestor mărturisiri s-au făcut sub tortura aplicată de sataniştii Bisericii Romane, supranumiţi Inchiziţie, dar nu toate relatările de acest fel provin din astfel de surse, iar argumentele sunt atât de consistente încât ar fi ridicol să le respingem în bloc. Cel puţin una dintre acuzaţii poate fi dovedită: templierii au fost implicaţi în ritualuri de ucidere rituală a copiilor şi foloseau femei de prăsilă pentru a naşte copii şi a avorta fetuşi pe care să-i sacrifice unui „zeu" demoniac. Astfel de ritualuri continuă să fie aplicate şi astăzi, iar structura satanică a abuzurilor şi crimelor rituale este controlată de aceeaşi reţea de societăţi secrete la a cărei expansiune au contribuit într-o asemenea măsură chiar templierii înşişi. Mărturia unuia dintre ei, Squin de Flexian, afirmă că erau puşi să jure că nu vor părăsi niciodată ordinul şi că vor promova interesele acestuia prin orice mijloace, bun sau rele. Nici o crimă comisă în onoarea sau în beneficiul ordinului nu era considerată un păcat. Flexian a vorbit de asemenea de sacrificarea copiilor şi de fetuşii avortaţi.

Exact aceeaşi situaţie o regăsim în cercurile interioare ale francmasoneriei. Şamanul zulu Credo Mutwa mi-a spus că prin comparaţie cu ritualurile francmasone la care a asistat în Statele Unite şi în Marea Britanie, ceremoniile voodoo şi de magie neagră din Africa pălesc. Parola secretă a francmasoneriei este Tubal Cain, un descendent

al biblicului Cain, în realitate un hibrid creat de Anunnaki. Se spune că sora lui Tubal Cain, Naamah, a fost cea care a adoptat canibalismul şi care a făcut primele sacrificii umane în această lume. Tubal Cain este considerat părintele vrăjitoriei şi al magiei, ceea ce explică de ce numele său a devenit parola francmasoneriei. „G-ul” din simbolul francmasoneriei se referă la Gnosticism (cunoaştere), dar şi la cuvântul „generaţie” sau la riturile fertilităţii şi sexuale ale lui Baal şi Ashtoreth. Cu siguranţă, este asociat şi cu cuvântul „genetic”. „G-ul” apare în logo-ul trustului Gannett care a cumpărat o sumedenie de ziare şi de posturi de televiziune în SUA, publicând, între altele, cotidianul naţional *USA Today.* Linia genealogică a familiei de Medici, aparţinând Nobilimii Negre din Veneţia, cea care a finanţat călătoria lui Cristofor Columb în America, a inclus-o printre membrele sale şi pe Catherina de Medici, regina Franţei, despre care există mărturii că ar fi făcut sacrificii umane la o Misă Neagră la care a participat în secolul XVI. A fost sacrificat atunci un băiat tânăr, iar sângele acestuia a fost folosit pentru o invocaţie în vederea salvării fiului ei, Philip, aflat pe patul de moarte. La gât, Medici purta un talisman cu numele unui demon satanic, Asmodei. Benjamin Franklin, unul din aşa-zişii stâlpi ai Bisericii Creştine şi părinte fondator al Statelor Unite, a fost membru al Clubului Satanic Hellfire (n.n. Focul Iadului). La subsolul casei din Londra în care a locuit în acea perioadă s-au găsit recent cadavrele a şase copii şi patru adulţi, datate în perioada în care Franklin s-a aflat acolo. Adolf Hitler şi naziştii erau satanişti, la fel ca şi „adversarii” lor, Winston Churchill şi Franklin Delano Roosevelt. Se pare că Rothschild-zii, cunoscuţi mai demult sub numele de Bauer (o familie ocultă germană cu o reputaţie foarte

sinistră), folosesc ritualurile satanice canaanite, în timp ce alte linii genealogice de sorginte celtică, precum St Clair/Sinclair-ii, preferă sistemul druidic. Una din familiile cele mai puternic implicate în satanism este Astor, al cărei nume este inspirat de zeitatea satanică Ashtoreth. Astor-ii au legături foarte strânse cu familia regală britanică, aflându-se în centrul scandalului Profumo din anul 1963, când ministrul britanic al apărării, John Profumo, a fost forţat să-şi dea demisia după ce a minţit Camera Comunelor în legătură cu o afacere amoroasă legată de Christine Keeler, o prostituată de lux care avea simultan legături şi cu un agent KGB rus. Cel care i-a prezentat-o pe Keeler lui Profumo a fost Stephen Ward, un sado-masochist şi magician negru care locuia într-o casă construită pe domeniul Astor-ilor de la Clivedon, în Berkshire. Povestea a fost mult mai complicată decât ceea ce a avut dreptul să afle opinia publică şi dacă va ieşi vreodată la iveală, va arunca o lumină nouă asupra unor practici extrem de necurate aplicate de cele mai înalte eşaloane ale societăţii britanice, inclusiv de Windsor-i. Prinţul Philip îl cunoştea pe Stephen Ward, iar Lordul Mountbatten a fost unul din oaspeţii invitaţi la „partida de înot" de la Clevedon care a jucat un rol atât de important în căderea lui Profumo.

Ceea ce noi numim satanism nu este altceva decât ierarhia conducătoare a piramidei Frăţiei, aflată sub comanda reptilienilor. La fel ca toate celelalte părţi ale reţelei, şi aceasta este strict compartimentată. Cele mai înalte nivele ale iniţierii satanice se suprapun cu cele mai înalte nivele ale Frăţiei, în timp ce gradele inferioare nu au dreptul să ştie adevărata natură a organizaţiilor în care s-au implicat. Printre gradele de iniţiere în satanism se numără: Surorile Luminii, Generalii de Cinci Stele,

Maeştrii Consilieri, Păstrătorul Cărţilor, Păstrătorul Sigiliilor şi Asmodeus. Unul din centrele globale ale satanismului este Castelul Întunericului, Chateau des Amerois sau Castelul Regilor, situat în Belgia, în apropiere de satul Muno Bel. Castelul se află lângă graniţa cu Franţa, dar şi la circa 20 de kilometri de Luxemburg. Este protejat de trecători printr-o perdea groasă de copaci, iar paznicii îi împiedică pe nepoftiţi să treacă mai departe. Acolo se află o catedrală cu un dom luminat de o mie de făclii. Când Preşedintele George Bush a vorbit de cele o mie de puncte luminoase, el s-a referit cifrat la acest loc de iniţiere în gradele cele mai înalte ale piramidei satanice. În această catedrală satanică se află tronul marii preotese care guvernează ierarhia superioară, poziţie cunoscută sub numele de Regina-Mamă. Se spune că la subsolul construcţiei este sacrificat în fiecare zi câte un copil. În incinta catedralei sunt practicate ceremonii consacrate „zeiţei” satanice Lilith, unul din demonii Cabalei ebraice. În Sumerul antic, liniile genealogice reptiliene – transmise pe linie maternă – erau simbolizate de un crin (n.n. *lily* în limba engleză). Nu întâmplător, multe din purtătoarele de gene reptiliene au primit nume precum Lilith, Lili, Lilutu şi Lilette. Elisabeta (El-lizard-birth) este un nume derivat din acestea. Un alt demon folosit de anumite „maici” poartă numele de Bilair, Bilar sau Bilid, nume cabalistice care desemnează această forţă pe care alţii o numesc Satan. Liniile genealogice aristocratice care au invadat Scoţia cu secole în urmă, inclusiv clanul Bruce, provin din această regiune a Belgiei şi respectiv nordul Franţei. Belgia, această ţărişoară situată între Franţa şi Olanda, este sediul Uniunii Europene, al NATO, şi din câte mi se spune al marelui computer central în care sunt acumulate informaţii despre toţi oamenii din

lume. Computerul este supranumit „Fiara” şi nu este singular în lume. La sediul general al NATO este localizată şi operaţiunea de control al minţii organizată de Elită şi numită Grupul Ianus. Unul din numele lui Nimrod era Eannus, zeul cu două feţe, pe care romanii l-au numit mai târziu Ianus. Motivul pentru care Belgia este cartierul general al satanismului şi al atâtor instituţii ale Frăţiei este foarte simplu: Frăţia a creat statul belgian special în acest scop, în anul 1831, impunându-i o linie „regală” reptiliană: Casa de Saxa-Coburg-Gotha, din care se trage şi actuala familie regală britanică. Aceasta este Casa care a tutelat mişcarea Iluminaţilor bavarezi condusă de Adam Weishaupt.

Cercul criminalilor pedofili descoperit în anul 1996 are legătură cu reţeaua satanică ce operează în această ţară. El a fost organizat de Marc Dutroux, membru al ordinului satanic Abrasax cu sediul în satul Forchies-la-Marche, lângă Charleroi, în sudul Belgiei, nu departe de Castelul Întunericului. Abrasax este Abraxas este un demon pântecos de la care se presupune că s-a tras termenul specific magicienilor: abracadabra. Dutroux şi-a îngropat de viu un complice, pe Bernard Weinstein, în hainele căruia s-a găsit o scrisoare scrisă de un membru al grupului Abrasax care se auto-descria ca fiind un zeu egiptean, Anubis. Acesta îi ordona lui Weinstein să-i aducă un „dar” Marii Preotese a ordinului, precizând inclusiv vârsta şi sexul victimei. Ziarul britanic *Sunday Times* a citat relatărilor unor martori care au descris Mise Negre în care copiii erau sacrificaţi în faţa unor audienţe printre care se numărau membri marcanţi ai societăţii belgiene. Un ziar belgian a confirmat că în mijlocul grupului de judecători, politicieni de frunte, avocaţi şi poliţişti care au participat la orgiile dintr-un anumit castel belgian se afla şi un

fost comisar al Uniunii Europene. Organizator era Michel Nihoul, unul din complicii lui Marc Dutroux, presupusul lider al grupului pedofil. Unul dintre investigatori a afirmat că: „M-am simţit de parcă m-aş fi întors înapoi în Evul Mediu”. În realitate, aceste ritualuri nu au vârstă, fiind neschimbate de mii de ani şi practicate de aceleaşi linii genealogice. În locurile sacrificiale identificate de martori, în special la cartierul general al sectei, au fost descoperite cranii. Se crede că grupul satanic aflat în spatele criminalilor belgieni are legătură cu grupuri similare din Olanda, Germania şi America. De fapt, el face parte dintr-o reţea globală care operează în toate ţările. Satanismul este condus la fel ca o corporaţie transnaţională.

Ritualurile de magie neagră se desfăşoară în întreaga lume şi am avut ocazia să cunosc victime din foarte multe ţări. În Anglia am cunoscut o femeie curajoasă, care avea atunci vârsta de 40 de ani. Povestea pe care mi-a spus-o semăna cu multe altele. S-a născut la Darlington prin anii 50, dar la scurt timp a fost vândută de tatăl ei satanist altor doi satanişti. Nu le ştia decât numele mici: Thomas şi Helena. A fost crescută în circumstanţe îngrozitoare într-un cămin de copii din Hull, condus de doi torţionari. Noaptea, aceştia se prezentau în dormitor cu o torţă aprinsă, iar copilul care era luminat cu ea ştia că este rândul lui să fie abuzat sexual. Într-o vacanţă petrecută la Darlington, pe când avea doar şapte sau opt ani, tatăl ei i-a făcut legătura cu cei doi satanişti, Thomas şi Helena. Aceştia îi puneau droguri în sucul de portocale şi în îngheţată, după care o duceau noaptea într-un microbuz pe la diferite biserici din regiunea Darlington. Drogurile aveau scopul să o facă să nu se împotrivească şi să nu-şi mai amintească apoi de ceea ce i s-a întâmplat. Voi povesti mai multe

despre acest caz în capitolul următor. Aşa cum se întâmplă de multe ori pe la vârsta de 30-40 de ani, victimele acestor practici încep să aibă amintiri sporadice despre ceea ce li s-a întâmplat pe timpuri. Ele îşi revăd aceste experienţe ca şi cum ar privi un film pe ecran. Aşa se explică de ce majoritatea sunt ucise înainte de a împlini această vârstă, crimele fiind înregistrate de multe ori pe casete video în cele mai mici detalii, pentru amatorii de astfel de „senzaţii tari”. Altele sunt supuse unor programe de control al minţii, pentru a fi împiedicate să-şi amintească ce nu trebuie. Tot mai mulţi oameni care au supravieţuit acestor experienţe sinistre încep să-şi amintească la ora actuală ce li s-a întâmplat, şi toţi spun aceeaşi poveste. Dacă vă număraţi printre aceştia, vă rog să mă contactaţi, în cazul în care aveţi ceva nou de adăugat la cele povestite de mine aici. La sfârşitul cărţii veţi găsi o adresă la care îmi puteţi scrie. La numai câteva zile după ce a vorbit cu mine, informatoarea mea mi-a povestit că a fost răpită de pe stradă şi dusă într-un microbuz de către şase satanişti. Aceştia i-au pus o seringă la gât şi au ameninţat-o să nu mai vorbească cu „acel ticălos periculos, Icke”, şi mai ales să nu mai dea nume. Au ameninţat-o că îi vor lua viaţa, ei şi copiilor ei, dacă va continua să vorbească. I s-a spus chiar că dacă nu va păstra tăcerea, câinele familiei va fi răpit şi îi va fi trimis prin poştă, în mai multe pachete. Simpatici oameni!

Informatoarea mea mi-a povestit că în bisericile din Anglia era folosită, împreună cu alţi copii, în ritualuri sataniste care includeau practici sexuale, torturi şi crime. Ferestrele bisericii erau acoperite cu pânze negre, iar interiorul era decorat conform legii satanice, în culori diferite, în funcţie de ceremonie şi de perioada din an celebrată. Uneori foloseau bisericile pe ascuns, dar nu trebuie să subestimaţi numărul celor din

clerul creştin care sunt membri ai reţelei sataniste. Informatoarea mi-a povestit că sataniştii se îmbrăcau în robe lungi şi că unii dintre ei purtau măşti, inclusiv un cap de ţap (Bafomet), divinitatea căreia se spune că i se închinau templierii, motiv pentru care au şi fost acuzaţi. La fel ca şi în America, şi în Anglia în aceste ritualuri sunt implicate nume sonore. Femeia mi-a povestit (doamne, ce imagine!) că, **odată, a fost aşezată pe spate, direct pe podea, cu un băieţel de şase ani deasupra ei, ţipând din toţi bojocii în timp ce un politician de frunte din Irlanda de Nord făcea sex anal cu el. Când actul sexual s-a terminat, băiatului i s-a tăiat gâtul, iar sângele a fost lăsat să curgă deasupra ei. „Îmi mai amintesc şi acum ochii acelui bărbat, mi-a spus ea. Nu am să uit niciodată răceala acelor ochi". Bărbatul prefera băieţii fetelor.**

În mai multe ocazii, a fost violată cu brutalitate de un bărbat care a jucat un rol important în politica Marii Britanii decenii la rând. Acesta obişnuia să îi lege corpul gol de al lui folosind cârlige pe care i le înfigea în carne. În acea vreme nu era decât o fetiţă inocentă. Mi-a mai spus că numele acelui bărbat era Edward Heath, lucru confirmat de un număr din ce în ce mai mare de victime ale abuzurilor satanice din Marea Britanie. Heath a fost primul ministru al Regatului Unit între 1970-74 şi acel membru al Grupului Bilderberg care a introdus Marea Britanie în Comunitatea Europeană. A fost unul din principalii arhitecţi ai integrării din ce în ce mai profunde a Marii Britanii în Statele Unite Fasciste ale Europei. O altă persoană care l-a identificat pe Heath ca satanist este doamna despre care am vorbit la începutul cărţii, care a văzut figura de „şopârlă" la Burnham Beeches, în Buckinghamshire, la 25 de minute de mers cu

maşina de reşedinţa oficială de la ţară a primului ministru numită Chequers (n.n. şah, în limba engleză). Jocul de şah se joacă pe o tablă împărţită în pătrate albe şi negre, la fel ca toate podele templelor francmasone. Burnham Beeches nu este departe de High Wycombe, unde se află cartierul general al Clubului Hellfire, din care au făcut parte Benjamin Franklin şi Sir Francis Dashwood. Nu am nici o îndoială că Burnham Beeches este o altă locaţie favorită a sataniştilor. Doamna de care vorbesc este soţia administratorului general al domeniului şi la vremea respectivă trăiau împreună la ţară. A fost crescută de o familie satanistă din Scoţia şi în copilărie a fost abuzată sexual şi ritual de membrii reţelei scoţiene a Frăţiei. Soţul ei era şi el satanist, motiv pentru care i s-a permis să administreze domeniul de la Burnham Beeches, o zonă cu păduri seculare protejată de autorităţile de la Londra, care include şi o regiune numită Pădurea Egipteană. Într-o seară târzie, pe când îşi plimba câinele, ea a văzut lumini aprinse. S-a apropiat în tăcere să vadă despre ce era vorba. Spre groaza ei, a asistat la un ritual satanic în care erau prinşi în cerc primul ministru Edward Heath şi Cancelarul Eşichierului Anthony Barber. Femeia mi-a spus că în timp ce îi privea, Heath a început să îşi schimbe forma fizică, transformându-se într-o reptilă, lucru care nu a surprins pe nimeni din cei prezenţi. „În cele din urmă, s-a transformat într-un reptiloid perfect, crescând în înălţime cu circa 66 de centimetri”. Pielea îi era acoperită cu solzi şi vocea îi suna „de parcă ar fi vorbit de undeva, de la distanţă, deşi era perfect naturală”. Îmi amintesc perfect de un moment în care l-am întâlnit pe Heath la un program de televiziune din timpul campaniei electorale, în anul 1989, pe vremea când eram purtător de cuvânt al Partidului Ecologiştilor

Britanici. Trebuie să recunosc că nu am văzut ochi atât de reci şi de neplăcuţi în întreaga mea viaţă. La vremea aceea nu ştiam nimic de subiectele descrise în această carte, dar mi-am spus că nu îi voi uita niciodată privirea.

Un alt pedofil şi satanist faimos din Marea Britanie este Lordul McAlpine, fostul trezorier al Partidului Conservator al lui Heath şi preşedinte al imperiului McAlpine Construction. El i-a urmat lui Jimmy Goldsmith la conducerea Partidului Referendumului, creat special pentru a torpila grupurile care se opuneau Uniunii Europene, conducându-le către un eşec politic. McAlpine, care este membru în diferite societăţi secrete ale Frăţiei, inclusiv în francmasonerie, a fost acuzat public de pedofilie de revista de investigaţii *Scallywag.* Aceasta l-a acuzat că a practic sex oral cu un băiat minor în anul 1965, fiind chiar anchetat formal de poliţia din Strathclyde pentru molestarea sexuală a unui minor. Un alt tânăr, fost rezident la Casa de Copii Bryn Alyn din North Wales, l-a acuzat de asemenea că a fost forţat să practice sex oral cu el. Familia McAlpine este una din liniile genealogice ale Elitei scoţiene, având probabil legături de rudenie cu regele scoţian Kenneth McAlpin. Membrii acestei familii au o lungă istorie a practicilor sataniste, la fel ca şi clanul scoţian Keswick. Ambele familii fac parte dintr-o reţea care operează în întreaga lume, ajungând până în Orientul Îndepărtat şi în Australia. Un prieten apropiat al McAlpin-ilor este Willie Whitelaw, unul din preşedinţii Partidului Conservator, fost prim ministru adjunct sub Margaret Thatcher. De altfel, cele mai importante nume care au influenţat gândirea doamnei Thatcher în perioada cât a fost prim ministru au fost Whitelaw, McAlpine şi Sir Geoffrey Howe. Când Frăţia nu a mai considerat serviciile ei utile, cel care a rostit discursul care a detronat-o în

Camera Comunelor a fost chiar Sir Geoffrey Howe. Whitelaw a fost nominalizat ca satanist de frunte de Derry Mainwaring-Knight, care şi-a recunoscut apartenenţa la satanism în faţa tribunalului din Maidstone Crown, în anul 1986. Ca de obicei, nimeni nu a făcut nimic. Mainwaring-Knight a locuit lângă East Grinstead, unul din principalele centre ale satanismului din Anglia. Un centru satanic important din Scoţia este Loch Ness, lângă Inverness, căminul legendarei reptile supranumită „Monstrul din Loch Ness”. Oare la ce se referă toate aceste legende? Aleister Crowley, cel mai cunoscut satanist al secolului XX, a avut o casă la Loch Ness, aceasta fiind zona în care a realizat unul din cele mai puternice ritualuri de magie neagră ale sale. Lângă loch există o formaţiune stâncoasă numită Rock of Curses (n.n. Piatra Blestemelor), folosită de magicienii negri de sute de ani. Crowley era cu deosebire atras de energia emanată de un munte din apropiere, numit Mealfuorvonie. Legenda monstrului din Loch Ness ascunde mult mai multe lucruri decât ştie opinia publică, lucru valabil şi pentru alte creaturi neidentificate, precum Bigfoot. Şamanii nativilor americani cred că entitatea care se manifestă sub forma lui Bigfoot poate lua şi alte forme, precum cea de monstru acvatic sau de panteră, întrucât are capacitatea de a-şi schimba înfăţişarea.

Tot mai mulţi supravieţuitori mi-au povestit cum au fost abuzaţi sau programaţi în reşedinţele aristocraţiei sau în camere ascunse sub Brittish Museum şi sub alte clădiri oficiale din Londra. Ei îşi amintesc foarte multe nume ale unor miniştri aparţinând guvernării conservatoare. Un alt pedofil este fostul membru al grupului Leicester din Parlament, Greville Janner, unul din susţinătorii cei mai zgomotoşi ai campaniilor pentru drepturile evreilor din Marea Britanie. O

locaţie notorie în care se practică activităţi pedofile este un apartament de bloc numit Dolphin Square din Pimlico, cea mai înaltă clădire de locuinţe din Europa şi reşedinţa londoneză a multor membri ai Parlamentului. Clădirea a fost pusă sub supraveghere de Vama Britanică după descoperirea unor materiale pornografice provenite din Amsterdam. Unul din rezidenţii clădirii le-a declarat investigatorilor: „Foarte mulţi băieţi minori se plimbă pierduţi pe coridoarele clădirii, întrebând unde locuieşte cutare sau cutare”. Pimlico a fost poreclit „Pimp-lico” (n.n. *pimp* = peşte care se ocupă de prostituate), din cauza băieţilor de închiriat foarte des solicitaţi. Unul din rezidenţii din Dolphin Square, David Steel, fostul lider scoţian al liberal-democraţilor, a sprijinit activ campaniile pentru „drepturile homosexualilor” conduse de Ian Campbell Dunn, un consilier de la Consiliul Districtual al oraşului Edinburgh. De altfel, domnul Campbell îşi doreşte ceva mai mult decât nişte drepturi ale homosexualilor. El este membru fondator al Schimbului de Informaţii între Pedofili (PIE), care doreşte să legalizeze sexul cu copii minori. Foştii miniştri ai cabinetului Michael Portillo şi Peter Lilley iau regulat masa la restaurantul din Dolphin Square, împreună cu numeroase figuri faimoase ale scenei politice. Mă întreb ce i-o atrage acolo? Probabil mâncarea! Da, cu siguranţă mâncarea…

Marea majoritate a oamenilor cred că abuzurile rituale şi sacrificiile sataniste sunt foarte rare, dacă există… În realitate, lucrurile stau chiar pe dos. Aceste ceremonii se desfăşoară chiar sub nasul nostru. Priviţi reţeaua satanistă care se ocupă cu molestări de copii şi crime care a fost expusă în Belgia şi în care sunt implicaţi poliţişti, judecători şi politicieni de frunte. Un fenomen similar începe să iasă la iveală în nordul

Ţării Galilor şi în alte zone din Marea Britanie. Lipsa de interes a mas-mediei este absolut şocantă. Ted Gunderson, un om cu 28 de ani de experienţă în cadrul FBI, a spus la o conferinţă pe tema practicilor de control al minţii ţinută în Statele Unite că după cercetări detaliate, care au durat ani de zile, a ajuns la concluzia că în SUA există 3,75 milioane de satanişti practicanţi, care fac 50-60.000 de sacrificii umane pe an. Terapeuţii care au participat la conferinţă au afirmat că victimele tratate de ei vorbesc frecvent de un cimitir satanic uriaş, undeva în câmp, în afara oraşului Lancaster din California. Un alt cimitir există, după câte se pare, în Matamoros, Mexic. Reţeaua care practică ritualuri satanice are legături cu casele de copii, cu centrele de îngrijire şi cu căminele pentru fugari de acasă, asigurându-şi astfel o aprovizionare constantă cu copii. Dacă deţineţi informaţii suplimentare, vă rog să mă contactaţi.

Cu puţin timp înainte de a trimite această carte la tipografie, am fost contactat de un prieten din Statele Unite care a de-programat o sclavă a programului de control al minţii practicat de Frăţie, pe nume Arizona Wilder. Voi explica mai în amănunt cum este practicat acest program de control al minţii în capitolul următor. Femeia a fost programată începând din copilărie să fie o Zeiţă-Mamă care conduce sacrificii rituale pentru cele mai înalte nivele ale Frăţiei globale. Arizona a fost una din cele trei femei care au ocupat această poziţie în întreaga lume. A realizat ritualuri inclusiv pentru familia regală britanică, aşa cum veţi vedea în capitolul intitulat „Zeiţa şi regele”. Această femeie are un rol atât de înalt în cadrul ierarhiei satanice încât nici chiar reginei nu i se permite să-i vorbească în timpul ceremoniilor. A fost pregătită genetic pentru această slujbă, mama ei fiind o franţuzoaică de

sorginte aristocratică. Arizona mi-a spus că reptilienii nu au calităţi mediumice remarcabile, lucru care are probabil de-a face cu nivelul lor incomplet de conştiinţă, îndeosebi la nivel emoţional şi spiritual, motiv pentru care practică tehnici de control mental şi de programare a anumitor persoane aparţinând unor linii genealogice speciale, cum este cazul ei, pentru a realiza ritualurile şi pentru a extrage energia de care au nevoie. Ea a adăugat că a fost programată personal de Josef Mengele (care şi-a schimbat numele în Green sau Greenbaum), un reptilian care îşi schimbă forma şi care a rămas vestit pentru ororile pe care le-a făcut în lagărele naziste, unde s-a ocupat cu ingineriile genetice şi cu programele de control mental, după care a fost eliberat de serviciile secrete americano-britanice şi şi-a continuat munca în Marea Britanie, Statele Unite şi America de Sud. Odată, acesta i-a arătat un păianjen cu diametrul de 33 de centimetri pe care l-a creat prin inginerii genetice şi i-a prezentat-o lui Adolf Hitler, în Statele Unite, prin anii 60. Mi-a descris numeroase facilităţi ultrasecrete din SUA, care mi-au fost confirmate şi de alte persoane care le-au văzut personal. Arizona mi-a spus că fiecare din cele 13 familii conducătoare ale Frăţiei globale îşi are propriul său consiliu alcătuit din 13 subordonaţi. Cel mai puternic consiliu din Statele Unite are sediul în California, printre membrii săi numărându-se Robert Caldwell, fiul său Richard, Jim Christensen, Richard Hoehn, Richard Bradbury, Jim Efferson, Fred Danger şi Frank Cohen. Dar şeful acelui consiliu şi membrul cu rangul cel mai înalt în ierarhia Iluminaţilor pe care îl cunoaşte este un om cu numele de cod Pindar, provenit din regiunea Alsacia-Lorena a Franţei. Pindar înseamnă „Penisul dragonului”. Numele său este marchizul de Libeaux, susţine Arizona. Din

păcate, nu am reuşit să-mi dau seama dacă acesta este numele său real sau doar un pseudonim. Libeaux înseamnă „al apei”, având probabil legătură cu legendele străvechi care atestă că zeii reptilieni au venit din apă. Arizona susţine că în subsolul castelului său din Alsacia-Lorena există o deschizătură care face legătura cu lumea subterană. De remarcat faptul că regiunea Lorenei este căminul unor linii genealogice cu o vechime de foarte multe secole, aşa cum am explicat într-un capitol anterior. Această mare preoteasă / Zeiţă-Mamă supusă unui program de control mental a fost impregnată cu sămânţa lui Pindar, dar mintea ei a început să respingă programarea, aşa că a avortat fătul şi a rupt-o cu Frăţia. Aşa cum se întâmplă frecvent, filmul programării a început să se rupă atunci când programatorul ei, Mengele, a murit, pe la sfârşitul anilor 80. Arizona susţine că Pindar, la fel ca toţi reptilienii atunci când îşi schimbă forma, are o privire hipnotică („ochiul rău” din legende), iar în momentul sacrificiilor, faţa victimei este întoarsă către el, pentru ca Pindar să îi poată absorbi energia sufletului prin acest proces magnetic controlat de privire.

Următoarele informaţii sunt în întregime furnizate de Arizona: Pindar ia parte la toate ceremoniile satanice importante din Europa, după care zboară în California pentru a participa la ritualurile de acolo. Sărbătoarea Beltane era celebrată până nu demult în Trebuco Canyon, în Orange County, California, dar din cauza revoltei populaţiei din acel oraş, ritualurile sunt realizate la ora actuală în Blackstar Canyon, situat în apropiere, zonă care este închisă publicului. În timpul festivalului, străzile sunt păzite de membri ai Departamentului Şerifului din Orange County. Ritualul Samhain este realizat la biserica Eastside Christian Church, situată la intersecţia dintre 7th

Avenue şi Temple, în Longbeach. În afara bisericii se află un panou cu un logo reprezentat de un porumbel alb care poartă între aripi o cupă roşie. Acesta este simbolul Semiramidei, iar albul este o culoare demoniacă în viziunea acestor oameni, motiv pentru care Pindar nu circulă decât cu o limuzină albă (există un aşa-numit „cod alb” cunoscut de judecători, poliţişti, militari, etc., care înseamnă uită-te în cealaltă parte sau nu acuza această persoană). Gărzi militare înarmate cu arme automate păzesc această biserică, iar curioşii prea îndrăzneţi sunt ucişi ritual şi trimişi la morga din capul străzii. Ritualul Walpurgiilor se desfăşoară în partea de vest a insulei Catalina. Vasul Gărzii de Coastă, Golden Eagle, duce copii care nu ştiu să înoate în larg şi îi aruncă peste bord. Trupurile sunt apoi recuperate şi aruncate în bazine cu rechini flămânzi.

La ritualurile exterioare, Arizona purta o robă roşie şi stătea în centrul unei pentagrame înconjurată de o hexagramă sau de o Stea a lui David. I se declanşa programul „Isis”, după care conducea ceremonialul Atragerii Lunii, în urma căruia în cercul sataniştilor se materializau patru creaturi hidoase. Victimele sacrificiale, crescute de mici pentru acest rol, erau ucise ritual prin tăierea gâtului de la stânga la dreapta. Aceasta este originea gestului francmason de „tăiere a gâtului” cu mâna, de la stânga la dreapta, care înseamnă: „Eşti mort”. Sângele victimelor era colectat şi amestecat cu arsenic, din câte se pare un element necesar pentru liniile genealogice umano-reptiliene. Apoi era turnat în cupe şi consumat de satanişti, împreună cu ficatul şi cu ochii, cu scopul de a-şi mări vigoarea şi viziunea psihică. Grăsimea era curăţată de pe intestine şi participanţii se ungeau pe trup cu ea, la fel ca în Egiptul antic, când era folosită grăsimea de „messeh”. În continuare, cadavrul era suspendat

de un copac, iar sataniştii stăteau goi sub el, lăsând sângele să li se scurgă pe trup. Zeiţa-Mamă susţine că în acest moment al ritualului, participanţii erau deja cuprinşi de o exaltare atât de mare încât îşi schimbau forma în reptilieni şi căpătau o culoare translucidă. Tulburarea lor era accentuată de faptul că Zeiţa-Mamă trebuia să numească patru dintre ei, care erau apoi ucişi ritual. Clare Reeves, preşedinta asociaţiei Mame împotriva Abuzului Sexual din Statele Unite, mi-a povestit la rândul ei că cel puţin 12 victime supuse unor abuzuri rituale i-au relatat că participanţii îşi schimbau forma în reptilieni. În Orange County şi Dana Cove Point are loc un alt ritual în cadrul căruia o femeie însărcinată este înecată în apă, iar fătul este scos din pântecul mamei. Familia regală britanică, Ronald şi Nancy Reagan, Gerald Ford, George Bush, cei doi fii guvernatori ai lui George Bush, Henry Kissinger, Newt Gingrich, Bill şi Hillary Clinton, Rothschild-zii, Habsburg-ii, Bob Hope, Rupert Murdoch şi alte nume faimoase au participat la ritualurile oficiate de Zeiţa-Mamă. Arizona spune că Hillary este puterea care îl controlează pe Bill Clinton, fiind mult mai presus decât el în ierarhie. Bill este controlat mental, iar cea care deţine hăţurile este Hillary. Ea adaugă că a văzut reptilieni, cenuşii şi hibrizi reptilo-umani în multe facilităţi subterane, inclusiv în faimoasa Aria 51 din Nevada. Conform spuselor ei, Neil Armstrong a făcut de pe lună fotografii ale unor structuri translucide şi ale unui habitat subteran. Se pare că aceste imagini provin de la o clădire din Oklahoma City. Zeiţa-Mamă spune că a oficiat ceremonii satanice şi în Franţa, la care a participat papa Ioan Paul al II-lea. O altă sursă din comunitatea programului de control mental afirmă că papa este supus el însuşi programului de control mental şi o cunoştinţă cu rude la Vatican mi-a spus că papa este otrăvit lent

pentru ca Frăţia să se asigure că va muri la momentul potrivit, astfel încât să poată fi înlocuit cu un alt papă ales de ea. Ne putem aştepta aşadar ca în săptămânile şi lunile care vor urma papa să arate din ce în ce mai slăbit şi mai bolnav.

Toate informaţiile pe care le-am primit de la victimele abuzurilor rituale ar părea incredibile dacă nu ar proveni de la atât de multe surse diferite între ele, inclusiv din ţări şi regiuni ale lumii diferite, care converg până la ultimele detalii. Atunci când cresc şi se transformă în nişte adulţi traumatizaţi, foştii copii supuşi abuzurilor rituale nu mai au încotro să se îndrepte. Poveştile lor sunt atât de neverosimile încât puţină lume îi crede, iar la poliţie se tem să se ducă, întrucât ştiu că reţeaua satanică include ofiţeri de poliţie de rang înalt, judecători, oameni din mas-media, politicieni şi multe alte categorii sociale care controlează societatea noastră „liberă”. Întrebările de genul: „Cui ai de gând să-i spui?” şi „Unde ai de gând să te duci?” sunt folosite pentru a le împovăra şi mai tare spiritul. Senzaţia de neajutorare pe care o au îi face să creadă că nu mai au unde să îşi caute dreptatea, aşa că renunţă chiar şi să mai încerce. Marea majoritate a francmasonilor nu sunt satanişti sau molestatori de copii, dar proporţia acestora în rândul societăţilor secrete (inclusiv al francmasoneriei) este totuşi mult mai mare decât în rândul populaţiei civile. Cum poţi avea încredere în justiţie când Loja Francmasonă St James, nr. 9179, este alcătuită din ofiţeri de poliţie aflaţi în fruntea tuturor secţiilor importante ale Poliţiei Metropolitane din Londra, inclusiv din Detaşamentul Antiterorist, Departamentul Anti-fraudă şi Departamentul pentru Investigarea Plângerilor, care ar trebui să investigheze bănuielile de corupţie în sânul poliţiei? Loja St James mai include personaje influente din justiţie,

procuratură şi afaceri interne, care decid dacă o persoană va fi sau nu trimisă în judecată. Întregul sistem de investigaţii, acuzare şi judecată (respectiv de neîncepere a urmăririi penale) este asigurat de membrii acestei loji. Ce şanse ar putea avea un copil împotriva acestui sistem?

De altfel, aşa cum mi-au declarat numeroase victime, multe dintre ele au fost programate şi silite sub influenţa drogurilor să ia parte ele însele la torturarea şi uciderea altor copii. Aceste acţiuni sunt filmate pe benzi video care le sunt proiectate mai târziu, când revin la starea conştientă. Copiii sunt atât de speriaţi şi de îngroziţi de ceea ce au făcut şi de posibilele consecinţe ale faptelor lor încât nu mai îndrăznesc să se plângă autorităţilor. Alte tehnici de prevenire a expunerii includ abuzarea copiilor sub acoperirea unei măşti de Mickey Mouse sau a unei feţe de diavol. Dacă un copil spune că a fost abuzat de Mickey Mouse sau de diavol, puţină lume este dispusă să-i creadă. O femeie mi-a spus că a fost abuzată sexual de propriul ei tată sub o mască de diavol şi că i-a trebuit multă vreme ca să-şi dea seama de adevăr. Poveştile pe care le-am auzit sau citit relatează fapte care par imposibil de crezut, dacă nu s-ar întâmpla în realitate. Băutul sângelui, mâncatul trupurilor victimelor, mii de adulţi şi copii îngropaţi în cimitire speciale, uciderea unor oameni în faţa camerelor de luat vederi şi punerea în circuit a casetelor rezultate, – toate acestea par de-a dreptul neverosimile. **O mamă a povestit într-un documentar de televiziune difuzat în seria Dezvăluiri pe Canalul Patru din Marea Britanie cum a fost forţată să îşi pună copilul nou-născut pe un altar satanist, tăindu-i gâtul cu un cuţit. În continuare, un satanist a făcut sex cu cadavrul. Toate aceste lucruri se întâmplă ASTĂZI în ţara noastră!**

Numeroase victime se nasc în familii de sataniști, în timp ce altele sunt crescute cu scopul de a fi sacrificate mai târziu. **Există femei ţinute în captivitate care dau naştere unor copii ce nu sunt înregistraţi niciodată, deci care nu există.** Nu poţi ucide pe cineva care nu există, aşa că aceşti copii şi fetuşi sunt sacrificaţi fără ca cineva din exteriorul cercului să ştie că s-au născut vreodată. **Ku Klux Klan-ul, acel grup de fanatici ai rasei conducătoare ariene creat de satanistul francmason Albert Pike, sunt doar unul din nenumăratele grupuri care ţin femei în captivitate pentru acest scop. Aceste grupuri au propriile lor moaşe care supraveghează naşterile, în timp ce alţi copii sunt născuţi în spitale, sub supravegherea unor membri ai personalului medical loiali Frăţiei şi a adepţilor satanişti ai acesteia. Alţi copii proveniţi din familii obişnuite sunt răpiţi la naştere, cu scopul de a fi sacrificaţi sau supuşi programului de control al minţii**, despre care voi vorbi în capitolul următor, în timp ce părinţilor li se spune că au murit. Părinţii cu venituri modeste şi dependenţii de droguri se află la cheremul francmasonilor şi sataniştilor implicaţi în ierarhia serviciilor sociale şi a judecătorilor. Copiii acestora sunt luaţi de multe ori de la părinţi, pentru aceleaşi scopuri. Copiii care se nasc deja dependenţi de droguri sunt cu deosebire căutaţi pentru programele de control al minţii, la fel ca şi gemenii. Cunosc doi gemeni care s-au născut dependenţi de droguri în Denver, Colorado, un centru satanist major. Aceştia au fost luaţi de la părinţii lor şi daţi în îngrijire unor părinţi adoptivi. Ulterior, ei au fost luaţi de la aceştia de către Serviciile Sociale din Denver, după ce soţul a fost ucis în circumstanţe foarte stranii, şi au fost daţi în îngrijire unei femei care a apărut din neant imediat după crimă şi s-a oferit

să se ocupe de ei. Cercul satanist cu sediul în Denver ale legături puternice cu cel din Boulder, Colorado. Acesta este locul în care a fost găsită câştigătoarea concursului de frumuseţe a copiilor JonBenet Ramsey, ucisă în casa părinţilor ei, în circumstanţe foarte misterioase, în decembrie 1996. Medicul legist şi investigatorul american dr. Cyril Wecht afirmă că dovezile indică faptul că moartea s-a produs în timpul unui abuz sexual comis de părinţii ei, John şi Patsy Ramsey. JonBenet a fost ucisă în ajun de Crăciun. Josef Mengele este cel care a creat un ritual sacrificial pentru această dată, intitulat „Ultimul bec în pomul de Crăciun". Pseudonimul lui Mengele, Greenbaum, înseamnă pom verde şi este asociat cu Arborele Vieţii din Cabala. Unul din termenii prin care Frăţia îl desemnează pe diavol este JonBet, iar coincidenţa este atât de uimitoare încât nu pot să cred că numele i-a fost dat întâmplător lui JonBenet, da'te fiind şi celelalte circumstanţe.

Un studiu făcut în Boulder pe tema abuzurilor rituale de către Universitatea din Colorado a ajuns la concluzia că toţi cei intervievaţi au fost supuşi unor acte sau molestări sexuale; 97% au spus că au asistat sau au luat parte la sacrificii de animale; 97% au fost forţaţi să facă sex cu adulţii; 97% au fost torturaţi; 94% au fost sodomizaţi; 88% au fost forţaţi să privească sau să ia parte la sacrificii umane; şi 88% au fost forţaţi să ia parte la acte de canibalism. O listă nesfârşită de crime ale căror victime sunt copii (şi nu numai) reprezintă opera grupurilor de satanişti, inclusiv crima rămasă neexplicată până astăzi a fetiţei de 13 ani Genette Tate, de lângă Exeter, în Devon, comisă în anul 1978. Corpul acesteia nu a fost găsit niciodată. Am cunoscut oameni care au făcut cercetări în acest caz timp de ani de zile şi care mi-au spus că

toate dovezile conduc către un grup de satanişti care ar putea include membri de rang înalt din poliţia din Devon şi Cornwall. Ultimul loc în care Genette a fost văzută în viaţă era situat în apropiere de cartierul general al poliţiei. Tatăl fetiţei, John Tate, ar trebui să răspundă el însuşi la câteva întrebări serioase. Există un manuscris al unei cărţi care include toate dovezile descoperite în acest caz, dacă ar fi cineva interesat să îl publice. Mulţi sceptici se întreabă cum pot fi acoperite toate aceste abuzuri şi crime comise de satanişti. Ei ar trebui să ţină cont mai întâi de toate de felul oamenilor implicaţi în aceste acte. David Berkowitz, criminalul în serie din New York cunoscut sub porecla de Fiul lui Sam, a mărturisit că a făcut parte dintr-un grup de satanişti care a orchestrat toate crimele sale. Într-o scrisoare adresată unui preot, Berkowitz spune:

> „… acest grup practica un amestec de tehnici satanice, inclusiv învăţăturile lui Aleister Crowley şi Eliphas Levy *[un alt satanist notoriu].* Era un grup orientat în întregime către vărsarea de sânge… Doctrinele sale sunt un amestec alcătuit din religia druidică antică, învăţăturile ordinului Golden Dawn, magie neagră şi o sumedenie de alte practici ilegale şi neortodoxe…
>
> **Sataniştii sunt oameni neobişnuiţi. Ei nu sunt nişte ţărani ignoranţi sau analfabeţi. Din rândul lor fac parte medici, avocaţi, oameni de afaceri şi, în general, cetăţeni foarte respectabili… Nu sunt în nici un caz un grup de oameni neglijenţi, capabili să facă greşeli. Sunt extrem de ascunşi şi îi leagă dorinţa comună de a face rău. Aleister Crowley a fost cel care a spus:**

‚Doresc să comit blasfemii, crime, violuri, revoluţii, tot ce este mai rău pe lume'".

Satanismul este creaţia reptilienilor, a „îngerilor căzuţi", care au avut şi ei un „fiu al lui Sam", potrivit unei relatări de acum o mie de ani. Poetul arab Firdowsi şi-a terminat istoria legendară a Iranului în anul 1010 şi şi-a intitulat opera *Shahnameh* sau *Cartea Regilor*. El descrie în ea un rege pe nume Sam care s-a însurat cu o femeie frumoasă. Aceasta a dat naştere unui prunc cu o înfăţişare nepământeană. Descrierea copilului seamănă perfect cu cea a copiilor născuţi din încrucişările dintre Privitori şi femeile umane: foarte mare, cu pielea extrem de albă şi cu părul ca zăpada. Numele copilului hibrid a fost Zal. Altfel spus, Zal a fost „fiul lui Sam**". În anul 1969, Charles Manson şi „Familia" sa satanică au ucis nouă persoane, inclusiv pe actriţa Sharon Tate. Manson a operat în California, în perioada Flower Power**, în timp ce în oraşele mari precum San Francisco opera un grup numit Procesul. Acesta s-a înfiinţat în Marea Britanie, după care şi-a creat filiale în California şi New York. **Grupul celebrează amintirea lui Adolf Hitler şi se închină unei treimi alcătuite din Iehova, Lucifer şi Satan. În revista ocultă britanică Lampa lui Thtoth, un autor pe nume Soror H a scris următoarele rânduri despre Charles Manson: „El ne-a învăţat pe mulţi dintre noi ce înseamnă să comitem cu adevărat crima pe care doream să o comitem... Din păcate, Manson s-a rătăcit**, în timp ce alţii au reuşit, cum a fost grupul Procesul. Manson s-a lăsat prins". Un alt ucigaş în serie, Henry Lee Lucas, despre care se spune că ar fi ucis 360 de persoane, inclusiv pe propria sa mamă, susţine că a fost membru al grupului satanic Mâna Morţii. El povesteşte că

iniţierea consta chiar în comiterea unei crime şi mărturiseşte că a băut sângele câtorva dintre victimele sale. Mâna Morţii era implicată în traficul de droguri şi în răpirea copiilor pentru sclavie şi sacrificii. Când aceştia erau ucişi, membrii grupului le beau sângele şi le mâncau o parte din organe. În Mexic şi Arizona au fost găsite cadavre mutilate care par să susţină aceste relatări. Richard Ramirez, ucigaşul în serie cunoscut sub numele de Hărţuitorul Cavaler, spune că şi-a ucis cele 13 victime în numele lui Satan. În locuinţele mai multor victime ale sale au fost găsite pentagrame inversate pictate pe pereţi. De asemenea, o pentagramă a fost găsită scrijelită pe coapsa uneia dintre victime.

Numărul crimelor comise în lumea întreagă în urma unor ritualuri satanice este pur şi simplu incredibil. Chiar în timp ce scriam această carte am auzit cazul unui preot catolic exorcist, Alfred Kunz, care a fost ucis într-un ritual satanic. Preotul a fost găsit în anul 1998 în parohia sa din Madison, Wisconsin, atârnat de picioare cu capul în jos şi cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă. Capul era desprins de corp, iar sângele îi fusese luat. Circumstanţele erau atât de bizare încât a fost chemat FBI-ul să rezolve cazul. **Asasinatele preşedintelui Kennedy şi prinţesei Diana au fost impregnate cu elemente satanice, pe care le voi analiza amănunţit ceva mai târziu**. Regăsesc aceeaşi temă a ritualurilor, abuzurilor şi sacrificiilor satanice în toate ţările pe care le vizitez, chiar şi pe Isle of Wight, o insuliţă situată la sud de coasta Angliei, pe care am locuit mulţi ani la rând şi pe care se desfăşoară o activitate satanică substanţială. Cel mai mare tabloid de duminică al Marii Britanii, *The News of the World,* a publicat revelaţiile unei lucrătoare sociale de pe insula Wight, care a expus natura şi dimensiunile abuzurilor comise acolo. Femeia a

povestit că aceste sacrificii satanice ale copiilor sunt comise de stâlpii comunităţii locale, proprietari de hoteluri pe malul mării, oameni de afaceri, oficiali ai guvernului local şi politicieni. Ea a descris programele de creştere a copiilor pentru sacrificii satanice, inclusiv legătura acestora cu reţelele de pedofili şi cu traficanţii de droguri. Inspectorul Şef Neil Kingman, cel care a condus investigaţia, a declarat: „Am întâlnit-o pe lucrătoarea socială de mai multe ori şi am interogat şi alţi oameni pe marginea acestui subiect. Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de ce declară aceştia”.

Au existat cazuri faimoase în care s-a vorbit de abuzuri rituale, dar care au fost rapid muşamalizate de autorităţile politice şi judecătoreşti, precum şi de o mas-media obedientă şi neinformată. În Statele Unite, un prim exemplu ar fi cel referitor la cazul McMartin din Los Angeles, care a fost descoperit în anul 1983. 369 de copii de la Centrul de Îngrijire McMartin au declarat că au fost abuzaţi sexual. Ei au descris sacrificii de animale şi alte ritualuri satanice. Au povestit cum au fost îngropaţi, închişi în întuneric şi duşi în diferite locaţii pentru a fi abuzaţi. Printre acestea se numărau un cimitir, o băcănie, o biserică şi un crematoriu. Copiii au declarat că au fost forţaţi să bea sânge şi urină şi că au văzut cu ochii lor cum un copil a fost înjunghiat şi ars în crematoriu. Alţii au povestit că un iepure a fost ucis în faţa lor, spunându-li-se că la fel vor păţi şi ei dacă le vor spune părinţilor ce s-a întâmplat. Cazul a fost investigat timp de patru ani, a fost judecat timp de alţi doi ani şi jumătate, a implicat 124 de martori, 50.000 de pagini de declaraţii, şi a costat aproape 23.000 de dolari pe zi, dar în final nu a condus la nici un rezultat, iar cei implicaţi au rămas liberi. Un element crucial în poveştile

copiilor a fost descrierea unei reţele de tuneluri secrete aflate sub clădirea în care spun că au fost duşi să fie abuzaţi. La proces s-a pretins că aceste tuneluri nu au fost descoperite, dar la cinci luni după închiderea dosarului cazului McMartin şi după muşamalizarea întregii poveşti o echipă de anchetatori antrenaţi a descoperit un sistem de tuneluri care făcea legătura cu o cameră situată chiar sub clădirea orfelinatului. Tunelurile conduceau către alte clădiri din apropiere, pe care copiii le descriseseră ca puncte intermediare în care au fost duşi, înainte de a fi luaţi în alte locaţii. În anul 1991, un arheolog independent a confirmat de asemenea existenţa tunelurilor şi a unui sistem de alarmă în interiorul centrului. Pe scurt, copiii spuseseră adevărul. În Marea Britanie au existat, printre altele, cazurile din Orkney, Nottingham, Rochdale şi Cleveland. De fiecare dată, lucrătorii sociali care au încercat să expună abuzurile sataniste au fost supuşi ridiculizării şi condamnării în mas-media, unul din cele mai vehemente ziare împotriva lor fiind *Mail On Sunday.* Odată, acesta a mers atât de departe încât a descris „spectrul" satanismului ca un „nonsens isteric". Astfel de observaţii sunt atât de contrastante faţă de dovezile care există la nivel mondial încât nu pot fi decât opera unui idiot neinformat (lucru destul de posibil) sau a unei persoane care doreşte ca adevărul să nu iasă la iveală. Ca rezultat al acestei acoperiri şi a naturii haotice a dovezilor aduse de copii, majoritatea cazurilor nu ajung nici măcar la tribunal, iar atunci când totuşi ajung, foarte puţine dintre ele conduc la condamnări. Opinia publică este dispusă mai degrabă să creadă că acuzaţiile nu sunt adevărate, căci pur şi simplu nu doreşte să creadă că asemenea orori se pot petrece chiar sub nasul oamenilor obişnuiţi. Din păcate, ele se petrec totuşi, şi încă pe scară mare, iar simpla lor

negare, pe motiv că nu doreşti să accepţi adevărul referitor la lumea în care trăim, nu face decât să perpetueze acest tratament abuziv la adresa copiilor. După cum spunea Caroline Lekiar de la Asociaţia Naţională a Orfelinatelor:

> „Îi pot înţelege pe cei care nu vor să creadă; aceste lucruri sunt ieşite din comun, dar toate dovezile indică faptul că se petrec în realitate. Copiii mici fac desene în care prezintă lucruri pe care nu le pot vedea la televizor. M-am confruntat mereu cu acest fenomen în ultimii doi ani. Am întâlnit numeroase cazuri de abuzuri rituale, care se petrec pretutindeni. Oamenii ar trebui să se trezească”.

Există o reţea globală de abuzuri rituale satanice, care alcătuieşte o altă piramidă de grupuri interconectate, în rândul membrilor cărora se numără personalităţi de frunte ale societăţii, politicieni, oficiali ai guvernului, bancheri, oameni de afaceri, avocaţi, judecători, medici, medici legişti, editori, redactori şi jurnalişti. Practic, numai oameni care au puterea de a acoperi aceste ritualuri şi crime împotriva umanităţii. Nu se pune problema că anchetatorii văd satanişti pretutindeni. Realitatea este că proporţia acestora în cadrul structurilor puterii este foarte înaltă, pentru că aşa a fost concepută să fie. Reţeaua sataniştilor controlează întregul sistem social, ceea ce explică de ce proporţia sataniştilor în rândurile puterii este mult mai mare decât în rândul populaţiei obişnuite. Cu cât urci mai sus în piramida puterii, cu atât mai mulţi satanişti vei găsi. Marea majoritate a ne-sataniştilor sunt filtraţi şi împiedicaţi să acceadă în poziţiile de vârf. Consecinţa constă în traume pe

care le experimentează aceşti copii, pe care cei neimplicaţi nu şi le pot nici măcar imagina. Cântăreaţa Joan Baez are un cântec despre revenirea nor amintiri din copilărie care au început să-i reapară la suprafaţă după căderea zidurilor amneziei induse printr-un program de control al minţii. Cuvintele surprind perfect ce simt aceşti oameni:

Nu trebuie să puneţi banda invers

Ca să înţelegeţi semnificaţia versurilor mele.

Nu trebuie să muriţi şi să ajungeţi în iad

Ca să simţiţi blestemul diavolului.

Am crezut întotdeauna că viaţa mea a fost ca o fotografie

Dintr-un tablou de familie, făcută de Crăciun,

Cu tot felul de copii îmbrăcaţi în haine colorate, cu panglici şi zorzoane,

Aliniaţi în curtea casei.

Oare chiar au fost zilele de aur ale copilăriei

Atât de frumoase şi de pline de iubire?

Poate că imaginea a început să se destrame

În ziua în care m-am născut eu.

A venit noaptea şi am văzut o piele albă

Şi o claie de păr roşcat.

Un băieţel călăreşte pe un cap de ţap,

Iar o fetiţă se joacă de-a prostituata.

Este un sacrificiu care se ţine într-o biserică goală,

Al micuţei Rose,

Iar un bărbat din Mexic

Îmi smulge hainele.

I-am văzut aprinzând lumânările,

I-am auzit bătând în tobe,

Şi am strigat: „Mamă! Mamă!”

Sunt rece ca gheaţa

Şi nu am încotro să fug.

De aceea, plătesc pentru protecţia mea,

Ascunzând adevărul,

Alungând amintirile,

Îngropând dovezile.

Stau în faţa altarului tău

Şi spun tot ce ştiu.

Am venit să îmi reclam copilăria

Pierdută în capela micuţei Rose.

La ce experienţe oribile fac referire aceste versuri! Mii de copii din întreaga lume descriu acelaşi coşmar, care se repetă în fiecare zi. Mai crede cineva că trebuie să le întoarcem spatele şi să îi ignorăm, ca şi cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat? Ar însemna să ne minţim pe noi înşine. Nu cumva a sosit timpul să facem ceva?

Capitolul 16

Unde au dispărut toţi copiii?

Reţelele satanice reprezintă un aspect vital al programelor globale de control al minţii concepute pentru a crea o rasă de zombi inconştienţi şi un număr nesfârşit de asasini controlaţi, de nebuni înarmaţi şi de agenţi provocatori. Roboţii umani – sclavi cu minţile controlate de alţii – s-au aflat printre noi de mii de ani, dar în epoca noastră au devenit o adevărată epidemie. După cum au declarat Fritz Springmeier şi Cisco Wheeler în ancheta lor

amănunţită asupra programelor de control mental:

> „Tehnicile de bază au fost create de familiile germane, scoţiene, italiene şi engleze, fiind aplicate de secole. Unii susţin chiar că ele provin din Egiptul antic şi din perioada Babilonului, în care se practicau vechile mistere. Se ştie că naziştii au studiat textele egiptene străvechi, în dorinţa de a afla aceste metode de control al minţii. Secretele şi documentele liniilor genealogice din vechime sunt foarte bine păzite".

Controlul minţii şi al emoţiilor umane este însuşi fundamentul controlului reptilienilor asupra rasei umane. Nu există altă modalitate mai bună de control decât cea a minţii. Manipularea externă a minţii oamenilor ia multe forme şi întrebarea corectă nu este cât de mulţi oameni au minţile controlate, ci cât de puţini nu le au. Ori de câte ori lăsaţi un ziar, un program de televiziune sau o reclamă să vă influenţeze percepţiile şi deciziile, vă lăsaţi practic controlaţi din punct de vedere mental. Apariţia vastei reţele actuale de centre de control mental îşi are originea în Directoratul Armatei Britanice pentru Războiul Psihologic, comandat de generalul de brigadă John Rawlings Rees. Această instituţie avea legături strânse cu Clinica Tavistock, fondată în anul 1920 cu susţinerea directă a familiei regale britanice, prin intermediul ducelui de Kent. Mai târziu, a apărut Institutul Tavistock pentru Relaţii Umane din Londra, care a ajuns apoi centrul unei reţele globale care include Institutul Stanford din Statele Unite. Scopul acestor organizaţii este controlul umanităţii prin intermediul manipulării externe a minţii. Rawlings Rees a fost un rasist vehement şi un susţinător al mişcării de eugenie a „rasei conducătoare". El a studiat „nevrozele războiului" în timpul Primului

Război Mondial şi a ajuns la concluzia că prin aplicarea anumitor condiţii poate fi declanşat şi stimulat un comportament nevrotic. El arată în cartea sa, *Modelarea psihiatriei de către război,* publicată în anul 1945, că Institutul Tavistock a demonstrat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial că „o zecime din populaţie este proastă din punct de vedere psihopatologic şi genetic". După părerea lui, numărul acestor oameni ar trebui controlat, pentru a proteja societatea civilă, iar statul ar trebui să folosească diferite metode, inclusiv cele psihiatrice, pentru a împiedica sporirea numărului acestor oameni, în special în ţările coloniale înapoiate care ameninţă lumea civilizată. Această teorie idioată este specifică reptilo-arienilor, iar Henry Kissinger, David Rockefeller sau Adolf Hitler nu ar fi reuşit să o sintetizeze mai perfect. Tot în viziunea lui Rawelings Rees, o altă zecime din populaţie are o superioritate genetică şi o pregătire psihologică ce o îndreptăţesc să ocupe poziţiile puterii (evident, este vorba de reptilieni şi de liniile lor genealogice încrucişate). Celelalte 80 de procente din rândul populaţiei pot fi folosite ca servitori utili elitei genetice, dar numai în măsura în care nevroza lor poate fi controlată. Rawlings Rees dorea ca psihiatrii să se implice în întreaga societate, în căminele oamenilor, la serviciu şi în şcoli, şi a aranjat antrenarea unor „trupe de şoc" la Institutul Tavistock alcătuite din psihiatri trimişi apoi ca şi „consultanţi" ai managerilor lumii de afaceri, militari, politici şi educaţionali. Misiunea acestora era – şi este în continuare – să modeleze modul de a gândi al oamenilor care lucrează în domeniul educaţional, în cel politic şi în cel economic, controlând astfel în mod eficient direcţia către care se îndreaptă lumea. Un membru al Camerei Lorzilor din Marea Britanie mi-a spus că dr. David Owen (Bil, TC), secretarul

însărcinat cu afaceri externe al guvernului britanic prin anii 70, fondator al Partidului Social Democrat şi negociator de pace pentru Uniunea Europeană în Bosnia, a fost antrenat la Tavistock, dar nu am reuşit să obţin o confirmare a acestei informaţii până la momentul publicării acestei cărţi.

În anul 1947, Rawlings Rees şi-a exportat „viziunea” inclusiv în Statele Unite, unde a înfiinţat Federaţia Mondială pentru Sănătate Mentală, împreună cu **Montegu Norman, guvernator al Băncii Angliei, cel care l-a finanţat şi l-a ajutat pe Hitler să ajungă la putere**. Ca de obicei, zeci de agenţii şi organizaţii cu aceeaşi agendă, afiliate la acest organism, au apărut ca ciupercile după ploaie în întreaga lume. Rolul lor este să identifice oamenii care pot fi manipulaţi mental să contribuie la implementarea Agendei Frăţiei. Mulţi dintre aceştia au devenit lideri ai ţărilor în curs de dezvoltare care şi-au câştigat de puţin timp „independenţa”. În realitate, acestea au continuat să fie controlate de aceiaşi oameni. La unison cu aceste agenţii a apărut şi Organizaţia Socială şi Culturală a Naţiunilor Unite, condusă de un alt programator al minţilor oamenilor, Julian Huxley. Regretatul Fred Wills, fostul ministru pentru afaceri externe al Guyanei, a sintetizat perfect situaţia atunci când a spus că Naţiunile Unite este cel mai mare program de spălare a creierelor liderilor ţărilor în curs de dezvoltare. De altfel, acelaşi principiu se aplică şi liderilor ţărilor dezvoltate, ale căror minţi sunt deja puternic subjugate înainte de a li se permite să acceadă la aceste poziţii înalte ale puterii politice şi economice. Protejatul lui Rawlings Rees, Eric Trist, a pus la cale proiectul Tavistock de „restructurare” a gândirii managementului economic. Planul său includea anihilarea puterii sindicatelor şi manipularea

gândirii managerilor marilor companii. Printre corporaţiile care au angajat Institutul Tavistock să facă acest lucru s-au numărat Shell, Unilever, întreaga industrie a cărbunelui (aflată la acea vreme în proprietatea statului) şi mai multe instituţii financiare de renume. La ora actuală, toate marile corporaţii folosesc „psihologi" şi angajează „lideri de grup" pentru a conduce întâlnirile de afaceri. La ce folosesc aceşti oameni? Şi pentru cine lucrează ei? Toate aceste evoluţii se integrează perfect în planul Tavistock de a introduce „psihiatri" la toate nivelele societăţii. Tavistock a fost instituţia care s-a ascuns în spatele culturii drogurilor şi a mişcării populare hippie din anii 60, cu susţinerea unei operaţii CIA (şi deci a Frăţiei), care a pus la dispoziţia tuturor drogul de sinteză numit LSD. Aceşti oameni caută în permanenţă tehnici din ce în ce mai puternice pentru a supune rasa umană unei servituţi cât mai depline. Aldous Huxley, un agent Tavistock şi *„guru"* al „revoluţiei" din anii 60, a revelat care este agenda instituţiei la o conferinţă pe care a ţinut-o la Şcoala de Medicină din California, în anul 1961. Iată ce a spus el:

> **„În generaţia următoare va apărea o metodă farmaceutică ce le va permite oamenilor să îşi iubească servitutea şi să accepte dictatura fără lacrimi, ca să mă exprim astfel. Ea va da naştere unui fel de lagăr de concentrare fără suferinţă, care va permite reducerea libertăţilor oamenilor fără ca aceştia să se plângă. Dimpotrivă, ei se vor bucura, căci orice dorinţă de a se revolta le va fi înlăturată prin metode de spălare a creierului, propagandă şi tehnici farmaceutice. Aceasta va fi probabil revoluţia finală".**

Acesta este exact punctul în care ne aflăm la ora actuală. Munca doctorului John Rawlings Rees a fost continuată de alţi agenţi de la Tavistock, precum dr. Kurt Lewin şi alţii, care au creat tehnici din ce în ce mai sofisticate de control individual şi în masă al minţii umane. Coroborate, toate acestea au accelerat dramatic rata de robotizare a umanităţii, care a uitat să mai gândească. Tavistock a devenit centrul unei reţele globale cu fonduri nelimitate, asigurate de trusturi de „caritate" sponsorizate de familia regală britanică şi de alte surse familiare nouă, precum Rockefeller-ii, Rothschild-zii, Mellon-ii şi Morgan-ii. Tavistock a creat grupuri „teroriste" utilizate pentru a crea conflicte şi haos în ţările ale căror guverne doreşte să le schimbe Frăţia sau în care aceasta doreşte să introducă „trupe de menţinere a păcii". Prin anii 50, generalul de brigadă Frank Kitson a comandat un proiect Tavistock prin care să fie dezvoltate tehnici de tortură şi control al minţii pentru prizonierii de război din Kenya. Roboţii umani care au rezultat în urma aplicării acestor metode au fost apoi eliberaţi şi infiltraţi în taberele care se opuneau controlului britanic, pentru a le distruge din interior şi a le ucide liderii. Alţii şi-au înfiinţat propriile lor grupuri care s-au opus celor autentice, astfel încât s-a ajuns ca kenyenii să se bată între ei. Sub acoperirea Fondului pentru Natură şi Animale Sălbatice, precum şi a organizaţiilor de „securitate" din Africa şi America de Sud, operează astăzi trupe SAS, aşa cum voi dovedi în continuare. Acest proces s-a petrecut în Algeria, Ruanda, Burundi, Congo, şi lista poate continua la nesfârşit. Acelaşi general de brigadă Frank Kitson, care a creat asemenea conflicte şi teroare în Africa, a fost trimis apoi în Irlanda de Nord, în anul 1970, pentru a lansa campania teroristă de crime şi plasare de bombe

care continuă şi la ora actuală. Astfel de conflicte care se petrec în întreaga lume induc opiniei publice ideea necesităţii găsirii unei soluţii, iar această soluţie este întotdeauna o centralizare şi mai mare a puterii. În aceste condiţii, nu este deloc surprinzătoare lansarea prin anii 80 a operaţiunii Tavistock condusă de Eric Trist de programare a psihicului colectiv pentru a accepta ideea unui guvern mondial.

În anul 1991, revista *Relaţii umane,* editată de Institutul Tavistock, a prezentat un raport despre proiectul guvernului mondial. Acesta preciza că prăbuşirea Uniunii Sovietice (orchestrată de Frăţie) a creat o ocazie unică pentru crearea unei guvernări mondiale şi pentru dispariţia statelor naţiuni. **Autorii propuneau o reformare a Naţiunilor Unite, astfel încât marea majoritate a operaţiunilor controlate de această instituţie să fie cedate mai multor sute de mii de „organizaţii neguvernamentale" (controlate centralizat). Acestea urmau să acţioneze mai presus de graniţe şi să nu poată fi controlate de guvernele alese. Asistăm practic la un plan sistematic de impunere a voinţei reptilienilor asupra minţii umane colective, plan care continuă să fie implementat pas cu pas, începând din anii 50.** După cel de-al Doilea Război Mondial, accentul pus de Frăţie s-a schimbat de la controlul teritoriilor la controlul minţilor şi al finanţelor. Mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor revolta împotriva unor ocupanţi străini ai ţării lor, dar este mult mai greu să identifici şi să opui rezistenţă ocupaţiei propriei tale minţi şi a opţiunilor financiare pe care le ai. Pe 6 septembrie 1943, Winston Churchill a spus în faţa unui auditoriu de la Universitatea Harvard că aplicarea controlului asupra minţii oamenilor oferă recompense mult

mai mari decât luarea pământurilor şi a provinciilor pentru a le exploata. Imperiile viitorului, a adăugat el, vor fi imperii ale minţii. În cartea sa, *Impactul ştiinţei asupra societăţii,* apărută în anul 1957, Bertrand Russell scrie că atunci când tehnicile de control al minţii vor fi perfecţionate, guvernele care se vor ocupa de educaţie mai mult de o generaţie îşi vor putea controla mult mai uşor supuşii, fără să mai aibă nevoie de armată şi de poliţişti. **Asta se întâmplă la ora actuală cu copiii dumneavoastră!**

În afara Departamentului Britanic pentru Războiul Psihologic şi a operaţiunii Tavistock, cercetările în acest domeniu s-au extins rapid şi în Germania fascistă şi Italia. Josef Mengele, „Îngerul Morţii", a realizat experimente de control mental asupra mai multor mii de gemeni, sub coordonarea lui Heinrich Himmler şi a Institutului Medical Kaiser Wilhelm din Berlin. Mengele s-a născut dintr-o linie genealogică reptiliană, cu o vastă experienţă satanică. Era expert în demonologie şi în Cabala, şi a fost cel puţin mare maestru al Iluminaţilor, deşi probabil că deţinea o poziţie mult mai înaltă. Cât timp a fost „doctor" în lagărul de concentrare de la Auschwitz condus de I.G. Farben, a avut ocazia să facă experimente pe sute de mii de deţinuţi. Când armatele anglo-americane s-au apropiat de Berlin, la sfârşitul războiului, operaţiunea serviciilor secrete numită Project Paperclip i-a permis lui Mengele să scape, împreună cu întreaga elită a conducerii naziste, a „medicilor", „oamenilor de ştiinţă" şi personalului militar. Mengele a dispărut de la Auschwitz în ianuarie 1945, iar opiniei publice mondiale i s-a indus convingerea că a scăpat în America de Sud. În realitate, a putut călători liber în întreaga lume, lucrând atât la Institutul Tavistock din Londra, cât şi în Statele Unite, unde a fost cunoscut sub numele de dr.

Green sau Greenbaum. Dosarele germane în care erau descrise cercetările lui Mengele în domeniul controlului mental au fost luate de americani la sfârşitul războiului şi milioanele de foi de hârtie continuă să fie depozitate şi astăzi la Suitland Annex, în Washington DC, unde sunt păstrate în condiţii de securitate strictă. Cea mai mare parte a acestor cercetări continuă să fie clasificate „strict secret” şi la ora actuală. Cercetătorul Fritz Springmeier a făcut o listă cu numele celor care au avut acces la aceste dosare şi fiecare din aceste persoane au făcut parte din reţelele Frăţiei, inclusiv din *Illuminati.* Multe alte documente au fost distruse. În subsolurile cartierului general al CIA de la Langley, Virginia, la o aruncătură de băţ de Washington DC, se află o facilitate subterană cunoscută sub numele de Groapa, în care documentele continuă să fie distruse în permanenţă.

Supravieţuitorii programului de control mental al lui Mengele îşi mai amintesc încă de uniforma impecabilă şi de cizmele lustruite pe care le purta acesta la şedinţele de programare. Îşi amintesc perfect de accentul său puternic german, de strungăreaţa dintre dinţii din faţă şi de felul în care îi înghiontea cu degetul mare de la mână. La fel ca în lagărele de concentrare din Germania, folosea câini ciobăneşti germani de talie foarte mare pentru a-i speria pe copiii care trebuiau programaţi. Cei care au coordonat Proiectul Paperclip şi programele de control mental care au urmat în Statele Unite au fost fraţii Dulles, veri cu Rockefeller-ii, amândoi satanişti, reptilieni şi nazişti până în străfundul inimii. După război, John Foster Dulles a devenit secretar de stat al SUA, în timp ce fratele său Allen a fost numit şef al Agenţiei Centrale de Contraspionaj, CIA. Din acest aflux de medici nazişti în Statele Unite s-au născut celebrele şi

odioasele programe de control mental cunoscute sub numele generic de MKUltra. MK provine de la control mental (n.n. *mental control* în limba engleză). În semn de respect faţă de naziştii care au furnizat aceste metode, s-au folosit iniţialele germane (cu K în loc de C). Proiectul a fost condus în mod oficial de Ewen Cameron, un om cu mintea complet bolnavă, membru al unei familii scoţiene de reptilieni. În copilărie, cartea sa favorită a fost *Frankenstein,* despre care a declarat mai târziu că l-a inspirat să urmeze o carieră în psihiatrie. El a coordonat de la baza sa din Montreal, Canada, infama operaţie de control mental numită MKUltra, finanţată de Rockefeller-i, şi a avut întâlniri regulate cu Allen Dulles şi cu CIA. Numai în anul 1961 la una din instituţiile sale le-au fost administrate pacienţilor 60.000 de şocuri electrice. Numele de cod al lui Cameron era „Dr. White” (n.n. Dr. Alb), căci era foarte preocupat de culori. De pildă, a încercat să descopere o metodă de schimbare a culorii ochilor, din căprui în albaştri. Să fie oare o simplă coincidenţă faptul că artistul Crystal Gayle, cântăreţ de muzică country despre care se spune că este un sclav cu mintea controlată, a înregistrat o melodie intitulată *Dont’t I Make Your Brown Eyes Blue? (Nu-ţi transform eu ochii din căprui în albaştri?),* care a repurtat un mare succes?

Multe din ritualurile şi metodele folosite în proiectele de control mental sunt inspirate din şcolile misterelor din antichitate. Directorul CIA, amiralul Sanfield Turner, a recunoscut public în anul 1977 că agenţia sa a cheltuit milioane de dolari pentru a studia metodele voodoo, ale vrăjitoriei şi mediumităţii, iar la o audiere a Senatului ţinută pe data de 3 august 1977, a afirmat că CIA a programat mental milioane de oameni fără ştirea sau consimţământul acestora.

MKUltra a implicat cel puţin 185 de oameni de ştiinţă, 80 de instituţii SUA, printre care închisori, companii farmaceutice, spitale, şi 44 de colegii şi universităţi medicale. În proiectele de control mental, al căror scop este să creeze roboţi umani, medicii nebuni ai Frăţiei folosesc nu mai puţin de 700 de droguri. Aşa se explică de ce au fost găsite atâtea droguri la Jonestown Compound din Guyana, în anul 1978, când membrii „cultului" au fost ucişi cu sutele. „Cultul" Templului Oamenilor a fost creat de agentul CIA Jim Jones. Nu a fost vorba de o religie nouă, aşa cum a prezentat mas-media evenimentul, ci de un experiment de control al minţii. Vezi în această direcţie capitolul „Cult sau înşelătorie?" din cartea mea, *Şi adevărul vă va face liberi.* Drogurile au fost folosite din timpuri imemoriale pentru a manipula minţile oamenilor, inducându-le stări modificate de conştiinţă. Ele au, între altele, capacitatea de a suprima voinţa individuală, permiţând aşa-numita „posesiune demoniacă". Serviciile secrete britanice şi CIA finanţează cercetările legate de droguri (altfel spus, contribuabilii le finanţează) pentru a descoperi noi metode, mai eficiente, de suprimare a voinţei şi a conştiinţei. Printre acestea se numără vaccinurile, aditivii alimentari şi tehnicile electromagnetice. Unul din centrele implicate în cercetarea drogurilor la comanda CIA este Centrul Medical din California de la Vacaville, în care principalul cercetător este dr. Arthur Nugent. Acesta a efectuat mii de experimente, care continuă şi la ora actuală. Printre altele, drogurile au fost folosite pe membrii personalului Spitalului Naval din Bethesda, Maryland, aşa cum arată un documentar pentru televiziune. Un alt experiment s-a făcut în Haiti, unde cultul Vodoun (o operaţiune CIA sub acoperire) a transformat cea mai mare parte a populaţiei locale în zombi. Unul

din medicamentele care apar constant în cercetările de această natură este Prozacul, care nu se mai limitează doar la proiectele individuale de control mental, ci este recomandat pe reţetă de către doctori de parcă aceştia ar arunca cu confeti, sporind astfel profiturile cartelului farmaceutic, nu bunăstarea pacienţilor lor. Prozacul este unul din medicamentele cel mai des prescrise pentru depresie. Chiar în timp ce scriu acest capitol, Eli Lilly încearcă să obţină aprobarea pentru a scoate o variantă de Prozac pentru copii, cu arome de mentă şi portocale. Numai în Statele Unite, 400.000 de tineri sub 18 ani sunt deja trataţi cu Prozac, şi acesta este numai începutul. De fapt, asistăm la o operaţiune de control mental în masă, care va transforma întreaga naţiune într-un popor de zombi, precum populaţia din Haiti. Eli Lilly ale legături strânse cu reţelele lui Morgan şi Rockefeller, cu serviciile secrete şi cu George Bush. Alte companii farmaceutice implicate în cercetarea drogurilor administrate pentru controlul minţii umane sunt: Sterling Drugs (o filială a I.G. Farben), asociată cu linia genealogică Krupp, cu Fundaţia Tinker a CIA şi cu Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim; şi Monsanto Chemical Company, al cărei preşedinte, Earle H. Harbison Jr, este inclusiv preşedintele Asociaţiei pentru Sănătatea Mentală şi director al Spitalului General din Bethesda, cu o reputaţie extrem de sinistră, în care sunt programaţi sclavi pentru un proiect de control mental numit Proiectul Monarch. Monsanto este de asemenea profund implicat în manipularea genetică a hranei.

Controlul mental pe bază de traume

Proiectul Monarh este unul din nenumăratele programe din cadrul MKUltra. În

pofida dezminţirilor oficiale, el nu numai că este continuat la ora actuală sub alte nume, dar a fost chiar masiv extins. Fundamentul acestor proiecte aplicate în lumea întreagă este o tehnică numită controlul mental pe bază de traume, care explică, între altele, şi ceea ce fac sataniştii. Mintea umană are un mecanism de autoapărare care compartimentează memoria în urma unei traume intense. Aşa se explică de ce oamenii nu-şi pot aminti accidentele majore de circulaţie. Frăţia a înţeles acest mecanism încă din cele mai vechi timpuri. În lagărele de concentrare din Germania nazistă aceste metode au fost mult perfecţionate. Mengele şi naziştii au înţeles că dacă poţi traumatiza continuu pe cineva prin tortură, abuz sexual şi prin sacrificarea şi torturarea altor persoane sub ochii victimei, poţi transforma mintea acesteia într-un fel de fagure de miere cu tot felul de compartimente sau bariere amnezice. Aşa se explică amploarea incredibilă pe care au luat-o ritualurile satanice. Odată mintea divizată în mai multe compartimente care nu ştiu nimic unele de existenţa celorlalte, acestea pot fi programate pentru diferite sarcini sau experienţe. Prin folosirea unor cuvinte cheie, sunete sau semnale, aceste compartimente pot fi scoase în faţă sau împinse în spate la fel ca nişte sertare. Compartimentul activat devine nivelul conştient al persoanei în cauză, după care el este închis din nou în subconştient, pentru a putea accesa un alt compartiment. Altfel spus, după ce victima îndeplineşte o anumită sarcină, ea uită complet ce a făcut şi cu cine. Această stare a devenit cunoscută sub numele de Tulburare a Personalităţii Multiple (MPD – de la *Multiple Personality Disorder),* sau Tulburare a Identităţii Disociative (DID – de la *Dissociative Identity Disorder).* Cea din urmă este mai simplu de manipulat, căci compartimentele nu devin

„personalităţi” în sine, ci doar fragmente disociate ale minţii, care s-au detaşat de restul conştiinţei. Este ca şi cum ai roti butonul unui aparat de radio, prinzând postul pe care îl doreşti. Chiar şi această tehnică pare primitivă prin comparaţie cu ultimele metode la care s-a ajuns. Ştiam din cercetările mele că există o obsesie a sataniştilor şi a pedofililor pentru sexul anal cu fetiţe mici, dar şi cu băieţii. Terapeutul britanic Vera Diamond mi-a explicat că aceasta este o metodă garantată de a crea multipli. Penetrarea anală este atât de dureroasă pentru un copil încât trimite un flux de energie de-a lungul coloanei vertebrale până la creier, unde explodează provocând o nouă diviziune a personalităţii. Procedeul este numit şoc vaso-vagal. Vera mi-a arătat o pictură făcută de o victimă de sex feminin a acestui procedeu în care era ilustrat chiar acest fenomen: un flux de energie care ieşea de la baza coloanei vertebrale şi ajungea în creier, unde exploda în toate direcţiile. După cum vedeţi, chiar şi sexul anal are o motivaţie precisă pentru cei care ştiu să-i exploateze efectele mentale şi emoţionale.

Marea majoritate a oamenilor sunt mai mult sau mai puţin „multipli” (adică suferă de MPD), căci aproape toţi preferă să închidă într-un compartiment al subconştientului lor ceea ce nu doresc să vadă, dar în cazul de faţă vorbim de un fenomen extrem şi bine calculat. Mulţi soldaţi devin multipli atunci când asistă la un măcel inimaginabil, căci mintea lor selectează şi blochează respectivele amintiri, pe care apoi nu şi le mai aduce aminte. În anul 1921, Traugott Konstantin Oesterreich, profesor la Universitatea Tubingen din Germania, a scris un studiu clasic despre Sindromul Personalităţii Multiple şi despre „posesiunea demoniacă”, intitulat *Despre posesiune, demoniacă sau de altă natură.* Studiul

a revelat că metodele de control al minţii pornind de la traume au fost practicate în Franţa, Germania şi Belgia cu mult timp înainte de secolul XX. Există supravieţuitori şi profesionişti care au povestit că britanicii au folosit agenţi programaţi prin MPD în Primul Război Mondial. Deşi trauma pare aparent uitată, subconştientul acestor oameni continuă să îi chinuiască şi să le afecteze viaţa la nivel fizic, emoţional, mental şi spiritual. Mulţi oameni care sunt abuzaţi sexual şi traumatizaţi în mod sistematic în copilărie par instabili psihic, în special dacă programarea a încetat şi blocajele mentale încep să se destrame. Am asistat la mai multe şedinţe ale terapeutului Vera Diamond şi am văzut oameni trecând succesiv de la o personalitate la alta, extrem de diferite între ele, la auzul unui singur cuvânt sau a unei singure fraze. Experienţa este absolut şocantă. Una dintre clientele Verei trebuie să poarte în permanenţă pe trup o pungă pentru colectarea urinei, căci vezica i-a fost sistematic distrusă prin tortură. Fişa ei medicală este atât de enormă încât un medic care a văzut-o a rămas şocat. Când am cunoscut-o, această doamnă avea doar 30 de ani. Toţi psihologii, lucrătorii sociali şi poliţiştii din Marea Britanie învaţă despre Sindromul Personalităţii Multiple de la specialiştii Grupului Tavistock, care susţin că reprezintă autoritatea cea mai competentă în tratarea acestei dezordini, deşi o folosesc în secret pentru a programa oameni. Dr. William Sargant, un psihiatru de la Institutul Tavistock, a scris următoarele rânduri în cartea sa, *Bătălia pentru minte,* apărută în anul 1957:

> „În mintea oamenilor pot fi inoculate tot felul de convingeri după alterarea anumitor funcţii cerebrale prin sentimente de teamă, mânie sau tulburare, induse accidental sau voit. Dintre toate consecinţele acestor

> tulburări, cele mai comune sunt alterarea temporară a judecăţii şi amplificarea sugestibilităţii. Manifestările de grup ale acestor tulburări sunt cunoscute uneori sub numele de „instinct de turmă” şi apar în mod spectaculos în timpul războiului, al epidemiilor grave şi în alte perioade similare de pericol comun, care sporesc anxietatea, şi implicit sugestibilitatea individuală şi în masă”.

Tocmai aţi aflat un alt motiv pentru care publicului i se servesc pe tavă atâtea ştiri negative care induc un sentiment de teamă, mânie sau tulburare. Aşa cum spuneam, această cunoaştere nu este nouă, ci doar mult mai larg răspândită şi mai bine focalizată. Oamenii aflaţi în stare de programare sunt folosiţi pentru tot felul de sarcini. Ei pot fi activaţi să comită asasinate, precum în cazul ucigaşilor lui John Lennon şi Robert Kennedy. Sirhan Sirhan, marioneta controlată mental despre care se spune că l-a ucis pe Robert Kennedy, a participat la un curs de „expansiune a minţii” organizat de rozicrucieni, când a început să audă mesaje care îi cereau să-l ucidă pe Kennedy. Am vorbit pe larg despre acest subiect în lucrarea mea, *Şi adevărul vă va face liberi.* Cred că înţelegeţi acum de ce sunt comise atât de multe asasinate de către oameni care au acelaşi profil mental, aşa-numiţii „nebuni singuratici”. Aceştia nu sunt singuri şi nu ar fi nici nebuni dacă li s-ar permite să trăiască în starea lor naturală. Sunt oameni programaţi, de multe ori încă din copilărie. Metoda este cât se poate de simplă. O poţi folosi pentru a pune nişte roboţi umani să plaseze o bombă, asigurându-te apoi că se află la locul potrivit pentru a fi prinşi şi acuzaţi. Le poţi programa în continuare mintea cât timp se află în arest, astfel încât să fie convinşi ei înşişi că sunt singurii vinovaţi. Dr. Louis Jolyon „Jolly”

West, infamul agent CIA care s-a ocupat de controlul minţii şi despre care am vorbit pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi,* a fost cel care a făcut „examinarea mentală” a fostului soldat SUA acuzat de plasarea bombei de la Oklahoma. West a fost profund implicat în proiectul MKUltra şi unul dintre cei mai mari suporteri ai lui a fost Guvernatorul de California de atunci, devenit ulterior Preşedinte al Statelor Unite, Ronald Reagan.

În ultimii ani au apărut o sumedenie de „trăgători singuratici” care comit asasinate în masă, trăgând în toate direcţiile. Un exemplu oribil de acest fel s-a produs în Marea Britanie în orăşelul Hungerford din Berkshire, în anul 1987, şi în Dunblane, din Scoţia, pe data de 13 martie 1996. Un „nebun” pe nume Thomas Hamilton a intrat înarmat într-o şcoală din Dunblane şi a deschis focul asupra copiilor dintr-o sală de gimnastică. A ucis 16 copii cu vârste între cinci şi şase ani, şi o profesoară. Efectul asupra psihicului colectiv al sute de milioane de oameni din întreaga lume, dar mai ales din Marea Britanie, a fost devastator. La scurt timp s-a produs masacrul de la Port Arthur, un orăşel din Tasmania, în Australia, când un alt trăgător singuratic pe nume Martin Bryant a „înnebunit” pe data de 28 aprilie 1996 şi a ucis 35 de oameni. A urmat atacul cu maceta al unui om din Marea Britanie asupra unor copii şi a profesorilor lor, la o şcoală din Wolverhampton. În martie 1998 s-a produs „Dunblane-ul american”, când doi copii, Mitchell Johnson, în vârstă de 13 ani, şi vărul său, Andrew Golden, în vârstă de 11 ani, au deschis focul asupra colegilor şi profesorilor lor de la şcoala Westside Middle School din Jonesboro, Arkansas, la numai 130 de mile de baza politică a lui Bill Clinton de la Little Rock. Cei doi au tras 27 de focuri şi au ucis patru elevi şi un profesor, ca să

nu-i mai menţionăm pe cei răniţi. Unii criminali de acest fel sunt implicaţi în secte sataniste. Incidente similare s-au petrecut la Pearl, Mississippi, pe data de 1 octombrie 1997, şi la West Paducah, în Kentucky, şi Stamps, Arkansas, în luna decembrie a aceluiaşi an. Despre cei implicaţi în atacul din Pearl s-a afirmat că au fost implicaţi într-o mişcare satanistă. De atunci şi până în prezent s-au mai produs numeroase asemenea atacuri. Toate aceste evenimente poartă amprenta operaţiunilor de control mental. Ce anume se întâmplă, de fapt?

Priviţi profilurile acestor oameni. Cei mai mulţi dintre ei sunt etichetaţi drept puţin ciudaţi, dezechilibraţi sau săraci cu duhul. „Nu era zdravăn la minte”, l-au descris vecinii pe Martin Bryant, ucigaşul din Port Arthur. Acest profil se dovedeşte ideal atunci când doreşti ca un criminal să fie etichetat drept un „trăgător singuratic”. În cazul lui Bryant, acesta tocmai se întorsese dintr-o vacanţă de două săptămâni în Statele Unite când a înnebunit şi şi-a luat arma. Cei care îl cunoşteau au declarat că s-a întors din SUA schimbat, chiar dacă avea un lung istoric de probleme psihiatrice, Bryant fiind o creaţie a centrului global de control mental de la Tavistock, în Londra. Între anii 1983-84 a fost „examinat” de dr. Eric Cunningham Dax, de la Tavistock, care a decis ce „tratament” trebuie să i se prescrie în continuare. Dax a fost decenii la rând un apropiat al doctorului John Rawlings Rees, cel care a lansat întreaga operaţiune de spălare a creierelor de la Tavistock. S-a demonstrat că organizaţiile teroriste de genul IRA au oameni aflaţi „în adormire”, persoane care nu sunt folosite ani la rând, uneori decenii, până când apar circumstanţele potrivite pentru a li se cere să îndeplinească o anumită sarcină. La fel se petrec lucrurile şi în această lume a controlului mental.

Există oameni programaţi să trăiască în comunitate cu un anumit profil moral, până când apare momentul să fie folosiţi. În limbajul de specialitate sunt cunoscuţi sub numele de „ochi morţi". Ei nu au nici o idee că sunt folosiţi în acest fel, căci nu sunt responsabili de ceea ce se întâmplă în mintea lor. Interesant mi se pare cazul ucigaşului din Dunblane, francmasonul Thomas Hamilton. Acestuia i s-a permis să poarte arme, deşi comportamentul lui ciudat ar fi trebuit să conducă la o retragere a permisului de port-armă. La fel, nimeni nu ştie de ce i-a luat poliţiei din Port Arthur o oră ca să răspundă la apel, deşi locul în care s-a produs masacrul era situat în imediata apropiere de sediul ei şi poliţiştii au fost informaţi la numai câteva minute de la primul foc de armă al lui Bryant. Un amănunt legat de Bryant, Hamilton şi mulţi alţii ca ei este că toţi consumau Prozac. Printre efectele secundare ale acestui medicament se numără nervozitatea, anxietatea, tendinţele suicidale, hipomania şi comportamentul violent dacă tratamentul încetează. Medicilor li se recomandă să nu prescrie acest medicament bolnavilor care au avut vreodată episoade maniacale. Urme ale ingredientului activ din Prozac s-au găsit inclusiv în sângele lui Henry Paul, şoferul prinţesei Diana din timpul accidentului de la Paris, din anul 1977.

Care este aşadar motivaţia din spatele acestor masacre cu arma? Manipularea minţii şi a emoţiilor. Unde se petrec aceste crime în masă? Nu în cartierele interlope ale marilor oraşe precum Londra, Glasgow, Los Angeles sau Sidney, ci în micile comunităţi liniştite în care toată lumea se simte în siguranţă. La fel, bomba „McVeigh" şi împuşcăturile din şcoală nu s-au produs în New York sau Washington, ci în Oklahoma. Nu putem subestima efectul pe care îl au asemenea evenimente asupra psihicului colectiv, care atrage

după sine dorinţa oamenilor de a fi „protejaţi” de autorităţi. Astfel, pe străzi şi în şcoli apar tot mai multe camere de luat vederi, astfel încât oamenii să se obişnuiască cu ideea că sunt „protejaţi” de pericol de către „Fratele cel Mare”, adică de autorităţi. Într-unul din ziarele londoneze, cred că în *Dayly Mail,* a apărut după masacrul din Australia un titlu cu litere de o şchioapă, care a sintetizat perfect reacţia pe care au dorit să o provoace manipulatorii: „Oare chiar nu mai există nici un loc în lume în care să te simţi în siguranţă?” Atunci când astfel de lucruri se întâmplă într-un orăşel liniştit, ele încurajează într-o măsură şi mai mare o reacţie de tipul: „Doamne, la fel mi s-ar putea întâmpla şi mie sau copiilor mei. Trebuie ca autorităţile să ne protejeze”. O minte traumatizată este mult mai susceptibilă să fie manipulată. Frăţia doreşte să interzică dreptul populaţiei de a purta arme de foc, în vederea loviturii de maestru finale. Vă asigur că nimeni nu-şi doreşte mai mult ca mine ca lumea să renunţe la armele de foc, dar atunci când motivaţiile unor legi ale armelor sunt Hungerford, Dunblane, Tasmania, Oklahoma, etc., merită să ne punem unele întrebări. Avem de-a face cu acelaşi mecanism de creare a problemei – reacţie – găsire a soluţiei. Oricum, nimic nu este mai uşor în această lume decât să-ţi faci rost ilegal de o armă, aşa că aceste legi ale armelor nu vor opri pe nimeni să ucidă dacă va avea într-adevăr această intenţie. Arma folosită de Martin Bryant în Port Arthur era furată şi el nu avea licenţă de port-armă. O lege care ar fi interzis portul de arme nu l-ar fi oprit cu nimic pe Bryant, dar adevăratul motiv pentru care asemenea legi sunt introduse pretutindeni în lume este împiedicarea populaţiei să se apere atunci când se va da ordinul să fie prinşi toţi cei care se opun Agendei. În Marea Britanie, părinţii copiilor ucişi

la Dunblane au fost folosiţi în mod abuziv pentru a adopta o legislaţie anti-arme, propusă de aceiaşi oameni care au orchestrat crima împotriva copiilor lor. În situaţia în care Frăţia ar începe ofensiva finală, personal nu cred că aş folosi o armă împotriva celor care ar veni după mine, dar cine ştie cum ar putea reacţiona alţi oameni? Eu nu cred în violenţă ca răspuns la violenţă, dar nu toţi gândesc la fel, iar Frăţia ştie foarte bine acest lucru. Din acest motiv, membrii ei îşi doresc o populaţie neînarmată. Adolf Hitler a introdus o legislaţie similară de îndată ce a început să transporte oameni în lagărele sale de concentrare. Lagăre similare au fost deja construite în Statele Unite de o organizaţie numită FEMA, Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Criză *(Federal Emergency Management Agency),* înfiinţată de Zbigniew Brzezinski, un reptilian care îşi schimbă forma, cel care a înfiinţat Comisia Trilaterală împreună cu David Rockefeller. FEMA este condusă de James Lee Witt. Dacă îl vedeţi vreodată la televizor, vă sugerez să îi priviţi ochii şi să vă întrebaţi de ce anume vă aduc aminte.

Roboţii umani cu mintea controlată sunt folosiţi de asemenea să transmită mesaje între diferite persoane, în afara canalelor obişnuite. Acestea includ informaţii neoficiale între liderii lumii, sau între ei şi capii reţelelor ilegale de trafic de droguri (controlate de Frăţie). Se pare că oamenii programaţi prin intermediul Sindromului Personalităţii Multiple îşi dezvoltă o memorie fotografică. Cuvintele comunicatului le sunt dictate sub hipnoză, apoi compartimentate, folosind de multe ori instrumente cu voltaj ridicat care reduc nivelul de zahăr din sânge, făcând persoana mai predispusă către sugestibilitate. Ulterior, un simplu cuvânt, o frază sau o acţiune sunt suficiente pentru a activa respectivul

compartiment mental, iar robotul uman reproduce cuvânt cu cuvânt mesajul comunicatului, la fel ca o bandă înregistrată. Personal, nu am nici o îndoială că mulţi dintre liderii lumii sunt ei înşişi sub influenţa controlului mental practicat de manipulatori şi am convingerea că primul ministru britanic, Tony Blair, cu privirea sa distantă şi zâmbetul mecanic, se află sub un anumit fel de influenţă mentală. Mulţi oameni îi privesc pe cei despre care le vorbesc şi îmi spun: „Bine, dar par atât de drăguţi. Sunt convins că nu ar face niciodată aşa ceva". Un lucru pe care nu ar trebui să-l uitaţi este că minţile acestor persoane, printre care se numără prim miniştri şi preşedinţi, sunt compartimentate, ei putând trece cu uşurinţă de la o personalitate la alta. Este important să înţelegeţi acest lucru, dacă doriţi să urmăriţi până la capăt întregul complot. Nici chiar cei mai apropiaţi prieteni ai lor nu-şi pot da seama că ceea ce văd nu reprezintă decât un singur compartiment al minţii lor. Dacă i-ar vedea sub influenţa unui alt compartiment, nu i-ar putea recunoaşte. „Multiplii" controlaţi mental sunt folosiţi de asemenea pentru a se infiltra în acele organizaţii pe care Frăţia doreşte să le discrediteze şi să le distrugă. Odată ajunşi în interiorul acestora, ei sunt siliţi să se comporte într-un fel care trezeşte antipatia opiniei publice pentru organizaţia respectivă.

Roboţii umani controlaţi mental, inclusiv copiii foarte mici, sunt instrumente perfecte pentru acte sexuale bizare de care se folosesc preşedinţii, liderii străini, politicienii şi oamenii de afaceri. De multe ori, aceste acte sunt încurajate pentru a-i atrage pe aceşti lideri în sfera de influenţă a Frăţiei, sau pentru a-i compromite şi pentru a-i şantaja, silindu-i să facă ce li se spune. Când vorbesc de acte sexuale „bizare", nu exagerez deloc şi nu-mi vine deloc uşor să vorbesc

despre ceea ce urmează. Consider însă important ca acest văl să fie ridicat, dacă nu pentru alt motiv, măcar de dragul celor care sunt supuşi acestor torturi groteşti chiar în timp ce dumneavoastră citiţi aceste rânduri. Din motive cât se poate de evidente, roboţii umani nu pot vorbi despre ceea ce li se întâmplă. Fie sunt aduşi în stare de zombi şi nu-şi mai amintesc nimic, fie, dacă Frăţia îi consideră expiraţi, sunt ucişi în mod obişnuit sau în ritualuri satanice la care participă oameni foarte faimoşi. Vi se pare că ştiţi totul despre cei pe care îi vedeţi la televizor? În cazul acesta, vă rog să citiţi mai departe. Din fericire, există o femeie foarte curajoasă, supusă încă din copilărie unui program de programare mentală şi care a scăpat din sclavia impusă de guvernul Statelor Unite. A urmat un lung şi dureros şir de şedinţe de de-programare care au durat mai bine de un an, în urma cărora amintirile au început să-i revină una câte una. Femeia se numeşte Cathy O'Brien şi este o americancă de origine irlandeză. Împreună cu Mark Phillips, ea a scris o carte pe care şi-a publicat-o singură, intitulată *Trans Formarea Americii.* Povestea ei este uluitoare, dar există milioane de alte poveşti asemănătoare, iar procesul va continua dacă umanitatea nu va începe să se trezească din somn. Cathy descrie detaliat conversaţiile pe care le-a auzit, camerele şi decorul de la Casa Albă, de la Pentagon şi din diferite baze militare secrete care există în SUA. Poate descrie de asemenea detalii fizice ale celor implicaţi, pe care nu le-ar fi putut cunoaşte decât dacă i-ar fi văzut goi. Există cercetători care pun la îndoială o parte din detaliile descrise în *Trans Formarea Americii,* şi eu însumi am destule întrebări rămase fără răspuns. Principalele subiecte atinse şi numele care apar în cartea lui Cathy au revenit însă mereu şi mereu în relatările altor foşti sclavi care încep să-şi aducă aminte ce

li s-a întâmplat, atât în cercetările mele cât şi în cele ale altor persoane. Povestea ei este o sinteză a unor lucruri care se întâmplă în întreaga lume, aşa că o voi reda pe larg.

Cathleen (Cathy) Ann O'Brien s-a născut în anul 1957 în Muskegon, Michigan. Tatăl ei, Earl O'Brien, este un pedofil, iar una din primele amintiri ale lui Cathy este că nu putea să respire din cauză că penisul său se afla în gura ei. O astfel de traumă declanşează automat Sindromul Personalităţii Multiple, fără să mai fie nevoie de vreo programare, căci mintea copilului doreşte să scape ea însăşi de oribila amintire. Tatăl lui Cathy le-a permis inclusiv altor prieteni să abuzeze şi să o violeze pe ea şi pe fraţii săi (aşa cum au fost de altfel şi părinţii ei abuzaţi pe vremea când erau copii). Mama lui Cathy a fost abuzată de propriul ei tată, liderul unei loji masonice albastre. Fratele mamei, Unchiul Bob pentru Cathy, a fost pilot în Serviciile Secrete ale Forţelor Aeriene şi pretinde că a lucrat pentru Vatican. Unchiul Bob se ocupa şi cu comercializarea de materiale pornografice, iar tatăl lui Cathy a forţat-o pe ea şi pe fratele ei mai mare Bill să participe la turnarea unor filme pornografice făcute pentru Mafia locală din Michigan, aflată în legătură cu „regele pornografiei" Gerald Ford, pe atunci membru în Camera Reprezentanţilor. Mai târziu, Ford a devenit vicepreşedinte al Statelor Unite sub Richard Nixon, şi apoi preşedinte, după ce Nixon a fost forţat să demisioneze de Henry Kissinger şi compania în urma scandalului Watergate. Ford a făcut de asemenea parte din Comisia Warren de „investigare" a asasinării preşedintelui Kennedy, care a decis că varianta oficială era adevărată, deşi era absolut imposibilă din punct de vedere logic. În timp ce Cathy O'Brien era încă fetiţă la şcoală, a fost violată de Gerald Ford în biroul senatorului de Michigan Guy VanderJagt, care a

violat-o la rândul lui. VanderJagt avea să devină preşedinte al Comitetului Congresional Naţional al Partidului Republican, care l-a sprijinit pe violatorul şi ucigaşul de copii George Bush, prietenul reginei Angliei, să ajungă preşedinte al Statelor Unite.

În cele din urmă, tatăl lui Cathy a fost prins vânzând materiale pornografice (era vorba de un film în care Cathy făcea sex cu un câine boxer). Pentru a evita acuzarea, tatăl a fost de acord să o cedeze pe Cathy guvernului Statelor Unite şi Agenţiei de Contraspionaj a Armatei. Tatăl a fost chiar încântat de târg, căci acum beneficia de imunitate şi putea să-şi vadă liniştit de comerţul cu materiale pornografice şi de activităţile pedofile, în timp ce autorităţile priveau în direcţia opusă. Agenţia se afla la rândul ei în căutare de copii abuzaţi sexual, suferind de Sindromul Personalităţii Multiple şi având un istoric al abuzurilor inter-generaţii. Aceşti copii erau folosiţi pentru studii legate de controlul minţii având la bază cauze genetice, într-un proiect intitulat generic Project Monarch, care făcea parte din programul mai amplu MKUltra. Numele Monarch provine de la fluturele cu acelaşi nume, un simbol asociat în parte cu reţeaua în formă de fluture. Omul care a venit acasă la tatăl lui Cathy şi i-a dat ultimatumul: „Dă-ne copilul sau vei fi acuzat” a fost chiar… Gerald Ford. În continuare, tatăl lui Cathy a fost trimis la Universitatea Harvard de lângă Boston pentru a fi instruit cum trebuie să-şi pregătească fiica pentru profesorii nebuni ai agenţiei guvernamentale. Iată ce scrie Cathy în cartea ei:

> „… conform instrucţiunilor primite de la guvern, tata a început să mă pună la tot felul de treburi, la fel ca în basmul cu Cenuşăreasa. Eram nevoită să curăţ şemineuri de cenuşă, să tai şi să adun lemne

> de foc, să adun frunzele, să curăţ zăpada, să sparg gheaţa şi să mătur peste tot. Tata obişnuia să-mi spună: „Mânuţele tale arată atât de bine pe mătură, greblă, topor, lopată, etc”. Exploatarea mea de către propriul meu tată includea deja la această dată serviciile sexuale pe care eram nevoită să le prestez pentru prietenii lui, pentru mafioţii locali, pentru masoni, rudele acestora, satanişti, străini şi ofiţeri de poliţie…
>
> … Cercetătorii guvernului implicaţi în proiectul Monarch din cadrul MKUltra cunoşteau foarte bine că sindromul MPD/DID produce o memorie fotografică, precum şi alte caracteristici „supraomeneşti”. Acuitatea vizuală a unui MPD/DID este de 44 de ori mai mare decât a unui om obişnuit. Rezistenţa mea la durere, al cărei prag era neobişnuit de ridicat, plus compartimentarea memoriei, erau „necesare” pentru anumite aplicaţii militare şi sub acoperire. În plus, sexualitatea mea era schilodită încă din copilărie. Acest tip de programare era foarte utilă pentru politicienii perverşi care credeau că îşi pot ascunde apucăturile în diferitele compartimente ale memoriei mele”.

Toate aceste metode de provocare a traumelor, şi altele pe care le voi prezenta în continuare, nu reprezintă simple torturi gratuite. Spre exemplu, munca excesivă dublată de o lipsă de somn generează o supraproducţie de endorfine în creier care face ca persoana în cauză să răspundă ca un robot la comenzi. Metoda este aplicată pe scară largă în cadrul armatei, care nu este altceva decât o şcoală a controlului mental. Răspunsul: „Să trăiţi” este o formă pură de control mental şi de subordonare în faţa voinţei unei alte persoane. Soldaţii nu sunt încurajaţi să gândească şi să îşi pună întrebări, ci doar să facă

ce li se spune. Dacă doriţi să vă supuneţi controlului mental, tot ce aveţi de făcut este să vă înrolaţi în armată. Partea sexuală a programării şi abuzului are de asemenea legătură cu manipularea energiei sexuale, forţa creatoare din interiorul fiinţei. În momentul orgasmului, mintea este golită de gânduri şi poate accede pe nivelele superioare ale conştiinţei, dar şi pe cele inferioare, în funcţie de starea celui implicat în actul sexual. Programatorii moderni au echipamente de înaltă tehnologie capabile să stimuleze acele părţi ale creierului care declanşează orgasmul, deschizând astfel mintea victimei către dimensiunile inferioare, „demoniace” sau reptiliene. Tehnicile de programare sunt foarte sofisticate şi adeseori extrem de subtile. Una din tehnicile cele mai comune în Proiectul Monarch constă în a rosti două afirmaţii opuse în aceeaşi frază, spre exemplu: „Să nu crezi nimic din toate acestea, căci sunt adevărate”, pentru a crea o stare de confuzie. Sclavia nu este o formă socială revolută. Ea poate fi găsită pretutindeni în lumea modernă, dar mai ales în Marea Britanie, Statele Unite şi în ţările „civilizate”. Deşi pedofilia mai face câteodată vâlvă, ea nu reprezintă decât cel mai minor aspect al uriaşei reţele care ajunge până în vârful societăţilor „libere”. Adevărul despre băieţii abuzaţi din Casa de Copii de la Kincora, Irlanda de Nord, a fost suprimat pentru că unul din cei care au comis abuzurile era un agent al serviciilor secrete. Scandalul implica de asemenea cel puţin un politician de frunte din Irlanda de Nord, dar acest fapt a fost ascuns opiniei publice de către agenţii serviciilor secrete britanice, inclusiv de Ian Cameron, un agent ajuns între timp la pensie. Astfel de reţele pedofile reprezintă un instrument perfect pentru a satisface dorinţele sexuale ale celor care deţin

controlul, sau pentru a-i şantaja pe cei pe care aceştia doresc să-i controleze. Dacă deţineţi asemenea informaţii despre cei aflaţi la putere în ţara dumneavoastră, vă rog să mi le trimiteţi. Vă asigur că voi păstra identitatea dumneavoastră în cel mai strict secret, iar dacă informaţiile se vor verifica, le voi face publice. Dacă încă mai ezitaţi, gândiţi-vă la copiii care sunt abuzaţi poate chiar în acest moment.

Cathy O'Brien povesteşte că a fost abuzată de părintele James Thaylen când a căutat alinare la o biserică romano-catolică numită St Francis de Sales din Muskegon, iar un alt preot, părintele Don, l-a ajutat pe prietenul lui Gerald Ford, Guy VanderJagt, să abuzeze de ea şi să o aducă într-o stare de confuzie, în conformitate cu „liniile directoare" ale Proiectului Monarch. Ulterior, a fost trimisă la o şcoală catolică, una din multele pe care le foloseşte Frăţia pentru a găzdui copiii din programul de control mental, pe care îi educă într-un regim cât se poate de strict, special conceput pentru a le amplifica Sindromul Personalităţii Multiple. Şcoala se numea Muskegon Catholic High School. Aici, a fost violată de părintele Vesbit de nenumărate ori, inclusiv în timpul unui ritual satanic la care au participat şi alţi băieţi şi fete cu mintea controlată, care s-a ţinut în capela lui privată. Biserica romano-catolică este apogeul ipocriziei şi o culme a ororii. Aşa cum am explicat pe larg în această carte, ea a fost creată de la bun început de Frăţia Babiloniană, încă din perioada Imperiului Roman. Mişcarea catolică a iezuiţilor reprezintă un instrument important pentru manipularea conspiraţiei globale. La fel ca şi Cavalerii de Malta, care controlează Vaticanul, iezuiţii nu cred în creştinism! Ei nu reprezintă decât o mişcare sub acoperire. Întreaga conspiraţie nu reprezintă altceva decât un lung şir

de măşti, oglinzi şi perdele de fum. Iezuiţii, cavalerii de Malta şi ierarhia romano-catolică au supravieţuit prin înspăimântarea, spălarea creierelor şi controlarea mentală a congregaţiei lor globale. Cathy susţine că filiera romano-catolică a CIA a făcut presiuni asupra ei încă de la o vârstă fragedă să păstreze diferite secrete, folosind o tehnică numită Ritul Păstrării Tăcerii. Într-adevăr, în mintea ei puternic compartimentată există ascunse nenumărate secrete.

În anii care au urmat, Cathy a fost sclava unui senator de West Virginia, „democratul" Robert C. Byrd, iar abuzurile comise asupra ei au continuat. Byrd este un expert „constituţional" care face tot ce îi stă în puteri pentru a submina articolele cele mai bine redactate ale Constituţiei Americane. Cathy susţine că Byrd controlează o întreagă reţea de sclavi şi că nu are o plăcere mai mare decât de a-i biciui personal până când sunt pe punctul de a-şi da duhul. Unul din asociaţii lui Byrd, senatorul de Vermont, Patrick Leahy, a torturat-o pe Cathy prin introducerea unui ac în ochi, sub privirile îngrozite ale fiicei acesteia, Kelly. Leahy a fost vicepreşedintele Comitetului Senatorial pentru Serviciile Secrete şi a făcut parte din Comitetul Senatorial pentru Aproprieri, condus de Byrd. Leahy şi Byrd au jucat în faţa opiniei publicului rolurile de „adversari", dar în realitate au lucrat la aceleaşi proiecte. Aceeaşi mascaradă se petrece în parlamentele tuturor ţărilor. Byrd, un dependent de cocaină, s-a lăudat de multe în faţa unor oameni pe care îi considera „siguri" de felul în care i-a controlat mintea Preşedintelui Jimmy Carter pe vremea când era „confidentul şi consultantul" acestuia. Vocea hipnotică a lui Byrd a devenit „vocea lui Dumnezeu" în faţa lui Carter, care era credincios şi se ruga să fie „ghidat" de divinitate.

Metodele de tortură şi control mental la care a fost supusă Cathy au continuat în diferite agenţii guvernamentale din Statele Unite, inclusiv la centrul Spaţial NASA de la Huntsville, Alabama, în care ea, şi mai târziu fiica ei Kelly, au fost folosite pentru turnarea unor filme pornografice. Da, NASA se ocupă şi cu aşa ceva. Religiile sunt folosite în permanenţă pentru a-i manipula pe oameni, inclusiv ca o acoperire „respectabilă” pentru tortură şi control mental. Unul din centrele în care a continuat programarea minţii lui Cathy a fost Salt Lake City, Utah, cartierul general al bisericii mormone. O altă instituţie pentru crearea de sclavi controlaţi mental este Charm School (n.n. textual: Şcoala Farmecelor) din Youngstown, în Ohio. Aceasta este o „şcoală” a sclavilor sexuali, în care Cathy, Kelly şi numeroşi alţi copii de ambele sexe au fost torturaţi şi abuzaţi prin şocuri electrice, privare de somn şi traume sexuale. Cathy susţine că „guvernatorul” şcolii Charm era unul din membrii familiei de bancheri Mellon (alţi prieteni apropiaţi ai Windsor-ilor). Alţi oameni faimoşi implicaţi au fost deputatul Jim Traficant şi Dick Thornburgh, la acea vreme Guvernator al Statului Pennsylvania, iar mai târziu procuror general al SUA şi secretar al Naţiunilor Unite. La fel ca mulţi alţi oameni cu care am vorbit personal sau despre care am citit, Cathy susţine că o bună parte a programului de tortură la care a fost supusă s-a desfăşurat în Disneyland-ul din California şi în cel din Florida. Deschiderea Parcului Disney de lângă Paris a avut drept scop continuarea acestui program de creare de sclavi inclusiv în ţările europene. Compania Disney este una din marile operaţiuni ale Frăţiei, filmele şi parcurile sale tematice fiind perfecte pentru a crea iluzii şi a induce o confuzie şi mai mare în mintea multiplilor. În aceste parcuri se desfăşoară (când sunt închise) ritualuri satanice şi

şedinţe de programare prin generarea de traume. Copiii care vizitează parcul sunt studiaţi discret şi unii dintre ei sunt răpiţi, „pierzându-se” în mulţime. Un exemplu tipic de poveste pentru copii plină de simboluri ale programării mentale este *Vrăjitorul din Oz.* Cuvântul „Oz” este o prescurtare a lui Osiris. Unii sclavi sunt supuşi torturii cu ajutorul „penisului de aur al lui Osiris”. Povestea *Vrăjitorul din Oz* a fost publicată în anul 1900 de Frank Baum, un membru al Societăţii Teozofice a lui Madame Blavatski. În anul 1939 s-a făcut prima ecranizare a poveştii, care este plină de simboluri satanice, ale şcolilor misterelor şi din sfera controlului mental. Fritz Springmeier şi Cisco Wheeler includ o analiză superbă a poveştii în cartea lor, *Formula Iluminaţilor de creare a sclavilor nedetectabili cu mintea complet controlată.* Printre alte centre de programare se numără Las Vegas, în Nevada, şi întreaga regiune din jur. Este folosită în acest scop tematica fantastică a cazinourilor din Vegas, precum MGM Grand, iar unul din târgurile în care sunt licitaţi sclavii este situat la circa 32 de kilometri de Vegas, undeva în deşert.

Cathy susţine că pe vremea când era încă o fetiţă, a fost violată, abuzată şi torturată de câţiva oameni foarte faimoşi. De pildă, a fost violată de Pierre Trudeau, primul ministru al Canadei o lungă perioadă de timp, care a fost iezuit şi a lucrat îndeaproape cu Vaticanul. A fost de asemenea violată de Gerald Ford, când acesta era deja preşedinte. A fost violată de Ronald Reagan, tot în timpul preşedinţiei acestuia, şi a fost violată cu brutalitate, de nenumărate ori, de Dick Cheney, Şeful Personalului de la Casa Albă în timpul lui Ford şi Secretarul Apărării sub George Bush. Cathy poate descrie biroul de la Casa Albă al lui Dick Cheney până în cele mai mici detalii. Cine acceptă aceste dovezi, extrem de detaliate,

nu poate decât să tragă concluzia că Cheney, la fel ca Bush, are o minte profund dezechilibrată, capabilă de violenţă şi crimă. Cathy susţine că Cheney i-a spus la un moment dat: „Aş putea să te ucid cu propriile mele mâini. Nu ai fi prima, şi cu siguranţă nici ultima”. Aceştia au fost oamenii politici care au declanşat războiul din Golf pentru a demonstra că „violenţa nu aduce nimic bun”! Una din „distracţiile” favorite ale lui Cheney, Bush şi alţii ca ei este aşa-numitul „Cel mai Periculos Joc”. Acesta constă în ameninţarea cu moartea a unor sclavi ca şi Cathy, cu mintea controlată de agenţiile guvernamentale, care sunt lăsaţi să „fugă” apoi într-o pădure, de regulă în zone militare strict păzite, precum Lampe, în Missouri, sau Mount Shasta, în California, înconjurate de garduri înalte care nu permit nimănui să scape. George Bush, omul care a făcut apel la o „Americă mai bună şi mai blândă”, Dick Cheney şi Bill Clinton pornesc apoi în urmărirea lor. Când sunt prinşi, sclavii sunt violaţi cu brutalitate, iar uneori ucişi. Din câte spune Cathy, Mount Shasta reprezintă „Cel mai mare lagăr de concentrare pentru sclavi cu mintea controlată pe care îl cunosc”. Aici, ea a avut ocazia să vadă imensa flotă de elicoptere negre fără însemne despre care cercetătorii susţin că fac parte din armata privată a Frăţiei, care va fi folosită pentru vânarea disidenţilor atunci când va sosi momentul loviturii de stat. Aceste elicoptere au fost observate frecvent în cazurile de răpiri de către „extratereştri” şi în cele de mutilări ale vitelor. Cathy afirmă că aceste operaţiuni militare şi de control mental sunt acoperite, între altele, de festivalul de muzică country de la Lake Shasta.

Cathy a fost forţată să se mărite cu un satanist care se ocupă cu controlul mental pe nume Wayne Cox, un membru al formaţiei de muzică country Jack Greene. Greene este el însuşi

satanist şi agent CIA. Misiunea lui Cox era să continue să o traumatizeze, pentru a-i compartimenta şi mai puternic mintea. Într-o noapte, Cox a dus-o la ruinele gării Union Railway Station din Nashville, unde a găsit la lumina lanternei un cerşetor adormit. El i-a spus să „îl sărute de adio pe vagabond”, după care l-a împuşcat în cap. Ca şi cum scena nu ar fi fost suficient de oribilă, a scos o macetă şi i-a tăiat mâinile, după care l-a aşezat într-un sac de plastic. Cathy a afirmat în nenumărate rânduri, în conferinţe publice, că Wayne Cox este un ucigaş în serie care taie invariabil mâinile victimelor sale, ca o semnătură satanică. Într-un interviu publicat în revista *Contact,* ea povesteşte:

> „Prin anul 1978, Wayne Cox, primul meu controlor desemnat, obişnuia să dezmembreze într-o manieră rituală tot felul de vagabonzi, copii ai străzii şi alte victime ‚care nu trebuiau ratate’, distribuind apoi părţile secţionate din reşedinţa sa de la Chatham, Louisiana, către diferite capitale ale satanismului, inclusiv pe ruta ‚Little Rock-Missouri’”.

Cathy susţină că agenţiile guvernamentale cunosc toate aceste lucruri, dar îi acordă imunitate, căci Cox lucrează pentru ele. Cu ocazia respectivă, el a dus-o pe Cathy într-un alt loc din ruinele gării, turnul vechiului depou, unde îi aşteptau Jack Greene, membrii bandei sale şi alte persoane îmbrăcate în robe negre. Stăteau cu toţii aşezaţi în jurul unui altar îmbrăcat în piele neagră. Camera era drapată cu catifea roşie şi decorată cu lumânări aprinse. Cathy a fost condusă pe altar, unde a fost violată şi torturată, în timp ce sataniştii practicau un ritual de magie neagră care implica acte sexuale, băut de sânge şi canibalism. Câţiva ani mai târziu, când s-a măritat cu un alt agent CIA, Alex Houston, acesta a silit-o

să rămână gravidă şi să avorteze de mai multe ori, pentru ca fetuşii să poată fi folosiţi în ritualuri satanice.

Bohemian Grove (Pădurea Ţiganilor)

Există un teren folosit pentru practici sexuale de diferiţi politicieni de frunte din America şi din alte ţări, de mafioţi, bancheri, oameni de afaceri, personaje celebre din show-biz, etc., care sunt iniţiaţi ai Frăţiei Babiloniene. Acesta este cunoscut sub numele de Bohemian Grove (Pădurea Ţiganilor) şi este situat la 130 de kilometri nord de San Francisco, în apropiere de Monte Rio, de-a lungul râului Russian River, în Sonoma County. Am vizitat această zonă în anul 1997, iar când i-am spus recepţionerei unde mă duc, aceasta m-a avertizat cu toată seriozitatea să fiu foarte prudent, căci alte persoane care au făcut investigaţii la faţa locului au dispărut apoi fără urmă. În acest loc, Cathy şi alte persoane pe care le-am interogat mi-au spus că au fost supuse unor perversiuni de către diverşi torţionari. Acestea includeau ritualuri sataniste, torturi, sacrificii de copii şi ceremonii de băut sânge. Locul în care se petrec aceste orori este o zonă de circa 2700 de acri înconjurată de sequoia. Iată ce spune Cathy în cartea ei: „Sclavii mai vârstnici sau ale căror programe mentale începeau să se destrame erau ucişi ritual în pădurile din jurul Pădurii Ţiganilor şi mi-am dat seama că nu este decât o chestiune de timp până când îmi va veni rândul”. Ea povesteşte că în pădure se află un conac cu mai multe camere folosite pentru diferite perversiuni. Una dintre ele se numeşte Camera Neagră, alta Camera Acoperită cu Piele, există o Cameră a Necrofililor şi o Cameră Subterană (n.n. *underground* în limba engleză), pe care se află o plăcuţă pe care scrie:

U.N.derground”. Am avut ocazia să văd o fotografie luată cu camera ascunsă a unor oameni îmbrăcaţi în robe la Bohemian Grove, stând în picioare în jurul unui foc mare şi închinându-se în faţa unei bufniţe cu o înălţime de 13 metri *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Bufniţa este simbolul lui Moloh sau Moleh, un aspect al lui Nimrod/Baal. Moloh solicită sacrificii de copii. El a fost zeitatea în onoarea căreia ardeau copii babilonienii, ebraicii, canaaniţii, fenicienii şi cartaginenii. Această fotografie reprezintă o dovadă vizuală a afirmaţiilor făcute de-a lungul anilor că în acest loc se practică ritualuri druidice, de către oameni îmbrăcaţi în robe roşii, care mărşăluiesc în jurul focului şi cântă incantaţii aduse Marii Bufniţe, adică lui Moloh. Cuvântul latin pentru bufniţă era sinonim cu cel pentru vrăjitoare. Grecii considerau bufniţa animalul sacru al Atenei, „Zeiţa mesopotamiană a Ochiului”. Imagini ale acestei zeiţe cu ochii de bufniţă au fost găsite în întreaga regiune a Orientului Mijlociu. Bufniţa a fost de asemenea totemul lui Lilith, simbolul liniilor genealogice transmise pe linie maternă, dar şi al triplei zeiţe a Lunii. Bufniţa este simbolul sub formă de pasăre al vrăjitoarelor, folosit inclusiv în sărbătoarea de Halloween. Simbolismul ochiului care vede noaptea şi are un unghi vizual de 360 de grade este caracteristic inclusiv Frăţiei. Aceşti iniţiaţi ai Frăţiei, faimoşi în lumea întreagă, obişnuiesc să ardă la începutul ritualurilor lor o efigie celtică împletită din răchită, care simbolizează „religia” lor. Populaţia Marii Britanii a fost manipulată să facă acelaşi lucru la data de 5 noiembrie a fiecărui an, când sunt arse efigii ale lui Guy Fawkes pentru a comemora data la care acesta a încercat să arunce în aer Parlamentul.

În iulie 1993, un ziar local, *The Santa Rosa Sun,* a publicat un articol despre Cultul

Canaanului şi despre legenda lui Moloh de la Bohemian Grove, dar aşa cum era de prevăzut, ancheta poliţiei făcută pentru a cerceta pretinsele alegaţii de crimă nu a condus la nici un rezultat. Participanţii regulaţi la ceremoniile de la Bohemian Grove sunt cunoscuţi sub numele de *grovers.* Printre ei se numără George Bush, Gerald Ford, Henry Kissinger, Dick Cheney, Alan Greenspan (preşedintele Rezervei Federale), Jack Kemp (cel care a participat alături de Bob Dole la alegerile din anul 1996 pentru preşedinţia Statelor Unite), Alexander Haig, fostul secretar al apărării, Casper Weinberger şi George Shultz, foşti secretari de stat, precum şi o listă nesfârşită cu cei mai faimoşi politicieni, oameni de afaceri, jurnalişti şi oameni din show-biz din întreaga lume (nu doar din America). Steve Bechtel, preşedintele celei mai mari companii de construcţii din lume a participat la ceremoniile de la Bohemian Grove din anii 80, când compania sa beneficia de contracte masive primite de la Banca Mondială, al cărei preşedinte era A.W. Clausen, un alt *grover.* Potrivit cercetătorilor, există o listă de aşteptare de aproximativ 1500 de persoane care de-abia aşteaptă să plătească taxa de iniţiere de 2500 de dolari şi o taxă anuală de 600 de dolari. Aceasta este „tabăra de vară” şi centrul satanic al Elitei care conduce planeta, unde se iau multe decizii reale, înainte ca ele să devină publice. Am o fotografie făcută în anul 1957 în care apar Ronald Reagan şi Richard Nixon stând la o masă, la Bohemian Grove, alături de dr. Glenn Seaborg, un cercetător implicat în descoperirea plutoniului, care a fost participat la Proiectul Manhattan de producere a bombelor atomice care au fost aruncate asupra Japoniei. Era prezent de asemenea dr. Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen”. Atât Reagan cât şi Nixon au făcut parte din acest club satanic timp

de mai bine de 40 de ani şi au devenit preşedinţi ai Statelor Unite. De fapt, toţi preşedinţii republicani începând cu Herbert Hoover (1945) au fost membri ai acestui club, la fel ca majoritatea celor democraţi (inclusiv Bill Clinton).

Sonoma County, situată în apropiere de Bohemian Grove, este locul în care a fost ucisă de satanişti Polly Klaas, o fetiţă de 12 ani, în octombrie 1993. Fetiţa a fost răpită din pat, în timp ce mama şi sora ei dormeau în camera alăturată. Bunicul ei, Joe, a susţinut public o carte intitulată *Ruperea cercului abuzurilor rituale satanice,* scrisă de fostul satanist Daniel Ryder, care în acesta expunea legăturile care există între satanişti şi programele ultrasecrete de control mental MKUltra şi Monarch. Deşi s-a găsit un ţap ispăşitor, după toate aparenţele nevinovat, toate dovezile indicau către sataniştii care doreau să se răzbune pe bunicul lui Polly. A existat o femeie care a declarat la poliţie că a scăpat dintr-un sabat al vrăjitoarelor ţinut în Sonoma County şi că Polly ar fi putut fi ucisă în cadrul festivalului satanic de Halloween care a ţinut cinci zile. A mai spus că Polly ar putea fi descoperită lângă Pythian Rode, pe Autostrada 12, într-un loc situat în apropiere de un domeniu de 1600 de acri numit Beltane Ranch. FBI-ul nu a ţinut cont de declaraţiile femeii, dar corpul fetiţei a fost găsit într-adevăr mai târziu lângă Pythian Road. Polly fusese agresată sexual şi decapitată, deşi autorităţile au susţinut că nu a fost decât strangulată. Bărbatul care a răpit-o, Richard Alan Davis, nu a fost nici măcar acuzat de crimă de către procurorul Districtului Sonoma, decât după protestele ofiţerilor de poliţie.

Unul din agenţii care au controlat-o pe Cathy O’Brien a fost colonelul Michael Aquino, un om cheie în Departamentul pentru Războiul Psihologic din serviciile secrete ale armatei. Am

vorbit despre el în ultimele mele trei cărţi, arătând că este liderul Bisericii Satanice autointitulată Templul lui Set, o organizaţie inspirată de liderul fascist SS Heinrich Himmler. Când a apărut dezvăluirea că războiul psihologic al armatei SUA este condus de un lider neo-nazist, răspunsul oficial a fost că armata nu este interesată de convingerile religioase ale nimănui, acestea fiind o opţiune individuală. Aşa cum avea să descopere sărmana Cathy, oamenii ca Aquino sunt mai presus de lege, căci chiar ei sunt cei care controlează legea, mergând până la Preşedintele Statelor Unite şi dincolo de acesta. Soţia lui Aquino, care lucrează alături de el, poartă numele de Lilith Sinclair. Lilith este simbolul liniilor genealogice reptiliene, iar despre familia Sinclair/St Clair am tot vorbit. Ea a fost cea care a fondat Lilith Grotto (n.n. Grota lui Lilith) în cadrul Bisericii lui Satan (înfiinţată şi condusă de Anton LaVey) şi este membră a Consiliului celor Nouă, forul care conduce această biserică. „Consiliul celor Nouă" este structura clasică de conducere pe care o regăsim în toate organizaţiile sataniste/Frăţiei. Biserica lui Satan a lui LaVey reprezintă un exemplu elocvent al legăturii strânse care există între satanism şi programele de control mental. Statele Unite au devenit sediul unor organizaţii satanice inspirate de cele din Europa, Orientul Mijlociu, etc. Principalele centre ale satanismului şi ale Frăţiei sunt de multă vreme New York-ul şi California. Statul California (în special San Bernardino Valley) a fost invadat la începutul secolului XX de haitienii care practicau voodoo, dar şi de sataniştii din Europa, America de Sud şi Cuba. Anton LaVey, un adept al lui Aleister Crowley, a fost cel mai faimos dintre aceşti satanişti. În anul 1966, el a fondat Biserica lui Satan. Bunica pe linie maternă a lui LaVey a venit din Transilvania,

ţinutul legendar al „vampirilor” care sug sânge. De mic, LaVey adora filmele de groază. Se spune că el a fost cel care a descoperit-o pe Marilyn Monroe lucrând în cluburile de noapte şi care şi-a folosit contactele pentru a face din ea o vedetă de cinema. LaVey a avut legături cu nume mari din politică, afaceri şi show-biz, inclusiv cu Preşedintele John F. Kennedy, cu Frank Sinatra, Sammy Davis Jr, Peter Lawford şi Jayne Mansfield. Sammy Davis a fost unul din primii membri ai Bisericii lui Satan, iar Jayne Mansfield a fost mare preoteasă. Michael Aquino de la Departamentul pentru Războiul Psihologic din serviciile secrete ale armatei a lucrat împreună cu LaVey, dar s-au certat, iar Aquino şi-a lansat propria sa sectă, Templul lui Set. La ora actuală, sediul acesteia se află la Austin, în Texas, statul condus de George W. Bush, fiul „marelui om”.

Împreună cu „soţul” ei, Wayne Cox, Cathy a conceput un copil, Kelly, care a fost folosit de Frăţie la fel ca şi mama sa. Kelly a fost violată de nenumărate ori de către George Bush şi Dick Cheney. În timpul cercetărilor mele m-am izbit în repetate rânduri de acuzaţii de satanism şi pedofilie la adresa lui George Bush. În cartea sa, *Acoperirea lui Franklin: abuzuri împotriva copiilor, satanism şi crime în Nebraska,* senatorul John W. DeCamp a expus o grupare din Omaha care practica abuzarea copiilor, condusă de fruntaşul republican Lawrence King. Acesta a fost cel care a cântat imnul naţional la Convenţiile Republicane din 1984 şi 1988, dar a fost închis mai târziu pentru furtul a 40 de milioane de dolari din banca Franklin Credit Union. În timpul anchetei, DeCamp a dezvăluit ce se întâmpla în cercul sataniştilor, din care făceau parte şefii poliţiei locale şi Harold Andersen, redactorul-şef al ziarului local *The Omaha World Herald.* La unele din „petrecerile” pedofile organizate de

aceştia a luat parte şi… George Bush. O altă activitate care a avut legătură cu Bush a fost aşa-numita Operaţiune Brownstone. În timpul administraţiei Bush a existat o clădire din cărămidă (n.n. *brownstone)* situată în apropiere de Washington DC folosită pentru a compromite politicieni de vârf prin asigurarea de copii în vederea practicării de perversiuni sexuale şi filmarea acestora. Când Bush a sosit într-o vizită prezidenţială în Australia, în decembrie 1991, revista *Inside News* a scris un articol intitulat: „Este George Bush liderul mondial al abuzurilor împotriva copiilor?”. Abuzurile practicate de Bush împotriva copiilor le sunt binecunoscute tuturor celor care şi-au dat o osteneală cât de mică să cerceteze cazul. Nici măcar nu trebuie să mergi prea departe ca să descoperi adevărul. Atât Cathy cât şi Kelly au fost forţate să practice sex cu animale în faţa unor camere de luat vederi, la ordinele Preşedintelui Ronald Reagan. În cartea sa, Cathy povesteşte că nimic nu-i plăcea mai mult „Unchiului Ron” decât să privească asemenea filme video, care erau cunoscute sub numele de „Poveştile citite înainte de culcare de Unchiul Ronnie”. Filmele au fost produse şi regizate de pornograful personal al lui Reagan, Michael Dante (cunoscut şi sub numele de Michael Vitti). Cathy susţine că Dante are legături cu Mafia şi cu CIA (care reprezintă aceeaşi organizaţie la vârf), fiind un asociat apropiat al unor politicieni precum Guy VanderJagt, Gerald Ford, Dick Thornburgh, Jim Traficant şi Gary Ackerman. Dante a fost cel care a instalat camerele minuscule de luat vederi care au înregistrat activităţile sexuale ale politicienilor din SUA şi din străinătate pentru ca aceştia să poată fi şantajaţi şi siliţi să accepte Agenda Frăţiei. Nenumăraţi lideri din lumea în care trăim acţionează împotriva intereselor celor care i-au

ales, pentru a nu le fi demascate activităţile şi preferinţele sexuale. Cathy vorbeşte de asemenea despre un alt pornograf personal al lui Reagan, celebrul Larry Flint, cel care a lansat revista pornografică *Hustler.* Mai târziu, a devenit el însuşi personajul unui film de la Hollywood, intitulat *Procesul Larry Flint*. Şi acesta are legături strânse cu CIA, Mafia şi Vaticanul. Bill Clinton a fost el însuşi compromis în acest fel, de către şeful său – pardon, „adversarul” său – George Bush. Scena s-a petrecut în Lampe, Missouri, la o instituţie în care se practicau programe de control mental numită Swiss Villa. Cathy susţine că Bush i-a ordonat fiicei sale, Kelly, să-i facă sex oral lui Clinton, în timp ce acesta îi făcea acelaşi lucru ei. Iată dialogul pe care îl descrie ea, între Clinton şi Bush:

> „Clinton a ieşit de sub mine şi i-a spus lui Bush, căutând din priviri camera de luat vederi: ‚Nu trebuia să faci asta. Oricum, sunt de partea ta. Nu ai de ce să mă compromiţi’. Se pare că el se referea la tehnicile de şantaj practicate de elita Ordinului Trandafirului. Liderii lumii sunt întotdeauna ţinuţi sub control prin filmarea unor activităţi sexuale bizare, la fel ca experienţa pe care am trăit-o personal la Bohemian Grove”. *(Ordinul Trandafirului este o altă societate secretă elitistă a Frăţiei)*

După această întâlnire, Bush şi Clinton au discutat de fiica lui Clinton, Chelsea. Bush s-a oferit să „o deschidă”. Clinton i-a răspuns că va trebui să discute cu nevastă-sa, Hillary, şi cu vicepreşedintele Al Gore. Gore este în sine un personaj fascinant. Doi satanişti din grupuri diferite au declarat că el este dependent de băutul de sânge. Arizona Wilder, Zeiţa Mamă a Frăţiei care a scăpat din ghearele acestora, mi-a spus că l-a văzut pe Gore la ritualurile sacrificiale

schimbându-şi forma în reptilă. Mulţi iniţiaţi satanici au această dependenţă de adrenalina din sângele victimelor, secretată de organism chiar înainte de sacrificare. Această substanţă este produsă de glanda pineală în timpul perioadelor de teroare. Cathy susţine că ea şi Kelly au fost violate inclusiv de primul ministru canadian Brian Mulroney, un om dependent de sexul cu sclavele controlate mental. Multe mame şi fiicele lor (cu minţile controlate) sunt transportate regulat la Cascada Niagara, chiar lângă graniţa dintre Statele Unite şi Canada, pentru a fi violate de acesta. Mulroney a fost cel care le-a impus canadienilor Tratatul de Liber Schimb cu Statele Unite (NAFTA), care urmează să se transforme în Uniunea Americană, după modelul Uniunii Europene. Tratatul a fost contrasemnat de colegul lui Mulroney, violatorul George Bush, iar mai târziu de Bill Clinton. La ordinele ataşatului personal al Preşedintelui Reagan, Philip Habib, Cathy a fost forţată să facă de câteva ori sex şi cu marioneta Frăţiei, regele Fahd al Arabiei Saudite. Familia regală saudită este cea care le-a impus arabilor una din religiile cele mai brutale, pe care membrii ei nici nu se gândesc să o respecte. Una din ocupaţiile americanilor este şi vânzarea de sclavi cu mintea controlată către Arabia Saudită, Mexic şi alte ţări, pentru a finanţa cu banii astfel obţinut diferite operaţiuni sub acoperire ale Noii Ordini Mondiale.

Programul de control mental la care a fost supusă Cathy era atât de puternic încât a fost „promovată”, devenind „model prezidenţial”, denumire generică ce se referă la acei sclavi controlaţi care lucrează direct cu oameni de la Casa Albă şi de la Pentagon. Cathy a fost folosită pentru a transmite mesaje între Reagan, Bush şi diferiţii asociaţi din străinătate ai acestora, precum preşedintele mexican Miguel De La

Madrid sau Manuel Noriega din Panama, un agent CIA sub acoperire care a sprijinit comerţul ilegal cu droguri practicat de Guvernul Statelor Unite. Cathy povesteşte că a luat parte la o petrecere la care au participat ofiţeri ai forţelor aeriene SUA şi soţiile lor, baroni ai drogurilor precum portoricanul Jose Busto şi „eroul" (mi se face greaţă) scandalului Iran-Contra (droguri contra arme) Oliver North. La etaj se aflau Noriega, Michael Aquino şi senatorul Allen Simpson, „republicanul" de Wyoming. Exact în această perioadă, George Bush lansa „războiul împotriva drogurilor", pentru „a-i salva pe copiii americani". Acelaşi lucru avea să-l facă mai târziu Bill Clinton, vestit pentru dependenţa sa de cocaină. Cathy povesteşte că l-a întâlnit pe Bill Clinton în câteva rânduri, iar odată acesta şi-a convins un suporter, pe Bill Hall, să se implice în comerţul cu droguri. Clinton i-a spus lui Hall să nu-şi facă probleme, căci „întreaga operaţiune era controlată de Reagan". Iată cum descrie în cartea ei Cathy conversaţia dintre cei doi:

> „Noi deţinem controlul asupra industriei drogurilor, deci şi asupra lor *[traficanţilor şi cumpărătorilor].* Tot ce ai de făcut este să îl controlezi pe cel de sub tine, iar unchiul *[Unchiul Sam, Guvernul Statelor Unite]* va avea grijă să te acopere. Ce ai de pierdut? Nu există nici cel mai mic risc. Nimeni nu-ţi poate face nimic. Şi dacă mai pică ceva din camion (Clinton începe să râdă şi mai prizează un nas de cocaină), nu ai decât să faci curat".

În aceeaşi noapte, Cathy a fost dusă de soţia lui Bill Hall să o cunoască pe Hillary Clinton, la vila de oaspeţi a lui Hall. Acolo, Hillary (o altă consumatoare de cocaină) a făcut sex oral cu ea şi a insistat să îi facă acelaşi lucru. Atât Preşedintele Clinton cât şi Prima lui Doamnă ştiau foarte bine

ce se întâmplă, inclusiv faptul că O'Brien nu era decât o sclavă controlată mental. Vicepreşedintele Al Gore cunoştea şi el toate aceste lucruri, dar cu toţii păstrau tăcerea, căci făceau parte din sistem. Hillary Clinton este o Iluminată de gradul şase, care se ocupă cu magia neagră şi cu programele de control al sclavilor. Cathy a acţionat în repetate rânduri ca mesager robotizat al Clinton-ilor, aşa cum a afirmat public de mai multe ori. Clinton şi Bush joacă rolul unor adversari aflaţi în partide politice „diferite", dar în realitate sunt în aceeaşi barcă. Cathy O'Brien susţine că poate confirma din experienţa ei directă ceea ce eu şi numeroşi alţi cercetători afirmăm de ani de zile: că adevăratul preşedinte al SUA în timpul „administraţiei Reagan" a fost Bush. A urmat propria sa administraţie, după care a continuat să tragă multe sfori inclusiv în timpul „administraţiei Clinton", primind, desigur, ordine de la o autoritate superioară. Cathy povesteşte că i-a întâlnit pe Bush şi pe Clinton împreună cu mulţi ani înainte ca Bill Clinton să fie măcar nominalizat la preşedinţie. Odată, i-a întâlnit la Swiss Villa din Lampe, Missouri. „Clinica medicală" din această localitate este un centru CIA în care se fac cercetări asupra experienţelor de moarte clinică. Aflată sub influenţa programului de control mental, Cathy a transportat o cantitate mare de cocaină în această locaţie, unde i-a întâlnit pe cei doi viitori preşedinţi:

> „... L-am observat apoi pe Guvernatorul Statului Arkansas, Bill Clinton, aflat la o masă, alături de Hillary şi de vicepreşedintele de atunci, George Bush. Aceştia le-au dat ordin celor doi „soldaţi de jucărie" din forţele speciale *[cu mintea controlată],* care au transportat cocaina în interiorul clinicii medicale. Programatorul meu *[agentul care îi controla mintea lui*

> *Cathy],* senatorul Robert Byrd, mi-a spus că Bush şi ceilalţi lideri republicani l-au pregătit pe „democratul" Bill Clinton pentru cazul în care poporul american se va sătura de guvernarea republicană şi va dori să facă o schimbare în viaţa politică. Clinton asculta fără crâcnire toate ordinele lui Bush. Dat fiind că implementarea „Noii Ordini Mondiale" (concept introdus pentru prima oară de Hitler) nu presupunea decât un singur partid politic, ar merita să ne punem întrebări în legătură cu agenda campaniei prezidenţiale a lui Clinton din anul 1992. Managerul campaniei sale prezidenţiale a fost James Carville, în timp ce managerul campaniei prezidenţiale a ‚adversarului' său, George Bush, a fost Mary Matalin, soţia lui Carville!"

O altă conexiune Clinton-Bush este pasiunea lor comună pentru vânarea unor sclavi cu mintea controlată, bărbaţi, femei şi copii deopotrivă, în cadrul aşa-numitului Cel Mai Periculos Joc. Cathy descrie una din experienţele ei de la Swiss Villa, în care a fost vânată cu câini de către Clinton şi Bush, împreună cu fiica ei, Kelly, şi cu doi „soldaţi de jucărie", din care unul avea trăsături de italian:

> „Swiss Villa părea goală. La liziera pădurii se aflau însă George Bush şi Bill Clinton, cu puştile şi câinii de vânătoare pregătiţi, gata să înceapă ‚Cel Mai Periculos Joc' (Clinton împărtăşea întru totul pasiunea nebună a lui Bush de a vâna oameni)... Bush şi Clinton erau îmbrăcaţi la fel, în pantaloni de camuflaj, cizme de armată şi bonete militare cu însemne criptice. De data aceasta, însemnul portocaliu de pe boneta lui Bush era ‚Vânătorul de cerbi'. Pe boneta albastră a lui Clinton scria: ‚Ţinteşte sus',

sub care se afla imaginea unei puşti. Clinton părea ciudat cu puşca sa de vânătoare, dar Bush arăta exact ca un lunetist de elită cu armamentul său sofisticat.

— Regulile jocului sunt simple, i-a spus Bush lui Clinton, declanşându-mi cu o parolă programul specific Celui Mai Periculos Joc.

Clinton l-a întrerupt şi mi-a spus:

— Ia-o la fugă. Noi o să te vânăm.

Bush a continuat:

— De data aceasta, jocul se va numi ‚Vânătoarea fecioarei’ (Clinton a chicotit), iar fecioara este ea. A arătat către Kelly, care se afla în braţele mele. Dacă te prind, ea este a mea.

Clinton:

— O să ai destul timp să te joci cu câinii, în timp ce noi (şi-a băgat un cartuş pe ţeavă, ca să fie mai expresiv)… o să ne ocupăm de jocul cel mare.

L-a privit apoi cu subînţeles pe „soldatul de jucărie’ cu faţa ca de ceară. Cei din lumea lor folosesc frecvent expresia ‚soldaţi de jucărie’ cu referire la tinerii din forţele speciale, complet robotizaţi, care operează în cadrul proiectului Noii Ordini Mondiale.

Cei doi tineri au luat-o la fugă prin pădure. Am început să alerg şi eu, ţinând-o strâns pe Kelly. După hămăitul câinilor, mi-am dat seama că nu mi-au lăsat prea mult timp înainte să le dea drumul. Cei cinci câini de vânătoare ne-au prins imediat şi ne-au înconjurat. Unul din câini a apucat-o de picior pe Kelly, aşa că l-am lovit. Eram convinsă că animalele ne vor sfâşia înainte ca Bush şi Clinton să apuce să ajungă la noi.

Aceştia erau angrenaţi într-o conversaţie serioasă, când Bush s-a uitat către noi, a zâmbit şi i-a spus lui Clinton:

— E a mea. A arătat către Kelly. De altfel, întotdeauna mi-a aparţinut. Dă-i drumul.

Pe când treceam pe lângă Clinton, care părea pierdut în gânduri, acesta a murmurat:

— Credeam că o să ţi-o tragi cu un câine sau ceva de genul ăsta.

Ne-am întors în tăcere şi ne-am îndreptat către două elicoptere. Clinton a deschis uşa unuia dintre ele şi l-a împins înăuntru pe soldatul cu trăsături de italian.

— L-am prins pe ăsta, a spus el. O să îl punem să sară în gol.

— Vino, micuţo, i-a spus Bush lui Kelly. Poţi să stai în poala Unchiului George.

A pus-o pe Kelly în poală, în timp ce Clinton s-a urcat în faţă, alături de pilot, care a pornit motorul elicopterului.

— Dă-i drumul pe deasupra lacului, Jake, i-a spus Bush pilotului.

Când am ajuns deasupra lacului, Bush a împins-o pe Kelly şi a deschis uşa elicopterului. Vântul puternic îi flutura părul grizonat. El i-a ordonat soldatului să se ridice.

— Dă-ţi drumul, i-a spus el. Este un ordin.

— Da, domnule, i-a răspuns soldatul, aruncându-se de sus, fără paraşută. Am privit cu oroare cum se scufundă în apă, fără să mai revină la suprafaţă…”.

Vă temeţi cumva că Statele Unite şi-ar putea pierde libertatea? O, Doamne! Statele Unite nu au fost niciodată libere. Sclavii controlaţi mental sunt programaţi să îi controleze pe alţii, iar numărul copiilor şi adulţilor aduşi în această stare şi aflaţi în libertate este pur şi simplu fantastic. Există armate întregi de asemenea sclavi, precum Delta Force, „soldaţii de jucărie" din Statele Unite, şi alte grupări de „elită" (alcătuite de multe ori din psihopaţi), precum SAS sau Regimentul Paraşutiştilor din Marea Britanie. Cuvântul „Delta" simbolizează piramida Frăţiei, făcând referire şi la Delta Nilului, şi implicit la egiptenii din antichitate. Programele de tip „Delta" creează în general asasini. Simplul antrenament al soldaţilor este o formă clasică de control mental, fără să mai vorbim de celelalte experimente individuale la care sunt supuşi aceştia. Copiii pregătiţi de mici să fie înrolaţi mai târziu în detaşamentele Delta Force sunt supuşi unor experienţe terifiante, cu scopul de a-i face insensibili la durere şi la gândul morţii, atât în privinţa lor cât şi a altor persoane. Una din tehnicile aplicate în acest scop constă în apropierea sufletească între doi copii, urmată de incinerarea unuia dintre ei în faţa celuilalt. Frăţia ştie foarte bine că dacă doreşte să preia cu forţa controlul asupra lumii trebuie să aibă la dispoziţie o armată alcătuită din soldaţi bine antrenaţi şi cu mintea perfect controlată, astfel încât să nu le pese ce se întâmplă cu semenii lor, inclusiv cu membrii propriilor lor familii. De ce credeţi că există atâtea rapoarte de fii care şi-au măcelărit familiile, împreună cu tot restul satului sau al comunităţii, în timpul războiului din Bosnia sau al carnagiilor din Algeria? Simplu: pentru că aceşti oameni sunt controlaţi mental. La fel se petrec lucrurile şi cu „teroriştii sinucigaşi" sau cu alte operaţiuni „kamikaze". Chiar şi Elita politică,

administrativă, militară, religioasă şi a mas-mediei este controlată mental. La prima vedere, această programare pare nedetectabilă, dar toţi aceşti oameni urmează o Agendă programată. Pe un nivel subconştient profund, ei sunt nişte automate controlate de reptilieni.

Când sclavii devin expiraţi sau programarea începe să li se destrame, ei sunt ucişi. Aşa-numitele Modele Prezidenţiale, cum a fost Cathy, rareori sunt lăsate să trăiască mai mult de 30 de ani. De altfel, când Cathy a ajuns la această vârstă, prin anul 1987/88, i s-a spus că acesta este ultimul ei an de viaţă. Din fericire, aşa cum explică în carte, ea şi fetiţa ei în vârstă de opt ani (la acea vreme) au fost salvate de un om de afaceri, Mark Phillips. Acesta cunoaşte în profunzime tehnicile de programare mentală, din perioada când a lucrat ca subcontractant civil pentru Corporaţia Ampex, din cadrul Departamentului pentru Apărare al Statelor Unite. A avut atunci contact cu oamenii de ştiinţă care conduc acest domeniu de cercetare şi i s-a permis accesul la o cunoaştere pe care marea majoritate a psihiatrilor o ignoră, după cum scrie el în *Trans Formarea Americii.* Psihiatrii, medicii şi oamenii de ştiinţă sunt ei înşişi manipulaţi mental prin suprimarea informaţiilor care le-ar permite să înţeleagă ce se întâmplă cu adevărat. Mark Phillips afirmă că el a fost considerat „sigur” din cauza mediului din care provenea şi a legitimaţiei de securitate pe care o avea, aşa că a fost abordat de un anume Alex Houston, care i-a propus o afacere. Houston era la acea dată „programatorul” lui Cathy, cu care s-a şi însurat la cererea controlorului acesteia, senatorul Robert C. Byrd.

Alex Houston era un violator, pedofil şi traficant de droguri, fiind cunoscut ca ventriloc şi hipnotizator care lucra în industria

divertismentului. De altfel, el însuşi avea mintea programată şi ţinută sub control de către alte persoane aflate mai sus în ierarhia puterii. Sarcina lui era să le menţină pe ea şi pe Kelly în starea de programare, urmând instrucţiunile primite, care includeau privare de hrană şi de apă, şi traume continue. Houston s-a folosit de turneele sale pentru a le conduce pe Cathy şi pe Kelly la destinaţiile lor, ocazie cu care Cathy a aflat inclusiv adevărul despre industria muzicii country din Statele Unite, şi a industriei de divertisment în general. Astfel, ea a descoperit că muzica country era folosită ca pretext de agenţiile guvernamentale pentru a distribui cantităţi uriaşe de droguri în societatea americană, dar şi ca acoperire pentru operaţiunile lor de control mental. Spre exemplu, aceste agenţii au fost cele care l-au susţinut financiar şi l-au promovat pe cântăreţul Boxcar Willie, făcând din el o vedetă a muzicii country. Parţial, această promovare a constat într-o serie de reclame de televiziune obţinute prin tehnici de înaltă tehnologie care aveau un efect hipnotic asupra telespectatorilor. Boxcar a devenit liderul unui curent muzical numit „Trenul Libertăţii” – nume de cod recunoscut internaţional pentru proiectul Monarch de creare a sclavilor controlaţi mental. Din câte se pare, numele de Boxcar Willie nu a fost ales întâmplător, ci reprezintă în sine o afirmaţie referitoare la omul în cauză şi la rolul pe care îl juca el. Cathy afirmă că Boxcar Willie este un violator pedofil al multor femei şi copii cu mintea controlată, inclusiv al lui Kelly, pe care a violat-o în mod constant, în trei instituţii pentru bolnavi mentali diferite. În plus, este implicat masiv în traficul de cocaină controlat de agenţiile guvernamentale (el a fost cel la care a apelat Bill Hall, amicul lui Bill Clinton, după ce acesta l-a convins că se implice în traficul de droguri).

Boxcar Willie a fost cel care a determinat mutarea „capitalei” muzicii country la Branson, Missouri, pentru a fi mai aproape de operaţiunea CIA de trafic de droguri şi control al minţii de la Lampe.

Cathy povesteşte că foarte mulţi oameni din industria divertismentului au legături cu liderii conspiraţiei, sau sunt controlaţi mental de aceştia. Unul din exemplele clasice este cel al lui Marylin Monroe, amanta Preşedintelui John F. Kennedy. De altfel, amândoi aveau să fie ucişi. Cartea lui Springmeier şi Wheeler pe tema sclaviei prin control mental afirmă că Madonna este o astfel de sclavă. Springmeier susţină că a avut ocazia să vadă un catalog al clubului ocult pornografic Vidimax, cu sediul în New Jersey, care oferea, printre altele, o casetă video cu Madonna. Acest club bizar comercializează casete video cu oameni ucişi, canibalism şi sacrificii umane. Springmeier şi Wheeler afirmă că Madonna a fost de mică o sclavă cu mintea controlată, pe vremea când se numea Louise Ciccone şi locuia în New York East Village. Ea a fost filmată în timp ce era violată, după care violatorul a fost sacrificat. Vidimax le-a vândut membrilor săi această casetă video pentru preţul de 19 dolari. Dacă este adevărat ce susţin cei doi, că Madonna suferă de sindromul personalităţii multiple, atunci cu siguranţă nu îşi mai aminteşte nimic din această scenă. Există supravieţuitori care afirmă că Elvis Presley (membru al Societăţii Teozofice) a fost şi el un sclav cu mintea controlată, iar Cisco Wheeler, ea însăşi o fostă sclavă aflată în proces de recuperare, afirmă că a ajuns şi ea la această părere. Cel care îl controla pe Elvis era impresarul său, „colonelul” Tom Parker. După moartea lui Elvis (dacă este adevărat că a murit), Sun International Corporation a scos un album post-mortem al cântăreţului intitulat *Orion,* pe a cărui copertă

apărea un soare înaripat. Este vorba de un străvechi simbol egiptean şi sumerian folosit de Ordinul Templului Oriental (OTO) şi de alte grupuri ale Frăţiei. O altă sclavă cu mintea controlată este Barbara Streisand, lucru revelat în numeroase detalii de o altă sclavă aflată în proces de recuperare, Brice Taylor, în cartea ei, *Mulţumesc pentru amintiri.* O altă cântăreaţă cu mintea controlată este Lorretta Lynn, o sclavă a CIA. Aceasta este cauza vestitelor ei probleme mentale şi emoţionale. Impresarul Lorrettei, Ken Riley, este un pedofil şi cel mai bun prieten al manipulatorului lui Cathy, Alex Houston. Amândoi au legături strânse cu congresmanul american de New York, „democratul" Gary Ackerman, cel care a condus o operaţiune complexă de grafic de droguri în Long Island (după câte afirmă Cathy). O altă femeie nominalizată de Mark Phillips în cartea sa ca fiind controlată mental este Seidina Reed, fiica actorului-cântăreţ Jerry Reed. Seidina a fost folosită de multe ori în turnarea de filme porno împreună cu Cathy, fiind controlată de soţul ei, sadicul David Rorick (cunoscut şi sub numele de Dave Rowe). Rorick a fost antrenat în tehnicile de control al minţii de către Alex Houston, iar faimosul tată al Seidinei, Jerry Reed, a ştiut totul de la bun început (din câte spune Mark Phillips). Seidina a fost una din sclavele sexuale preferate ale prinţului Bandar bin Sultan, ambasadorul Arabiei Saudite în Statele unite. Cântăreţul şi actorul Kris Kristopherson, pe care Phillips îl descrie ca pe un alcoolic şi dependent de droguri, născut într-o familie de agenţi CIA, este el însuşi implicat în manipularea mentală a sclavilor, fiind profund dezechilibrat mental. Cathy povesteşte în cartea sa şi a afirmat public în repetate rânduri că a fost torturată de el şi de Michael Aquino prin aplicarea de şocuri electrice de înalt voltaj. Kirstopherson este un iezuit şi

asociat de afaceri cu senatorul Robert C. Byrd, controlorul lui Cathy. El s-a folosit de poziţia sa pentru a se „însura” cu Cathy în cadrul unei ceremonii înscenate, deşi aceasta era măritată oficial cu Alex Houston. Iată ce spune Cathy în cartea ei:

> „... Christopherson aproape că m-a sufocat cu penisul lui, lucru care l-a excitat şi mai tare. Scena s-a petrecut în vara anului 1987, în timpul unui alt incident legat de Byrd”.

Un alt psihopat şi traficant de droguri faimos în toată lumea este legendarul rocker Jerry Lee Lewis, un prieten al lui Elvis Presley. Cathy povesteşte că a fost ameninţată în repetate rânduri cu fraza: „Te vom vinde lui Jerry Lee”. Alte personaje celebre pe care foştii sclavi aflaţi în proces de recuperare îi descriu ca fiind excesiv de brutali sunt Frank Sinatra şi Ted Kennedy, fratele lui JFK. În timpul unei conferinţe pe tema controlului minţii pe care am ţinut-o în Statele Unite, am cunoscut-o pe Brice Taylor, un alt fost Model Prezidenţial, la fel ca şi Cathy. Controlorul acesteia, încă de pe vremea când nu era decât o fetiţă mică care trăia în sudul Californiei, a fost actorul Bob Hope, un membru regulat al întâlnirilor de la Bohemian Grave. Aceasta a lucrat mult cu Henry Kissinger, un programator extrem de specializat, şi cu Nelson Rockefeller, cel care a fost de patru ori Guvernatorul Statului New York. Când pedofilul Gerald Ford i-a luat locul lui Richard Nixon după Watergate, Rockefeller a fost numit vicepreşedinte al Statelor Unite. Brice afirmă că a fost forţată să facă sex cu John F. Kennedy pe vremea când nu avea decât 12 ani, deşi, din câte povesteşte ea: „Am fost machiată astfel încât să arăt ca de 16 ani”. Springmeier şi Wheeler îl citează şi ei pe Bob Hope în cartea lor, afirmând că este programator

de sclavi şi că a fost agent al serviciilor secrete britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a făcut turnee prin întreaga lume ţinând concerte pentru soldaţi. La fel ca şi mogulul media Robert Murdoch, Hope a primit titlul de „cavaler” acordat de biserica romano-catolică din Los Angeles, California. Cei doi au devenit Cavaleri ai Ordinului Sfântului Grigorie, şi chiar în timp ce scriam această carte, Hope a primit un titlu onorific de cavaler din partea reginei, ceea ce l-a ridicat pe acelaşi nivel ca şi Bush, Kissinger şi alţi câţiva aleşi pe care Windsor-ii i-au răsplătit pentru serviciile aduse cauzei comune. Folosindu-se de carisma sa personală, Bob Hope a atras multe nume de la Hollywood în reţea. Numele unuia din cele mai faimoase filme ale sale este *Calea către Mandalay;* tabăra de vară a grupului super-elitist de la Bohemian Grove este cunoscută sub numele de Tabăra Mandalay. Ce mai, Hollywood-ul şi industria divertismentului sunt pline de sclavi, dar şi de programatori.

Un alt nume faimos menţionat de Springmeier şi de Wheeler în cartea lor este cel al celui mai cunoscut predicator „creştin”, satanistul Billy Graham. Springmeier şi Wheeler citează mai mulţi oameni care l-au văzut pe Graham „în acţiune”. Toţi afirmă că acesta foloseşte sclavi sexuali din Proiectul Monarch şi că spală bani obţinuţi din trafic de droguri sub acoperirea misiunii sale evanghelice. Graham este unul din oamenii Frăţiei care se ocupă cu transmiterea mesajelor între liderii lumii. Există martori care susţin că Graham este un multiplu care îşi schimbă personalităţile, cea pe care o văd oamenii în amvon nefiind decât una dintre ele. Există însă altele care sunt foarte diferite de aceasta. „Creştinismul” este o acoperire ideală pentru foarte mulţi satanişti şi programatori de

persoane. Dr. Loreda Fox afirmă în cartea ei, *Dimensiunile spirituale şi clinice ale Sindromului Personalităţii Multiple,* că: „Foarte mulţi dintre supravieţuitorii cu care am lucrat au avut părinţi satanişti cu poziţii foarte înalte în cadrul bisericii; mulţi dintre ei erau pastori”. Creştinismul a fost de la bun început o creaţie a Frăţiei, fiind şi acum controlat de ea. Billy Graham, un francmason de grad 33, este prieten apropiat cu George Bush şi Henry Kissinger. El s-a „rugat” împreună cu Bush într-o campanie extrem de mediatizată, după care acesta din urmă a dat OK-ul pentru măcelul din Golf. Un alt prieten al lui Graham, Allan Dulles, a fost directorul satanist al CIA care l-a finanţat pe Hitler. După război, Dulles a fost unul din principalii arhitecţi ai Proiectelor MKUltra şi Monarch. Primele trei cruciade creştine ale lui Billy Graham au fost finanţate de William Randolph Hearst, mogulul presei americane şi iniţiat de grad înalt în cadrul Frăţiei. Alte turnee mondiale ale „cruciatului” au fost finanţate de alte nume grele din rândul liniilor genealogice, precum Rockefeller, Whitney şi Vanderbilt. Principalii membri ai Asociaţiei Evanghelice a lui Billy Graham sunt francmasoni, printre ei numărându-se William M. Watson, preşedintele Corporaţiei Occidental Petroleum, al cărei proprietar este un alt fruntaş al Frăţiei, Armand Hammer (Arm and Hammer – Braţul şi ciocanul). Springmeier şi Wheeler afirmă că show-urile de televiziune ale lui Billy Graham transmit mesaje care activează programul Monarch. Când familia lui Billy Graham a ajuns pentru prima oară în Statele Unite era cunoscută sub numele de Frank, membrii ei fiind înrudiţi cu Jakob Frank, liderul unei ramuri a satanismului numită sabatuanism, iar mai târziu frankism, după numele fondatorului ei. Dovezile pe care le aduc Springmeier şi Wheeler în sprijinul acestor afirmaţii sunt

covârşitoare, acoperind nu mai puţin de 24 de pagini din cartea lor. Un Model Prezidenţial mi-a spus că papa Ioan Paul al II-lea este un multiplu programat, lucru care nu m-a surprins deloc.

Cathy O'Brien susţine că a reuşit să scape din Proiectul Monarch, împreună cu fiica ei Kelly, atunci când pe scenă a apărut Mark Phillips. Acesta afirmă că a lucrat alături de Alex Houston la o afacere de mari proporţii cu Hong Kong-ul şi China, ocazie cu care a aflat de la un reprezentant al Ministerului Chinez al Apărării ce învârte de fapt Houston, respectiv despre implicarea lui în proiectele CIA, în traficul de droguri, spălarea de bani, prostituţia cu copii şi sclavie. Phillips susţine că informatorul său i-a adus dovezi bine documentate în sprijinul afirmaţiilor sale, după care i-a spus că Houston este „un om foarte rău", crimele sale ducând „până la Casa Albă". Iată ce scrie Mark Phillips în cartea sa, *Trans Formarea Americii:*

> „Prima mea reacţie în faţa acelui ‚oficial' a fost că Houston este prea prost şi îngălat pentru a avea vreo legătură cu ‚serviciile secrete' ale Statelor Unite. El mi-a contracarat rapid acest argument, arătându-mi o fotografie a lui Houston, care avea un rânjet demoniac pe faţă în timp ce făcea sex anal cu un copil negru, foarte mic şi foarte speriat. Mai târziu am aflat că băiatul era haitian".

Phillips relatează în continuare că a avut un prieten, decedat la ora actuală, care a lucrat ca general în Divizia Serviciilor Secrete ale forţelor aeriene SUA, având legături strânse cu eşaloanele superioare ale serviciilor secrete ale SUA, dar şi cu cele străine. Acesta i-a confirmat că CIA face comerţ cu sclavi în toată lumea, povestindu-i inclusiv de Cathy şi de fiica ei Kelly, două sclave

aduse în stare de control mental în urma unor experienţe traumatizante. Mark Phillips spune:

> „Eram stupefiat. Primele cuvinte care mi-au ieşit din gura uscată au fost: ‚Cum pot fi scoase aceste fete din mâinile lor?'
>
> A zâmbit şi mi-a răspuns: ‚Eu nu aş face aşa ceva în locul tău. Chiar dacă reuşeşti să le scoţi din mâinile lor, ce vei face cu ele?' Înainte să-i pot răspunde, mi-a spus: ‚Ascultă, tu ai rămas acelaşi, dar Unchiul *[SUA]* s-a schimbat mult. La ora actuală, CIA, FBI-ul şi Mafia au ajuns una şi aceeaşi organizaţie, iar acum se fac presiuni şi asupra militarilor'".

Phillips povesteşte că a insistat, spunându-i prietenului său că doreşte să le salveze pe cele două fete, obţinând în cele din urmă de la acesta codurile care declanşau controlul mental (având la bază nume şi simboluri din creştinism şi legate de Dumnezeu) şi care i-au permis să le ia cu el pe Cathy şi pe Kelly. El continuă spunând că le-a dus pe mamă şi fiică în Alaska, lăsând autorităţilor mesaje în care le spunea că nu are intenţia să divulge adevărul. Le-a mai spus că „le va duce în Alaska şi că se va juca cu ele fără a le spune nimic". Speranţa lui era să le salveze astfel vieţile, cel puţin pentru moment. Phillips mi-a spus personal că a fost ajutat de diverşi oameni buni din serviciile secrete, care ştiu ce se întâmplă şi doresc să scape lumea de aceşti monştri. Din câte se pare, există un „război" în desfăşurare în interiorul serviciilor secrete. Ajuns în Alaska, Phillips şi-a folosit cunoştinţele legate de controlul mental (fiind susţinut şi de contactele sale secrete) pentru a de-programa mintea compartimentată a lui Cathy. Procesul a fost incredibil de dificil, luându-i tot timpul şi durând foarte multe luni. În cele din urmă, Cathy a

început să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, şi Doamne!, ce istorii avea de povestit! De-programarea lui Kelly a fost chiar mai dificilă decât cea a mamei sale, fetiţa suferind inclusiv de un astm sever din cauza traumelor la care fusese supusă. Expertul CIA în controlul minţii dr. Louis Jolyon West a făcut mari eforturi să le smulgă pe Cathy şi pe Kelly de lângă Mark. În cele din urmă, autorităţile s-au folosit chiar de „lege” pentru a-şi asigura din nou controlul asupra celor două femei. Kelly a devenit prizonier politic aflat în custodia Statului Tennessee. Acelaşi lucru li s-a întâmplat Arizonei Wilder şi lui Brice Taylor, cărora li s-au luat copiii după ce au rupt-o cu Frăţia. Fiica lui Brice poartă tot numele de Kelly, acesta fiind unul din numele cele mai frecvente pe care le dau Iluminaţii copiilor născuţi din aceste mame. Şi aceasta a fost abuzată sexual de George Bush. Cathy povesteşte că în timpul procesului, mas-mediei nu i s-a permis accesul în sala de judecată, iar Kelly nu a avut dreptul la un avocat independent. Tribunalul i-a interzis prin sentinţa finală să mai rostească vreodată cuvintele „preşedinte”, „politică”, „Noua Ordine Mondială”, „control mental” şi „George Bush”, justificându-şi decizia prin interese „de înaltă securitate”. Aceste restricţii au fost semnificativ reduse după publicarea cărţii celor doi (O’Brien şi Phillips). Autorităţile continuă să refuze şi la ora actuală să o de-programeze pe Kelly, invocând Legea Securităţii Naţionale (amendată de Reagan în anul 1984), care le permite să se folosească de această sintagmă ori de câte ori doresc să muşamalizeze un caz. Dacă aveţi ocazia să vedeţi un guvern interzicând libera circulaţie a informaţiilor şi o justiţie corectă sub pretextul „securităţii naţionale”, puteţi fi siguri că ceea ce doresc guvernanţii este să îşi ascundă propriul comportament criminal. Cathy şi Mark afirmă că

viaţa le-a fost pusă de multe ori în pericol, ceea ce nu i-a împiedicat să îşi trimită informaţiile, însoţite de dovezi video şi auditive clare, unei liste întregi de politicieni SUA, agenţii guvernamentale şi grupuri de presiune, inclusiv candidatului prezidenţial Bob Dole, un alt fruntaş al Frăţiei. Singurul răspuns pe care l-au primit a fost o tăcere asurzitoare.

Cathy susţine că a asistat la multe discuţii despre Noua Ordine Mondială care confirmă afirmaţiile pe care le-am făcut atât eu, cât şi foarte mulţi alţii pe această temă, inclusiv despre **planurile unei lovituri militare în Statele Unite**. Aşa cum atestă experienţele lui Cathy, încercarea de a prelua controlul global asupra lumii nu este o simplă teorie, ci o REALITATE. Ea se petrece chiar sub ochii noştri. Cathy povesteşte că i-a auzit atât pe Reagan cât şi pe Bush insistând asupra faptului că singura cale de a obţine „pacea mondială" este „controlul mental al maselor". Ea afirmă că a putut asista la naşterea proiectului legat de Noua Ordine Mondială intitulat *Education 2000* pe când se afla sub controlul unui alt programator şi torţionar, reptilianul Bill Bennett, un controlor al minţilor educat de iezuiţi care a devenit secretar de stat însărcinat cu problemele educaţiei în administraţia Reagan, şi apoi în cea a lui Bush. În această perioadă, ea a fost plasată sub controlul asociatului lui Bill Bennett, Lama Alexander, fostul Guvernator al Statului Tennessee, împreună cu care a fost forţată să ia parte la un ritual satanic într-un cartier select al oraşului Nashville. Fratele lui Bill Bennett, Bob, care a violat-o la rândul lui pe Kelly la ceremonia de la Bohemian Grove din anul 1986, a fost oficialul însărcinat de George Bush să ducă „războiul împotriva drogurilor"! Măcar de un lucru putem fi siguri: că lui Bennett nu îi lipsea experienţa în acest

domeniu! Fraţii Bennett sunt cei doi reptilieni care i-au permis lui Cathy să trăiască experienţa pe care am descris-o la începutul cărţii, când le-a putut vedea adevărata faţă. Cathy mai spune că a fost folosită pentru a compromite şi pentru a face „favoruri" unor politicieni cheie, pentru ca aceştia să-şi dea acordul în vederea proiectului *Education 2000.* Cu această ocazie, ea a aflat că scopul acestui proiect (cunoscut şi sub numele de *America 2000* sau *Global 2000)* este de a spori puterea de „învăţare" a copiilor, distrugând în acelaşi timp capacitatea lor de a gândi singuri. Copiii noştri sunt controlaţi mental în fiecare zi la şcoală, iar marea majoritate a profesorilor nici măcar nu îşi dau seama ce fac, fiind condiţionaţi ei înşişi de acelaşi sistem. Am un prieten care lucrează în domeniul cercetării educaţiei din Marea Britanie, care a avut acces la sondaje nedate publicităţii care arată că elevii pun din ce în ce mai puţine întrebări despre „faptele" care li se spun la şcoală, mai ales după ce ajung la liceu.

Cathy afirmă că Statele Unite nu reprezintă decât un instrument pentru manipulatori. George Bush s-a referit la Noua Ordine Mondială ca la „adevărata sa lume" şi s-a lăudat de multe ori cum le-a spus altor lideri ai lumii, precum regele Fahd al Arabiei Saudite, ce trebuie să facă şi să spună. Cu siguranţă, acest lucru este valabil şi în cazul lui Saddam Hussein, cu care Bush a făcut afaceri cu petrol de sute de milioane de dolari (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Secretarul de stat al SUA (fost ambasador la ONU) Madeleine Albright este şi ea o iniţiată a Frăţiei. Personal, obişnuiesc să îi spun marea preoteasă a politicii Statelor Unite. Odată, George Bush s-a referit la ea (în prezenţa lui Cathy), numind-o: „maica stareţă a tuturor surorilor (sclave)". Albright cunoaşte programul de creare a sclavilor controlaţi mental şi îl susţine fără rezerve, ceea

ce nu a împiedicat-o să dea lecţii altora pe tema drepturilor omului în faţa camerelor de luat vederi, în calitate de ambasador al Statelor Unite, iar apoi de secretar de stat. Cathy îşi aminteşte de un episod în care a participat la o petrecere la Casa Albă la care era invitat şi Brian Mulroney, primul ministru canadian (şi violator de copii), alături de Reagan şi de Albright. După ce politicienii au vorbit îndelung despre drepturile omului, Cathy şi alte sclave, inclusiv una controlată de senatorul american Arlen Spector, au fost duse în dormitorul Casei Albe. După ce le-a activat programul corespunzător, Brian Mulroney le-a violat pe rând. Cathy povesteşte că una din sclave avea pe încheietura mâinii stângi un tatuaj al unui trandafir roşu, pe care l-a observat şi la Mulroney şi la alţi politicieni, ceea ce înseamnă că fac parte din Ordinului Trandafirului, o grupare de elită a rozicrucienilor. Din acelaşi ordin fac parte de pildă Clinton, Bush, Byrd, Bennett şi Trudeau. Cu atât mai interesantă mi se pare schimbarea siglei Partidului Laburist din Marea Britanie într-un trandafir roşu, prin anii 80.

Mulţi controlori de sclavi au tot timpul la ei un carneţel (mai recent, un laptop) în care au notate codurile şi simbolurile care declanşează diferitele programe ale acestora. Alţii le memorează pur şi simplu. Informaţiile din fişele sclavilor includ metodele de tortură la care au fost supuşi aceştia, datele la care au fost practicate ele şi codurile propriu-zise, scrise în limba ebraică „enohiană” (limbajul „magic” vorbit în şcolile misterelor egiptene) sau cu ajutorul simbolurilor druidice. Scara la care se desfăşoară aceste operaţiuni depăşeşte pur şi simplu orice imaginaţie. Am o cunoştinţă care mi-a spus că există mii de copii ţinuţi în cuşti la Centrul Naval de la China Lake, Ridgecrest, în deşertul

Californiei, despre care am mai vorbit. Între Los Angeles, San Bernardino Valley şi Las Vegas există regiuni întinse ocupate de Forţele Armatei Statelor Unite. Aceasta este de altfel şi una din cele mai întinse zone de pe planetă în care se practică satanismul pe scară mare. Ea include baza aeriană Edward, China Lake şi oraşul Bakersfield. Springmeier şi Wheeler afirmă că alte locaţii din apropiere de China Lake în care se practică programarea sunt magazinul şi taverna Papa Ludo, care au un centru secret de programare subteran, precum şi Castelul lui Scotty din Valea Morţii. Personalul CIA care operează la China Lake este cazat la Hideaway Tavern. La nord-vest de baza aeriană din China Lake, autorităţile cu construit o hexagramă (o stea a lui David sau un sigiliu al lui Solomon), fiecare secţiune având o lungime de o jumătate de kilometru. Aceste zone conduc către deşertul Nevadei, unde există tot felul de operaţiuni ale Frăţiei, în jurul oraşului care le aparţine în totalitate, Las Vegas. Am vizitat personal aceste locuri şi pot să confirm că sunt printre zonele cu vibraţia cea mai teribilă pe care am experimentat-o vreodată.

Interesant este faptul că afirmaţiile lui Springmeier şi Wheeler sunt susţinute şi de alte surse. Acestea susţin că „loturi” de 1000, 2000 sau 3000 de copii sunt ţinute în Centrul Naval de la China Lake în hangare uriaşe, în cuşti suprapuse până la tavan. Cunoscute sub numele de „Coliviile Ciocănitoarei”, aceste cuşti sunt electrificate, iar copiii sunt torturaţi cu şocuri electrice puternice. Un supravieţuitor al Proiectului Monarch povesteşte că a văzut rânduri nesfârşite de cuşti şi că unul dintre programatori era îmbrăcat în haine preoţeşti. Curentul electric care trece prin aceşti cuşti scoate un uşor zumzet. Supravieţuitorul povesteşte că mulţi copii au fost

sacrificaţi de oameni în robe negre, cu glugi trase pe cap, chiar în faţa celorlalţi copii, pe un fel de altar din marmură. Charles Manson a fost un sclav programat în China Lake, iar cultul său şi-a avut sediul la numai 45 de minute de mers cu maşina de ferma lui Myers şi Barker. Josef Mengele (dr. Green sau Greenbaum) şi Ewen Cameron (dr. White) au lucrat amândoi la China Lake, după război, când instituţia şi-a schimbat numele în Staţia de Testare a Bazei Navale (NOTS).

Supravieţuitorii de la China Lake îşi mai amintesc de nişte flash-uri luminoase cu care erau orbiţi, menite să creeze o minte disociată, în special în cazul celor programaţi. Aşa se explică – între altele – prezenţa stroboscoapelor în discotecile moderne, dar şi la concertele de muzică pop sau rock. Operaţiunea de la China Lake este strâns legată de Institutul Tehnologic din Passadena, California. Copiii sunt transportaţi la China Lake cu trenul, autobuzul sau pe calea aerului. Una din principalele rute de livrare este pe calea aerului, pornind de la aeroportul de la Santa Rosa, de lângă Bohemian Grove. Acesta a fost construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a funcţionat ca bază de antrenament. FEMA, Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Criză, are aici o staţie radio. FEMA este agenţia guvernamentală oficială pentru reacţii rapide în caz de dezastre precum uraganele sau tornadele. În realitate, ea reprezintă unul din principalele instrumente ale Frăţiei, care construieşte lagăre de concentrare pe teritoriul Statelor Unite cu o capacitate de mii de persoane. Aceasta nu este o simplă teorie, căci există casete video filmate în câteva din aceste locuri. Există căi ferate care trec prin mijlocul lor, la fel ca în cazul celor naziste. Gardurile din sârmă ghimpată, create iniţial pentru a-i ţine pe

oameni la distanţă, sunt folosite acum pentru a-i ţine pe prizonieri în interior. Teoretic, aeroportul de la Santa Rosa ar trebui să fie închis, dar în realitate de pe el decolează în fiecare noapte avioane care nu-şi aprind luminile decât după ce s-au ridicat la câteva sute de metri în aer. Ele aterizează dimineaţa devreme la China Lake. Dacă vi se pare că numărul copiilor implicaţi în acest proiect este exagerat de mare, pot să vă spun că el nu reprezintă decât o fracţiune infimă din totalul copiilor folosiţi în proiecte de control mental şi în ritualuri satanice în întreaga lume. Copiii provin din programe genetice, de la agenţiile de adopţie (în special de la cele catolice); unii sunt răpiţi din ţările lumii a treia, iar alţii sunt vânduţi de propriii lor părinţi. În sfârşit, mai sunt şi cei proveniţi din reţeaua de Agenţii pentru Servicii Sociale. Aceste organizaţii au în principal misiunea de a găsi copii cu caracteristici genetice potrivite pentru acest proiect. Grupul cel mai cunoscut este o organizaţie a CIA/FBI numită *The Finders* (n.n. Găsitorii). Există de asemenea copii programaţi să caute şi să găsească alţi copii. Unul din cazurile care au ieşit la iveală a fost cel al avocatului american Patrick Gagel, care a transportat în Peru 3000 de copii pentru „adopţie” de care nu s-a mai auzit apoi niciodată nimic. Gagel a fost arestat de poliţia peruviană, dar a fost eliberat în urma presiunilor făcute „de sus”. Faptul că cei care săvârşesc asemenea orori sunt situaţi deasupra legii revine de asemenea frecvent în povestirile supravieţuitorilor. Don Ecker, directorul unei reţele de investigaţii a OZN-urilor cunoscută sub numele de MUFON, cu sediul în Idaho, a scris în numărul din iulie/august 1989 al revistei *UFO:*

> „Potrivit unui raport recent sosit din Westchester County, New York, cercetătorii

au descoperit că nu mai puţin de 3000 de copii erau daţi dispăruţi, într-un loc din acel district în care există numeroase mărturii ale prezenţei OZN-urilor şi în care s-au raportat multe răpiri de persoane. Deşi poliţiştii au făcut o anchetă detaliată, copiii nu au fost găsiţi la centrele pentru fugari sau în alte instituţii. Atât cercetătorii cât şi oamenii legii sunt consternaţi”.

Controlul minţii în cadrul Elitei

Oamenii de ştiinţă ai Frăţiei şi-au dat seama că puterea disociativă a minţii se poate transmite uşor de la o generaţie la alta prin intermediul geneticii. Aşa se explică de ce CIA a pus ochii pe Cathy O’Brien încă de când aceasta era mică. Cathy era fiica unor părinţi care fuseseră ei înşişi abuzaţi sexual pentru vremea când erau mici, transmiţându-i astfel propria capacitate mentală de disociere pentru a putea face faţă traumelor suferite în copilărie. Copiii născuţi din aceşti părinţi sunt mult mai predispuşi să fie controlaţi prin procesul de disociere declanşat ca urmare a unor traume. De altfel, cel mai elocvent exemplu în această direcţie sunt chiar liniile genealogice ale Frăţiei. Acestea îşi supun copiii unor traume şi abuzuri cumplite, tradiţie perpetuată apoi genetic din generaţie în generaţie, care îi face pe aceşti copii cu deosebire deschişi faţă de procesul de disociere şi control mental. Există mărturii care susţin că aceşti părinţi îşi supun copiii unei serii de teste încă de la vârsta de 18 luni, pentru a vedea care dintre ei sunt mai predispuşi către disociere mentală. În continuare, ei sunt programaţi de-a lungul întregii copilării să gândească aşa cum doreşte Frăţia, ducând Agenda acesteia mai departe. Practic, cei controlaţi mental îşi controlează mental pe alţii.

Potrivit mărturiilor lui Cisco Wheeler şi ale multor alte victime şi terapeuţi implicaţi în tratarea lor, familiile Elitei îşi concep copiii în cadrul unor ritualuri antice, astfel încât aceştia sunt programaţi chiar înainte de a se naşte. Unul din aceste ritualuri pre-maritale este numit Ceremonia Copilului Lunii. Mamele care dau naştere unor asemenea „copii ai întunericului" sunt numite „Rosemary" (n.n. textual: rozmarin, dar şi Rose-Mary – trandafirul lui Mary). Roman Polanski, soţul actriţei Sharon Tate, asasinată de membrii cultului lui Charles Manson, a făcut un film intitulat *Copilul lui Rosemary.* Subiectul filmului era o femeie însărcinată de un demon materializat în urma unui ritual satanic. De-a lungul secolelor, adepţii Frăţiei au înţeles că în cazul în care chinuieşti un copil chiar în pântecul mamei, mintea acestuia se va disocia cu uşurinţă. De aceea, mamele sunt torturate în timpul sarcinii, pentru a traumatiza astfel copiii din pântecele lor. De pildă, fetuşii sunt înjunghiaţi cu ajutorul unor ace introduse în pântecul mamei. Mulţi se nasc prematur din cauza acestor procedee, lucru de care se ţine apoi seama în procesul de selecţie a lor.

Un copil care face dovada unui instinct de supravieţuire puternic, născându-se prematur, va manifesta de regulă acelaşi spirit şi în timpul programării prin traume pe care foarte puţini copii le-ar putea suporta. După naştere, copilul este repartizat unui programator. De regulă, este vorba de o femeie, deşi sunt şi cazuri de programatori bărbaţi. Copiii Elitei sunt lăsaţi de regulă pe mâna unei programatoare cunoscută în ierarhia Frăţiei sub numele de Marea Doamnă. Copiii sunt legaţi prin mii de fire psihice de programatoarea lor şi sunt învăţaţi să depindă întru totul de ea. Scopul este de a-i manipula astfel încât să îşi privească programatoarea ca pe

o zeiţă. Copiilor nu li se permit legături cu alte persoane, în afara programatoarei. Relaţia lor cu aceasta are la bază adoraţia, obedienţa şi dependenţa. Sunt învăţaţi să îşi asculte fără crâcnire programatoarea, iar mai târziu să îşi însuşească Agenda şi ierarhia Frăţiei. Încă din primele zile de la naştere, sunt învăţaţi să nu mai plângă, printr-o serie de pedepse şi răsplăţi integrate într-un sistem cunoscut sub numele de mecanismul modificării comportamentului. Altfel spus, sunt transformaţi în roboţi încă de la cea mai fragedă vârstă. Una din tehnicile de bază constă în a le acorda o iubire şi o afecţiune intensă până la vârsta de 18 luni, retrăgându-le apoi acest sentiment şi înlocuindu-l cu o cruzime extremă. Procedeul este cunoscut sub numele de „bomba iubirii”, iar trauma pe care le-o provoacă copiilor înlocuirea afecţiunii cu cruzimea este devastatoare. Li se permite de asemenea să se lege afectiv de un animal de casă, care este omorât apoi sub ochii lor. Astfel, programatoarea pe care copilul o adora mai presus de orice devine dintr-o dată persoana de care el ajunge să se teamă cu o intensitate la fel de mare. Springmeier şi Wheeler (aceasta din urmă fiind ea însăşi o victimă a programării guvernamentale) afirmă în cartea lor:

> „Toate metodele imaginabile sunt folosite pentru a copleşi simţurile copiilor ţinuţi în cuşti, creând în mintea lor o disociere. Mirosuri fetide de excremente şi de mâncare stricată le distrug simţul mirosului. Sunt hrăniţi cu sânge, pentru a le perverti simţul gustului. Simţul auzului le este afectat prin incantaţii ale programatorilor îmbrăcaţi în robe satanice, prin bătăi puternice de tobe, prin bâzâitul curentului electric care trece continuu prin pereţii cuştilor şi printr-un bombardament cu

> ultrasunete. Simţul echilibrului le este afectat prin învârtirea cuştii şi balansarea ei, dându-le copiilor mici senzaţia că vor cădea. Peste toate, copiii sunt privaţi de somn şi sunt drogaţi…
>
> … Cea de-a patra etapă constă în a priva copiii de tot ce este frumos şi nobil în această lume. Ei sunt ţinuţi în cuşti şi chinuiţi cu şocuri electrice. Simţurile lor sunt întinse la maxim, până când cedează, devenind amorţite. Martorii oculari care i-au văzut pe aceşti copii i-au descris ca pe nişte „zombi”… În cea de-a patra etapă, copiii sunt înfometaţi, ţinuţi în frig şi goi. Când, după o suferinţă de 42-72 de ore, îşi văd în sfârşit maestrul sau îngrijitorul iubit, ei se simt fericiţi şi se disociază de durerea şi suferinţa ultimelor ore. Ei cred că vor primi în sfârşit ajutorul pe care îl aşteaptă. Programatorul îşi arată însă latura cea mai demoniacă. Pentru a face faţă acestei noi lovituri, prin care persoana în care aveau cea mai mare încredere nu numai că îi respinge, dar îi şi răneşte, mintea lor continuă să se disocieze, proces care a început încă de la naştere”.

Cum pot fi iniţiaţii Frăţiei atât de inumani? Pentru că sunt reptilieni şi nu cunosc emoţiile pe care le simţim noi. Acest tratament acordat copiilor din liniile genealogice are ca scop înlăturarea oricărei urme de conştiinţă care le-ar putea zdruncina vreodată puterea, manifestându-se în toată plenitudinea sinelui uman. Copiii aleşi în vederea programării sunt de regulă foarte inteligenţi, căci s-a descoperit că cei lipsiţi de inteligenţă nu pot fi programaţi pe nivelul dorit. Springmeier şi Wheeler susţin că progeniturile Elitei alese pentru a avansa mai târziu în cadrul ierarhiei sunt duse încă de la vârsta de trei ani în faţa Marelui Consiliu Druidic, unde sunt

prezentaţi Reginei Mame, care îşi dă sau nu acordul. În acest context, este interesantă afirmaţia făcută de George Bush în faţa lui Cathy O'Brien, potrivit căreia Madeleine Albright, ambasadoarea Statelor Unite la ONU şi secretarul de stat al SUA, ar fi „Maica Stareţă a tuturor sclavilor". Repet ceea ce am mai spus, că acest Mare Consiliu Druidic nu are nimic de-a face cu miile de oameni care se consideră druizi moderni şi care nu au nimic în comun cu aceste evenimente. Este important să înţelegem că folosirea unui anumit nume de către Frăţie nu înseamnă neapărat că toţi cei care folosesc acel nume sunt implicaţi. Marea majoritate a druizilor pe care i-am cunoscut în Marea Britanie sunt oameni minunaţi şi plini de iubire, şi în nici un caz nu doresc să atrag o anatemă asupra lor. Dimpotrivă.

Candidaţii cei mai preferaţi pentru programare sunt cei albi, cu părul blond şi ochii albaştri, fără defecte fizice. Liniile genealogice ale Frăţiei nu sunt numai cele care poartă numele acestor familii, ci şi cele neoficiale, în special femeile de prăsilă, care le nasc copii membrilor acestor familii. Există copii înrudişi cu liniile genealogice oficiale, dar care nu sunt purtători ai numelor acestor familii, întrucât au fost concepuţi sau crescuţi de alte femei, la fel de atent alese de Frăţie. Există de asemenea copii născuţi chiar de femei din liniile oficiale, dar care sunt trimişi de mici la familii adoptive, aşa cum a fost cazul lui Sir Francis Bacon, la fel cum există mame care „nasc" dintr-o dată, ca şi cum ar fi fost însărcinate (lucru care, evident, nu s-a întâmplat). Aceşti membri neoficiali ai Frăţiei pot fi plasaţi apoi în poziţii de putere, în politică, afaceri, bănci, armată şi mas-media, fără ca opinia publică să se revolte că membrii aceloraşi familii îi conduc generaţii la rând.

Copiii care nu sunt supuşi unor naşteri traumatizante şi a căror programare nu începe înainte de naştere sunt nevoiţi totuşi să îşi înceapă „educaţia” până la vârsta de şase ani, căci după aceea acest tip de programare devine mult mai dificil. Există şi copii aduşi în program după această vârstă, dar aceste cazuri sunt rare. Aceşti copii sunt supuşi unor torturi încă şi mai cumplite, pentru a diviza minţile lor deja parţial dezvoltate. Programatorii descoperă ce fobii şi ce temeri au aceştia, folosindu-le apoi pentru a-i îngrozi. De pildă, unii copii sunt lăsaţi în locuri întunecate, în care mişună păianjenii şi şerpii. Li se spune apoi că dacă vor „face pe morţii”, păianjenii şi şerpii nu-i vor muşca. Altfel spus, sunt încurajaţi să se disocieze. Pentru a scoate şi mai mult în evidenţă această idee, sunt lăsaţi să doarmă în sicrie. Sunt forţaţi să ucidă şi să mănânce alţi copii şi sunt scufundaţi în băi cu excremente, urină şi sânge. Marea majoritate a copiilor sclavi experimentează toate aceste orori până la vârsta de 4-5 ani. Unul din simptomele comune ale programării şi abuzurilor sexuale la care sunt supuşi copiii sunt tulburările alimentare, de genul bulimiei. Asta nu înseamnă că orice caz de bulimie la copii este neapărat provocat de asemenea traume, dar simptomul apare în mod regulat în cazul copiilor abuzaţi regulat în cadrul unor ritualuri şi controlaţi mental, la fel ca şi tentativele de sinucidere şi auto-mutilarea. Incapacitatea de a menţine o relaţie de cuplu stabilă este un alt simptom, la fel ca şi zbaterea pleoapei stângi. Cathy O’Brien povesteşte că odată a fost torturată prin introducerea unui ac în ochi. Această traumă oculară, la care se adaugă uneori şi introducerea unui cip în spatele retinei, este foarte frecvent întâlnită la persoanele programate. Baronul Guy de Rothschild are ochiul stâng aproape paralizat.

Este unul dintre cei mai mari programatori de sclavi, dar nu este exclus să fi fost el însuşi supus unor tratamente similare în copilărie, în perioada în care a fost pregătit pentru rolul său în cadrul Frăţiei. Programatorii creează monştri, care creează apoi noua generaţie de monştri, şi întregul proces este controlat de reptilieni. Principalul obiectiv este anihilarea voinţei copilului, astfel încât acesta să facă exact ce i se spune, fără a crâcni. Acelaşi scop şi aceleaşi metode se aplică astăzi în sistemul educativ din Marea Britanie, extinzându-se rapid şi în restul lumii, căci el este cel care îi va da pe liderii şi administratorii de mâine ai Frăţiei, cei care vor implementa următoarea etapă a Agendei reptiliene.

Tehnica amintirilor false

Când Cathy O'Brien şi mii de alte persoane din întreaga lume au început să îşi recupereze amintirile abuzurilor îndurate, autorităţile au ripostat creând o organizaţie numită Fundaţia Sindromului Amintirilor False (FMSF – *False Memory Syndrome Foundation),* care nu se ocupă cu altceva decât cu discreditarea poveştilor lor. FMSF a fost înfiinţată în anul 1992, în Statele Unite, de soţii Pamela şi Peter Freyd (acesta din urmă matematician la Universitatea din Pennsylvania), ambii acuzaţi de fiica lor, Jennifer, că au abuzat de ea pe vremea când era copil. Filiale ale Fundaţiei Sindromului Amintirilor False au apărut rapid şi în alte ţări, inclusiv în Marea Britanie. În consecinţă, mulţi ziarişti au scris articole profund distructive, discreditând complet amintirile legate de tehnicile de control mental şi de abuzurile rituale, pe care le-au etichetat drept iluzii. FMSF pretinde că victimele abuzurilor suferă de fapt de amintiri false şi nu-şi mai aduc

aminte ce s-a întâmplat în realitate. Desigur, se poate întâmpla şi aşa ceva, dar Fundaţia Sindromului Amintirilor False nu se mulţumeşte doar cu „câteva” cazuri. Ea şi-ar dori să anuleze toate amintirile de acest fel, ceea ce este – în mod evident – o prostie. Această instituţie a aruncat anatema asupra unor terapeuţi responsabili, acuzându-i că ei sunt cei care introduc aceste amintiri în minţile clienţilor lor. Desigur, nimeni nu explică de ce ar face terapeuţii aşa ceva, şi nici cum este posibil ca nişte oameni care nu au uitat niciodată de abuzurile sexuale şi satanice pe care le-au suferit în copilărie să sufere de amintiri false. Un consultant „ştiinţific” al FMSF, dr. Harold Merskey, a depus chiar mărturie într-un tribunal, afirmând că o femeie care pretindea că doctorul ei a abuzat sexual de ea pe vremea când era copil ar putea suferi de sindromului amintirilor false, deşi doctorul fusese deja închis de mai multe ori pentru activităţi de pedofilie pe care le-a recunoscut. Merskey nici măcar nu a examinat femeia, afirmând că a ajuns la această concluzie doar observându-i comportamentul la tribunal!

Unul din liderii FMSF, dr. Ralph Underwager, a fost forţat să demisioneze când s-a dezvăluit public că el şi soţia sa, Hollinda Wakefield, au dat în anul 1993 un interviu unei reviste olandeze de pedofilie numită *Paedika,* în care doctorul a afirmat că sexul cu copii este o expresie a „poruncii divine de a iubi”. Trei din membrii comitetului de conducere al Fundaţiei Sindromului Amintirilor False din Statele Unite au fost dr. Martin Orne, unul din cei mai notorii controlori mentali ai CIA, care lucrează pentru Universitatea din Pennsylvania; dr. Louis Jolydon „Jolly” West de la Universitatea din California, un alt controlor CIA cu o reputaţie absolut sinistră (despre el, ca şi despre Orne, am vorbit pe larg în

Şi adevărul vă va face liberi); şi James Randi, un magician cunoscut sub porecla de Randi cel Uimitor. Am ascultat o înregistrare audio a acestui om „uimitor” propunându-le unor băieţi adolescenţi să facă sex cu el şi lăudându-se cu „scula lui de 25 de centimetri”. Dar, cine ştie, poate că şi această bandă audio este tot o „amintire falsă” a mea. Randi a fost folosit de asemenea pentru a discredita puterile şi fenomenele extrasenzoriale prin intermediul unei organizaţii penibile, numită Comitetul pentru Investigarea Pretenţiilor Paranormale, sau CSICOP, condusă de Paul Kurtz, preşedintele editurii Prometheus Books, care publică lucrările lui James Randi şi cărţi despre aventuri sexuale ale copiilor cu adulţii. Kurtz este profesor emerit de filozofie la Universitatea Statului New York din Buffalo. Un alt membru al CSICOP, Vern Bulough, profesor la facultatea de ştiinţe naturale şi sociale de la Universitatea din New York, este redactor însărcinat cu „sexualitatea umană” la editura Prometheus Books. Este inclusiv membru în comitetul director al revistei olandeze de pedofilie *Paedika,* cea care i-a luat un interviu lui Ralph Underwager despre Fundaţia Sindromului Amintirilor False. Aşadar, avem mai mulţi oameni care sunt simultan membri în FMSF şi CSICOP. Ce încrengătură de interese! Pentru aceşti indivizi, discreditarea fenomenelor extrasenzoriale, a vieţii de după moarte şi a amintirilor despre abuzurile suferite în copilărie reprezintă acelaşi lucru. La urma urmei, ce au în comun cele două organizaţii? Un singur lucru: ele servesc aceeaşi Agendă a Frăţiei prin suprimarea expunerii în faţa opiniei publice a amintirilor despre abuzurile rituale şi despre controlul mental la care sunt supuşi oamenii, dar şi a cunoaşterii adevăratei naturi a vieţii. Nu încetez să rămân uimit de insistenţa cu care anumiţi

„cercetători” ai „teoriilor conspiraţioniste” contestă existenţa Proiectului Monarch şi munca extrem de detaliată şi de documentată a unor autori ca Springmeier şi Wheeler. După ce citeşti cartea acestora din urmă, nu poţi să nu te întrebi dacă ceilalţi sunt doar săraci cu duhul, sau fac ei înşişi parte din Agenda Frăţiei de îndepărtare a oamenilor de adevăr. Aceşti cercetători contestă cărţile „conspiraţioniste” şi experienţa personală a unor oameni de valoarea lui Springmeier şi Wheeler, aducând aceleaşi argumente străvechi, dar fără a face ei înşişi cercetări originale.

Cât de uşor este să îi ţii pe oameni în ignoranţă după ce ai distrus toate documentele care atestau implicarea reptilienilor în istoria umanităţii, servindu-le o viziune distorsionată asupra vieţii şi adevărului. Sărmanii oameni au ajuns atât de rupţi de realitate încât chiar şi atunci când li se prezintă o viziune mai apropiată de adevăr continuă să râdă ironic sau să conteste vehement că există satanism şi politici de control mental. „Ei nu ar face niciodată aşa ceva”, îi aud pe mulţi oameni spunând. O, da, ar face-o, ba o fac chiar acum, şi chiar în această clipă există cineva care suferă din cauza lor! Reptilienii îşi văd liniştiţi de treabă cu implementarea dictaturii lor globale tocmai pentru că oamenilor nu le pasă ce se întâmplă cu adevărat în lumea în care trăiesc şi cine sunt cei care le controlează vieţile, lor şi copiilor lor. Sunt atât de împovăraţi de datorii şi de teamă încât preferă să îşi ţină capetele plecate şi ochii închişi; alţii sunt mai preocupaţi de preţul berii, de ultimul „scandal” din telenovela favorită sau de jocul echipei preferate de fotbal pentru a-şi mai bate capul cu astfel de probleme „abstracte”. Odată, Michael Aquino, satanistul care lucrează la Departamentul pentru Războiul Psihologic al Guvernului Statelor Unite, i-a spus lui Cathy O’Brien: „95% din

oameni doresc să fie conduşi de restul de 5%. Ei nu doresc să ştie nimic din ceea ce se întâmplă cu adevărat la guvernare”. Cât de adevărat, şi cât de trist! Celor care sunt mai preocupaţi de preţul berii sau de rezultatul echipei lor favorite de fotbal le recomand următorul citat din cartea lui Cathy, în care aceasta povesteşte ce i s-a întâmplat în mod repetat, ei şi fiicei ei, Kelly:

> „După fiecare contact cu George Bush, Kelly se îmbolnăvea grav. Făcea temperatură de 40 de grade, voma şi avea dureri cumplite de cap care o ţineau la pat timp de trei zile *[aceste simptome sunt specifice traumelor suferite ca urmare a unor şocuri electrice cu voltaj ridicat].* Acestea erau singurele dovezi ale torturilor pe care le suferea, în afara arsurilor îngrozitoare de pe piele. Houston mi-a interzis de fiecare dată să chem un doctor, iar Kelly mi-a interzis să încerc să o mângâi, plângându-se că o doare prea tare capul pentru a suporta chiar şi cea mai mică atingere. Într-adevăr, nu făcea nici cea mai mică mişcare ore întregi. Kelly se plângea frecvent de dureri cumplite în zona rinichilor, iar rectul ei sângera abundent timp de o zi sau două după ce Bush abuza sexual de ea. Propriul meu control mental mă împiedica să o ajut sau să o protejez în mod real. Văzându-mi copilul într-o asemenea stare îngrozitoare, propria mea nebunie s-a amplificat, făcându-mă şi mai neputincioasă, până la salvarea noastră de către Mark Phillips, în anul 1988.
>
> Rectul sângerând al lui Kelly era unul din indiciile fizice ale perversiunilor pedofile ale lui George Bush. L-am auzit de multe ori lăudându-se cu abuzurile sale sexuale asupra ei. Se folosea de acest instrument şi de ameninţările la adresa mea pentru a mă

controla pe mine. Ca şi cum violul de către un preşedinte pedofil nu ar fi de ajuns pentru a traumatiza un copil, Bush se folosea inclusiv de echipament electronic NASA şi de droguri pentru a destabiliza şi mai puternic mintea lui Kelly. El o întreba frecvent: „Cui ai de gând să-i spui?” şi îi repeta „Am să te supraveghez în permanenţă”, îngrozind-o şi mai mult. Torturile sistematice şi traumele pe care le-am îndurat personal pe vremea când eram copil mi se par acum floare la ureche pe lângă devastarea fizică şi psihică pe care a lăsat-o George Bush în mintea şi în sufletul fiicei mele”.

Ştiu că v-a fost foarte greu să citiţi acest capitol, dar a venit vremea să vă treziţi. Toate acestea TREBUIE să înceteze!

Capitolul 17

Limbajul secret

Iniţiaţii societăţilor secrete au avut întotdeauna un cod de comunicaţii, folosind anumite fraze, cuvinte, strângeri ciudate de mână şi simboluri. Există de asemenea o serie de „semnături” ale Frăţiei care fac parte din limbajul lor secret şi pe care le putem vedea pretutindeni în zilele noastre. Din cauza creierului lor reptilian, aceşti oameni sunt obsedaţi de ritualurile şi de simbolurile lor, şi nu am să obosesc să repet acest lucru, căci în acest fel pot fi depistaţi şi interpretaţi cu uşurinţă.

Cele mai uzitate simboluri sunt torţa aprinsă (simbolul cunoaşterii) şi soarele. Iniţiaţii care ating un anumit nivel în cadrul ierarhiei piramidale sunt consideraţi „iluminaţi”, de unde şi simbolismul torţei aprinse. Una din legendele cele

mai des întâlnite în antichitate este cea a eroului care fură focul (cunoaşterea) de la „zei”, dăruind-o oamenilor (adică celor aleşi, iniţiaţii). Potrivit *Cărţii lui Enoh,* printre Privitorii care au dăruit cunoaşterea avansată umanităţii s-au numărat şi Azazel şi Shemyaza. Cel mai faimos simbol al acestor Privitori este zeul grec Prometeu, despre care legenda afirmă că s-a născut în Munţii Caucaz. Dintr-o anumită perspectivă, el a fost o figură gen „Iisus”, care a murit de dragul oamenilor, şi nu este exclus ca povestea lui Iisus Christos să fi fost inspirată – cel puţin parţial – din legenda lui Prometeu. La Centrul Rockefeller din New York există la ora actuală o statuie din aur a lui Prometeu (aurul este el însuşi metalul solar al zeilor), care ţine în mână focul sau lumina cunoaşterii, conform legendei *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Pentru Rockefeller-i aceasta nu reprezintă o simplă statuie, ci simbolul întregului scenariu în care sunt implicaţi. Statuia Libertăţii este un alt simbol al Frăţiei, cu torţa sa aprinsă în mâna ridicată. Ea veghează asupra Portului New York, iar americanii cred că reprezintă un simbol al „libertăţii”, aşezat la intrarea în Tărâmul Celor Liberi. Nimic nu este mai departe de adevăr. Statuia Libertăţii a fost dăruită municipalităţii oraşului New York de către francmasonii francezi, iar imaginea ei în oglindă veghează asupra Parisului de pe o insuliţă situată în mijlocul Senei *(consultaţi secţiunea cu ilustraţii atât pentru acest simbol, cât şi pentru celelalte simboluri descrise în acest capitol).* Aceste statui ale libertăţii sunt reprezentări ale Reginei Semiramida, ale lui Isis şi ale celorlalte simboluri ale zeiţei-mamă, toate având în jurul capului acelaşi halou ţesut din razele soarelui. Aceasta este maniera în care îl simbolizau anticii pe zeul-soare. Torţa aprinsă nu este un simbol al libertăţii, ci unul al iluminaţilor, adică al Elitei

reptilo-ariene. Statuia Libertăţii este un simbol al Frăţiei care înseamnă: „Noi controlăm această ţară şi vă spunem direct acest lucru, dar voi sunteţi prea proşti pentru a înţelege!” Torţa este semnătura cea mai evidentă a Frăţiei.

Când Frăţia l-a asasinat pe Preşedintele Kennedy în anul 1963, ea şi-a lăsat semnătura pe mormântul său din Arlington sub forma unei flăcări care arde inclusiv la ora actuală. După crima din Dallas, francmasonii au înălţat un obelisc în Dealey Plaza, la câţiva metri de locul în care a fost împuşcat Kennedy. În vârful monumentului există, desigur, o torţă aprinsă. Când Diana, Prinţesa de Wales, a fost asasinată la Paris, în tunelul Pont de l’Alma, „altarul” închinat ei, la care oamenii au adus flori şi au plâns-o, a fost un simbol mare şi auriu al aceleiaşi flăcări „eterne” ţinută de două Statui ale Libertăţii, situat chiar deasupra tunelului în care maşina ei s-a izbit de cel de-al treisprezecelea stâlp de susţinere. O simplă coincidenţă, desigur! Pe insula pe care se afirmă că ar fi înmormântată există o altă reprezentare a aceleiaşi torţe. Frăţia declară astfel că ea i-a ucis pe Kennedy şi pe Diana, dar cei care nu îi înţeleg limbajul simbolic nu îşi dau seama de acest lucru. Flacăra aprinsă de la Jocurile Olimpice are aceeaşi semnificaţie. Ori de câte ori văd oficialii marilor oraşe ţinându-şi respiraţia la aflarea locaţiei noii olimpiade îmi vine să râd. Aceste lucruri sunt stabilite cu mulţi ani înainte, în strict acord cu Agenda Frăţiei şi cu interesele de moment ale acesteia. Ai fi putut crede că centenarul Jocurilor Olimpice avea să se ţină în patria-mamă a acestor jocuri, Grecia, dar el s-a ţinut la Atlanta. De ce la Atlanta, mai ales că Statele Unite găzduiseră recent o altă ediţie a Olimpiadei, cea de la Los Angeles? Unul din motive a fost cu siguranţă obsesia pentru simbolism a Frăţiei, Atlanta fiind unul din numele

legendarei zeiţe a vânătorii, considerată o mare atletă pe care nici un bărbat nu o putea învinge. Toţi cei care o provocau, întrecându-se cu ea la alergare, erau învinşi şi ucişi. Mulţi eroi au murit astfel, până când s-a găsit unul care a păcălit-o, aruncându-i mere de aur în cale şi captându-i astfel atenţia. Legenda spune că, în final, ea şi mirele ei au fost transformaţi în lei şi puşi să tragă careta Marii Mame a Zeilor. Între altele, Jocurile Olimpice de la Atlanta au permis cheltuirea a miliarde de dolari pentru drumuri şi infrastructură într-un oraş considerat un centru esenţial pentru Noua Ordine Mondială ce urmează să fie instaurată în noul Mileniu.

Figura 28

Ochiul Atotvăzător de pe bancnota de un dolar. Să fie oare un ochi reptilian?

Un alt simbol cheie al Frăţiei este piramida întreagă sau cea cu vârful tăiat. Planul străzilor care pornesc din Dealey Plaza (locul în are a fost ucis Kennedy) are forma unei piramide cu vârful tăiat (căreia îi lipseşte piatra unghiulară). De altfel, Dealey înseamnă „Linia zeiţei”, de la Dea (zeiţă) şi *ley* (linie). Cea mai faimoasă ilustraţie a piramidei căreia îi lipseşte piatra unghiulară şi a ochiului atotvăzător din interiorul ei este cea de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite şi de pe bancnota de un dolar. Ochiul atotvăzător este ochiul lui Horus, o altă denumire pentru Lucifer sau Satan, având legătură cu aşa-numitul al treilea ochi sau *chakra* din mijlocul frunţii, care permite trezirea vederii psihice. Potrivit legendei egiptene, Osiris a fost ucis de Set, care a fost ucis la rândul lui de Horus. În cursul luptei, Horus şi-a pierdut un ochi, de unde şi simbolul Ochiului lui Horus. După părerea mea, el reprezintă şi un simbol al reptilienilor care se uită în lumea noastră din regiunea inferioară a celei de-a patra

dimensiuni, iar dacă privim reprezentarea mărită a ochiului de pe bancnota de un dolar, putem vedea că textura pielii chiar seamănă cu cea a unei reptile. Preşedintele Nobilimii Negre, francmasonul de grad 33 Franklin Delano Roosevelt, a dispus tipărirea acestui simbol pe bancnota de un dolar, începând din anul 1933. Acesta a fost simbolul societăţilor secrete din Europa cu mult timp înainte de apariţia Statelor Unite, având legătură cu simbolismul practicat de şcolile misterelor din antichitate *(vezi figura 29).* Nici numărul statelor americane care şi-au declarat independenţa, 13, nu a fost o coincidenţă. Acesta este numărul sacru 12 + 1, care apare pretutindeni în antichitate, aşa cum am arătat în repetate rânduri în această carte.

Figura 29

Piramida şi Ochiul Atotvăzător, simbolul străvechi al Frăţiei, de pe bancnota de un dolar şi de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite.

Pe cele două părţi laterale ale Marelui Sigiliu apar 13 stele, deasupra capului unui vultur. Motoul *E Pluribus Unum* are 13 litere, la fel ca şi *Annuit Coeptis.* Vulturul ţine în gheara dreaptă 13 crenguţe cu 13 bobiţe, iar în cea stângă 13 săgeţi. Piramida este alcătuită din 72 de pietre (un alt număr mistic), aranjate în 13 rânduri. Vulturul aminteşte de simbolul phoenixului, pasărea sacră a soarelui la vechii egipteni şi fenicieni; la nativii americani, echivalentul său este pasărea tunetului. Manly P. Hall afirmă că sigiliul original includea chiar pasărea phoenix şi se ştie că una din schiţele făcute de William Barton în anul 1782 pentru Marele Sigiliu includea un phoenix stând pe un cuib din flăcări. Simbolul ritului scoţian al francmasoneriei este vulturul dublu, cu capetele privind în direcţii opuse – simbolul lui Nimrod.

Acelaşi simbol apare pe cel puţin două portrete ale lui George Washington. Vulturul este un simbol foarte des folosit de Frăţie, putând fi văzut pe însemnele armatei din numeroase ţări, inclusiv a Egiptului, Libiei şi Irakului. A fost un simbol major al naziştilor şi apare pe stranele şi amvoanele bisericii creştine. Sigilii asemănătoare Marelui Sigiliu al Statelor Unite aveau încă de acum 4000 de ani Egiptul, Babilonul, Asiria şi India. Altfel spus, prietenii noştri sunt peste tot şi în toate timpurile. Primul sigiliu regal britanic a fost purtat la gât de regele Edward the Confessor, care a domnit între 1042 şi 1066, şi a devenit un model pentru toate sigiliile viitoare ale Marii Britanii şi ale Statelor Unite.

Cuvintele latine de deasupra şi de dedesubtul piramidei de pe Marele Sigiliu şi de pe bancnota de un dolar anunţă sosirea Noii Ordini Mondiale. Noua Ordine Mondială este numele sub care este cunoscută Agenda Frăţiei de către iniţiaţii acesteia. Pe vremea când a fost preşedinte, George Bush a folosit foarte frecvent această expresie. Mulţi oameni cred că data înscrisă la baza piramidei, 1776, are legătură cu Declaraţia Americană de Independenţă, care a fost adoptată în acel an. În acelaşi an s-a mai întâmplat însă ceva, chiar pe data de 1 mai (foarte iubită de satanişti). La această dată a fost lansat oficial unul dintre cele mai importante curente ale Frăţiei – Iluminaţii bavarezi, conduşi de profesorul german Adam Weishaupt. 1776 a fost un an cu mari semnificaţii pentru Frăţie, căci tot atunci a fost fondată Casa de Rothschild, iar economistul scoţian controlat de Frăţie, Adam Smith, şi-a publicat cartea *Bogăţia naţiunilor,* care avea să influenţeze decisiv gândirea economică a următoarelor două secole. Aşa cum spuneam mai devreme, datele au o importanţă foarte mare pentru aceşti oameni, căci ele

simbolizează fluxuri şi cicluri energetice. Weishaupt s-a folosit de Iluminaţii săi pentru a se infiltra adânc în interiorul francmasoneriei. El a fost educat ca iezuit, făcând parte din Societatea lui Iisus. Fondatorul acestei societăţi, spaniolul Ignatio de Loyola, a creat în interiorul acestui ordin aparent „catolic” o societate secretă ai cărei iniţiaţi erau numiţi *Alumbrados* – iluminaţi. Weishaupt a creat 13 grade de iniţiere pentru Iluminaţii săi (număr identic cu cel al nivelelor piramidei de pe Marele Sigiliu), cei mai importanţi membri regăsindu-se în primele nouă nivele.

Obeliscul şi domul reprezintă două simboluri frecvent întâlnite pe monumentele şi clădirile Frăţiei. Obeliscul reprezintă un simbol falic străvechi al energiei masculine sau solare, iar domul reprezintă energia feminină sau lunară. Cel mai adesea, ele sunt plasate împreună sau foarte apropiate. Acesta este simbolismul Biroului Oval (pântecul, simbolul feminin) de la Casa Albă, care dă către marele obelisc din piatră al Monumentului lui Washington (simbolul masculin, falic). Aceste simboluri atrag şi generează exact energia pe care o reprezintă. Ele nu sunt altceva decât forme-gând surprinse într-o ipostază fizică. Obeliscul simbolizează inclusiv penisul zeului solar egiptean Osiris. Potrivit legendei, după ce Osiris a fost tăiat în bucăţi de rivalul său, Set, regina Isis a găsit toate bucăţile, mai puţin penisul. În Central Park din New York se află un obelisc provenit (conform declaraţiilor oficiale) din oraşul egiptean Alexandria. Un obelisc identic a fost înălţat în secolul XIX, în timpul domniei reginei Victoria, în fostul teritoriu al templierilor de-a lungul râului Tamisa, nu departe de Palatul Parlamentului. Acesta este cunoscut sub numele de Acul Cleopatrei. Se spune că la origini, acesta a fost înălţat în On (Heliopolis), Oraşul Egiptean

al Soarelui, cu cel puţin 15 secole î.Ch., după care a fost mutat la Alexandria *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* De o parte şi de alta a obeliscului de la Londra veghează câte un sfinx. Un alt obelisc egiptean, construit în Luxor cu 3200 de ani în urmă, este ridicat astăzi în Place de la Concorde, la Paris, la mai puţin de un minut de mers cu maşina de locul accidentului în care a murit prinţesa Diana.

De cealaltă parte a tunelului în care s-a produs accidentul se află Turnul Eiffel, un alt obelisc gigantic într-o formă deghizată. Monumentul lui Washington din capitala Statelor Unite ale Americii este un alt obelisc colosal. Spre deosebire de obelisc, domul (cuvânt care provine dintr-o expresie greacă ce înseamnă Locul Zeilor) atrage şi protejează energia, la fel ca şi piramida. Majoritatea marilor catedrale sunt construite în jurul unui dom masiv, căci arhitecţii şi constructorii lor cunoşteau puterea geometriei sacre de a focaliza energia într-un singur punct. Câteva exemple dintre cele mai cunoscute sunt: imensul dom din aur de pe mormântul „islamic” de pe Muntele Templului din Ierusalim, domul catedralei Sfântul Petru de la Vatican şi biserica Santa Maria, care domină întreaga panoramă a Florenţei. Priviţi toate marile oraşe ale Frăţiei şi veţi descoperi cel puţin o clădire în formă de dom. În City-ul londonez există catedrala St Paul, construită de iniţiatul Sir Christopher Wren după Marele Incendiu din Londra, care a distrus tot centrul oraşului. Copia acestei catedrale la Paris este cunoscută sub numele de Panteon. Priviţi clădirea Congresului din Washington DC şi veţi descoperi o nouă catedrală St Paul *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* În Leicester Square din Londra există un luminator în formă de dom cu cercuri concentrice, numit în mod bizar Notre Dame de France. Clădirea a fost construită în anul 1865 pe

un vechi locaş de cult al templierilor şi reconstruită pe la sfârşitul anilor 1950. Ea include o lespede de piatră adusă de la catedrala din Chartres şi o pictură murală a scenei crucificării, plină de simboluri oculte şi ale geometriei sacre, realizată de artistul francez Jean Cocteau (1889-1963), mare maestru al Prioriei Sionului. Pictura sa include un soare negru (un simbol clasic al Frăţiei) care luminează cerul, şi un om cu un ochi scos, în formă de peşte, care ar putea fi un simbol al zeului babilonian Nimrod. În Roma există Domul Vaticanului, străvechiul sălaş de cult al lui Mithra (zeul solar), care este înconjurat de obeliscurile din Piaţa Sfântul Petru. În Londra se construieşte chiar la această oră (în timp ce scriu această carte) Domul Mileniului, chiar lângă longitudinea zero a meridianului Greenwich, în apropiere de observatorul cu acelaşi nume (construit, în treacăt fie vorba, de acelaşi Christopher Wren). Toate ceasurile din lume, inclusiv zonele temporale, şi chiar subconştientul colectiv, sunt puse la unison cu sistemul de măsurare a timpului folosit la Greenwich (care este unul solar). De cealaltă parte a râului Tamisa, faţă în faţă cu Domul Mileniului, se află cel mai mare obelisc şi cea mai înaltă clădire din Europa, Canary Wharf. În toate oraşele Frăţiei veţi găsi invariabil luminatoare în formă de obelisc, care modifică structurile energetice şi atrag energia solară. Chiar şi Big Ben, faimosul tu'rn cu ceas din clădirea Parlamentului, este un obelisc. Cuvântul *Ben* este de origine cimirică sau galică şi înseamnă munte. În Egiptul antic exista piatra sacră ben-ben, plasată în vârful pilonilor din Om, Oraşul Soarelui. Aceşti piloni au fost simbolizaţi mai târziu de obeliscuri, fiind consideraţi locurile prin care coborau pe pământ zeii. Potrivit legendei, pe piatra ben-ben stătea pasărea *bennu,* care a inspirat mai târziu simbolul

phoenixului. Există şi o altă semnificaţie a Domului Mileniului şi a clădirii Canary Wharf, pe care o voi explica ulterior.

Planurile străzilor din principalele oraşe sunt concepute în funcţie de legile geometriei sacre, la fel ca şi marile catedrale sau templele şi cercurile din pietre de altădată. La fel ca în cazul City-ului londonez după Marele Incendiu din 1666, noul oraş Washington DC a fost conceput după aceste legi. Simbolurile, formele şi unghiurile generează energii diferite şi dacă înţelegi aceste principii poţi genera câmpuri energetice pe vibraţia pe care o consideri cea mai potrivită pentru scopurile tale. Toţi oamenii care trăiesc sau locuiesc în zona respectivă vor fi afectaţi de aceste câmpuri. În plus, poţi atrage în locul respectiv energia soarelui sau alte energii astrologice.

După părerea mea, energia din Washington este una din cele mai neplăcute pe care le-am simţit vreodată în afara City-ului londonez. Un francmason francez, maiorul Pierre Charles l'Enfant, a fost angajat să construiască noul oraş Washington, iar opera sa s-a bazat pe planurile oficiale concepute de liderii Thomas Jefferson şi George Washington, deşi adevăraţii arhitecţi trebuie să fi fost alte persoane, cu o înţelegere ezoterică mai profundă. Jefferson avea astfel de legături, iar când a murit, printre posesiunile sale rozicrucianul Spencer Lewis a găsit şi un sistem codificat asemănător vechilor manuscrise secrete rozicruciene. Unii cercetători susţin că Jefferson a fost un mare maestru al rozicrucienilor. A fost cu siguranţă un expert în astronomie şi astrologie, la fel ca şi Benjamin Franklin, care a scris o carte pe acest subiect intitulată *Almanahul Bietului Richard,* care s-a vândut ca pâinea caldă. L'Enfant a luptat în Războiul pentru Independenţă, fiind membru, la fel ca şi Washington, într-o grupare

extrem de secretă şi de exclusivistă numită Societatea Cincinnatti. Aceasta era o organizaţie secretă oficială a ofiţerilor americani şi francezi care au luptat în Războiul pentru Independenţă, calitatea de membru fiind ereditară şi transmiţându-se de la tată la fiul cel mare. Washington a fost preşedintele pe viaţă al acestei societăţi. Scrisorile lui Jefferson către l'Enfant şi planurile străzilor oraşului au „dispărut". L'Enfant a fost concediat după un an, dar construcţia oraşului a continuat după acelaşi plan. În anul 1909, rămăşiţele pământeşti ale lui l'Enfant au fost exhumate şi mutate sub escortă militară pe Colina Capitoliului, unde au rămas timp de trei ore. Mii de oameni s-au adunat să îi aducă un omagiu, după care rămăşiţele au fost îngropate la Cimitirul Naţional Arlington. Pe timpuri, aici s-a aflat Vernon House, căminul lui Washington. În amfiteatrul de aici îşi ţine ceremoniile anuale ale răsăritului de soare Ordinul American al Cavalerilor Templieri.

40 de borne situate la o distanţă de o milă una de cealaltă marchează teritoriul celor 18,6 kilometri pătraţi ai oraşului Washington, în centrul căruia a fost construită clădirea Congresului sau Colina Capitoliului, numită astfel după locul sacru al societăţilor secrete romane numit Colina Capitolină. În aceste condiţii, nu este deloc de mirare că marea preoteasă a politicii americane, secretarul de stat Madeleine Albright, a făcut un pelerinaj la Colina Capitolină în prima ei vizită oficială din Europa de după numirea sa în funcţie. Colina Capitoliului nu este o clădire politică, ci un templu satanic al Frăţiei. Sub domul ei identic cu cel al catedralei St. Paul se află o criptă. Sub podeaua acesteia se află un mormânt gol, marcat cu o pentagramă. Legenda spune că locul i-a fost destinat lui George Washington, care a decis în cele din urmă să fie

înmormântat în altă parte. Lucrurile sunt însă mai complexe: trupurile lui Kennedy, Lincoln, McKinley, Garfield, Harding, Taft, Hoover, Wilson, Stevens, Dewey, Pershing, MacArthur, l'Enfant şi ale doi soldaţi necunoscuţi au fost ţinute pe catafalcul găsit în interiorul criptei. Dacă nu ştiţi ce înseamnă un catafalc, acesta reprezintă structura pe care este purtat corpul în timpul procesiunii funerare sau pe care este lăsat să se odihnească în perioada în care i se aduc omagii. Un mormânt asemănător situat sub un dom este cel al „Sfântului Petru” de sub Bazilica Vaticanului. Clădirea Congresului este un templu al unei societăţi secrete, a cărei origine se pierde în negura antichităţii. Planul străzilor oraşului Washington, în centrul căruia se află Clădirea Capitoliului şi Casa Albă, include tot felul de simboluri astrologice (care corespund perfect constelaţiilor care apar pe cer), hexagrame, pentagrame satanice, pătrate, un compas masonic, o „Suliţă a Destinului”, un craniu cu oase încrucişate şi foarte multe altele. Dacă doriţi să aflaţi informaţii suplimentare şi să priviţi ilustraţii ale acestor simboluri, vă recomand insistent excelenta carte a lui Charles L. Westbrook, *Talismanul Statelor Unite: semnătura Frăţiei invizibile.* Străzile din Washington fac legătura între punctele în care răsare soarele în timpul solstiţiilor de iarnă şi de vară, la fel ca tumulii, templele şi cercurile din pietre ale antichităţii, de gen Stonehenge *(vezi figura 30).* Alte străzi se încrucişează la exact 33 de grade, sau marchează precesiunea echinocţiilor. Există de asemenea o Stea a lui David *(vezi figura 31).*

Figura 30

La fel ca în cazul tuturor marilor oraşe ale Frăţiei, planul străzilor din Washington DC reprezintă o sumă de simboluri ezoterice. Străzile din jurul Clădirii Congresului marchează locurile

în care răsare şi apune soarele în timpul solstiţiilor de iarnă şi de vară. Există de asemenea o hexagramă sau o Stea a lui David (Figura 31).

Spuneam într-un capitol anterior că Elita americană şi din restul lumii obişnuieşte să se strângă la Bohemian Grove, în nordul Californiei, luând parte la diferite ceremonii ţinute la baza unei bufniţe din piatră cu o înălţime de 13 metri. Aceasta îl simbolizează pe Moloh sau Moleh, o divinitate străveche căreia îi erau sacrificaţi copii (la fel ca şi astăzi). Zeiţa sumeriană, Lilith, cunoscută şi sub numele de Madona Sânilor, era simbolizată de asemenea printr-o bufniţă. Lilith este unul din simbolurile liniilor genealogice. Religiile păgâne o numeau amăgitoarea. În secţiunea cu ilustraţii îi puteţi vedea pe *grover*-i în plină ceremonie la Bohemian Grove, în faţa bufniţei uriaşe. Privind cu atenţie harta Washington-ului, am descoperit că străzile din jurul Clădirii Congresului alcătuiesc împreună un simbol cât se poate de clar al unei… bufniţe! Aceasta este aşezată pe o piramidă *(vezi Figura 32).* În limba engleză, cuvântul care desemnează o colectivitate de bufniţe este: *parliament of owls* (parlament de bufniţe), un cuvânt cum nu se poate mai potrivit. Acelaşi simbol al bufniţei este ascuns şi pe bancnota de un dolar, dar trebuie să ştii unde să îl cauţi şi îţi trebuie o lupă foarte puternică pentru a-l putea găsi. Din câte înţeleg, noul plan de străzi pentru pietoni care va înconjura Columna lui Nelson din Trafalgar Square, în Londra, va avea de asemenea forma unei bufniţe (dacă va fi privit de sus). Planul străzilor din Washington DC include cel puţin trei pentagrame satanice. Când spun „satanice”, mă refer, desigur, la pentagramele cu vârful în jos sau cu forma distorsionată. Aceste inversări şi distorsiuni ale pentagramei reprezintă semnături satanice, la fel cum naziştii au inversat simbolul

svasticii. Una din pentagrame este orientată către Colina Capitoliului *(vezi Figura 33),* alta către Casa Albă *(vezi Figura 34),* iar a treia începe de la imensul obelisc numit Monumentul lui Washington, acoperind întreaga zonă a oraşului interior. În centrul ei se află semnul astrologic al Berbecului. Alte pentagrame satanice similare pot fi găsite în planul străzilor Romei, în centrul istoric al Ierusalimului, în regiunea din jurul orăşelului Rennes-le-Chateau, în ansamblul piramidelor de la Gizeh, precum şi în Londra şi toate marile oraşe europene. Dincolo de râul Potomac, în afara Washington-ului, se află sediul cartierului general al armatei americane, Pentagonul, care este aliniat în funcţie de constelaţia Taurului. Un pentagon nu este altceva decât centrul unei pentagrame. Într-unul din punctele pentagramei care înconjoară Casa Albă se află o clădire remarcabilă, la numărul 1733 de pe 16th Street. Reţineţi acest număr: 1733. Primele două cifre, 17, apar la infinit în istoria orăşelului Rennes-le-Chateau, iar ultimele două, 33, reprezintă numărul oficial de grade al ritului scoţian al francmasoneriei. Această clădire lasă impresia unui templu egiptean, cu cei doi sfincşi de la intrare şi imensa pictură a soarelui care răsare. Un simbol similar putea fi văzut pe „scaunul soarelui” pe care obişnuia să stea George Washington. Această clădire stranie este sediul suprem al celui de-al 33-lea grad al francmasoneriei de rit scoţian. Acest grad este cunoscut sub numele de „Gradul Revoluţionarilor”. Marea majoritate a şefilor de stat sunt francmasoni de grad 33, deşi nu toţi recunosc acest lucru. Cei care primesc acest grad fac un legământ prin care jură loialitate francmasoneriei, considerat mai presus de jurământul de credinţă adus patriei. În grădina din spatele acestei clădiri poate fi văzut dincolo

de gard un bust al lui George Washington, primul Preşedinte mason al Statelor Unite ale Americii. În această clădire se află cea mai mare colecţie de relicve francmasone din lume.

Figura 32

Piramida şi Bufniţa Atotvăzătoare. Străzile din jurul clădirii Congresului şi cele două pasaje principale care conduc în afara perimetrului alcătuiesc împreună o bufniţă care stă pe o piramidă. Bufniţa este un simbol al lui Moloh, zeul căruia i s-au sacrificat de mii de ani copii.

Figura 33

Pentagramele inversate şi distorsionate alcătuite de străzile din Washington. Una este orientată către Clădirea Congresului…

… iar cealaltă către Casa Albă – Figura 34

La Muzeul Smithsonian, situat în apropiere de Casa Albă, există o statuie remarcabilă din marmură a lui George Washington, care a fost amplasată cândva pe Colina Capitoliului. Aceasta a fost comandată de Congres în secolul XIX şi sculptată în Florenţa, Italia, de către Horatio Greenough. Când statuia a fost debarcată la Şantierul Naval din Washington, oamenii au fost îngroziţi de ceea ce au văzut. Washington era prezentat stând pe un scaun, gol până la brâu, cu o simplă pânză acoperindu-i şoldurile. Congresmanul de Virginia, generalul Henry Wise, a remarcat: „Nu a existat vreodată om care să-l vadă pe Washington fără cămaşă”. De unde până unde atunci această reprezentare? Şi de ce arăta Washington cu o mână în sus, şi cu cealaltă în jos? Dacă veţi privi din nou *Figura 21 (de la pagina xxx),* veţi înţelege. Statuia a fost comandată astfel încât să îl reprezinte pe Bafomet din Mendes sau Asmodeus, simbolul satanist al „diavolului”. Despre Asmodeus se spune că a fost gardianul

Comorii Regelui Solomon, un portret al său fiind găsit inclusiv printre lucrurile abatelui Sauniere, misteriosul preot de la Rennes-le-Chateau, care a amplasat o statuie a lui Asmodeus la intrarea în biserica sa. Talmudul ebraic îl consideră pe Asmodeus cel mai important dintre demoni. Există o pictură a lui Washington semnată „Caduceus”, care reprezintă de asemenea o sumă de simboluri ezoterice şi geometrice. De pildă, mâna sa este ridicată către unghiul din care răsare luna, iar sabia pe care o ţine în cealaltă mână către unghiul din care răsare soarele în timpul solstiţiului de iarnă.

Planul străzilor din Washington a fost extins de-a lungul anilor, dar fără a modifica în vreun fel planul iniţial. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu anumite structuri din lumea antică, în special cu ansamblul de la Gizeh. Memorialele lui Jefferson şi Lincoln au fost adăugate la planul iniţial al oraşului abia în secolul XX. Istoricii cred că la baza clădirii Jefferson a stat planul Panteonului din Roma. La fel ca toate clădirile cheie, şi aceasta este construită pe malul unei ape „în care se reflectă”. Clădirea simbolizează soarele, iar apa este luna care reflectă lumina soarelui. Cu înălţimea sa de 185 de metri, Monumentul lui Washington este cel mai înalt obelisc de piatră din lume. Construcţia sa s-a încheiat în anul 1885. Piatra unghiulară a fost aşezată de Marea Lojă Francmasonă a Districtului Columbia. În timpul unei călătorii în Statele Unite am văzut o emisiune la televiziune în care se spunea că autorităţile intenţionau să construiască în Mall (centrul planului străzilor) un memorial închinat soldaţilor care au murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acesta urma să aibă în centru o torţă aprinsă. Principalele oraşe şi centre ale Frăţiei sunt plasate în locuri în care energia solară şi alte energii cosmice pot fi receptate

foarte puternic. După publicarea cărţii sale, *Talismanul Statelor Unite,* Charles L. Westbrook Jr. a primit prin poştă o corespondenţă anonimă. Aceasta prezenta o hartă a Statelor Unite şi cuvintele: „Povestea este mai gravă decât crezi". Liniile trasate pe hartă indicau cu claritate că aceeaşi geometrie care poate fi văzută în Washington se regăseşte la nivelul întregii ţări. Câteva din punctele unite erau Mount Vernon, Illinois, în care este înmormântat George Washington; Miami, supranumit „oraşul magic" încă de la 1820; şi un loc numit Pike's Peak din Jefferson County, Colorado, imediat după ce treci graniţa statului Arkansas. Desigur, Pike's Peak (n.n. Culmea lui Pike) a fost numită astfel după Albert Pike.

Figura 35: Străvechile simboluri ale soarelui, cercului şi crucii se regăsesc în...

Figura 36: ... crucea celtică

Figura 37: ... logo-ul NATO şi

Figura 38: ... crucea şi soarele de pe emblema CIA

Am vorbit într-un capitol anterior de străvechiul simbol al cercului şi al crucii, care continuă să fie folosit şi astăzi în limbajul secret. El simbolizează progresul soarelui de-a lungul celor 12 luni şi al celor 12 semne ale zodiacului *(vezi Figura 35).* Împreună, ele alcătuiesc crucea celtică *(vezi Figura 36),* logo-ul NATO, viitoarea armată mondială *(vezi Figura 37)* şi emblema CIA *(vezi Figura 38).* În City-ul londonez, vizavi de Catedrala St Paul, am găsit de asemenea simbolul din *Figura 39.* Este vorba de un cerc zodiacal cu un soare negru în centru. Iniţial, clădirea a fost construită pentru ziarul *Financial Times,* iar figura din centrul ei este a lui Winston Churchill. Soarele negru este un alt simbol inversat, care

indică folosirea negativă a energiei solare şi a soarelui galactic în jurul căruia orbitează sistemul nostru solar. Naziştii vorbeau şi ei de un soare negru, şi probabil simbolul calului negru de pe emblema băncii Frăţiei Lloyds Bank reprezintă un cod similar. Calul alb a fost un simbol al soarelui la vechii fenicieni. Ei foloseau de asemenea simbolul cercului şi al crucii, cu ajutorul căruia şi-o reprezentau pe zeiţa Barati şi care apare inclusiv în ilustraţia versiunii britanice a acesteia, Britannia. Planul străzilor oraşului Paris, dominat de Arcul de Triumf, reprezintă acelaşi simbolism. Arcul este în sine un simbol al Frăţiei. Aceasta este semnificaţia numelui Lojilor Arcului Regal din ritul York al francmasoneriei, având legătură şi cu piatra unghiulară din vârful arcului, care menţine întreaga structură laolaltă, conferindu-i putere. Cel mai vechi document care atestă existenţa unei astfel de loji sunt analele oraşului Fredericksburg, în statul Virginia, datate 22 decembrie 1753. Fredericksburg a fost locul Casei Soarelui care Răsare, locul de întâlnire masonic în care obişnuiau să se adune oameni ca Benjamin Franklin, George Washington şi alţi părinţi fondatori ai Statelor Unite. Simbolismul arcului a stat inclusiv la baza imensului arc din beton din oraşul St Louis, în statul Missouri. Arcul de Triumf din Paris este amplasat în centrul unui cerc din care pleacă 12 bulevarde ce împart întregul oraş. Se naşte astfel o stea cu 12 colţuri, sau cercul astrologic al soarelui aflat în centru cu cele 12 semne zodiacale *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Principalul drum care pleacă de la Arcul de Triumf este faimosul Bulevard Champs Elisees, care este perfect drept. Dacă stai sub Arcul de Triumf, chiar lângă „flacăra eternă” a soldatului necunoscut, şi priveşti într-o anumită direcţie, poţi vedea în faţă, la mare distanţă, un arc modern din beton. Dacă priveşti în direcţia

opusă, poţi vedea de-a lungul Bulevardului Champs Elisees imensul obelisc egiptean din Place de la Concorde, vechi de 3200 de ani. În spatele lui, pe aceeaşi linie dreaptă, se află un alt arc similar Arcului de Triumf, dar mult mai mic, urmat apoi de marea piramidă din sticlă neagră construită lângă Muzeul Louvre în timpul preşedinţiei masonului de grad 33 Francois Mitterand. Când au văzut această structură neobişnuită construită chiar lângă arhitectura elegantă a Palatului Louvre, parizienii au rămas consternaţi. Motivul pentru care a fost construită nu are nimic de-a face cu arhitectura, dar are totul de-a face cu energia şi cu puterea oferită de structura geometrică a oraşului. O piramidă similară, un sfinx şi un obelisc au fost construite într-un alt oraş al Frăţiei, Las Vegas.

Figura 39

Soarele şi cercul zodiacal de la intrarea în City-ul londonez, lângă Catedrala St Paul din inima „pânzei de păianjen” a Frăţiei. Soarele Negru simbolizează folosirea negativă a energiei solare şi a „soarelui galactic”, iar în mijlocul său este ilustrată figura lui Winston Churchill.

Figura 40

Crucea malteză

Figura 41

Logo-ul Naţiunilor Unite, pe un fundal albastru (culoarea francmasonilor), cu 33 de secţiuni ale cercurilor concentrice, care corespund celor 33 de grade oficiale ale ritului scoţian al francmasoneriei. Cele două frunze de laur care încadrează logo-ul corespund de asemenea simbolului francmasoneriei, pe care îl puteţi vedea în Figura 42.

Leul apare atât de des în heraldică şi pe steaguri deoarece este unul din simbolurile

străvechi ale soarelui, la fel ca şi sfinxul. Peştele simbolizează semnul astrologic al Peştilor, dar şi pe legendarul rege babilonian Nimrod. Porumbelul o simbolizează pe partenera acestuia, regina Semiramida, fiind un alt simbol inversat. În timp ce pentru marea majoritate a oamenilor simbolizează pacea, pentru Frăţie porumbelul simbolizează moartea şi distrugerea. Aceste inversiuni le permit membrilor Frăţiei să îşi afişeze fără probleme în public simbolurile, fără ca cineva să înţeleagă ce reprezintă ele. Sinn Fein, aripa politică a organizaţiei teroriste Armata Irlandeză (IRA) din Irlanda de Nord, are ca simbol un astfel de porumbel. Acelaşi simbolism a făcut ca numele lui Columb să fie preluat astfel în Occident, deşi pe el îl chema Colon. Numele de Columb a fost pur şi simplu inventat de Frăţie. Una din zeiţele pe care le adorau romanii era Venus Columba, sau Porumbiţa Venus. Venus şi porumbiţa sunt asociate cu regina Semiramida din Babilonul antic. Chiar şi astăzi, francezii folosesc cuvântul *colombe* (n.n. porumbiţă). Columba este şi o zeiţă asociată cu „Afrodita”, care simbolizează aspectele negative, distrugătoare şi conexe cu moartea ale energiei feminine. De aici au apărut numele engleze şi americane: British Columbia, Columbia Pictures, Columbia University, Columbia Broadcasting (CBS), naveta spaţială Columbia şi districtul Columbia, în care este aşezată capitala Statelor Unite ale Americii, Washington DC. Este suficient să examinezi numele locurilor din jurul Washington-ului pentru a-ţi da seama cine au fost cei care l-au conceput. Cel mai evident nume este Alexandria, localitate situată chiar la graniţa cu districtul Columbia, în statul Virginia (de la *virgin* – fecioară, Isis/Semiramida). Apropo, priviţi şi logo-urile organizaţiilor pe care le-am citat mai sus ca purtând numele de Columbia. Columbia

Pictures are drept logo o femeie care ţine în mână o torţă aprinsă, Columbia University are drept logo o torţă aprinsă, iar Columbia Broadcasting (CBS) are drept logo un ochi (ochiul atotvăzător). Pe sceptrul ţinut de regina Angliei la ceremonii se află încrustaţi porumbei pe o cruce malteză, iar pe coroana monarhiei britanice poate fi văzută crucea malteză *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Sceptrele şi bastoanele erau considerate simboluri ale puterii în Egiptul antic. Crucea malteză *(vezi Figura 40)* a fost găsită inclusiv în peşterile din Cappadochia, actualmente Turcia (în artefacte vechi de mii de ani). Ea a devenit apoi simbolul Cavalerilor Vindecători ai Sfântului Ioan al Ierusalimului (Cavalerii de Malta), al cavalerilor templieri şi al naziştilor. Dacă priviţi în secţiunea de ilustraţii poza soldatului nazist, veţi vedea că însemnele sale includ simultan crucea malteză, svastica inversată, craniul şi oasele încrucişate şi vulturul! Trei simboluri majore ale Frăţiei sunt: torţa aprinsă, trandafirul roşu şi porumbelul. Simbolurile celor trei mari partide politice din Marea Britanie, care deservesc viaţa politică guvernată de regină, sunt: torţa aprinsă (Partidul Conservator), trandafirul roşu (Partidul Laburist) şi porumbelul (Partidul Liberal Democrat)! La vremea publicării acestei cărţi, liderii celor trei partide erau: Tony Blair (Grupul Bilderberg), William Haig (Grupul Bilderberg) şi Paddy Ashdown (Grupul Bilderberg). Nu este decât o coincidenţă, nu vă faceţi probleme!

Figura 43

Simbolul celor două pătrate care se suprapun se traduce întotdeauna prin: „Noi controlăm totul”. Acest simbol apare de pildă în sigla poliţiei din Sussex, Marea Britanie.

Figura 44

Tresă. Priviţi această imagine într-un plan tridimensional. Veţi constata că ea alcătuieşte două cuburi (sau pătrate) suprapuse. Noi controlăm totul.

Frunzele de laur din simbolul Naţiunilor Unite apar identic şi în logo-ul francmasoneriei *(veziFigura 41).* Cercurile concentrice ale simbolului sunt împărţite în 33 de secţiuni. Fundalul este albastru, una din culorile preferate ale francmasonilor (vezi Gradele Albastre ale Francmasoneriei). Simbolul Uniunii Europene are de asemenea un fundal albastru. Ce anume a inspirat cele două frunze de laur care încadrează logo-ul Naţiunilor Unite poate fi văzut cu claritate din simbolul francmasoneriei prezentat în *Figura 42.* pătratele albe şi negre ale francmasonilor şi templierilor (şi ale unui număr nesfârşit de alte organizaţii ale Frăţiei) se regăsesc pe uniformele poliţiştilor din Statele Unite ale Americii şi din Marea Britanie, precum şi pe podelele marilor catedrale şi ale bisericii din Rennes-le-Chateau. Când preşedinţii americani îşi duc mâna la piept, ascultând imnul american, ei realizează un ritual francmason. Mulţi americani care se opun francmasonilor fac acelaşi gest, căci nu îi înţeleg semnificaţia. Un alt semnal manual al Frăţiei este ridicarea unei mâini cu degetele exterioare întinse şi cele două degete interioare strânse şi acoperite cu degetul mare. Acesta este simbolul diavolului sau al lui Bafomet. El reprezintă coarnele lui Nimrod şi este primul semn pe care l-a făcut Bill Clinton după primul său discurs inaugural de după alegerea sa ca preşedinte, în ianuarie 1993. Bafomet este şi simbolul Privitorului reptilian Azazel, „ţapul”. Cele două pătrate suprapuse reprezintă un alt simbol al Frăţiei. În limbajul secret, orice pătrat înseamnă controlul lucrurilor drepte şi juste. Aşa s-au

născut expresiile anglo-saxone *fair and square*[2] şi *square deal*[3]*.* Suprapunerea a două pătrate înseamnă controlul tuturor lucrurilor, bune şi rele deopotrivă, drepte şi nedrepte, pozitive şi negative. Altfel spus: „Noi controlăm totul”. Dublul pătrat sau steaua cu opt colţuri poate fi văzut în marele hol de la intrarea în Parlamentul Britanic, dar şi pe însemnele poliţiilor din întreaga lume *(vezi Figura 43).* Tresele reprezintă un caz particular *(vezi Figura 44).* Ele trebuie privite ca simboluri ale două cuburi tridimensionale suprapuse, şi nu ca nişte simple dungi unidimensionale. Acesta este logo-ul companiei petroliere Chevron (n.n. textual: tresă). De altfel, toate marile companii petroliere şi corporaţii transnaţionale au simboluri preluate din limbajul secret al forţei care controlează lumea. Dubla cruce a Casei de Lorraine stă la originea verbului *to double cross* (n.n. a înşela prin duplicitate, a manipula). Acelaşi simbol apare pe logo-ul gigantului petrolier controlat de Rockefeller-i, Exxon *(vezi Figurile 45 şi 46).* Texaco are drept logo o pentagramă în interiorul unui cerc, în care apare şi echerul francmasonilor *(vezi Figura 47).* Simbolul companiei Atlantic Richfield Oil (ARCO) este o piramidă căreia îi lipseşte vârful, privită de sus *(vezi Figura 48),* iar cel al companiei Amoco este o torţă aprinsă *(vezi figura 49).* Priviţi numele marilor companii de asigurări ale Frăţiei: Sun Alliance (n.n. Alianţa Soarelui), Sun Life (n.n. Viaţa Soarelui), Britannic Assurance (n.n. Asigurarea Britanică), Eagle Star (n.n. Steaua Vulturului). Clădirea Sun Alliance din Picadilly Circus, Londra, este decorată cu doi piloni, două flăcări şi o statuie a Britanniei (Barati) cu cercul şi crucea, vechiul simbol al soarelui! De remarcat şi numele dat navelor

---

[2] Textual: aşa e cinstit. În traducere cuvânt cu cuvânt: cinstit şi pătrat.
[3] Textual: afacere cinstită. În traducere cuvânt cu cuvânt: afacere pătrată.

spaţiale, militare şi marine, precum Hermes, Nimrod, Atlantis şi Columbia. Toate sunt simboluri ale Frăţiei.

Figura 46

Dubla cruce a Casei de Lorraine poate fi văzută pe logo-ul companiei Exxon Oil – Figura 46

Figura 47

Logo-ul companiei Texaco: o pentagramă în interiorul unui cerc şi crucea Tau, sau echerul francmasonilor.

Figura 48

Logo-ul companiei Atlantic Richfield Oil este o piramidă cu vârful tăiat privită de sus.

Figura 49

Logo-ul companiei Amoco (care a fuzionat între timp cu British Petroleum) este o torţă aprinsă.

Crinul *(fleur-de-lys)* este un alt simbol străvechi folosit pe scară largă la ora actuală, îndeosebi de regi. El poate fi văzut pe foarte multe garduri care înconjoară marile clădiri, inclusiv pe una din porţile de la Casa Albă. A fost folosit de merovingienii din Franţa. În plus, reprezintă un simbol al zeului babilonian Nimrod, dar şi al lui Lilith, numele care simbolizează liniile genealogice reptiliene. Trandafirul roşu este o altă semnătură a Frăţiei. El apare pe Clopotul Libertăţii (n.n. textual: *Liberty Bell),* ca simbol al lui Bel, Bil sau Baal, zeul arian al soarelui în antichitate. Simbolul cel mai evident al Frăţiei sunt dungile vărgate (n.n. *fascie* în original), de unde şi cuvântul fascist. Ele apar în partea de jos a simbolului „libertăţii" Statelor Unite şi pe Clădirea Congresului *(vezi Figura 50).* Era un simbol amplu folosit în Imperiul Roman şi constă din mai multe dungi unite la capete în jurul unui

topor. Acest topor (n.n. *axe* în original) a stat la originea expresiei „Puterile Axei” în care s-au reunit ţările fasciste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Semnificaţia simbolului este reunirea popoarelor şi a ţărilor sub o dictatură comună centralizată – Axa sau toporul. Aceasta este descrierea ideală a Uniunii Europene, în care naţiunile se subordonează legilor comune dictate şi impuse de dictatura nealeasă prin vot de la Bruxelles. Uniunea Europeană nu este altceva decât un stat fascist.

Figura 50

Libertate? Atunci, de ce apare simbolul fascist la bază, care înseamnă orice altceva decât libertate?

O altă formă de simbolism se referă la inversarea cuvintelor şi a frazelor. Foarte mulţi cercetători studiază acest fenomen la ora actuală, acesta fiind unul din misterele pe care le practică Frăţia încă din cele mai vechi timpuri. De pildă, numele companiei de închiriat maşini, Avis, provine de la numele zeului hindus Siva, al cărui simbol este penisul. La fel ca şi Neptun sau Satan, Siva este ilustrat cu un trident în mână. Avis se află în proprietatea companiei International Telephone and Telegraph (ATT), care şi-a înregistrat şi cuvântul „Vrăjitor” ca marcă comercială (la fel ca în Vrăjitorul din Avis). Soarele şi simbolismul sexual apar frecvent în reclamele corporaţiilor Frăţiei. Aceste cuvinte şi simboluri influenţează subconştientul colectiv, afectându-i pe oameni fără ca aceştia să ştie.

Asta nu înseamnă că orice formă de simbolism este negativă. Simbolismul este folosit în egală măsură de către forţele pozitive, interesate să transmite altora cunoaşterea înţeleaptă. Aşa cum am afirmat în repetate rânduri, cunoaşterea este neutră; folosirea ei

poate fi însă pozitivă sau negativă. De pildă, cărţile de Tarot au fost folosite ca instrument de transmitere a cunoaşterii suprimate. Aşa se explică de ce biserica a condamnat cu atâta asprime aceste cărţi, considerându-le malefice. În secolele care au trecut după eliminarea catarilor din Franţa, tradiţia cărţilor de Tarot a fost dusă mai departe de ţigani. Anumiţi cercetători afirmă că aceste cărţi au fost introduse în Europa de cruciaţii întorşi acasă, care le-au preluat de la sectele mistice din Orientul Mijlociu. Această afirmaţie este parţial adevărată, dar ea ignoră rolul jucat de ţigani, care explică de ce au fost atât de persecutaţi aceştia de-a lungul timpului, inclusiv de către Adolf Hitler. Există o legendă care spune că preoţii din Alexandria au salvat tot ce au putut atunci când biserica romană a dispus arderea marii biblioteci ezoterice, după care au devenit rătăcitori, ducându-şi cunoaşterea mai departe, inclusiv sub forma cărţilor de Tarot. După părerea mea, această legendă are un sâmbure de adevăr. Primele documente care atestă existenţa ţiganilor în Anglia datează din vremea regelui Henry VIII. Ele îi descriu pe aceştia ca pe nişte „oameni rătăcitori, care îşi spun egipteni". Însuşi termenul de Tarot se crede că derivă de la două cuvinte egiptene: *tar,* care înseamnă drum, şi *ro,* care înseamnă regal. Dacă este folosită corect şi fără rea voinţă, cunoaşterea poate deveni calea regală către înţelepciune. Tarotul este alcătuit din Arcana Mică, formată din patru rânduri de cărţi, respectiv spadele, cupele, monedele şi bâtele (sceptrele), şi din Arcana mare sau „Marile Secrete". Printre acestea se numără şi Nebunul sau Jokerul, care a supravieţuit inclusiv în sistemul modern de cărţi de joc, Jokerul este nebunul de la curţile nobililor, care se foloseşte de umor şi de năzbâtii pentru a transmite mai departe cunoaşterea. El este

asociat şi cu Magicianul, un termen care apare în tradiţia nativilor americani.

Cărţile de joc moderne reprezintă o variantă prescurtată a cărţilor de Tarot. Inimile negre şi roşii se referă la cele două mari diviziuni ale anului, iarna şi vara, când soarele se află la nord sau la sud. Cele patru rânduri de cărţi se referă la anotimpuri. Cele 13 cărţi ale fiecărui rând simbolizează cele 13 cicluri lunare ale anului, iar cele 52 de cărţi ale pachetului se referă la cele 52 de săptămâni. Dacă aduni numerele cărţilor, considerând valoarea jokerului ca fiind unu, iar cea a valeţilor, reginelor şi regilor ca fiind 11, 12 şi 13, valoarea totală obţinută este de 365, numărul zilelor din an. Evident, avem de-a face şi cu un simbolism astrologic. Jocul numit şah (jocul regal) conţine un simbolism extrem de rafinat. Acest joc era jucat în China şi India cu mult timp înainte să ajungă în Europa. O formă de şah, asemănătoare mai degrabă cu tablele, a fost jucată inclusiv de faraonii din Egiptul antic. Tabla de şah este alcătuită din 64 de pătrate albe şi negre, care simbolizează podeaua Casei Misterelor. „Echipele” albe şi negre care se înfruntă în jocul de şah se referă la eterna bătălie între forţele binelui şi cele ale răului, între întuneric şi lumină. Cele 64 de pătrate de pe tabla de şah au legătură şi cu sistemul ezoteric chinez cunoscut sub numele de I Ching, alcătuit din 64 de hexagrame. Peste tot regăsim aceeaşi cunoaştere ascunsă şi prezentată în diferite forme. Cântăreţii şi poeţii cunoscuţi sub numele de „trubaduri”, care au trăit în Franţa în secolele XII-XIII, îşi cântau iubirea închinată Doamnei lor”. Numele de trubadur provine din Africa de Nord, unde există expresia arabă *tarab dour,* care înseamnă Casa Desfătărilor, o moştenire a ocupaţiei musulmane din sudul Franţei. Trubadurii o numeau pe „Doamna lor” Maria,

pentru a-şi păstra viaţa, dar adevărata ei semnificaţie era Isis. Mai târziu au apărut legendele despre regele Arthur şi despre căutarea Sfântului Graal, care ilustrează vechile mituri ale Evangheliilor, ale cultului lui Mithra, Horus, etc., descriind acelaşi simbolism al soarelui, al lui Isis şi al Mesei Rotunde astrologice.

Am descris în acest capitol câteva din simbolurile folosite de iniţiaţi, pe care cei care nu le cunosc şi nu-şi dau osteneala să le afle nu le observă niciodată. Speranţa mea este că veţi recunoaşte mai uşor aceste semne şi semnături ale Frăţiei, dejucând astfel cu mai multă uşurinţă intenţiile acesteia.

Capitolul 18

Toate forţele reginei şi toţi bărbaţii reginei

În multe privinţe, Casa de Windsor reprezintă o chintesenţă a poveştii pe care încercăm să o descriem în această carte. Membrii acestei case fac parte din liniile genealogice ale Nobilimii Negre şi lucrează deschis la implementarea Agendei reptiliene. Dacă veţi privi în spatele faţadei oficiale, veţi descoperi că realitatea este mult mai neagră decât pare la prima vedere. Windsor-ii sunt familia reptiliană cu profilul cel mai înalt de pe această planetă, operând chiar în inima manipulării globale. Nici chiar ei nu se află în vârful piramidei puterii, dar sunt totuşi foarte apropiaţi de cei care ocupă această poziţie supremă.

Procesul de încoronare a monarhilor britanici revelează adevărata origine a Windsor-ilor şi a predecesorilor lor. Când regina Elisabeta a II-a a fost încoronată la data de 2 iunie 1953, toate bijuteriile regale, coroane, sceptre, etc., au

fost luate din Turnul Londrei, fiind păstrate peste noapte în Jerusalem Chamber din Westminster Abbey. Această cameră este cea în care s-au adunat savanţii pentru a traduce „versiunea autorizată” a Bibliei, supranumită Biblia Regelui James, sub supravegherea lui Sir Francis Bacon şi a lui Robert Fludd, marele maestru al Prioriei Sionului. Chiar şi la ora actuală familia regală britanică deţine drepturile de autor pentru această Biblie! Jerusalem Chamber este decorată cu lambriuri din lemn de cedru adus din Liban, întrucât se consideră că acesta a fost lemnul din care a fost construit Templul lui Solomon. Tapiseria interioară prezintă scena Judecăţii lui Solomon. „Marea catedrală creştină” Westminster Abbey este de fapt un templu păgân. Chiar şi podeaua ei este decorată cu dale albe şi negre, la fel ca templele francmasone.

La începutul ceremoniei din anul 1953, regina s-a aşezat pe Tronul Încoronării, stând direct pe Piatra Destinului furată de Edward I de la Scone Abbey (Scoţia) în anul 1246. Se presupune că piatra a fost adusă în Irlanda din Israel, via Egipt, fiind cunoscută şi sub numele de Pilonul sau Perna lui Iacov. Înclin să cred că aceste detalii sunt autentice, dar mai sunt încă multe de aflat în legătură cu adevărata semnificaţie a Pietrei. Revenind la ceremonia noastră: Arhiepiscopul de Canterbury s-a întors către nord, sud, est şi vest (cele patru puncte cardinale ale crucii păgâne), şi întreaga congregaţie a strigat: *„God save the Queen”* (n.n. Dumnezeu să o apere pe regină). Aceste cuvinte amintesc de povestea încoronării lui „Saul” din Vechiul Testament, când poporul a strigat „Dumnezeu să-l apere pe rege”. Expresia apare de opt ori în Vechiul Testament, atunci când sunt descrise procesele de încoronare ale regilor Israelului. Regina s-a aşezat apoi pe Tronul

Încoronării, ţinând în mână simbolurile egiptene: sceptrul şi bastonul. Sceptrul are în partea de sus o cruce malteză, iar bastonul un porumbel. Mai târziu, a luat în mână sfera regală decorată cu crucea malteză, la fel ca cea purtată de ramura olandeză a Nobilimii Negre. Frăţia consideră Londra Noul Babilon, iar pe regină succesoarea simbolică a legendarei fondatoare a Babilonului, regina Semiramida, simbolizată de regulă ca o porumbiţă. Regina a fost unsă cu ulei, conform tradiţiei ariene şi reptilo-ariene veche de mii de ani. Cuvântul „Christos" înseamnă „Cel Uns". Uleiul folosit la încoronarea reginei Angliei a avut aceeaşi compoziţie ca şi cel folosit în antichitate, în Orientul Mijlociu. Uleiul este păstrat într-un vas de aur numit *Ampulla,* care are forma unui... porumbel. El reprezintă un simbol al grăsimii lui *messeh* (crocodilul) folosită în Egipt de Curtea Regală a Dragonului. Ungerea monarhului în timpul procesului de încoronare echivalează cu ridicarea lui la rangul de mare preot (în cazul de faţă de mare preoteasă) a Curţii Angliei, nu doar în funcţia de şef de stat. În timpul procesului, Arhiepiscopul de Canterbury a spus, conform tradiţiei:

> „Aşa cum au fost unşi regii, preoţii şi profeţii; aşa cum a fost uns Solomon de către preotul Zadok şi de către profetul Nathan, la fel te ung acum pe tine, regină binecuvântată şi consacrată a popoarelor, căreia Domnul Dumnezeu ţi-a dat dreptul de a guverna...".

Această formulă este de sorginte pur babiloniană. „Domnul Dumnezeu" se referă la „zeii" reptilieni din antichitate. Coroana folosită la ceremonie datează din perioada lui Edward the Confessor, regele Angliei care a construit catedrala originală Westminster Abbey în anul 1065. Catedrala actuală a fost începută de regele

controlat de templieri Henry III. Edward a murit în 1066, anul în care Anglia a fost invadată de Wilhelm Cuceritorul şi de adepţii săi, din care făcea parte clanul St Clair, câştigând bătălia de la Hastings, conform directivelor Nobilimii Negre din Veneţia. Coroana folosită la încoronare este bătută cu 12 nestemate, având inclusiv două reprezentări ale crucii malteze, unul din simbolurile preferate ale naziştilor. Exodul (o carte scrisă de leviţi) descrie platoşa lui Aaron, încrustată cu 12 nestemate. Exact aceleaşi pietre preţioase, în aceeaşi ordine, apar şi pe coroana britanică. În final, Arhiepiscopul şi-a plasat mâinile între cele ale reginei, aducând astfel un omagiu noului Cap al Bisericii sale, după care i-a sărutat mâna dreaptă şi i-a spus:

> „Domnul atotputernic… a creat acest tron întru adevăr, pentru ca el să dăinuiască de-a pururi, la fel ca soarele în faţa Lui, ca un martor credincios al Cerului”.

Aceste cuvinte sunt aproape identice cu cele folosite în Contractul lui Dumnezeu cu David din Vechiul Testament. „Domnul atotputernic” era cunoscut anterior ca El Shaddai sau Ishkur, fiul lui Marduk, fiul lui Enki, savantul Anunnaki care a creat – conform Tăbliţelor Sumeriene traduse de Zecharia Sitchin – hibrizii Anunnaki-umani împreună cu Nonkharsag. Windsor-ii sunt o linie genealogică aparţinând Nobilimii Negre, iar regina a fost încoronată printr-o ceremonie a Frăţiei, într-un templu al Frăţiei. În acest context, veţi înţelege mai uşor explicaţiile care urmează.

Sângele Windsor-ilor

La fel ca toate familiile regale din Europa, Elisabeth Alexandra Mary Windsor face parte din linia succesorală a lui William III, Prinţ de Orania,

figură marcantă care a jucat un rol fundamental în preluarea Angliei şi omul care a semnat ordinul de înfiinţare a Băncii Angliei. Este de asemenea înrudită cu invadatorii anteriori ai Nobilimii Negre, precum Wilhelm Cuceritorul. Printre strămoşii ei se numără Robert the Bruce, Kenneth MacAlpin şi regii Scoţiei. Este înrudită cu regii irlandezi încoronaţi la Tara. Regina-mamă, fosta Lady Elisabeth Bowes-Lyon, provine dintr-o linie genealogică reptiliană, familia aristocratică scoţiană Bowes-Lyon, înrudită cu familiile Bruce, Stuart, MacAlpin, şi cu toţi regii Irlandei.

Tatăl ei a fost Claude Bowes-Lyon, cel de-al 14-lea conte de Strathmore, iar mama ei a fost Nina Celia Cavendish-Bentinck. Toate aceste linii genealogice îşi trag bogăţia şi puterea de la Wilhelm de Orania, şi implicit de la cei care îl controlau pe acesta. William a fost cel care a numit un Bentinck primul duce de Portland, ca recunoaştere a serviciilor aduse. Cel de-al doilea duce de Portland s-a aliat prin căsătorie cu familia Cavendish, urmărind averea acesteia. Astfel a apărut linia genealogică Cavendish-Bentinck, din care se trage regina-mamă. Prin ea, Windsor-ii se înrudesc cu familia Cavendish, cu ducii de Devonshire şi cu Casa Chatsworth. Primul titlu de conte de Strathmore i-a fost acordat unui strămoş al reginei-mamă, Patrick Lyon, ca recunoaştere pentru sprijinul acordat lui Wilhelm de Orania. Pe scurt, strămoşii Windsor-ilor au jucat un rol esenţial în instalarea reprezentantului Nobilimii Negre, Wilhelm de Orania, pe tronul britanic, cel care a permis crearea Băncii Angliei şi a perimetrului financiar City. Prin strămoşii ei din linia de Hanovra (şi nu numai), regina Elisabeta este înrudită cu Nobilimea Neagră din Germania şi cu alte familii, irlandeze, scoţiene, daneze, suedeze, etc., care îşi au sorgintea în Nobilimea Neagră din Veneţia, şi mai departe, mergând

până la fenicieni, egipteni, sumerieni şi reptilieni. Aceste linii genealogice sunt incredibil de vechi, iar prinţul Charles îşi poate trasa arborele genealogic pe o perioadă de 3000 de ani numai pornind de la strămoşii lui dinspre Edward III (1312-1377), monarhul care a creat Ordinul Jartierei. 19 preşedinţi americani au fost de asemenea înrudiţi cu Edward III, şi deci cu linia genealogică a prinţului Charles. Windsor-ii au chiar o legătură genealogică cu Mohamed, acel fruntaş al Frăţiei care a fondat islamul.

William III de Orania a murit în anul 1702, fără să lase moştenitori. De aceea, Anne, sora lui Mary, soţia sa, a devenit regină. Anne a fost ultimul monarh din neamul Stuart-ţilor, căci deşi a avut 17 copii cu soţul ei, George al Danemarcei, le-a supravieţuit tuturor. În 1714, condiţiile erau pregătite pentru preluarea Coroanei Britanice de către familia germană de Hanovra, aparţinând Nobilimii Negre. Aceasta era înrudită strâns cu Casa de Hesse, care avea să devină o rampă de lansare pentru Casa de Rothschild. Primul rege din Casa de Hanovra a fost George I, care nu ştia nici măcar să vorbească engleza şi a refuzat să înveţe această limbă. S-a născut ca un membru oarecare al unei familii nobiliare germane de mică anvergură, fiind strănepotul infamului rege Edward I, şi a murit ca rege al Marii Britanii. Acest individ şi-a ţinut soţia, pe Sophia, 32 de zile la închisoare, sub acuzaţia de adulter cu suedezul Philip von Konigsmark, care nu a mai fost văzut niciodată şi despre care se spune că a fost îngropat în pivniţele Palatului de Hanovra. George II a devenit rege în anul 1727 şi a murit în 1760, pe când stătea pe veceu, întrucât suferea de o constipaţie acută. I-a urmat la tron nepotul său, sub numele de George III. În timpul domniei sale a avut loc Războiul American pentru Independenţă şi s-a produs masiva expansiune a

puterii Imperiului Britanic. Au urmat regii George IV şi William IV, după care pe tron a urcat regina Victoria, care a domnit ca regină a Angliei şi împărăteasă a Imperiului Britanic, între 1837-1901. În această perioadă, Imperiul Britanic a ajuns să controleze 40% din teritoriul globului şi mai mult de o cincime din populaţia planetei. A fost cel mai mare imperiu care a existat vreodată în lume. Victoria s-a măritat cu Prinţul Albert de Saxa-Coburg-Gotha, aparţinând Nobilimii Negre germane, şi a avut nouă copii, care s-au aliat prin însurătoare cu alte familii regale din Europa. Victoria şi-a creat o imagine de femeie virtuoasă, dar la fel ca Rothschild-zii, Winston Churchill şi alţi stâlpi ai comunităţii, era o consumatoare frecventă de cocaină şi heroină. Erau vestite petrecerile cu droguri ţinute la reşedinţa regală de vară de la Balmoral, din Scoţia. Primul fiu al Victoriei şi al Prinţului Albert a devenit mai târziu regele Edward VII. Acesta a fost mare maestru al francmasoneriei şi a domnit până în anul 1910. În timpul Primului Război Mondial, numele casei regale a fost schimbat din Saxa-Coburg-Gotha în Windsor. Tot în această perioadă, familia de origine germană Battenberg şi-a schimbat numele în Mountbatten. Singurul motiv al acestor schimbări de nume era atragerea simpatiei opiniei publice, căci germanii şi englezii se măcelăreau reciproc în tranşeele din nordul Franţei. În anul 1936, pe tronul Marii Britanii a venit Edward VIII, care a abdicat pentru a se însura cu o americancă divorţată, Wallis Simpson, fiind înlocuit de George VI, tatăl reginei Elisabeta şi soţul lui Elisabeth Bowes-Lyon, actuala regină-mamă. George a murit în anul 1952, iar fiica sa mai mare a fost încoronată ca regina Elisabeta a II-a la Westminster Abbey, în anul 1953. La momentul încoronării ea era deja măritată cu un membru al Nobilimii Negre, Prinţul Philip al Greciei şi

Danemarcei, baron de Greenwich, conte de Merioneth, duce de Edinburgh. Philip s-a născut în insula Corfu ca fiu al prinţului Andrew al Greciei şi al prinţesei Alice de Battenberg, strănepoata reginei Victoria. Philip, un membru al familiei Battenberg, şi-a luat numele anglicizat de Mountbatten, iar după căsătoria sa cu Elisabeta, numele casei regale a devenit Windsor-Mountbatten. În realitate, el era Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg. Această căsătorie a fost aranjată de Lord Louis „Dickie” Mountbatten, unchiul lui Philip. Prinţul consort este un reprezentant de vârf al Nobilimii Negre, motiv pentru care s-a acomodat foarte greu cu protocolul regal, care îl silea să meargă în spatele soţiei sale. Regina Elisabeta este strănepoata reginei Victoria, cu care prinţul Philip se înrudeşte la rândul său. Menţionez din nou că familiile regale din Europa nu reprezintă mai multe familii, ci una singură, toate fiind înrudite între ele şi operând după aceeaşi Agendă. Evident, unii sunt mai entuziaşti ca alţii, dar în esenţă toţi sunt o apă şi un pământ. De pildă, aşa a devenit clanul prinţului Philip familia regală a Greciei. După ce serviciile secrete britanice au organizat lovitura de stat împotriva regelui Otto (un alt german!) al Greciei, în anul 1862, ele l-au ales ca succesor pe prinţul William, nepotul regelui danez. Ştiu că sună scandalos, dar Nobilimea Neagră este ca o companie multinaţională care îşi ocupă după cum doreşte posturile rămase vacante. În acest fel, prinţul William al Danemarcei a devenit regele George I al Greciei. El s-a însurat cu o nepoată a ţarului rus Nicolae I, ceea ce face ca prinţul Philip să fie înrudit cu şapte ţari, dar şi cu diferite case regale din Germania, Norvegia, Danemarca, Suedia şi restul Europei. Unul din strămoşii săi este Christian, conte de Oldenberg, care a murit în

anul 1167, fiind unul din cei doi oameni care au fondat dinastiile europene ale Nobilimii Negre. Philip urma în linie succesorală la tronul Greciei, dar o altă lovitură de stat a eliminat monarhia din această ţară, pe vremea când el era copil, aşa că familia sa s-a refugiat în Franţa, unde Philip şi-a început educaţia la o şcoală privată din Paris. Între anii 1931-32, cele patru surori mai mari ale lui Philip s-au măritat cu membri ai aristocraţiei germane şi austriece. Margarita s-a măritat cu un nepot al reginei Victoria, prinţul ceho-austriac Gottfried von Hohenzolern-Langenburg; Cecilia s-a măritat cu un strănepot al reginei Victoria, Georg Donatus, mare duce de Hess-zum-Rhine; Sophie s-a măritat cu prinţul Christoph de Hesse; iar Theodora cu Berthold, marcgraful de Baden.

Tatăl lui Berthold a fost Max von Baden, cancelarul german din timpul Primului Război Mondial. Max von Baden a fondat o şcoală nouă lângă Lacul Constantine din Germania, prin intermediul secretarului său personal, Kurt Hahn, educat la Oxford, principalul loc de recrutare al adepţilor Frăţiei. În timpul războiului, Hahn a fost şeful serviciilor secrete ataşate pe lângă Ministerul Afacerilor Externe de la Berlin şi a fost consultantul lui Baden la Conferinţa de Pace de la Versailles, controlată de Rothschild. Prinţul Philip a fost „educat” la această şcoală fascistă din Schloss Salem. La vremea respectivă, şcoala se afla chiar sub controlul Partidului Nazist şi al Tineretului Hitlerist, având în programa şcolară inclusiv ştiinţa raselor. Aşa cum vom vedea, aceasta a avut un impact real asupra tânărului Philip. La sosirea prinţului, Kurt Hahn plecase de la conducerea şcolii, dar continua să se ocupe de „educaţie”. Hahn, un fascist până în măduva oaselor, a plecat în Scoţia şi a fondat Academia Gordonstoun, şcoala la care a fost trimis mai târziu pentru îndoctrinare prinţul Charles. Hahn a

devenit de asemenea consultant al Ministerului Britanic pentru Afaceri Externe. După patru ani petrecuţi la şcoala nazistă a lui Hahn, prinţul Philip a fost trimis la Gordonstoun, pe data de 16 noiembrie 1937, cu puţin timp înainte de declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial. Sistemul de şcoli publice din Marea Britanie, Statele Unite ale Americii şi din alte părţi ale lumii reprezintă un aspect esenţial al reţelei Frăţiei. Principalul său scop este de a recruta tineri meniţi să slujească mai târziu interesele Frăţiei şi este special conceput pentru a crea psihopaţi sau sclavi mentali şi emoţionali, care nu ştiu să facă altceva decât ce au fost învăţaţi. Este suficient să vorbeşti cu un absolvent al acestor şcoli pentru a înţelege ce înseamnă programul de control mental. La ora actuală există inclusiv grupuri de sprijin pentru consilierea persoanelor care au trecut prin acest sistem educativ şi care au rămas cu cicatrice emoţionale pe viaţă. Practic, este vorba de o legalizare a abuzului de copii. În Marea Britanie, copiii aristocraţiei şi ai familiilor bogate (precum şi ai altor familii, care nu înţeleg despre ce este vorba) sunt luaţi din căminele lor la vârsta de şase ani şi duşi la prima lor şcoală „pregătitoare”. Acest proces de „pregătire” nu slujeşte altui scop decât celui de îndoctrinare. Ei se simt deja părăsiţi şi neiubiţi văzându-şi părinţii cum pleacă, lăsându-i în acea instituţie străină, printre oameni ciudaţi. Repet, aceşti sărmani copii nu au decât vârsta de şase ani. Vă puteţi imagina ce efect are această atitudine asupra unui copil de şase ani? Din aceste şcoli pregătitoare în care au învăţat ce înseamnă viaţa formală şi lipsită de iubire, ei sunt trimişi direct la o şcoală publică. Cele mai faimoase asemenea şcoli sunt Eton şi Harrow. Prinţul William, moştenitorul coroanei britanice după tatăl său, prinţul Charles, a fost trimis la

Eton. La aceste şcoli pregătitoare şi publice, copiii nu au de ales decât între două alternative: ori se conformează regulilor şi regulamentelor şcolare, ori suportă mânia oamenilor în negru. Sistemul larg răspândit prin care băieţii tineri devin sclavii celor mai mari încurajează dorinţa de a domina şi de a-i controla pe cei din jur, prezentându-le de mici elevilor „plăcerea” de a-i tortura şi de a le face rău celorlalţi. Am un prieten care s-a hotărât să nu cedeze în faţa nesfârşitelor bătăi pe care le primea atât de la profesori cât şi de la elevii mai mari şi care a fost forţat să mintă în condiţiile în care era introdus cu forţa într-o baie rece ca gheaţa, menită să-i înfrângă cerbicia. Acestea sunt principalele şcoli, alături de universităţile Oxford şi Cambridge, în care sunt educaţi acei oameni profund dezechilibraţi care ocupă mai târziu toate poziţiile de putere din domeniul economic, politic, financiar şi militar (inclusiv poziţiile puterii regale). În sistemul de caste cultivat în aceste şcoli, psihopaţii dau ordine, iar cei cu spiritul înfrânt le ascultă fără să crâcnească. Lipsa fetelor încurajează activităţile homosexuale şi mulţi dintre aceşti oameni au dificultăţi reale în a se apropia mai târziu de femei. Apropo, nu doresc să înţelegeţi că aş condamna homosexualitatea; fiecare are dreptul să facă ce-i place, atât timp cât nu îi forţează şi pe ceilalţi să facă la fel ca el. Tot ce fac aici este să explic nişte adevăruri. În aceste şcoli se petrec lucruri extrem de ciudate, menite să afecteze minţile copiilor care învaţă în ele. Abuzurile sexuale fac incontestabil parte dintre ele. Tony Blair, alesul Frăţiei pentru a deveni prim ministru al Marii Britanii la data de 1 mai 1997, a fost înscris la şcoala publică Fettes College din Edinburgh, în Scoţia. Unul dintre prietenii săi apropiaţi era capelanul şcolii: reverendul Ronald Selby Wright, un personaj important în biserica

Scoţiei. Selby Wright a fost expus mai târziu ca pedofil notoriu, care îi abuza pe băieţii de la Fettes şi din alte şcoli. După colegiu, Blair, un apropiat al Windsor-ilor, a urmat Universitatea Oxford şi a devenit avocat la Templul Baroului din Londra. Sistemul de şcoli publice este odios, dar chiar şi el are extremele sale, precum Gordonstoun şi Schloss Salem, şcolile pe care le-a urmat prinţul Philip.

Familia prinţului Philip a sprijinit activ Partidul Nazist, iar în anul 1935, prinţul Christoph, soţul lui Sophie (sora lui Philip) era deja colonel în SS, făcând parte din staff-ul personal al lui Himmler. A fost de asemenea şeful Forschungsamt, o operaţie specială controlată de Hermann Goering. Forschungsamt strângea informaţii despre evrei şi despre alte categorii sociale pe care naziştii doreau să le distrugă, a cooperat cu Gestapo-ul şi i-a spionat chiar pe membrii Partidului Nazist. Această organizaţie a fost cea care a condus faimoasa Noapte a Cuţitelor Lungi atunci când Hitler şi-a eliminat principalii adversari. Christoph şi Sophie şi-au numit primul născut Karl Adolf, după Adolf Hitler, iar prinţul Philip a fost invitat să se implice în educaţia copilului. Fratele lui Christoph, Philip de Hesse, era înrudit cu regele Italiei şi a fost principalul curier de legătură între naziştii din Germania şi cei din Italia. Regele Edward III al Marii Britanii era el însuşi un mare suporter al nazismului, iar prinţul Philip a continuat să păstreze legătura cu el după abdicarea lui forţată din anul 1936. Motivul oficial al acestei abdicări a fost relaţia amoroasă a lui Edward cu o americancă divorţată, Wallis Simpson. După numai 325 de zile, Edward a plecat în exil pe proprietatea Rothschild-zilor din Austria, după care s-a instalat la Paris. Casa sa din Paris a fost cumpărată de Mohamed Al Fayed prin anii 1990,

iar Diana şi Dodi Al Fayed au vizitat reşedinţa chiar în ziua morţii lor. Unul din marii susţinători ai regelui Edward a fost pedofilul fascist şi satanistul Lord Louis Mountbatten, unchiul prinţului Philip, care i-a şi aranjat acestuia intrarea în familia regală britanică. Mountbatten era un strănepot al reginei Victoria şi al prinţului Albert, fiind născut la Castelul Windsor în anul 1900. În timp ce Mountbatten (Battenberg) părea să lupte de partea englezilor în timpul războiului, el continua să păstreze legături strânse cu familia sa (şi a Windsor-ilor) germană, prin intermediul sorii sale Louise, soţia regelui Gustav al Suediei. Louise era mătuşa prinţului Philip. La sfârşitul războiului, în iunie 1945, regele Angliei George IV, tatăl reginei Elisabeta şi soţul actualei regine-mamă, l-a trimis pe fostul ofiţer MI6 Anthony Blunt la Castelul Kronberg în care locuia sora lui Philip, Sophie, împreună cu soţul ei, prinţul nazist Christoph von Hesse, pentru a recupera corespondenţa dintre familia regală britanică şi rudele sale naziste. Blunt era „custode al tablourilor reginei” şi un expert de talie mondială al tablourilor lui Poussin, iniţiatul care a pictat *Păstorii din Arcadia,* un tablou aflat în strânsă legătură cu misterele de la Rennes-le-Chateau. Blunt a fost expus mai târziu ca membru al unităţii infiltrate de „KGB” în interiorul serviciilor secrete britanice, împreună cu Burgess, Maclean şi Philby. Cel de-al cincilea membru al reţelei, al cărui nume nu a fost niciodată dat publicităţii, a fost Lord Victor Rothschild (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* În realitate, a fost o unitate a Frăţiei, nu neapărat a KGB-ului. Când Blunt a fost în sfârşit arestat prin anii 80, regina Elisabeta a cerut ca el să nu fie interogat pe tema misiunii sale clandestine de la Castelul Kronberg. Lord Mountbatten, acest mare manipulator aflat în slujba Nobilimii Negre, a deţinut o serie de poziţii

cheie în momentele importante ale istoriei. El a fost Comandant Suprem în Asia de sud-est în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (la care a participat şi prinţul Philip); a fost ultimul viceregele al Indiei şi Guvernator General în timpul retragerii armatei britanice; şi a fost Prim Amiral, deţinând poziţia supremă în Marina Britanică în momentul invaziei asupra Suezului din anul 1958. Mountbatten a fost ucis de o bombă IRA în Irlanda, în anul 1979, dar nu putem fi siguri de adevărata origine a atentatului, ştiut fiind că aceste grupuri teroriste îşi transferă de multe ori „loviturile” de la unul la celălalt.

Averea Windsor-ilor

Windsor-ii deţin o bogăţie inimaginabilă. Titlul reginei de „cea mai bogată femeie din lume” nu descrie nici pe departe întreaga realitate. Nu este de mirare că prinţul Philip îi numeşte pe Windsor-i „firma familiei”. Ei au moştenit averea cumulată a strămoşilor din Nobilimea Neagră ai reginei, sub formă de pământuri, case, obiecte de artă şi bijuterii. O parte din acestea sunt aflate oficial în proprietatea reginei, în timp ce altele se află în proprietatea „statului”, ceea ce îi permite casei regale să le transmită mai departe următoarei generaţii fără a plăti impozite şi taxe. Proprietatea statului echivalează cu proprietatea Nobilimii Negre – cea care controlează statul. Iată doar câteva din posesiunile reginei:

> Regina are mai mult de 300 de reşedinţe, inclusiv castele sau palate precum Palatul Buckingham, Castelul Windsor, Palatul Kensington (în care a locuit Diana), Palatul St James (locuinţa oficială din Londra a prinţului Charles), Holyrood House din Edinburgh, Castelul Balmoral din Scoţia şi Sandringham în Norfolk, unde Diana l-a

cunoscut pentru prima oară pe Charles. Ea are în proprietate Ducatul de Lancaster, cu circa 40.000 de acri de teren, în cea mai mare parte bun pentru agricultură, dar având şi zone cu o valoare imobiliară uriaşă. În anul 1988, Parlamentul a adoptat o lege care i-a permis reginei să vândă o parte din terenul pe care îl deţine în Londra. La fel ca în cazul majorităţii proprietăţilor reginei, şi ducatul de Lancaster a fost furat, în cazul de faţă de la Simon de Montfort Jr., de către fiul regelui Henry III, după ce eforturile lui Montfort de a crea un Parlament puternic au eşuat în anul 1265. Desigur, dacă am examina documentele, am afla că Montfort-ţii au furat la rândul lor proprietatea de la altcineva. Windsor-ii mai deţin în proprietate şi un alt ducat, cel de Cornwall, administrat de prinţul Charles. Acesta cuprinde alţi 44.000 de acri de teren, inclusiv loturi în cele mai scumpe regiuni din Londra. Regina a moştenit cea mai mare colecţie privată de bijuterii din lume. Diamantul Koh-i-noor, considerat la vremea respectivă cel mai mare din lume, i-a fost oferit reginei Victoria după înfrângerea Maharajahului din Punjab de către Compania East India în anul 1851. Diamantul Cullinen a fost o ofertă de pace adresată coroanei britanice după instrumentarea Războiului Burilor din Africa de Sud de către Cecil Rhodes, Alfred Milner, Rothschild-zi şi Masa Rotundă. Alte daruri au venit de la şeicii arabi mari proprietari de petrol şi de la diverse capete încoronate. Royal Collection Trust, o instituţie controlată de regină, deţine în proprietate peste 7000 de tablouri şi 20.000 de desene realizate de mari maeştri ai penelului. Regina deţine în proprietate o imensă colecţie de obiecte de

artă, care va fi transmisă mai departe moştenitorilor din Casa de Windsor după moartea ei, dacă naţiunea nu se va trezi, punând capăt monarhiei.

Nimeni nu ştie cu exactitate cât de mare este averea Windsor-ilor, căci Parlamentul nu are voie să vorbească despre ea. Acest secret este vital pentru a împiedica scandalizarea „supuşilor” majestăţii sale, permiţându-i reginei să se folosească de privilegiul ei de a face comerţ cunoscând informaţii confidenţiale *(insider trading),* practică ilegală altminteri. *Insider trading*-ul înseamnă să te afli în poziţia de a deţine informaţii privilegiate, cu ajutorul cărora poţi distruge orice companie doreşti, ocupându-te chiar de acest lucru. Cu portofoliul său colosal de investiţii globale, regina se află în poziţia perfectă de a face profituri nelimitate. Este ţinută tot timpul la curent, prin intermediul întâlnirilor oficiale cu prim miniştri, miniştri, membri ai serviciilor secrete şi alte surse, ştiind tot ce se întâmplă în lume şi care sunt resorturile ascunse ale acestor întâmplări. Ştie din start care sunt cele mai bune şi respectiv cele mai proaste investiţii, şi are grijă să îşi rotunjească simţitor veniturile folosindu-se de aceste informaţii secrete. În anul 1977 s-a aflat că Banca Angliei, această creaţie a Nobilimii Negre, a creat o companie numită Bank of England Nominees Ltd (BOEN), cu scopul deliberat de a ascunde investiţiile reginei. Familia Windsor a avut o relaţie extrem de privilegiată cu City-ul londonez, îndeosebi începând cu domnia regelui Edward VII, fiul reginei Victoria. Principalul consultant financiar al lui Edward a fost Ernest Cassel, bancherul Nobilimii Negre. Fiica şi moştenitoarea lui Cassel, Edwina, s-a măritat cu Lord Louis Mountbatten, omul care i-a influenţat cel mai mult pe prinţii Philip şi Charles. Edward VII, un

francmason de rang înalt, a fost apropiat de Rothschild-zi, Sassoon-i (înrudiţi cu Rothschild-zii), cu filiera americană a acestora, Payseur-ii, precum şi cu familiile Morgan şi Harriman. Alte nume grele din domeniul financiar asociate cu familia regală sunt Barings şi Morgan Grenfell. Consultantul financiar particular al lui George VI, tatăl reginei Elisabeta, a fost Sir Edward Peacock de la Banca Barings şi de la Banca Angliei. Regele l-a recompensat pe Peacock cu Marea Cruce a Ordinului Victorian Regal, ceea ce ne face să credem că sfaturile acestuia au fost foarte profitabile. George VI l-a ridicat de asemenea pe Lord Chamberlain la rangul de Lord Cromer, cel mai înalt titlu din aparatul Casei Regale. La un moment dat, Cromer a fost şi el director la Barings.

Anumiţi cercetători, precum Philip Beresford, autorul *Cărţii celor mai bogaţi dintre britanici,* susţin că regina Elisabeta investeşte în corporaţii precum Rio Tinto (fosta Rio Tinto Zinc sau RTZ), Royal Dutch Shell, ICI şi General Electric. Acest lucru nu mă surprinde deloc, căci toate acestea sunt companii cheie ale Nobilimii Negre. Regina pare să aibă investiţii substanţiale la Rio Tinto, cea mai mare companie minieră din lume, creată în anul 1873 de Hugh Matheson, cu bani obţinuţi din traficul de droguri. Rio Tinto a investit în petrolul din Marea Nordului încă de la crearea acestei companii petroliere, folosind împreună cu Texaco rafinăriile British Petroleum, la care se crede de asemenea că regina are investiţii majore. La fiecare din aceste operaţii regina trebuie să fi făcut profituri uriaşe, deţinând informaţii confidenţiale despre potenţialul Mării Nordului. Dar poate cel mai sfidător conflict de interese se referă la implicarea companiei Rio Tinto într-un cartel format în anul 1971 pentru a fixa preţul uraniului. Operaţiunea a fost scoasă la

iveală şi condamnată în anul 1976 de un mare juriu federal şi de Comitetul pentru Relaţii Externe al Senatului SUA, condus de Frank Church. Manevra a inclus şi o companie numită Mary Kathleen Uranium din Australia. Această companie i-a încurajat în secret pe aborigeni să ocupe terenurile bogate în uraniu din Australia, pentru a le scoate astfel din circuitul productiv, mărind preţul uraniului pe piaţa mondială. Acest lucru a afectat serios compania American Westinghouse, care a deschis un proces împotriva Rio Tinto pentru manipularea preţurilor. Un tribunal american le-a ordonat directorilor de la Rio Tinto să răspundă la întrebări, dar ordinul a fost contracarat de Legea britanică a Lorzilor (Nobilimea Neagră). Guvernul australian a adoptat o legislaţie similară, în acelaşi scop, dar nu înainte ca primul ministru Gough Whitlam să fie demis de Guvernatorul General al Reginei în Australia, Sir John Kerr. Whitlam dusese o politică de cumpărare a cartelurilor miniere şi de prelucrare a materiilor prime, de genul Rio Tinto şi Anglo-American, pentru a opri spolierea materiilor prime ale Australiei de către aceste companii, fără a da nimic în schimb. Având investiţii uriaşe în ambele companii, regina l-a înlăturat de la putere pe Whitlam, folosindu-şi „puterile prerogative”, de care ştie să se folosească perfect atunci când doreşte. Chiar credeţi că regina este lipsită de putere executivă? Vă faceţi iluzii! Scenariul este de a-i încuraja pe oameni să creadă că monarhia britanică nu mai are puteri executive, dar numai atât timp cât Frăţia nu are nevoie de manifestarea lor. Sir John Kerr, un fost ofiţer de rang înalt al serviciilor secrete britanice şi un executiv al Nobilimii Negre, a fost făcut membru al Consiliului Privat şi al Ordinului Regal Victorian pentru loialitate şi mari servicii (financiare) aduse reginei. Totuşi,

când adevărul a fost pe punctul de a ieşi la iveală în cazul înlăturării de la putere a primului ministru Gough Whitlam, membrii Frăţiei nu s-au sfiit să-l ucidă.

Regina are investiţii masive în America, multe dintre ele având legătură cu fondarea Companiei Virginia de către James I şi Francis Bacon, care a pus stăpânire pe noul pământ încă de la început. America se află şi la ora actuală în proprietatea Coroanei Britanice (probabil în numele Vaticanului), iar regina beneficiază de venituri uriaşe de pe urma investiţiilor sale în această ţară. În anul 1996, doi congresmeni americani au afirmat într-o sesiune a Congresului că regina deţine în proprietate una din cele mai mari plantaţii din Scott, Mississippi, în apropiere de graniţa cu statul Arkansas, numită Delta and Pine Land Company. Compania era estimată la acea vreme la 44,5 milioane de dolari, deşi le plătea lucrătorilor de pe plantaţie salarii de mizerie. Reţineţi şi numele ei: Delta (triunghiul sau piramida) este un simbol major al Frăţiei, motiv pentru care unitatea de elită a armatei Statelor Unite este numită Delta Force. Colecţia de pornografie din Biblioteca Congresului este cunoscută sub numele de Colecţia Delta, iar triada (simbolul oricărei delte) apare în sute de logo-uri ale unor companii americane, inclusiv Delta Airlines. Deloc întâmplător, Delta este şi simbolul Francmasoneriei Royal Arch. De la acest simbol şi-au luat numele şi organizaţiile crimei organizate chineze, supranumite Triadele, care au legătură cu organizaţia elitei Frăţiei numită Comisia Trilaterală. Când Adnan Khashoggi, vestitul dealer de arme la nivel global, şi-a deschis o filială americană a afacerii sale, el a numit-o Triad America. Khashoggi, o rudă a familiei Fayed, este asociat cu George Bush, bunul prieten al reginei Elisabeta şi al prinţului Philip. Începând

din anul 1968, compania reginei, Delta and Pine, a atras subvenţii acordate de Guvernul SUA de 1,5 milioane de dolari. Senatorul McIntyre a declarat în Senat că guvernul „i-a plătit reginei 120.000 de dolari pentru a nu planta bumbac pe terenul pe care îl deţine în proprietate în Mississippi”. Revista *The New Yorker* a afirmat într-un articol că regina este cel mai mare proprietar de terenuri imobiliare în New York City, deţinând inclusiv faimoasa arteră a teatrelor, 42nd Street. Se consideră că numărul familiilor care controlează întreaga economie mondială este de 3000-5000, dar numărul celor aflate în centrul acestui control este mult mai mic. Practic, este vorba de o mână de oameni. Cu siguranţă, Windsor-ii sunt foarte apropiaţi de acest cerc interior al Elitei. Acest cartel al Frăţiei controlează toate aspectele reţelei economice globale, băncile, companiile de asigurări, de materii prime, de transport, uzinele, produsele finite, marile grupuri comerciale, bursele de valori şi de mărfuri, guvernele, mas-media, agenţiile serviciilor secrete, etc., etc. Tot acest plan este coordonat prin intermediul societăţilor secrete, iar unul dintre cele mai importante instrumente ale acestora este aşa-numitul Club of the Isles (n.n. textual: Clubul din Insule), controlat de City-ul londonez şi de Casa de Windsor. Numele său derivă de la regele Edward VII, fiul reginei Victoria, primul care a purtat titlul de Prinţ de Isles. La ora actuală, titlul este deţinut de prinţul Charles. Edward a fost băgat până în gât în tot felul de afaceri cu baronii Nobilimii Negre din City-ul londonez, pe care i-a ajutat să instrumenteze Războiul Crimeii, Războiul Ruso-Japonez, pregătirile pentru Primul Război Mondial şi Războaiele Opiului din China. Din acest nucleu central al Clubului Isles derivă fantastica încrengătură de agenţii care conduc companii

aparent diferite, dar care deţin controlul global şi deservesc o agendă comună. Printre proprietăţile acestei reţele se numără:

> Banca Angliei; Corporaţia Anglo-Americană din Africa de Sud; Rio Tinto; Minorco Minerals and Resources Corp; De Beers Consolidated Mines şi De Beers Centenary AG; N.M. Rothschild Bank; Barclays Bank; Lloyds Bank; Lloyds Insurance Market; Midland Bank; National Westminster Bank; Barings Bank; Schroders Bank; Standard Chartered Bank; Hambros Bank; S.G. Warburg; Toronto Dominion Bank; Johnson Matthey; Klienwort Benson Group; Lazard Brothers; Lonrho; J.P. Morgan and Co; Morgan Grenfell Group; British Petroleum; Shell and Royal Dutch Petroleum; Cadbury-Schweppes; BAT Industries; Assicurazioni Generali SpA (Veneţia); Courtaulds; General Electric; Cazeenove and Co; Grand Metropolitan; Hanson plc; HSBS Holdings (Hong Kong and Shanghai Bank); Imperial Chemical Industries; Inchscape plc; Inco Ltd; ING Group; Jardine Matheson; Peninsular and Oriental Steam Navigation Co (P&O); Pilkington Glass; Reuters Holdings; Glaxo Wellcome; SmithKline Beecham; Unilever şi Unilever NV; Vickers plc.

Şi acestea sunt doar o mică parte din total! Fiecare din aceste corporaţii are liste nesfârşite de filiale. Numai Lonrho are 640 de filiale, la data publicării acestei cărţi. Aceste operaţiuni cu sediul la Londra au legături strânse cu cele din alte ţări dezvoltate şi în curs de dezvoltare, dând cartelurilor Nobilimii Negre/Windsor-ilor controlul asupra lumii bancare, a substanţelor minerale, energiei şi companiilor alimentare. Una din companiile Nobilimii Negre din Statele Unite

este Archer Daniels Midland, condusă de Dwayne Andreas, membru al Grupului Bilderberg şi unul din principalii finanţatori ai unuia din cei mai corupţi politicieni americani, Bob Dole, cel care s-a „opus” atât de palid în faţa contracandidatului preferat de Frăţie la alegerile prezidenţiale din anul 1996, Bill Clinton. De la sosirea sa în masă în Anglia, în timpul lui Wilhelm de Orania, Nobilimea Neagră a transformat City-ul londonez în centrul financiar al lumii. La ora actuală, acest centru produce peste un sfert din veniturile bursiere mondiale, iar Bursa de Valori din Londra afişează mai multe companii decât orice altă bursă din lume. 90% din comerţul european trece prin City şi tot aici se emit şi cel mai mare număr de eurobonduri din lume. Principalele pieţe futures de mărfuri îşi au sediul aici, la fel ca şi Bursa Metalelor, Bursa Internaţională pentru Tranzacţii cu Petrol şi Bursa de Mărfuri din Londra. Din câte mi-au explicat contactele mele din America, profiturile Companiei Virginia (Statele Unite ale Americii) sunt recanalizate către Londra prin intermediul Bursei Metalelor. City-ul este centrul marinei şi aviaţiei internaţionale, dar şi al asigurărilor şi reasigurărilor comerciale mondiale. Acest areal de 1,8 kilometri pătraţi domină managementul fondurilor acordate instituţiilor şi guvernelor străine, şi toate aceste operaţii sunt conduse numai de francmasoni de rang înalt. Mai mult de 500 de bănci străine au sedii în City şi numai în anul 1993, băncile cu sediul în Marea Britanie au acordat 16% din împrumuturile la nivel mondial, o cifră uimitoare pentru o insuliţă de dimensiunea acestei ţări. Legăturile şi conexiunile dintre aceste bănci şi afaceri îţi taie pur şi simplu respiraţia. Nu pot face aici decât o mică selecţie, care sper că va fi suficientă însă pentru a vă face o idee despre dimensiunile acestui proces:

Sir Peter Ingram Walters: preşedinte adjunct începând din anul 1992 al HSBC Holdings (Hong Kong Bank şi Shanghai Bank – unul din centrele spălării de bani pentru traficul de droguri); director al British Petroleum (BP) între anii 1973-1990; preşedinte al BP Chemicals (1976-81); Lloyds Register of Shipping (1976-90); director al Băncii National Westminster (1981-89); director al Băncii Midland (1991-94); preşedinte al Blue Circle Industries (1990-); guvernator al London Business School (1981-91); guvernator al Institutului Naţional pentru Afaceri Economice şi Sociale (1981-90); director la SmithKline Beecham (1989-); director la EMI Thorn (1989), apoi preşedinte adjunct (1990-).

Sir Martin Wakefield Jacob: a practicat avocatura în Baroul londonez între 1955-68; director al Băncii Angliei (1986-95); director al Hudson’s Bay Co (1971-86); preşedinte al Barclays de Zoete Wedd (1986-91); preşedinte adjunct al băncii Barclays (1985-); director al Telegraph Newspapers (1986-); director al Commercial Union Assurance (1988-); director al Rio Tinto (1991-); preşedinte al Consiliului Britanic (1992-).

Sir John Chippendale Keswick: director al Băncii Angliei (1993-); preşedinte al băncii Hambros (1986-); director al Charter Consolidated; director al De Beers Co (1994-); director al Edinburgh Investment Trust; bodyguard al reginei pentru Scoţia; membru al companiei regale a arcaşilor.

Sir Christopher Anthony Hogg: director al Băncii Angliei (1992-); preşedinte al Courtaulds (1980-94); preşedinte al Reuters Holdings (1985-); director al SmithKline Beecham (1993-); membru în Consiliul Internaţional al J.P. Morgan (1988-); director al Fundaţiei Ford (1987-).

Sir George Adrian Hayhurst Cadbury: director al Băncii Angliei (1970-94); preşedinte al Cadbury Schweppes, apoi preşedinte adjunct şi director executiv (1969-89); director al IBM (1975-); a făcut parte din Comisia pentru Achiziţii şi Fuziuni (1990-); preşedinte al Comitetului pentru Analiza Aspectelor Guvernării Corporatiste (1991-).

Lord Howe of Aberavon (Geoffrey Howe): director al Glaxo Wellcome (1991-); membru în Consiliul Privat al Reginei şi Cancelar al Eşichierului (1979-83); secretar de stat pentru afaceri externe şi afaceri ale Commonwealth-ului (1983-89); adjunct al primului ministru (1989-90); director al Sun Alliance and Insurance Group (1974-79); director al BICC (1991-); Fondul de Investiţii Ruse Framlington (1994); Consiliul Internaţional al lui J.P. Morgan.

Lord William Rees-Mogg: director al General Electric (1981-); redactor la *Times* (1967-81); director al grupului de presă *Times* (1968-81); preşedinte al Sidgwick and Jackson (1985-88); preşedinte al Consiliului Britanic al Artelor (1982-88); preşedinte al Companiei de Comerţ Americane (1992-); preşedinte al International Business Communications plc (1993-); director al J. Rothschild Investment (1987-); director al St James’s Place Capital (1991-); preşedinte al Broadcasting Standards Council (1988-93); director al grupului de ziare *Telegraph.*

Şi în sfârşit, ce ziceţi de acest ultim CV?

Lord Armstrong of Illminster: angajat al Trezoreriei Britanice (1950-64); secretar asistent al Trezoreriei (1967-68); secretar particular al Cancelarului Eşichierului (1954-55 şi 1968); prim secretar particular al primului ministru Edward Heath (1970-75); subsecretar permanent de stat (1977-79); secretar al cabinetului (1979-87); şef al

Serviciului pentru Afaceri Interne Civile (1981-87); Rhodes Trust (1975); director al Inchcape (1988-); director al N.M. Rothschild (1988-); director al Rio Tinto (1988-); director al Shell (1988-); director al Teatrului Regal de Operă Covent Garden (1988).

Imaginaţi-vă ce putere de control asupra evenimentelor aţi avea dacă v-aţi afla la conducerea acestor companii şi dacă aţi controla guvernele care iau decizii asupra activităţii acestora. Adăugaţi la toate acestea şi controlul prin intermediul organizaţiilor de mas-media, cum ar fi BBC, agenţia de ştiri Reuters, Hollinger Inc., Thompson, News Corporation, Pearson, Reed Elsevier, *The Washington Post, New York Times,* NBC, CBS, ABC, etc., etc… şi veţi controla lumea, fără măcar ca oamenii să-şi dea seama ce se întâmplă. Aţi putea astfel continua la infinit, fără riscul de a fi expus sau contracarat.

Una dintre băncile cu care regina face afaceri este Hambros plc, o instituţie controlată de Frăţie cu sediul în Tower Hill, Londra. Joseph Hambro a fost bancherul regilor Danemarcei, Norvegiei şi Suediei, şi a făcut numeroase afaceri cu Rothschild-zii. Fiul său, Carl Joachim Hambro, s-a mutat în anul 1839 de la Copenhaga la Londra, iar patru ani mai târziu Parlamentul a votat o lege care făcea din banca sa o bancă „britanică”. La fel ca şi Rothschild-zii, familia Hambros şi-a făcut averea în cea mai mare parte finanţând diferite războaie, şi tot ca şi ei, s-a implicat puternic în serviciile secrete britanice. J.H. „Jack” Hambro, şeful afacerii începând din anul 1933, a condus United Kingdom Corp, o instituţie creată de serviciile secrete în timpul Primului Război Mondial. Fiul său, Sir Charles Hambro, a fost director al Serviciului pentru Operaţiuni Speciale în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în timp ce Victor Rothschild

manipula evenimentele prin intermediul serviciilor secrete pe care le conducea. Serviciul pentru Operaţiuni Speciale (SOS) a creat actuala companie Hollinger Inc., gigantul mas-media condus de Conrad Black, fiul agentului SOS care l-a creat. Fiul lui Sir Charles Hambro, Lord Hambro, este actualul şef al firmei. CV-ul său include posturile de preşedinte al companiei de asigurări Guardian Royal Exchange Insurance, director al companiei Peninsular and Oriental Steam Navigation, cea care a condus războaiele opiului, cunoscută la ora actuală ca P & O; director al San Paolo Bank Holdings; şi trezorier al Partidului Conservator. Din board-ul Băncii Hambros mai fac parte: Sir Chippendale Keswick, a cărui familie s-a ocupat cu traficul de droguri, şi care este implicat de asemenea în De Beers, Anglo-American şi Banca Angliei, printre multe altele; Lord Kingsdowne, care, pe lângă că este director la Hambro, se află şi în conducerea Glaxo Wellcome, a Băncii Angliei, a National Westminster Bank, a Redland plc, a Foreign and Colonial Investment Trust, a National Economic Investment Council şi a Fundaţiei Ditchley, o instituţie a Frăţiei aflată în legătură cu altele, precum Grupul Bilderberg. Printre directorii de la Hambro se numără de asemenea Lord Halifax şi John Clay, un director al grupului media Guardian care pretinde că se împotriveşte *Establishment*-ului, deşi face parte integrantă din el. Prin anii 70, director la Hambro a fost şi Lord Carrington, asociatul lui Henry Kissinger şi preşedinte al Grupului Bilderberg începând din anul 1991. Tot în acea perioadă, Hambros a deţinut un pachet important de acţiuni la o bancă numită Banco Privata, implicată în scandalul francmasoneriei P2, şi aflată în legătură cu principala bancă implicată în scandal, Banca Ambrosiano. Coordonatorul acestei fraude a fost Michael

Sindona, principalul acţionar al Banco Privata. O altă companie a lui, La Centrale Finanzaria, le-a avut în comitetul de directori pe Jocelyn Hambro şi pe Evelyn de Rothschild. Reţeaua financiară a lui Sindona a finanţat P2, devalizând Banca Vaticanului de sume uriaşe de bani. La rândul ei, P2 finanţa şi organiza terorismul în Italia, inclusiv atentatul de la gara din Bologna care a ucis 85 de persoane. Expunerea lojii P2 a condus la asasinarea (după un ritual francmason) a directorului Băncii Ambrosiano, Roberto Calvi, sub Podul Blackfriars din Londra, în apropiere de districtul financiar. Aş pune pariu că cei din clanul Hambro au fost atât de uşuraţi de dispariţia lui Calvi încât nu mai ştiau ce să facă de bucurie. Mai târziu, Sindona a mărturisit că cei care au pus la cale asasinatul au fost francmasonii din America de Sud. Fiecare parte a reţelei apelează la o altă ramură pentru asasinatele pe care doreşte să le comită, astfel încât adevărul să nu poată fi stabilit decât cu mare dificultate. La fel ca şi celelalte operaţiuni de acest fel, afacerile făcute de Banca Hambros duhnesc atât de urât încât nu ar ajunge toate deodorantele din lume pentru a elimina acest miros. El nu se compară însă nici pe departe cu mirosul emanat de Casa de Windsor. Membrii acestei familii au legături cu toţi marii criminali ai planetei, care jefuiesc şi provoacă moarte, distrugere şi suferinţă în întreaga lume. Iar dacă sunteţi cumva britanic, îi mai şi plătiţi pentru a face aceste lucruri! Windsor-ii fac în mod conştient parte integrantă din acest scenariu, iar masca pe care o afişează în public nu reprezintă decât o faţadă menită să le ascundă activităţile putrede din culise. Toate aceste forme de control emană apoi din Londra către restul lumii, permiţând liniilor genealogice ale Elitei să conducă lumea în numele Agendei reptiliene.

Puterea Windsor-ilor

Familia regală britanică a fost întotdeauna apropiată de francmasonerie, iar propriile sale ordine (cum sunt Ordinul Jartierei, Ordinul Scaietelui şi Ordinul Regal Victorian) se întrepătrund cu reţelele francmasone, dar şi cu Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului (Cavalerii de Malta). Expansiunea francmasoneriei în Anglia în secolul XVIII a coincis cu venirea dinastiei germane de Hanovra. La ora actuală, marele maestru al Marii Loji Engleze cu sediul în Strada Marii Regine (Isis/Semiramida) din Londra este vărul reginei, Ducele de Kent. Prinţul Philip a fost iniţiat în Loja Marinei cu numărul 2612, pe data de 5 decembrie 1952. Socrul său, regele George VI, tatăl reginei şi soţul actualei regine-mamă, a fost un mason devotat, la fel ca şi Edward VII şi marea majoritate a celorlalţi monarhi de după apariţia francmasoneriei. Regina Elisabeta este „Marea Patroneasă” a francmasoneriei. Ea este slujită de 390 de membri ai aşa-zisului Consiliu Privat, care are echivalente în toate celelalte ţări ale Commonwealth-ului. Prerogativele acestui consiliu îi conferă puteri mai mari decât cele ale Parlamentului. Printre membrii săi, numiţi pe viaţă, se numără prinţul Philip, Arhiepiscopul de Cantebury şi primul ministru. În fiecare an se ţin nouă întâlniri oficiale, iar miniştrii guvernului îi comunică reginei măsurile pe care intenţionează să le ia şi aşteaptă aprobarea ei. Acest Consiliu Privat este alcătuit din politicieni, membri ai personalului Curţii şi slujitori ai interesului public, care trebuie să se încline în faţa reginei, să-i strângă mâna şi să se alinieze frumos în faţa ei, fiind puşi să jure că vor păstra secretul acestor discuţii.

Un alt instrument al Windsor-ilor/Nobilimii Negre pentru manipularea globală sunt Agenţii Coroanei. Această organizaţie a fost fondată în

anul 1833 sub numele de „Agenţii Coroanei pentru Colonii”, pentru a conduce administraţia de zi cu zi a Imperiului şi pentru a servi ca bancheri privaţi diferitelor guverne, autorităţi coloniale şi şefilor de stat. Dată fiind istoria Imperiului Britanic, precis s-a ocupat şi cu traficul de droguri şi de armament. Agenţii Coroanei s-au implicat de la bun început în crima organizată, trimiţând transporturi de armament sub acoperire în Africa, unde sunt folosite pentru diferite războaie şi genociduri. Ei reprezintă o Agenţie a Coroanei care lucrează direct pentru monarh, ceea ce nu a împiedicat guvernul britanic să îi garanteze întreaga datorie externă. Aceasta a fost acoperită prin anii 70 de Banca Angliei, care a plătit sute de milioane de lire sterline. Agenţia a gestionat ani la rând averea personală a sultanului din Brunei, prieten bun cu regina şi finanţator al multor proiecte ale prinţului Philip, prinţului Charles şi George Bush. În plus, sultanul susţine financiar diferite operaţiuni neoficiale ale serviciilor secrete britanice şi americane, dar şi afacerile lui Mohamed Al Fayed, tatăl lui Dodi. Agenţii Coroanei au fost privatizaţi în anul 1996, sub numele de Crown Agents for Overseas Government and Administrations Ltd. Prin „privatizare” înţelegem în acest caz un transfer de putere de la Nobilimea Neagră via o agenţie guvernamentală către Nobilimea Neagră în proprietate directă. Noii Agenţi ai Coroanei acţionează ca o companie de tip holding din care fac parte o lungă listă de companii, continuând să îndeplinească acelaşi rol vital de cap de pod al reţelei Frăţiei în întreaga lume. Preşedintele ei este David H. Probert, un fost director al fabricii de armament Birmingham Small Arms Ltd. Directorul Agenţiei este F. Cassell, Companion de Bath (titlu acordat de regină) şi fost director executiv al Fondului Monetar Internaţional şi al

Băncii Mondiale pentru Marea Britanie. Fundaţia Agenţilor Coroanei, care deţine capitalul social al acestora, este condusă de Sir David Rowe-Ham, Cavaler al Marii Cruci a Imperiului Britanic. Acest trust include Barclays Bank, Standard and Chartered Bank, Unilever, Tate and Lyle, Securicor (un operator global de „servicii de securitate"), British Telecom, Forumul Liderilor de Afaceri al Prinţului Charles (condus, evident, de prinţ) şi Fundaţia Aga Khan. Alte nume, aceiaşi oameni. Agenţii Coroanei gestionează vămile din Mozambic şi se ocupă de reconstrucţia Bosniei (prin intermediul unei companii numite Europe SA)… da, a Bosniei. Sunt implicaţi de asemenea într-o companie mixtă cu ES-KO, o firmă din Monaco, care asigură întreaga aprovizionare cu alimente pentru trupele Naţiunilor Unite de menţinere a păcii din Angola şi Bosnia. Cu cât în lume vor fi mai multe războaie şi conflicte, cu atât mai mult se pare că va prospera această Agenţie.

O altă operaţiune importantă a Windsor-ilor/Nobilimii Negre din City-ul londonez sunt aşa-numitele „Companii ale Breslelor din City". Acestea pretind că reprezintă diferite bresle de negustori, precum fabricanţii de arme, tipografii, bijutierii, etc. În realitate, ele reprezintă societăţi secrete absolut esenţiale în controlul instituţiilor din City. Pe la jumătatea secolului al XIV-lea, cu puţin timp înainte de declanşarea marii epidemii de ciumă cunoscută sub numele de Moartea Neagră, administrarea City-ului a trecut din mâinile consiliilor municipale în cele ale acestor companii. În acea perioadă templierii erau încă foarte activi în culise, iar puterea era concentrată în mâinile Breslei Zidarilor (Masonilor). La ora actuală, reţeaua acestor companii se întrepătrunde cu celelalte reţele ale Frăţiei din întreaga lume. În 1979, anul în care a devenit prim ministru Margaret Thatcher, Onorabila

Companie a Oamenilor Liberi din City-ul Londonez cu sediul în America de Nord a început să ţină întruniri la New York şi Toronto, iar pe 21 octombrie 1991 a fost fondată Asociaţia Companiilor Breslelor din City-ul londonez cu sediul în Hong Kong. Toţi membrii acesteia sunt arhitecţi (francmasoni). Autorul Peter James a făcut cercetări asupra câtorva companii din această categorie, pe care le-a prezentat în cartea sa, *Obedienţa Australiei,* în care a expus manipularea care a condus la înlăturarea de la putere a primului ministru australian Gough Whitlam. Iată câteva nume care se regăsesc în board-urile acestor „Companii”:

- Breasla Inginerilor: ducele de Edinburgh
- Breasla piloţilor şi navigatorilor: ducele de Edinburgh, prinţul Andrew
- Breasla măcelarilor: regina-mamă, Lord Vestey (Lord Prior al Ordinului Sfântului Ioan al Ierusalimului)
- Breasla croitorilor: regina-mamă, Lord Whitelaw (presupus satanist şi fost adjunct al primului ministru pe vremea lui Margaret Thatcher), Lord Hailsham
- Breasla fabricanţilor de mănuşi: Margaret Thatcher, Sir John Fieldhouse (Amiral al Flotei), cei care au declanşat Războiul din Insulele Falklands, din anul 1982
- Breasla producătorilor din industria cărnii de pui: Margaret Thatcher, ducesa de Devonshire (din Casa Chatsworth)
- Breasla producătorilor din industria peştelui: ducele de Devonshire, ducesa de Devonshire, C.E.A. Hambro (Hambros Bank, Taylor Woodrow, P&O), Lord Inchcape (Inchcape plc, P&O, Locotenent de Londra al Majestăţii sale)

- Breasla bijutierilor: J.H. Hambro
- Breasla băcanilor: Edward Heath (satanist şi fost prim ministru, membru al Grupului Bilderberg şi arhitect al intrării Marii Britanii în Comunitatea Europeană)
- Breasla producătorilor din industria sării: ducele de Kent (mare maestru al francmasoneriei engleze), Lord Armstrong (omul cu un CV interminabil pe care l-am menţionat mai devreme)
- Breasla producătorilor de ceasuri: Sir Peter Gadsden (mare maestru al Marii Loji unite), Lord Carrington (preşedintele Grupului Bilderberg, preşedintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale şi unul din principalii agenţi ai Frăţiei).

Un alt nume care apare în multe din aceste Companii ale Breslelor este cel al familiei cu tendinţe sataniste MacAlpine, implicată în construcţii. Toate aceste grupuri interferează cu reţelele francmasone. Există mai mulţi francmasoni pe metru pătrat în City-ul londonez decât în orice alt loc de pe planetă. Banca Angliei îşi are propria sa Lojă Francmasonă (Loja nr. 263), la fel ca şi alte bănci precum Lloyds (Calul Negru din Strada Lombard, Loja nr. 4155). Mai există şi Loja elitistă Guildhall, cu sediul în Mansion House începând din anul 1905. Mansion House este reşedinţa oficială a Lordului Primar al Londrei. Mai mult de 60 de primari au fost maeştri ai acestei loji. Simbolul Băncii Lloyds este Calul Negru (Soarele Negru), iar sediul lojii este pe Strada Lombard. Lombardia a fost fieful financiar al Nobilimii Negre veneţiene/fenicienilor.

Windsor-ii fac parte integrantă din reţeaua de manipulatori financiari şi politici, de satanişti şi ucigaşi rituali de copii. Mai mult decât atât, ei

ştiu foarte bine ce fac. Reţeaua numără printre membrii ei judecători, poliţişti, politicieni de frunte, oameni de afaceri, proprietari de mas-media şi de edituri. Aceşti regi şi generali le comandă imenselor mase de caporali şi simpli soldaţi care nu au nici o idee despre Agenda în care sunt implicaţi. Dacă Frăţia doreşte ca cineva să fie pus sub urmărire, acuzat sau ucis, lucrurile se petrec exact aşa. Dacă ea doreşte ca unul din oamenii săi să scape de acuzaţii, el scapă. Dacă doreşte aprobarea unui proiect, a unei construcţii sau a unei legi controversate, acestea sunt aprobate, căci Frăţia are grijă să numească în fruntea „anchetei" oficiale omul potrivit pentru a adopta decizia dorită de ea. Această reţea alege primii miniştri ai diferitelor ţări prin manipularea partidelor politice şi numeşte toţi membrii guvernelor. Acest lucru este valabil pentru toate ţările lumii, dar mai ales pentru Statele Unite ale Americii. Pentru amănunte suplimentare, vezi *Şi adevărul vă va face liberi.*

Prietenii Windsor-ilor

Poţi afla foarte multe lucruri despre atitudinea şi motivaţiile cuiva dacă îi studiezi prietenii pe care şi-i alege. Regina nu acordă decât rareori titluri de cavaler unor oameni din afara Commonwealth-ului, iar cei pe care i-a ales pentru astfel de titluri „onorifice" par desprinşi dintr-o adunare executivă a conducerii Frăţiei. Titlurile sunt numite „onorifice" deoarece Constituţia Americană interzice acceptarea de titluri din partea unui monarh sau şef de stat străin fără permisiunea Congresului. Numărul acestor titluri acordate este foarte redus, căci, după cum se exprimă Guvernul britanic: „Moneda nu trebuie devalorizată". Ce ziceţi de numele care urmează? Devalorizează ele moneda? Henry

Kissinger, satanist, ucigaş ritual de copii şi criminal în masă, a fost făcut Cavaler Comandor al Ordinului Sfântului Mihai şi al Sfântului George printr-o ceremonie ţinută la Castelul Windsor. De regulă, acest titlu nu este acordat decât diplomaţilor britanici de rang înalt. Kissinger se potriveşte de minune în schemă, căci a slujit interesele Nobilimii Negre cu sediul la Londra, inclusiv în momentul în care a fost secretar de stat şi consultant pentru Agenţia de Securitate Naţională, când a manipulat scandalul Watergate, prin care l-a înlăturat de la putere pe Richard Nixon şi l-a înlocuit cu violatorul şi abuzatorul de copii Gerald Ford, al cărui vicepreşedinte a fost Nelson Rockefeller (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Omul lui Kissinger, Brent Scrowcroft, director la Kissinger Associates şi consultant al lui George Bush, a fost făcut de regină Cavaler Onorific al Imperiului Britanic. La fel şi Casper Weinberger, un alt apropiat al lui Bush, implicat în scandalul Iran-Contra, arme contra droguri. George Bush, el însuşi pedofil, ucigaş ritual de copii, criminal în masă şi satanist, este un prieten foarte apropiat al Windsor-ilor. Regina l-a făcut Cavaler Onorific al Marii Cruci a Ordinului de Bath, la fel cum a procedat şi cu violatorul şi controlorul mental Ronald Reagan, el însuşi un produs al programului de control mental. Acest titlu reprezintă cea mai înaltă distincţie pe care o poate conferi regina cuiva din afara Commonwealth-ului. Ordinul de Bath (n.n. Ordinul Băii) sună stupid, dar are un simbolism profund. În alchimie, baia învierii simbolizează renaşterea şi purificarea sau iertarea de păcate. Înainte de a trece la faptele lor odioase (de regulă, „băi de sânge"), „Cavalerilor masonici de Bath" li se face o baie rituală. Unul din motivele pentru care George Bush se înţelege atât de bine cu regina este acela că amândoi fac parte din

liniile genealogice reptilo-aristocratice. Amândoi sunt reptilieni care îşi schimbă forma. George şi soţia sa Barbara Pierce Bush (de la Merrill, Lynch, Fenner and Smith) descind din aceeaşi familie engleză Pierce ca şi preşedintele american Franklin Pierce. Această familie nu este alta decât puternica familie aristocratică Percy din Anglia, care şi-a schimbat numele în Pierce, o parte din membrii săi emigrând în America după implicarea lor în complotul eşuat al prafului de puşcă prin care au încercat să arunce în aer Parlamentul. Una din reşedinţele familiei Percy, în care a fost pus la cale complotul, se numea Syon House. Printre rudele lui Bush se numără familia engleză Grosvenor şi ducii de Westminster, care deţin cele mai multe proprietăţi din City of London, cartierul general financiar al Nobilimii Negre. Grosvenor-ii din America au fondat National Geographic, instituţie care a rămas celebră pentru furtul de comori arheologice din întreaga lume, îndeosebi ale celor cu semnificaţii religioase, pe care le-a adunat la Institutul Smithsonian din Washington DC. Institutul este controlat de verii Grosvenor-ilor, familia Smithson, alţi descendenţi ai clanului Percy. Strămoşii lui George Bush merg până la regele Alfred cel Mare al Angliei şi până la Charlemagne, celebrul monarh care a slujit Agenda Frăţiei în Franţa, în secolele VIII-IX. 32 de preşedinţi americani au avut aceeaşi linie genealogică, fiind cu toţii înrudiţi cu Bush. Regina a fost cu deosebire recunoscătoare lui Bush şi celorlalţi prieteni ai ei din Statele Unite pentru declanşarea şi „câştigarea” Războiului din Golf. Comandantul militar Norman Schwartzkopf, care a minţit cu neruşinare în ceea ce priveşte Sindromului Războiului din Golf şi Colin (Colon) Powell, şeful pus de Frăţie al Statului Major, au fost răsplătiţi de „graţioasa” sa majestate cu titlul de Cavaleri Onorifici ai Imperiului Britanic.

Douglas Fairbanks, unul din principalii lideri militari ai armatei americane şi britanice, a fost aghiotantul satanistului şi fascistului Lord Mountbatten, fiind răsplătit cu tot felul de titluri cavalereşti, inclusiv cu cel de Cavaler al Imperiului Britanic.

Un alt nume care iese în evidenţă este cel al lui Paul Mellon, un prieten foarte apropiat al reginei, care l-a făcut Cavaler Onorific al Imperiului Britanic. Aripa olandeză a Nobilimii Negre, prin prietenul prinţului Philip, ofiţerul SS prinţul Bernhard, l-a făcut pe Mellon Cavaler al Ordinului de Orania-Nassau. Acest titlu este acordat în onoarea lui Wilhelm de Orania şi a societăţii secrete Ordinul de Orania. Paul Mellon este o figură centrală a controlului instituit de Londra asupra Statelor Unite ale Americii printr-o altă încrengătură incredibilă de familii, inclusiv Rockefeller, Harriman, Bush, Kennedy şi Morgan, care îşi au sediile în New York, Virginia (Washington) şi Boston. Din acest motiv, este cunoscută sub numele de *Establishment*-ul de pe Coasta de Est. Legăturile familiei Mellon cu Windsor-ii sunt foarte vechi. Mama lui Paul a fost moştenitoarea averii Guiness, iar tatăl lui, Andrew Mellon, a devenit confident al Windsor-ilor pe vremea când era ambasador SUA la Londra (la „Curtea St James”), în anii 1932-33. A fost urmat în acest post de un alt agent al Frăţiei, Joseph Kennedy, tatăl lui JFK. Mellon a fost de trei ori secretar al trezoreriei, sub preşedinţii Harding, Coolidge şi Hoover, reprezentând astfel interesele Nobilimii Negre. El este cel care a finanţat crearea cartelului aluminiului cunoscut sub numele de ALCOA, cu scopul de a controla preţul şi piaţa aluminiului, la fel cum a procedat Frăţia şi cu pieţele petrolului, aurului, diamantelor, drogurilor, etc., etc. Mellon este cel care a introdus (prin intermediul ALCOA) politica de

introducere a fluorurii în apa potabilă, pentru a scoate bani dintr-un subprodus al industriei aluminiului de care aceasta nu ştia cum să scape. Această politică nu are nimic de-a face cu salvarea dinţilor. Timp de 40 de ani, fluorura a fost considerată o otravă pentru şobolani, fiind între altele şi un inhibitor intelectual. Dacă doriţi să aflaţi această poveste în detaliu, vă recomand cartea mea, *Revolta roboţilor.* Andrew Mellon a finanţat crearea Războiului companiei petroliere Gulf Oil, care a lucrat în colaborare cu British Petroleum (fosta Companie Anglo-Persană). Una din operaţiunile acesteia a fost lovitura de stat împotriva primului ministru iranian, dr. Mohammed Mossadegh, din anul 1953. Mossadegh dorea să oprească exploatarea ţării sale, dar Elita anglo-americană a conspirat împotriva lui, impunând poporului iranian tirania sângeroasă a şahului. Unul din cei implicaţi în această lovitură de stat a fost Norman Schwartzkopf Sr, tatăl comandantului Războiului din Golf atât de decorat de regină. Povestea este relatată pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi.* Tot Andrew Mellon s-a aflat în spatele planurilor Dawes şi Young, care au finanţat maşina de război germană, provocând colapsul economic care l-a adus la putere pe Adolf Hitler. Fiul său, Paul Mellon, a fost crescut în Anglia, dar s-a întors în Statele Unite, unde a urmat Universitatea Yale, sediul societăţii *Skull and Bones.* El a refuzat să facă parte din această societate, dar s-a înscris în Scroll and Key, o altă societate secretă a Frăţiei. După Yale, s-a întors în Anglia şi şi-a continuat studiile la Universitatea Cambridge, locul din care sunt recrutaţi atâţia agenţi ai serviciilor secrete britanice. Părinţii lui Paul au divorţat, iar el s-a mutat împreună cu mama sa în Virginia, la circa 70 de kilometri de Washington DC, în care există nume ale districtelor de gen Loudoun sau Orange.

Această zonă este ocupată exclusiv de reprezentanţii americani ai Nobilimii Negre, precum familia Harriman. Regina şi prinţul Philip l-au vizitat deseori pe Paul Mellon la reşedinţa sa din Virginia, Rokeby Estate, la fel ca şi prinţul Charles şi prinţesa Anne. Prinţul Philip a apelat la Mellon pentru a finanţa Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieţii Animalelor Sălbatice. Iată ce a declarat Palatul Buckingham reporterului de investigaţii Scott Thompson de la *Executive Intelligence Review:*

> „Sunt mandatat de regină să vă mulţumesc pentru scrisoarea… referitoare la Paul Mellon. Regina îl cunoaşte pe domnul Mellon de mulţi ani, vizitându-l frecvent la reşedinţa sa din Upperville, Virginia, începând din anii 50”.

Regina i-a călcat pe urme unchiului ei, ghinionistul susţinător nazist Edward VIII, ducele de Windsor, care a abdicat în anul 1936 pentru a se însura cu Wallis Simpson. Sora lui Paul Mellon, Ailsa, a făcut parte din cercul intim de prieteni ai ducelui din Virginia. Wallis Simpson, fostă Wallis Warfield, a învăţat la şcoala exclusivistă Foxcroft, din această regiune. Un alt prieten apropiat al reginei (şi al Mellon-ilor) este William Farish III. Regina îşi ţine câteva din cele mai bune iepe de rasă la ferma acestuia, Lane’s End Farm, de lângă Versailles, Kentucky, vizitându-l regulat. De multe ori li se alătură şi Paul Mellon, care zboară cu avionul lui particular pentru a se întâlni cu ei. William Farish III este un asociat al prietenului atât de drag reginei, George Bush. Farish a fost numit administrator al fondurilor lui Bush pe vremea când acesta a fost preşedinte. Sistemul american îi obligă pe preşedinţi să nu ştie unde sunt investiţi banii lor atât timp cât ocupă funcţia publică (spre deosebire de regină!). Desigur, totul este o înscenare, căci Bush s-a îmbogăţit în timpul

preşedinţiei sale la fel de mult ca şi regina. Personal, înţeleg de ce regina şi prinţul Philip se bucură atât de mult de compania lui Farish. Bunicul acestuia, William Farish senior, a fost preşedinte al Standard Oil din New Jersey (compania petrolieră aflată în proprietatea clanului Rockefeller) în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a furnizat petrol şi know-how tehnologic naziştilor şi concernului chimic I.G. Farben, cel care a gestionat lagărul de concentrare de la Auschwitz. De fapt, Standard Oil şi I.G. Farben a fost una şi aceeaşi companie (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Oriunde ai privi, Windsor-ii par înconjuraţi numai de nazişti şi simpatizanţi ai naziştilor.

Genocidul provocat de Windsor-i

Multe din alianţele şi intrigile puse la cale de englezi şi olandezi nu au în realitate nimic de-a face cu englezii şi cu olandezii. Dacă dorim să ieşim din această hipnoză colectivă, va trebui să încetăm să mai strigăm: „Englezii sunt de vină!”, „Americanii sunt de vină!”, „Olandezii sunt de vină!”, „Germanii sunt de vină!”, „Francezii sunt de vină!”, „Albii sunt de vină!”, „Negrii sunt de vină!”, „Evreii sunt de vină!”, sau chiar „Reptilienii sunt de vină!” *Nu toţi aceşti oameni sunt implicaţi, ci doar anumite linii genealogice şi facţiunile pe care le controlează.* Condamnarea unei rase, a unei naţiuni sau a unui sistem de convingeri este exact intenţia Frăţiei în ceea ce ne priveşte, căci dacă oamenii sunt divizaţi, ei sunt mai uşor de condus. *Divide et impera.* Manipularea porneşte de la aceste linii genealogice şi de la societăţile secrete create de ele, care operează în toate aceste ţări, menţinând populaţia în ignoranţă. Colaborarea strânsă dintre „Marea Britanie” şi „Olanda” înseamnă de fapt

colaborarea dintre aripa britanică şi cea olandeză a Nobilimii Negre. Cu siguranţă, acesta este cazul prieteniei dintre Philip, prinţul consort al reginei Angliei, şi Bernhard, prinţul consort al reginei Juliana a Olandei, care a renunţat apoi la tron în favoarea fiicei ei, regina Beatrix. Philip şi Bernhard fac parte din aceeaşi linie genealogică reptiliană şi amândoi au o viziune nazistă asupra vieţii. Philip şi familia lui au avut nenumărate conexiuni naziste, iar Bernhard a fost membru al grupării asasine SS, a lui Himmler. Bernhard s-a născut în Germania, în anul 1912, fiind vărul prin alianţă al prinţesei Victoria de Hohenzollern, sora împăratului Wilhelm. A fost recrutat de serviciile secrete naziste în anul 1934, pe când era student la Universitatea din Berlin, şi a lucrat pentru SS în cadrul I.G. Farben, gigantul chimic care a avut legături atât de strânse cu Standard Oil, compania condusă de Rockefeller/Farish, dar şi cu diferite companii britanice, precum ICI. Trecutul lui Bernhard a provocat un mare scandal în Olanda atunci când s-a însurat cu regina Juliana din Casa de Orania, devenind astfel echivalentul olandez al bunului său prieten, prinţul Philip. Bernhard a contribuit la fondarea Grupului Bilderberg, care s-a întrunit în mod oficial pentru prima dată în anul 1954. În 1961, el a fondat, împreună cu Philip, Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieţii Animalelor Sălbatice (devenit între timp Fondul Mondial pentru Natură), finanţat printre altele de Mellon-i.

Să lămurim un lucru: Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieţii Animalelor Sălbatice (WWF – World Wildlife Fund) nu a fost creat pentru a salva speciile pe cale de dispariţie. Dimpotrivă, acţiunile sale au avut efecte dezastruoase asupra naturii, aşa cum arată raportul secretizat al profesorului de la Oxford John Phillipson, revelat în anul 1989. Cu câteva luni înainte ca prinţul

Philip să creeze WWF, el a însoţit-o pe regină într-un turneu în India, în care nu a ezitat să ia parte la o vânătoare de tigri, împuşcând mortal un tigru atras cu ajutorul unor capre în bătaia puştii sale. Când fotografia prinţului stând cu un picior pe tigru a făcut înconjurul lumii, ea a provocat un întreg scandal. În cadrul aceluiaşi turneu, Philip a participat la o vânătoare în Kathmandu alături de Alec Douglas Hume (Lord Home), primul ministru conservator, preşedinte al Grupului Bilderberg şi descendent al liniilor genealogice scoţiene ale Frăţiei. Ian MacPhail, primul director internaţional al WWF, a povestit unei echipe de televiziune cum în bătaia puştii prinţului au apărut o mamă elefant şi puiul ei. Philip a împuşcat-o pe mamă, iar puiul a fugit terorizat. MacPhail a povestit că a contribuit personal la muşamalizarea incidentului, căci WWF era pe punctul de a fi lansat, şi el credea sincer că Fondul ar putea contribui efectiv la apărarea vieţii în sălbăticie. Mai târziu a ajuns la altă concluzie:

> „... Cu inima grea, trebuie să mărturisesc că m-am înşelat. Rinocerul, elefantul şi hipopotamul au ratat cursa, iar noua Arcă a lui Noe a plecat fără ei”.

Opinia publică a suferit şocuri succesive văzând imensa contradicţie între Philip fondatorul şi susţinătorul WWF şi Philip ucigaşul de animale şi de păsări, care pare să se bucure atât de mult de crimele sale. Acelaşi lucru se poate spune şi despre marele apărător al drepturilor animalelor prinţul Charles, vestit pentru vânătorile sale de vulpi. În realitate, nu există nici o contradicţie. La fel ca şi Bernhard, Philip nu dă doi bani pe animalele sălbatice. WWF a fost creat pentru cu totul alte raţiuni. El reprezintă un instrument de control al parcurilor naturale din Africa şi din alte părţi ale lumii, în care grupurile de terorişti şi

mercenari se pot aduna şi antrena, trecând apoi graniţa pentru a declanşa genociduri în locuri precum Rwanda sau Burundi. WWF coordonează şi finanţează măcelul sistematic de oameni şi animale, făcând avere din comerţul ilegal cu fildeş pe care ar fi trebuit să-l oprească. O mare parte din aceste activităţi sunt plătite de publicul naiv care face donaţii, având convingerea că sprijină astfel viaţa animalelor sălbatice. După părerea mea, cea mai bună contribuţie pe care o puteţi aduce pentru sprijinirea vieţii animalelor sălbatice este să încetaţi să mai finanţaţi WWF. Un alt fondator al WWF a fost celebrul „adept al conservării mediului" Sir Peter Scott, care a produs în anul 1972 un raport scris de marele investigator Ian Parker despre comerţul ilegal cu fildeş şi cu coarne de rinocer. El a adus dovezi că în centrul acestui comerţ se află familia preşedintelui kenyan Jomo Kenyatta. La numai câteva ore după apariţia raportului, Parker a fost arestat de Forţele Speciale Kenyene, bătut timp de trei zile şi ameninţat că dacă nu-şi va ţine gura, va fi ucis. Raportul lui Parker nu a fost niciodată publicat de Scott, iar prinţul Bernhard, preşedintele internaţional al WWF, i-a acordat lui Kenyatta „Ordinul Arcii de Aur" pentru salvarea speciei pe cale de dispariţie a rinocerilor!

Dacă doriţi să ştiţi cine sunt cei care se ascund în spatele WWF, este suficient să consultaţi lista membrilor Clubului 1001 al acestei organizaţii. Este vorba de un grup exclusivist alcătuit de prinţul Bernhard în anul 1971 pentru a strânge bani care să finanţeze „activităţile" WWF. Membrii săi sunt recrutaţi numai pe bază de invitaţie, la fel ca în cazul tuturor societăţilor secrete ale Frăţiei, şi sunt obligaţi să facă o donaţie anuală mare. Iată câţiva din membrii care au făcut parte de-a lungul timpului din acest Club 1001:

Conrad Black: agent al serviciilor secrete britanice şi preşedinte al imperiului media Hollinger creat de tatăl său, George (şi el agent al serviciilor secrete). Black este membru al comitetului de conducere al Grupului Bilderberg; **prinţul Johannes von Thurn und Taxis** (decedat), una din cele mai importante familii ale Nobilimii Negre veneţiene şi ale Sfântului Imperiu Roman. Este asociat al Rothschild-zilor. Tatăl său, Max, a fondat Allgemeine SS a lui Hitler, o organizaţie cu sediul la castelul familiei sale, Regensburg, în Bavaria, între altele şi sediul Iluminaţilor bavarezi; **Tibor Rosenbaum** (decedat): agent al serviciului secret Mosad şi preşedinte al Băncii de Credit Internaţional cu sediul la Geneva, antemergătoarea celebrei BCCI, supranumită şi Banca Hoţilor şi Criminalilor. Revista *Life* a scos la iveală implicarea băncii lui Rosenbaum în spălarea de bani pentru reţeaua de crimă organizată cu sediul în Meyer Lansky, SUA. Între altele, Rosenbaum a fost şi bancherul lui Permindex, unitatea de asasini a serviciilor secrete britanice aflată în centrul asasinării preşedintelui John F. Kennedy (vezi *Şi adevărul vă va face liberi);* **Maiorul Louis Mortimer Bloomfield** (decedat), agent al serviciilor secrete britanice care a pus la cale operaţiunea Permindex; **Robert Vesco,** sponsorizat de ramura elveţiană a Rothschild-zilor, a făcut parte din filiera americană a cartelului de droguri de la Medelin, în Columbia. A dispărut, probabil în Cuba; **Henry Keswick,** preşedinte al Jardine Matheson, una din cele mai mari operaţiuni de trafic de droguri de pe planetă. Fratele său, John Keswick, susţinător al WWF, este preşedintele

Hambros Bank şi director al Băncii Angliei; **Sir Francis de Guingand,** fost şef al serviciilor secrete ale armatei britanice. La ora actuală trăieşte în Africa de Sud; **Sir Kenneth Kleinwort,** membru al familiei de bancheri care conduc Kleinwort Benson; **regele Juan Carlos al Spaniei,** membru al Nobilimii Negre, fondator şi preşedinte de onoare al filialei spaniole a WWF; **prinţul Henrik,** preşedinte al filialei daneze a WWF; **dr. Luc Hoffman,** vicepreşedinte al WWF International şi director al companiei farmaceutice elveţiene Hoffman-LaRoche; **John H. Loudon,** preşedinte al Shell Oil până în anul 1976 şi director executiv al Royal Dutch Shell. I s-a acordat gradul de cavaler de către familia regală britanică şi de cea olandeză. I-a succedat lui Bernhard în anul 1977 ca preşedinte internaţional al WWF.

Mda, numai protectori ai mediului, nu-i aşa? Martin Palmer, unul din consultanţii lui Philip pe probleme de mediu, a afirmat că WWF este o „organizaţie misionară”. Primul val al acestei operaţiuni a început cu distrugerea Africii şi a Americii Centrale şi de Sud, iar operaţiile de ultimă oră nu fac decât să termine ce s-a început. Mediul joacă un rol central în Agenda Frăţiei, şi ştiu ce spun, căci la sfârşitul anilor 80 am fost purtătorul de cuvânt al Partidului Britanic al Verzilor. Celor care îi condamnă pe verzi, numindu-i „eco-fascişti”, nu le pot răspunde decât că dacă ar cunoaşte Agenda societăţilor folosite de Frăţie, inclusiv a francmasonilor, marea majoritate a membrilor acestor organizaţii ecologice ar fi oripilaţi. Cei mai mulţi dintre ei sunt oameni decenţi, incredibil de naivi şi uneori teribil de aroganţi, dar cu siguranţă nu sunt fascişti. *Adevăraţii* fascişti sunt cei care îi conduc

din umbră. Aceştia sunt cei care trebuie identificaţi şi expuşi, dar nu vom reuşi niciodată acest lucru dacă ne vom grăbi să strigăm: „Abuz!” ori de câte ori cineva încearcă să apere mediul. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte aşa-numita mişcare New Age, care este manipulată dincolo de orice imaginaţie. Unul din marii eroi ai mişcării New Age este Dalai Lama, un alt personaj care nu este ce pare. Nancy Nash, fostul director al WWF, a fost transferat, devenind controlorul mental al lui Dalai Lama. În lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi* am descris detaliat manipularea mişcării globale de apărare a mediului de către organizaţii precum Clubul de la Roma şi de către indivizi de genul milionarului canadian Maurice Strong. Deloc surprinzător, Strong a fost membru al Clubului 1001 al WWF, la fel ca şi Alexander King, co-fondatorul Clubului de la Roma, alături de Aurelio Peccei, directorul de la Fiat şi numărul doi după Giovanni Agnelli, unul din cei mai proeminenţi membri ai Nobilimii Negre şi membru al cercului interior al Grupului Bilderberg. Strong este de asemenea un apropiat al lui Dalai Lama şi un consultant al lui Kofi Annan, secretarul general al Naţiunilor Unite.

Mişcarea de apărare a mediului este folosită în fel şi chip pentru a implementa în continuare Agenda prin mecanismul creării de probleme – reacţiei – găsirii soluţiilor. Dacă doreşti să impui „soluţii” globale, ai nevoie de „probleme” globale, iar problema mediului este ideală în acest scop. Ea îţi permite să adopţi legi internaţionale şi să creezi organizaţii globale pentru a le implementa. În plus, poţi muta populaţiile native din arealele lor naturale pentru a crea parcuri naţionale pentru protejarea mediului, de pildă în Africa şi America, pe care le poţi controla apoi aşa cum doreşti. Ai astfel posibilitatea să-ţi antrenezi luptătorii în baze bine ascunse, trimiţându-i apoi

să declanşeze războaie civile, ca „luptători pentru libertate”. Pe scurt, avantajele sunt nesfârşite. Acordurile transnaţionale precum Tratatul Biodiversităţii au transferat controlul asupra unor regiuni întinse din Statele Unite în mâinile Naţiunilor Unite. Situaţia este identică în Africa, unde parcurile naţionale sunt administrate de agenţii transnaţionale, care nu se află sub controlul guvernelor ţărilor respective. „Strategia Globală pentru Biodiversitate” a fost lansată de Uniunea Internaţională pentru Conservarea Naturii (IUCN), o organizaţie cu sediul în Elveţia fondată de Sir Julian Huxley în anul 1948, cu o constituţie scrisă de Ministerul Afacerilor Externe britanic. Ea se află în centrul unei reţele care se întinde în 68 de ţări, include 103 agenţii guvernamentale şi 640 de organizaţii neguvernamentale. Între altele, a colaborat cu Institutul Resurselor Mondiale din Statele Unite, finanţat de Rockefeller şi fondat de Lester Brown (CFR). Strategia acestui institut a fost prezentată în anul 1992 la Summit-ul Pământului de la Rio de către... Maurice Strong, omul Windsor-ilor şi al Nobilimii Negre, care încearcă la ora actuală să manipuleze, împreună cu soţia sa, întreaga mişcare New Age. Unul din instrumentele de care se foloseşte în acest scop este Dalai Lama.

Clubul de la Roma a fost fondat de Frăţie în anul 1968, pe domeniul lui Rockefeller din Italia, cu scopul de a lansa mişcarea pentru apărarea mediului. Toate marile rapoarte care insistă că mediul se află în pericol şi că trebuie făcut ceva au fost finanţate şi scrise chiar de cei care distrug mediul ecologic al planetei. Una din cele mai importante voci ale Clubului de la Roma este cea a lui Maurice Strong. Canada este o ţară membră a Commonwealth-ului, fiind unul din principalele centre din care se lansează operaţiunile Windsor-ilor şi ale Nobilimii Negre. Aşa se explică de ce în

acest joc sunt implicaţi atât de mulţi canadieni (printre care: Strong, Conrad Black, familia de gangsteri Bronfman şi primii miniştri Pierre Trudeau şi Brian Mulroney). Strong face inclusiv parte din organizaţia lui Rockefeller care reuneşte reprezentanţii de frunte ai Windsor-ilor/Nobilimii Negre în Statele Unite. El a coordonat Fundaţia Rockefeller, care are aceeaşi conducere ca şi celelalte fundaţii „independente” din SUA, precum Ford şi Carnegie. Principalul său rol în ultimii 20 de ani a fost însă acela de a manipula mişcarea ecologistă. Cine a fost primul preşedinte al Agenţiei pentru Mediu a Naţiunilor Unite? Maurice Strong. Cine a fost preşedintele Summit-ului Pământului care s-a ţinut în Brazilia, în anul 1992? Maurice Strong. Cine a redactat raportul cu privire la mediu, care a făcut atâta vâlvă, intitulat *Viitorul nostru comun* (cunoscut şi ca Raportul Bruntland)? Asociatul canadian al lui Maurice Strong, Jim MacNeil, unul din consultanţii de la Rio Summit. Cine a redactat documentul numit *Global 2000, Raport către Preşedinte,* în timpul administraţiei Carter? Cyrus Vance (CFR, TC, Bil) şi alţi fruntaşi ai Frăţiei. Strong este inclusiv membru al Institutului Aspen din Colorado, cu o reputaţie extrem de sinistră, fondat de Robert O. Anderson (Bil) de la Atlantic Richfield Oil (ARCO). Logo-ul acestei companii este o piramidă căreia îi lipseşte piatra unghiulară. Anderson a fost fondator al mişcării ecologiste „Prietenii Pământului”, a cărei conducere este identică cu cea a Greenpeace, WWF, Sierra Club, Survival International, Earth First, Institutul pentru Resursele Pământului, Societăţii Zoologice din Londra, Nature Conservancy, Societăţii de Prezervare a Florei şi Faunei, Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură (UNESCO), şi multe, multe altele. Acestea alcătuiesc o altă reţea de

agenţii naţionale şi internaţionale care organizează operaţiuni sub acoperire ce nu au nici o legătură cu „conservarea” mediului.

Asaltul asupra Africii şi a altor ţări în curs de dezvoltare iniţiat de prinţul Philip şi WWF-ul său, îşi are originile într-o operaţiune mai veche. Societatea Geografică Regală, fondată în anul 1830 şi care a primit statutul de societate regală în anul 1859, a fost cea care a sponsorizat expediţiile în Africa ale exploratorilor dr. David Livingstone şi Sir Richard Burton, care au contribuit la cunoaşterea continentului în vederea exploatării şi preluării lui de Nobilimea Neagră europeană. A început apoi invazia europeană în Africa, susţinută de organizaţii controlate de Coroana Britanică, printre care Compania Africii de Sud a lui Cecil Rhodes, Compania Africii de Est şi Compania Regală Niger. Operaţiunea a fost absolut similară cu ceea ce s-a întâmplat în America cu Compania Virginia. Unul din personajele care au jucat un rol extrem de important în Societatea Geografică Regală în ultimul secol a fost Francis Galton, fondatorul mişcării eugeniei (rasei stăpânitoare), care continuă şi astăzi prin programul de „control al populaţiei”. Aceasta este una din temele favorite ale prinţului Philip şi ale amicului său american, pedofilul şi satanistul George Bush (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Societatea Zoologică din Londra a fost înfiinţată în anul 1826 de Sir Stamford Raffles, viceregele Frăţiei în India şi fondatorul oraşului Singapore. Prinţul Philip a fost preşedinte al acestei organizaţii, aflată în legătură cu Societatea Zoologică din New York şi cu cea din Frankfurt, două centre majore ale Frăţiei. Practic, comitetele directoare ale acestor societăţi şi ale WWF sunt formate din aceiaşi oameni.

Sierra Club a fost înfiinţat în anul 1892 de către John Muir, cu fonduri asigurate de familia

Harriman, care a finanţat inclusiv mişcarea de eugenie a lui Galton. Liderii canadieni ai Sierra Club sunt cei care au pus bazele Greenpeace în anul 1971. La fel, David Ross Brower, fostul director executiv al Sierra Club, a înfiinţat în 1969 asociaţia Prietenii Pământului. În anul 1970, Ross Brower s-a mutat în Anglia, finanţat de miliardarul James Goldsmith, văr cu Rothschild-zii, şi de John Aspinall, proprietar de grădină zoologică şi prieten apropiat (la fel ca şi Goldsmith) cu Lord Lucan, căutat şi la ora actuală pentru uciderea guvernantei familiei. Organizaţia Prietenii Pământului a ajuns la apogeul influenţei sale în Anglia sub directoratul lui Jonathan Porritt, fiul fostului guvernator general britanic al Noii Zeelande, devenit mai târziu consultant al prinţului Charles. Fondatorul FOE din Franţa, Brice LaLonde, a fost partener într-o firmă de avocatură a lui Rockefeller, după care a devenit ministrul mediului în guvernul preşedintelui Francois Miterrand, francmason de grad înalt şi bun prieten cu Rothschild-zii. Sub guvernarea acestui preşedinte a fost înălţată marea piramidă din sticlă neagră de lângă muzeul Louvre. La fel ca în cazul prinţului Philip, oamenii au rămas cu gura căscată să afle că Sir James Goldsmith „s-a născut a doua oară”, devenind mare ecologist, după ce a făcut întreaga viaţă investiţii şi manipulări financiare care au servit intereselor Frăţiei, devastând în fel şi chip mediul înconjurător. În realitate, dacă înţelegi planul pus în aplicare, aceste contradicţii aparente dispar. Goldsmith, fost Goldschmidt, s-a născut dintr-un tată germano-englez şi dintr-o mamă franţuzoaică. Tatăl său, Frank, a fost prieten bun cu Winston Churchill. Familia Goldschmidt şi-a unit forţele cu alţi veri ai Rothschild-zilor, Bischoffsheim-ii, creând un parteneriat bancar care a finanţat Nordul în Războiul Civil American.

Familia lui Goldsmith a făcut dintotdeauna parte din reţeaua financiară europeană a Nobilimii Negre, aceasta fiind fără doar şi poate sursa „inspiraţiei” lui Goldsmith, care şi-a vândut brusc toate acţiunile chiar înainte de crahul bursier din anul 1987. El a continuat apoi să slujească Frăţia creând Partidul Referendumului în Marea Britanie, pentru a bloca opoziţia anti-europeană şi a o conduce către eşec. Aceeaşi mişcare a divizat votanţii Partidului Conservator, contribuind astfel la alegerea ca prim ministru a laburistului Tony Blair, omul preferat de Frăţie. În parte, această strategie l-a implicat şi pe trezorierul Partidului Conservator, satanistul şi pedofilul Lord MacAlpine, care a trecut cu surle şi trâmbiţe în partidul nou creat de Goldsmith, devenind mai târziu liderul acestuia. Fratele mai mare al lui Goldsmith, Edward sau „Teddy”, a înfiinţat revista *The Ecologist* şi are conexiuni strânse cu WWF. Potrivit rapoartelor publicate, Teddy şi James Goldsmith au legături apropiate cu bancherul de pe Wall Street John Train, fratele lui Russell Train, preşedintele filialei americane a WWF. Russell Train este şi principalul cenzor al Fundaţiei pentru Prezervarea Vieţii Animalelor Sălbatice din Africa, fiind un prieten intim al prinţului Philip şi al lui George Bush. John Train provine dintr-o linie genealogică. Bunicul său a fost fondatorul grupului bancar J.P. Morgan. El s-a aliat prin însurătoare cu familia veneţiană Cmi, soţia sa (actualmente divorţată) fiind fiica lui Vittorio Cmi, cel care a jucat un rol major în mişcarea fascistă din Italia anilor 30. Train are legături strânse cu serviciile secrete şi este un agent al lui Bush şi al Windsor-ilor.

Reţeaua ecologistă are rolul de a ascunde operaţiunile de genocid puse la cale de prinţul Philip şi de WWF-ul lui, deşi doresc să subliniez cu fermitate că marea majoritate a celor care

susţin şi lucrează pentru aceste organizaţii sunt oameni sinceri şi devotaţi, care nu au idee a cui Agendă o susţin. Companiile Coroanei care au spoliat în secolul XIX Africa au dat naştere altor companii moderne, care continuă cu succes ce au început Cecil Rhodes şi ceilalţi. Compania Lonrho (London-Rhodesia), condusă printre alţii de Tiny Rowland, a fost o filială a Companiei Britanice a Africii de Sud a lui Rhodes, fiind responsabilă pentru o mare parte din războaiele şi genocidurile care au ucis şi divizat atâţia africani. La momentul publicării acestei cărţi, Lonrho are 640 de filiale în 48 de ţări. Este cel mai mare producător de alimente din Africa, cel mai mare distribuitor de autovehicule şi cel mai mare producător de textile. Produce chiar şi 90% din timbrele folosite de Poşta Britanică. În realitate, Tiny Rowland nu a fost decât un figurant, care a scos castanele din foc în locul reginei şi al Windsor-ilor, care au orchestrat toate aceste operaţiuni, în numele Nobilimii Negre. Adevărata putere din spatele fantasticei expansiuni a Lonrho le-a aparţinut lui Harley Drayton, managerul financiar personal al Coroanei Britanice, şi Angus Ogilvy, soţul prinţesei Alexandra, vară primară cu regina. Contactele mele din Canada îmi spun că Ogilvy este foarte activ inclusiv în această ţară, făcând tot felul de operaţiuni în numele casei Windsor. Prinţesa Alexandra este preşedinta filialei britanice a WWF. Alte mari companii care exploatează la sânge continentul african la ora actuală sunt: Rio Tinto, Anglo-American, Minorco, De Beers, Barclays, Shell, N.M. Rothschild, Imperial Chemical Industries (ICI) şi Unilever, toate beneficiind de investiţii substanţiale din partea reginei. În treacăt fie spus, Lord Melchett, nepotul fondatorului ICI – unul din marii jucători ai cartelului mondial de produse chimice – a devenit liderul filialei Greenfield din Marea

Britanie. Cele mai mari trei companii miniere din lume, Anglo-American, Rio Tinto şi Minorco, reprezintă de fapt o singură operaţiune. Minorco este holdingul internaţional al imperiului Oppenheimer, familia care a monopolizat piaţa mondială a diamantelor, împreună cu Rothschild-zii, prin De Beers, compania creată de Cecil Rhodes în anul 1880. 20 de directori de la Minorco sunt simultan şi directori ai Anglo-American, care este de asemenea plină de personal de la De Beers.

Distrugerea Africii a avut trei faze distincte. Mai întâi s-a produs invazia europenilor, care au preluat controlul direct al continentului, prin intermediul ramurilor europene ale Nobilimii Negre, respectiv cea britanică, cea olandeză, cea belgiană, cea germană, cea portugheză şi cea franceză. S-a produs apoi tranziţia de la puterea colonială prin ocupaţie directă la cea financiară, cu asistenţa preşedinţilor şi primilor miniştri corupţi impuşi de Frăţie. Toţi cei care încearcă să obţină puterea politică sau economică, dar refuză să joace după regulile impuse de Frăţie, sunt eliminaţi prin asasinate, scandaluri sau lovituri de stat. Feţele expuse la vedere se schimbă, dar stăpânii din culise rămân aceiaşi. Rhodesia a devenit între timp Zimbabwe, în urma manevrelor lui Margaret Thatcher (Bil) şi ale Lordului Carrington (RIIA, TC, Bil, Com 300), dar de fapt, tot ce s-a întâmplat a fost înlocuirea dictatorului alb Ian Smith cu dictatorul negru Robert Mugabe. Viaţa africanilor nu s-a schimbat nu nimic, căci aceiaşi oameni continuă să controleze aceleaşi pârghii. Singurul lucru care s-a schimbat este că acum aceşti oameni aflaţi la putere sunt mai greu de depistat, căci lucrează în culise. Cea de-a treia fază a acestei operaţiuni africane va consta în transformarea întregului continent într-o baie de sânge, care va distruge structurile coerente ale

societăţii şi va impune prezenţa NATO şi a „forţelor de pace" ale Naţiunilor Unite. Mişcarea ecologistă este folosită ca pretext pentru a fura din ce în ce mai mult pământ, iar criza datoriilor este „rezolvată" de băncile Frăţiei, care se oferă să şteargă „datoriile" dacă li se oferă drepturile de a exploata pentru totdeauna bogăţiile naturale ale Africii.

Crimele în masă din Algeria, Ruanda sau Burundi nu sunt spontane. Ele au fost organizate până la ultimele detalii, la fel ca şi genocidurile din fosta Iugoslavie, Afganistan, Cambogia, Laos, Sri Lanka, etc. În lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi* am prezentat detaliat multe din aceste scenarii. Crucea Roşie Internaţională (crucea roşie este un simbol al templierilor/fenicienilor) a fost prinsă furnizând arme rebelilor tamil din Sri Lanka şi mexicanilor lui Zapatista. Aşa cum am arătat în *Şi adevărul vă va face liberi,* Crucea Roşie este o altă operaţiune sub acoperire a Frăţiei, deşi majoritatea voluntarilor care lucrează pentru ea habar nu au de acest lucru. Nu îşi trebuie un test de inteligenţă pentru a-ţi da seama de ce este condusă filiala americană a acestei instituţii de Elizabeth Dole, soţia lui Bob Dole. Alte organizaţii aparent caritabile precum Oxfam şi Amnesty International servesc aceluiaşi scop de manipulare. Filiala britanică a Afghan Aid a fost instrumentul prin care au fost organizaţi şi înarmaţi mujahedinii care au declanşat războiul din Afganistan. Organizaţia a fost condusă de vicontele Cranborne (Robert Cecil). Familia Cecil este una din cele mai vechi linii genealogice ale Nobilimii Negre din Marea Britanie. Cel mai celebru produs al ei a fost, desigur, Cecil Rhodes. Stră-străbunicul lui Robert Cecil a fost cel de-al treilea marchiz de Salisbury, primul ministru care a contribuit la declanşarea prin manipulare a Primului Război Mondial. Un alt agent secret

implicat în declanşarea războiului din Afganistan a fost Lord Bethell, care a condus Radio Libertatea Kabul. Windsor-ii/Nobilimea Neagră organizează operaţiuni sub acoperire prin care creează grupuri „teroriste”, dar şi „luptători pentru libertate”, care declanşează războaie civile în care mor sute de mii, uneori milioane de victime inocente. Adevărul este acoperit de baronii marilor trusturi de mas-media precum Turner, Black, Murdoch sau Packer, care creează perdele de fum prin intermediul „ziariştilor” lor, care de cele mai multe ori habar nu au ce se întâmplă în realitate.

Parcurile naţionale şi de vânătoare reprezintă deja 8% din Africa Subsahariană, iar în Tanzania ele reprezintă 40% din teritoriu. În aceste regiuni există rezerve uriaşe de resurse minerale, inclusiv rezerve neatinse de uraniu. „Parcurile” sunt înfiinţate de multe ori în locuri strategice, iar cei care le administrează au dreptul să nu permită persoanelor nedorite să le viziteze. Şi cine credeţi că le administrează? Agenţii de genul WWF-ului prinţului Philip şi alte organizaţii ale Frăţiei, precum Uniunea Internaţională pentru Conservarea Naturii, Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Alimentaţie şi Agricultură şi Programul de Dezvoltare al Naţiunilor Unite. Toate aceste instituţii folosesc personal militar şi agenţi ai serviciilor secrete, subminând suveranitatea statelor africane. Două exemple în această direcţie, absolut cutremurătoare, au fost Operaţiunea Stronghold şi Operaţiunea Lock. Stronghold ar fi trebuit să susţină Departamentul pentru Parcuri Naţionale şi pentru Managementul Habitatului Sălbatic din Zimbabwe, dar s-a dovedit că tot ce făceau Şeful Gardienilor Parcului de Vânătoare Glen Tatham şi personalul său era să îi ucidă fără avertisment pe braconieri. Cifrele oficiale arată că între iulie

1984 şi septembrie 1991 au fost ucişi 145 de braconieri, majoritatea dintr-un elicopter finanţat de WWF. Cei mai mulţi dintre aşa-zişii „braconieri” erau neînarmaţi! De ce nu au existat atunci puneri sub acuzare? Pentru că atunci când adevărul a ieşit la iveală, Parlamentul din Zimbabwe a adoptat o lege numită Legea Protecţiei Animalelor Sălbatice, prin care gardienilor parcurilor de vânătoare li se acorda pur şi simplu imunitate juridică. WWF-ul a căpătat astfel dreptul să omoare pe cine vrea şi oricând doreşte în interiorul acestor parcuri. În cadrul Operaţiunii Lock, WWF-ul a desfăşurat o forţă de elită SAS pentru a „neutraliza” cartelurile care făceau comerţ ilegal cu trofee de vânătoare. În cele din urmă, s-a dovedit că aceşti agenţi SAS au început să facă ei înşişi comerţ cu fildeş şi cu cornuri de rinocer. De altfel, localnicii ştiu cel mai bine că adevăraţii distrugători ai vieţii sălbatice din parcuri sunt angajaţii WWF, cei care ar trebui să o protejeze.

Scandalul Operaţiunii Lock a izbucnit la sfârşitul anului 1989 şi începutul anului 1990. La fel ca în cazul Operaţiunii Stronghold, odată cu sosirea trupelor SAS a fost remarcată o creştere rapidă a numărului de „braconieri” morţi. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dat fiind antrenamentul la care sunt supuse trupele de „elită” SAS, Regimentul Paraşutiştilor, Beretele Verzi, Delta Force, etc., menit să dea naştere unor adevăraţi psihopaţi. Organizarea Operaţiunii Lock a fost condusă de colonelul David Stirling, cel care a înfiinţat trupele SAS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. El a creat o companie pe care a numit-o KAS Enterprises, nume inspirat de apartenenţa lui la Capricorn Africa Society (CAS). După cum s-a exprimat guvernatorul Kenyei Sir Philip Kerr, compania a fost creată „pentru a prezerva apartheidul învelit într-un celofan

frumos”. Trezorierul Societăţii Capricorn Africa, Marvyn Cowne, a fost cel care a creat împreună cu Eslpeth Huxley sistemul de parcuri kenyene. Elspeth Huxley s-a aliat prin măritiş cu familia lui Julian Huxley, cei care au inspirat crearea Uniunii Internaţionale pentru Conservarea Naturii, cea care militează pentru „biodiversitate” şi a cărei constituţie a fost redactată de Ministerul Afacerilor Externe al Marii Britanii.
Interconexiunile reţelei sunt incredibile. Regina şi prinţul Philip ştiau foarte bine ce urma să facă echipa de asalt a lui Stirling în cadrul Operaţiunii Lock. Stirling este foarte apropiat de familia Windsor-ilor şi a jucat un rol semnificativ la ceremonia de încoronare a reginei. Fiind un aristocrat scoţian, el a fost cu deosebire apropiat de regina-mamă, o altă linie genealogică scoţiană a Nobilimii Negre. Cu siguranţă, regina-mamă nu seamănă deloc în realitate cu rolul de „bunicuţă” naţională pe care şi l-a asumat în public. La fel ca ceilalţi membri ai SAS, MIS, MI6 şi alte organizaţii de acest fel, Stirling îşi depune jurământul de credinţă în faţa monarhului, nu a naţiunii. Nici măcar parlamentarii nu îşi pot ocupa fotoliile dacă nu depun acest jurământ, deşi au fost aleşi de popor. Stirling a recunoscut că s-a aflat într-un contact strâns cu Ministerul Apărării şi cu cel al Afacerilor Externe, alte două verigi importante în lanţul Windsor-ilor/Frăţiei.
Principalul ofiţer care a condus Operaţiunea Lock şi compania KAS a fost locotenent-colonelul Ian Crooke, unul din oamenii mascaţi care s-au aflat la balconul Ambasadei Iranului atunci când trupele SAS au atacat-o în mai 1980, în timp ce întreaga naţiune privea această operaţiune la televizor. Credeţi că de asemenea oameni avea nevoie prinţul Philip pentru a proteja viaţa sălbatică în Africa? Nici vorbă! Scopul lor este de a transforma continentul negru într-o imensă baie

de sânge, în numele Windsor-ilor şi al Nobilimii Negre. Parcurile naţionale sunt folosite ca o mană cerească de teroriştii sponsorizaţi de aceiaşi Windsor-i şi de aceeaşi Nobilimea Neagră pentru a crea genocidurile din Africa. Aproape 20% din Ruanda este acoperită de aceste parcuri naţionale. Invazia din anul 1990 a Ruandei de către „Frontul Patriotic din Ruanda” (RPF) s-a produs dinspre Parcul Gorilelor şi Parcul Akagera din Uganda, la graniţa dintre Ruanda şi Zair, precum şi dinspre Parcul Vulcanilor din Ruanda.

RPF (o forţă teroristă controlată de britanici) a avut tabere de antrenament şi în Parcul Virunga din Zair. Cu câteva luni înainte de aceste evenimente a fost declanşat un „program de protecţie a gorilelor” în cele trei parcuri enumerate mai sus. Programul a fost administrat de… WWF. În anul 1994, „Frontul Patriotic din Ruanda” a invadat ţara dinspre Parcul Akagera, declanşând un conflict care a ucis până acum mai mult de un milion de oameni. Violenţele au început la scurt timp după o „misiune diplomatică” efectuată în Ruanda de Henry Kissinger şi Lord Carrington, şi după o tranzacţie masivă de armament vândut Ruandei de către guvernul israelian condus la acea dată de Yitzak Rabin. De fapt, cei care au invadat Ruanda nu au avut nimic de-a face cu vreun „Front Patriotic”. Aproape toţi soldaţii făceau parte din „Armata de Rezistenţă Naţională” (ARN) a preşedintelui Ugandei, Museveni. FPR şi ARN sunt unul şi acelaşi lucru! David Tinyefuza din Frontul Patriotic al Ruandei a fost ministrul ugandez al apărării, iar Chris Bunyenyezi (tot de la FPR) a fost comandantul brigăzii criminale 306, din armata ugandeză. Aceiaşi soldaţi, coordonaţi de acelaşi Museveni, au fost implicaţi în tentativa de lovitură de stat din Burundi, din anul 1993, în timpul căreia preşedintele Melchior Ndadaye a

fost ucis şi circa 100.000 de oameni şi-au pierdut viaţa. Un aspect colateral al acestei politici duse în Africa, dar şi în America Centrală şi de Sud, constă în reducerea numărului „gurilor inutile”, după cum le numeşte Henry Kissinger. Genocidul din Africa este coordonat în mare măsură din Uganda, controlată de multă vreme de cartelurile bancare, de afaceri şi ale serviciilor secrete ale Windsor-ilor şi Nobilimii Negre. La vremea respectivă, ministrul britanic al Dezvoltării Ţărilor din Commonwealth era favorita lui Margaret Thatcher, Lynda Chalker, care s-a întâlnit de mai multe ori cu Museveni şi cu miniştrii săi. La sfârşitul preşedinţiei lui Nelson Mandela, Africa de Sud va deveni probabil următoarea ţintă majoră a celor care îşi propun să-i învrăjbească pe negri împotriva negrilor, pentru a justifica astfel intervenţia forţelor albe de păstrare a păcii. Problemele de pe continentul african se află abia la început. A sosit timpul ca locuitorii săi să deschidă ochii!

O operaţiune absolut similară se află în plină desfăşurare în cele două Americi şi în Australia. Sunt implicate aceleaşi nume, care folosesc aceleaşi tehnici. În America Centrală şi de Sud, guvernele controlate de Frăţie îşi „privatizează” companiile miniere şi de exploatare a bogăţiilor subsolului, transferându-le practic cartelurilor Windsor-ilor/Nobilimii Negre, precum Rio Tinto, Anglo-American, Barrick Gold şi Newmont Mining. Barrick Gold, o companie cu sediul în Toronto, a fost înfiinţată în anul 1981 de Adnan Khashoggi, finanţistul şi comerciantul global de arme din Arabia Saudită, unchiul lui Dodi Al Fayed. Peter Munk, care a făcut anterior parte din personalul casei regale britanice, a devenit preşedinte al companiei Barrick, care a devenit peste noapte cel de-al doilea mare producător de aur din lume. Una din explicaţii constă în

implicarea masivă a reţelelor lui George Bush şi Harriman. Khashoggi a fost unul din finanţatorii operaţiunii Iran-Contra (droguri contra arme; vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Newmont Mining are sediul în Denver, Colorado, unul din centrele cele mai importante ale Frăţiei. Deşi pare o companie americană, este controlată de la Londra. Primul proprietar a fost grupul Hanson, care a vândut-o apoi lui James Goldsmith. La rândul lui, acesta a vândut 14% lui George Soros, unul din cei mai activi şi mai uşor de identificat manipulatori financiari ai Frăţiei, care acţionează în special în numele Rothschild-zilor. Alţi acţionari la Newmont sunt Lord Jacob Rothschild, Fondul de Investiţii Fidelity şi sindicatele drogurilor cu sediul în Boston. Pe lângă asaltul corporaţiilor miniere asupra Americii de Sud s-a produs şi o preluare a sistemului bancar al continentului de către cartelul din City-ul londonez, condus de HSBS (Hong Kong and Shanghai Bank, care deţine Midland Bank), la care se adaugă filialele americane şi canadiene ale acestora, precum Citibank, Bank of Montreal şi Bank of Nova Scotia sau Scotiabank.

Regina este comandant-şef al tuturor forţelor armate din Marea Britanie şi din ţările Commonwealth-ului. Armata britanică este desfăşurată în multe zone strategice ale lumii, fie direct, fie în cadrul operaţiunilor NATO şi ONU de menţinere a păcii. „Consultanţii” militari britanici operează în circa 30 de ţări. În fiecare săptămână, regina primeşte un raport al Comitetului Serviciilor Secrete Reunite *(Joint Intelligence Committee)* despre toate operaţiunile secrete ale armatei. Mă întreb dacă şi ea informează la rândul ei serviciile despre propriile ei operaţiuni secrete… Windsor-ii/Nobilimea Neagră au inclusiv propria lor armată privată. Din cadrul acesteia face parte Corpul Comisionarilor şi Sistemelor de

Apărare Ltd. La fel ca şi Agenţii Coroanei, acest corp a fost constituit în anul 1859, fiind finanţat de casa regală, pe vremea când Imperiul Britanic se afla la apogeul puterii sale. Scopul oficial era să le dea de lucru soldaţilor care se întorceau acasă din Războiul din Crimeea. O parte din aceştia au fost folosiţi ca bodyguarzi înarmaţi şi purtând uniforme pentru clădirile Nobilimii Negre din City-ul londonez. A urmat apoi înfiinţarea altor filiale în Australia, Africa de Sud şi de Est, Noua Zeelandă şi Canada. O altă reţea a fost formată pentru a disloca personalul militar britanic şi familiile acestora în diferite centre strategice. După alegerea lui Margaret Thatcher în anul 1979, Corpul Comisionarilor a fost reorganizat şi a fost creată o nouă divizie cu scopul de a asigura „funcţii de securitate specializate”. Au fost angajaţi mai mulţi membri ai elitei militare şi paramilitare, iar regina, care are funcţia de Patron al Corpului Comisionarilor, a dat în anul 1986 o recepţie la Palatul Buckingham pentru a celebra această expansiune. Comitetul de Guvernatori ai Corpului din diferite ţări este înţesat de prieteni loiali reginei şi prinţului Philip, printre care se numără generalul maior David Alexander, Companion de Bath şi fost trezorier şi şef al grajdurilor prinţului Philip, precum şi mareşalul forţelor aeriene Sir Thomas Kennedy, Cavaler al Marii Cruci de Bath, Comandor al Imperiului Britanic şi fost comandant-şef al forţelor aeriene britanice din Germania. Între 1983-86 a fost aghiotant al reginei. Corpul Comisionarilor este o operaţiune 100% a Windsor-ilor. De aceea, nu trebuie să vă mire dacă vă spun că el angajează ucigaşi plătiţi. Printre companiile din reţeaua sa se numără Sandline Ltd, Executive Outcomes şi Defence Systems Ltd. Toate aceste companii îşi au sediul la Londra şi angajează oameni din Serviciile Speciale ale Forţelor

Aeriene (SAS), din armată şi din forţele de poliţie din Marea Britanie şi din Commonwealth. Corpul are un birou permanent în Papua Noua Guinee, ţară al cărei guvern a fost votat din oficiu în anul 1994 pentru negocierea unui contract cu Sandline International, în vederea folosirii soldaţilor acesteia pentru înfrângerea unei insurgenţe locale. La rândul ei, Sandline a făcut un subcontract cu Defence Systems Ltd (DSL), care are contracte particulare şi guvernamentale în mai mult de 40 de ţări. Este folosită de aproape toate cartelurile din City, de Clubul de Isles, şi are filiale în Washington, Jacksonville, Hong Kong, Singapore, Bogota, Lima, Maputo, Kinshasa, Luanda, Port Moresby, Moscova, Kazahstan, Jersey şi Saraievo. Sandline s-a aflat în spatele loviturii de stat din Sierra Leone, care a eliminat de la putere guvernul legitim ales la scurt timp după ce acesta a anulat un contract de 20 de milioane anual cu această companie. După lovitura de stat, o datorie de 16 milioane de dolari pe care o avea statul Sierra Leone către Sandline a fost plătită din concesionarea unor mine de diamante către „Executive Outcomes” din Londra. Această companie se află în proprietatea lui Tony Buckingham de la Sandline International, fost membru al SAS. Aranjamente similare, de genul „diamante contra mercenari” au fost semnate şi în Angola. Aşa a apărut compania Diamond Works, cotată la bursa de valori de la Vancouver. Un partener de afaceri al lui Tony Buckingham este David Steel, fostul lider al Partidului Liberal Britanic şi al Mişcării Anti-Apartheid, şi membru al Consiliului Privat al reginei. Compania lui Steel, Heritage Oil, are un sediu comun cu Branch Energy (de care aparţine Executive Outcomes).

DSL a operat în Saraievo şi în fosta Iugoslavie împreună cu Agenţii Coroanei (agenţia reginei). Defence Systems Ltd are contracte

substanţiale cu Naţiunile Unite, Banca Mondială, Royal Dutch Shell, S.G. Warburg, Credit Suisse, Robert Fleming, Kleinwort Benson, British Airways, Cadbury Schweppes, Jardine Matheson, Rothmans, cu Rothschild-zii, Exxon, Mobil, Amoco, Texaco, Chevron, Brown and Root, General Motors, Coca Cola şi Bechtel. Defence Systems Ltd a fost creată în anul 1981, în primii ani ai regimului Thatcher, iar ascensiunea sa a fost meteorică, graţie susţinătorilor şi patronilor săi. La un moment dat, în anul 1980, s-a aflat în proprietatea Hambros Bank. Primul director executiv al DSL a fost Alestair Morrison, Cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, fost comandant adjunct al Regimentului 22 din SAS. Primul preşedinte al companiei a fost generalul maior viconte Gilbert Monckton of Brenchley, Companion de Bath, Cavaler al Ordinului Imperiului Britanic şi fost şef al personalului Armatei Britanice de pe Rhin. Tatăl lui a făcut parte din cabinetul lui Winston Churchill şi a fost preşedinte al Midland Bank, iar fiul său a fost redactor la *Daily Telegraph* (grupul Hollinger) şi consultant al lui Margaret Thatcher. Philip Warner de la compania de transport maritim P&O a fost un alt director fondator al Defence Systems, urmat apoi ca director executiv de Richard N. Bethell, fost ofiţer SAS. Tatăl acestuia, Lord Nicholas Bethell, a fost agent al serviciilor secrete britanice (MI6). Prin anii 80 a fost implicat în manipularea războiului din Afganistan şi în organizaţiile teroriste care au rezultat din acesta. Defence Systems are legături strânse cu o organizaţie similară, Control Risks, o instituţie foarte importantă a Frăţiei, înfiinţată în anul 1974 pentru a deservi Banca Lloyds din Londra. Directorul executiv al Control Risks este maiorul Arish Turle, fost ofiţer SAS. Printre directorii săi se numără de asemenea generalul Sir John

Stanier, fost comandant-şef al forţelor terestre ale Marii Britanii şi aghiotant general al reginei. Lord Soames, fruntaşul Partidului Conservator şi ginere al lui Winston Churchill, este şi el director al Control Risks. Soames a fost „consultant" al prinţului Charles în perioada în care prinţesa Diana a dat acel interviu neaşteptat programului BBC *Panorama.* Soames (supranumit „Grăsanul") a pus la îndoială sănătatea mintală a prinţesei. După părerea mea, Diana era mai stabilă din punct de vedere mental decât Soames. În interviul din emisiunea *Panorama,* Diana a spus lucruri despre familia Windsor pe care numai cineva care a trăit în interiorul cercului lor le-ar putea şti. În cartea sa, *Conspiraţia secretă: în interiorul serviciilor secrete în anii 90,* Stephen Dorrill afirmă că Control Risks este cel mai important serviciu secret operat de Consiliului Privat al reginei.

Defence Systems a fost cumpărată de compania americană Armor Holdings pentru suma de 26 de milioane de lire. Armor este o companie a cercului lui George Bush. Scopul operaţiunii a fost de a da Defence Systems unui proprietar „american", pentru a-şi extinde operaţiunile şi pe piaţa serviciilor de securitate din SUA. Body Armor and Security Inc. a fost o mică firmă de familie care a dat faliment în anul 1992, după care a fost reorganizată ca Armor Holdings prin investiţiile făcute de asociaţii Windsor-ilor de pe Wall Street. Unul din directorii companiei, Richard C. Bartlett, este preşedinte şi cenzor al Fondului pentru Conservarea naturii din Texas, fondat de Consiliul Privat Britanic în anul 1946. Una din companiile care folosesc serviciile Defence Systems în America de Sud este British Petroleum, care a angajat de asemenea şi Control Risks. BP este una dintre cele mai corupte operaţiuni de afaceri de pe planetă, fiind

patronată de Ministerul Afacerilor Externe britanic, serviciile secrete britanice şi Coroana Britanică. British Petroleum este bijuteria Frăţiei şi a cartelurilor Windsor-ilor, aşa că este de înţeles de ce nu foloseşte decât reţeaua de „securitate” a Frăţiei/Windsor-ilor. Preşedintele BP, Sir David Simon, a fost invitat să facă parte din guvernul „băiatului de aur” Tony Blair, după ce acesta a devenit prim ministru pe data de 1 mai 1997. Simon este inclusiv director al Băncii Angliei, al Grand Metropolitan, al Rio Tinto, al Alliance AG, şi membru al Consiliului Consultativ Internaţional al Deutche Bank. În guvern ocupă un post la Ministerul „Afacerilor Europene”, având drept misiune să introducă Marea Britanie în uniunea monetară europeană, pierzându-şi astfel toate prerogativele auto-guvernării. Simon a fost înlocuit la şefia BP de Peter. D. Sutherland (Bil), unul din cei mai importanţi fruntaşi ai Frăţiei. O altă companie care trebuie menţionată în legătură cu manipularea din Africa şi din America Centrală şi de Sud este Transparency International, membră a Fundaţiei Agenţilor Coroanei, care are în comitetul său de conducere un director executiv al Agenţilor Coroanei. Transparency International este folosită pentru a destabiliza diferite guverne sub pretextul expunerii corupţiei.

Aceste companii de „securitate” interconectate care operează în toată lumea reprezintă armata privată a Windsor-ilor şi a Nobilimii Negre cu sediul în City-ul londonez. Dacă aceştia doresc probleme în Africa, pentru a-şi implementa Agenda, nici o problemă. Singura întrebare este: unde anume? În Ruanda? Algeria? Congo? De ce nu în America de Sud, de pildă, în Bolivia sau în Peru? Toate aceste operaţiuni fac parte integrantă dintr-o reţea dezvoltată în vederea unei lovituri de stat globală, care se

pregăteşte pentru un viitor nu prea îndepărtat. Confirmarea faptului că familia regală este foarte apropiată de serviciile secrete şi că operează în afara procesului „democratic” a venit în urma unui interviu dat de colonelul David Stirling, fondatorul SAS, care a lucrat pentru operaţiunile sub acoperire din Africa ale Fondului Mondial pentru Natură. Înainte de a muri, el le-a spus autorilor cărţii *Cine a ucis-o pe Diana?* că la sfârşitul anului 1974 sau la începutul anului 1975 a participat la un dineu la palatul regal dat de un membru major al monarhiei, prinţul Philip, probabil. Unchiul prinţului Charles, Lord Mountbatten, era şi el prezent, împreună cu zece reprezentanţi ai serviciilor secrete, inclusiv şefii MI5 şi MI6. Aceştia erau prezenţi în calitate neoficială şi au jurat credinţă reginei, asigurând-o că ea reprezintă autoritatea supremă pentru ei, mai importantă decât orice guvern ales. Şedinţa a fost convocată pentru a discuta starea naţiunii şi nevoia de intervenţie în afacerile politice. Agenda includea şi folosirea forţei. Stirling a povestit de implicarea sa într-o operaţiune de lovitură de stat în Libia, la vremea respectivă fiind liderul unei organizaţii numită GB75, cu rolul de a prelua serviciile publice în caz de criză. John Mitchell, preşedintele companiei de navigaţie Cunard, a confirmat la rândul lui că a fost abordat să ia parte la o lovitură de stat, întrucât aveau nevoie de navele sale. Unul din cei care se ocupau cu orchestrarea loviturii de stat era Sir Basil Smallpiece, consultant financiar al reginei. Mitchell a spus:

> „M-au invitat să iau parte la o lovitură de stat. Mi-au spus că va fi de natură militară şi mi-au sugerat că au susţinere de la cel mai înalt nivel… Am ieşit într-o stare de şoc”.

Şi totuşi, oamenii continuă să creadă că grupurile secrete care manipulează din umbră

sunt o invenţie a unor paranoici. În realitate, dovezile care susţin acest lucru, inclusiv implicarea Windsor-ilor, sunt copleşitoare. Chiar puteţi crede că această reţea de servicii secrete, patronată de Windsor-i, care a plănuit o lovitură de stat în Marea Britanie, nu ar fi capabilă să conspire pentru a o ucide pe Diana, prinţesa de Wales, atunci când aceasta le-a pus în pericol puterea? Să fim serioşi. Faptele pe care le-am revelat în acest capitol nu reprezintă decât o fracţiune infimă din tot ce poate fi spus despre Windsor-i, Nobilimea Neagră, familia reptiliano-fascistă care operează din Palatul Buckingham şi care se ascunde în spatele reţelei globale ce controlează lumea. Windsor-ii sunt responsabili pentru moartea a milioane de oameni. Dat fiind că poliţia controlată de ei nu le va bate niciodată la uşă, singurii care îi pot determina să abdice şi să răspundă pentru faptele lor sunt cei capabili să facă presiuni asupra *Establishment*-ului. Abia apoi vom putea începe să le demontăm sursa de putere, enorma structură cu sediul în City.

Nu este exclus ca Windsor-ii să ştie că există astfel de interese, având probabil un plan de rezervă, prin care să abdice şi să se mute în Statele Unite. Poate că acest plan face chiar parte din Agenda Frăţiei, cine ştie? Pentru reptilieni, Agenda este mai importantă decât orice individ sau familie, chiar dacă este vorba de ei înşişi.

Capitolul 19

Zeiţa şi regele

Agenţiile care controlează reţeaua globală în formă de pânză de păianjen sunt inclusiv responsabile de moartea Dianei, prinţesa de Wales. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială în acest sens. Nu trebuie însă să mă credeţi pe

cuvânt. Priviţi dovezile pe care vi le voi prezenta şi judecaţi singuri.

Mulţi oameni resping ideea că Diana ar fi fost asasinată, sub pretextul că ar fi imposibil să o ucizi în circumstanţe publice şi apoi să ascunzi dovezile. Pentru o asemenea operaţiune ar fi nevoie de coordonarea foarte multor agenţii diferite. Ei bine, exact acest lucru s-a întâmplat în Statele Unite în cazul asasinării preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, în anul 1963, care a fost mult mai dificil de acoperit. Acest asasinat nu a fost conceput ca un fel de accident care să lase loc la interpretări, ci ca o crimă sub ochii întregii naţiuni. Kennedy a fost împuşcat în cap sub ochii a sute de oameni, crima fiind filmată de Abraham Zapruder. Am prezentat în detaliu asasinarea lui Kennedy în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi,* şi veţi vedea că aceiaşi oameni care au sprijinit sau au comandat această crimă au fost numiţi în comisia „Şefului Justiţiei”, francmasonul de grad 33 Earl Warren, pentru a investiga asasinatul! Din „echipa” Comisiei Warren au făcut parte Allen Dulles, şeful CIA concediat de Kennedy, precum şi pedofilul, violatorul, pornograful şi participantul la ceremoniile de la Bohemian Grove Gerald Ford, care avea să devină mai târziu preşedinte al Statele Unite după înlăturarea de la putere a lui Richard Nixon, în urma scandalului Watergate. Când congresmanul Hale Boggs, singurul catolic din comisie, a început să pună la îndoială sinceritatea membrilor acesteia, a murit într-un accident de avion. Ce convenabil!

Jim Garrison, procurorul general al districtului New Orleans, a fost singurul personaj care a acuzat pe cineva de asasinarea lui Kennedy. Era vorba de Clay Shaw, un fost agent CIA, bun prieten cu Winston Churchill. Garrison nu a reuşit să obţină condamnarea lui Clay, deşi

acesta era în mod evident vinovat, pentru simplul motiv că majoritatea martorilor cheie au fost ucişi înainte de proces. Garrison a rămas uimit cât de coerent au lucrat agenţii aparent diferite, precum poliţia din Dallas, FBI, presa şi *establishment*-ul de la Washington, pentru a realiza şi a acoperi asasinatul. Acest lucru a fost posibil datorită reţelelor pe care le-am expus în această carte, care au agenţi în toate instituţiile, reprezentând toate părţile implicate şi toate curentele de opinie. Au trecut 40 de ani de la asasinarea în plină stradă a preşedintelui Kennedy, în faţa întregii naţiuni, şi nimeni nu a fost acuzat până acum de crimă. Desigur, s-a găsit imediat un „ţap ispăşitor", identificat imediat de cei cu adevărat responsabili şi eliminat instantaneu de aceştia, astfel încât să nu poată contrazice „povestea" oficială. Lee Harvey Oswald a jucat exact acelaşi rol în Dealey Plaza din Dallas, în anul 1963, ca şi şoferul Henri Paul în tunelul Pont de l'Alma din Paris, în anul 1997. După sacrificarea ţapului ispăşitor, autorităţile nu mai fac investigaţii, iar opinia publică îşi pierde interesul în decurs de câteva săptămâni. Tehnica este veche şi îndelung verificată. Un preşedinte este ucis în public. Lee Harvey Oswald, ţapul ispăşitor, este ucis la rândul lui în public, câteva zile mai târziu, iar cei care au organizat de fapt asasinatul scapă. Şi în condiţiile acestea, vreţi să-mi spuneţi că prinţesa Diana nu putea fi ucisă într-un accident regizat? Cred că glumiţi.

Dat fiind că am prezentat detaliat asasinarea lui Kennedy într-o carte anterioară, nu voi repeta aici întreaga poveste, dar sunt anumite elemente care trebuie adăugate sau completate. Familia Dianei, Spencer, reprezintă una din liniile genealogice ale Frăţiei, la fel ca şi clanul Kennedy, care are rădăcini aristocratice vechi în Irlanda şi Scoţia. Kennedy-ii sunt descendenţi ai

regelui irlandez Brian Boru, cunoscut şi sub numele de Brian Caeneddi, care a devenit mai târziu O'Kennedy. Ei au fost lorzi de Ormond în districtul cunoscut astăzi ca Tipperary de nord. Începând din anul 1600 a apărut şi o ramură scoţiană a clanului Kennedy, aflată în strânsă conexiune cu cea irlandeză. Kennedy-ii din Scoţia s-au aliat prin însurătoare cu regalitatea scoţiană şi au devenit una din cele mai puternice familii aristocratice. Unul din cei mai vestiţi membri ai acestei familii a fost Archibald Kennedy, cel de-al 15-lea conte de Cassillis, mai bine cunoscut ca marchiz de Aisla. El a trăit între 1872-1943 şi a deţinut diverse poziţii fruntaşe în Marea Lojă a francmasoneriei scoţiene, inclusiv cea de Mare Principe. A fost membru al importantei Loji din Holyrood House nr. 44, din Edinburgh, care a avut legături strânse cu familia regală britanică. În secolul XVIII, irlandezul Mathew Kennedy s-a dus la Paris pentru a lucra cu bunul său prieten, iluminatul Saint Germain, şeful Lojii Iluminaţilor din Ermenonville, de lângă Paris. Membrii lojii luau parte la ritualuri cu vărsare de sânge, ţinute pe un altar construit din oase umane. Acest Kennedy a scris o carte intitulată *O disertaţie cronologică, genealogică şi istorică despre familia regală a Stuarţilor şi despre legăturile acesteia cu merovingienii din Franţa.* Familia lui JFK este înrudită cu puternica familie irlandeză Fitzpatrick, al cărei blazon include trei simboluri majore ale Frăţiei: crinul *(fleur-de-lys),* dragonul şi leul. După toate aparenţele, această familie are legătură cu Franţa şi cu povestea Sfântului Graal.

Familia soţiei lui JFK, Jackie Bouvier Kennedy (mai târziu Onassis), este înrudită cu Auchincloss-ii, una din principalele linii genealogice ale Elitei scoţiene, prin căsătoria sorii lui Jackie cu unul din membrii acesteia. Alte ramuri ale familiei Auchincloss şi-au luat nume

precum Bundy, Grosvenor, Vanderbilt, Winthrop şi Rockefeller. Hugh D. Auchincloss Sr s-a însurat cu Emma Brewster Jennings, fiica lui Oliver B. Jennings, co-fondatorul Standard Oil împreună cu John D. Rockefeller. James Shelby Downard afirmă că Jackie Kennedy-Onassis, Caroline (Lee) Bouvier şi scriitorul Gore Vidal sunt „copiii vitregi” ai lui Hugh D. Auchincloss. Vidal i-a descris pe John şi Jackie Kennedy prin expresia: „Zeul soare şi zeiţa lui”. Linia genealogică a Bouvier-ilor îşi trage sorgintea din Grenoble, Franţa, unde a fost menţionată pentru prima oară în anul 1410. Un străbunic al lui Jackie, Eustache Bouvier, a luptat într-un regiment francez sub comanda lui George Washington. Spuneam într-un capitol anterior că familia Kennedy s-a înrudit prin alianţă şi cu ducii de Devonshire, de la Chatsworth House, una din principalele familii ale Frăţiei din Anglia. Însurătoarea lui John Kennedy cu Jackie Bouvier a fost o altă căsătorie aranjată de *Establishment*-ul de pe Coasta de Est, adică de liniile genealogice americane ce conduc Statele Unite conform Agendei stabilite de Marea Britanie şi de Franţa. Liniile genealogice ale celor doi se află în legătură cu principalele centre ale Frăţiei, Londra şi Parisul. În aceste condiţii, compararea căsătoriei lor şi a preşedinţiei lui Kennedy cu regatul mistic „Camelot” şi cu regele Arthur nu mai pare deloc trasă de păr (ţinând cont de limbajul secret al Frăţiei). Familia Kennedy a fost puternic implicată în traficul de droguri, în crima organizată, în monarhia britanică şi în operaţiunile cu sclavi controlaţi mental de tipul Proiectului Monarch. Cunosc o fostă sclavă controlată mental care mi-a povestit că la vârsta de 11 ani a fost dusă să facă sex cu John F. Kennedy, „deşi m-au machiat, făcându-mă să arăt ca de 16 ani”.

Cu siguranţă, preşedinţia lui Kennedy nu a fost atât de idilică cum a fost portretizată la vremea respectivă. Kennedy a avut numeroase partenere sexuale, trei dintre ele, Marilyn Monroe, Jayne Mansfield şi Zsa Zsa Gabor, fiind şi iubitele lui Anton LaVey, capul bisericii sataniste. Jayne Mansfield a fost chiar mare preoteasă a acestei biserici. Alte relaţii amoroase pe termen lung al lui JFK au fost cu două reprezentante ale liniilor genealogice scoţiene, Lady Jean Campbell, fiica ducelui de Argyll, şi Kay-Kay Hannon Auchincloss, din familia înrudită cu cea a soţiei sale. Cel care a manipulat ascensiunea către celebritate a lui John Fitzgerald a fost tatăl său, Joseph Kennedy, membru al societăţii secrete Pilgrim. Joseph a avut relaţii apropiate cu Mafia şi cu crima organizată. El a făcut avere când Winston Churchill i-a acordat franciza importurilor de băuturi alcoolice din Anglia. Joseph Kennedy a fost asociat cu Rothschild-zii şi Bronfman-ii, o altă familie „evreiască” a crimei organizate din Canada, care deţine în proprietate gigantul băuturilor alcoolice, Seagrams. Printre contactele lui Joseph Kennedy în Marea Britanie, pe vremea când a fost ambasador al Statelor Unite la Curtea St James, s-au numărat Astor-ii şi Sassoon-ii (înrudiţi cu Rothschild-zii). Un alt prieten intim al său a fost Sir John Wheeler-Bennet, director executiv al Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale. Soţia lui Joseph Kennedy, Rose, era din familia Fitzgerald, aparţinând Nobilimii Negre. Fitzgerald-zii au fost unul din puternicele clanuri ale Nobilimii Negre din Italia care l-au sprijinit pe Wilhelm Cuceritorul să vină în Anglia în anul 1066. Domnia acestuia a permis stabilirea în Anglia a unor familii ale Nobilimii Negre precum St Clair/Sinclair. „F-ul” din JFK provine aşadar de la o familie a Nobilimii Negre cu o vechime

genealogică de mii de ani. Tatăl lui Rose şi bunicul lui JFK a fost John E. (Honey Fitz) Fitzgerald, primarul Bostonului. Fitzgerald-zii au locuit pe Hanover Street, lângă fosta Green Dragon Tavern (n.n. Taverna Dragonului Verde) din Boston, sediul Lojii St Andrews, atât de profund implicată în Războiul American pentru Independenţă, cea care a orchestrat Petrecerea Ceaiului din Boston.

Joseph Kennedy a fost membru al Ordinului Sfântului Ioan, versiunea britanică a Cavalerilor de Malta, iar familia Bouvier era aliată prin căsătorie cu Radziwill-ii, cei care au creat Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan/Cavalerilor de Malta în Polonia, în anul 1610, contribuind mai târziu la crearea ordinului în America. Familia Kennedy susţine financiar mişcarea azilurilor Cavalerilor de Malta din SUA prin Institutul Kennedy pentru Studierea Reproducerii Umane şi a Bio-Eticii, dar şi prin Universitatea Georgetown, controlată de iezuiţi. Deşi în aparenţă pare plină de compasiune, mişcarea azilurilor nu reprezintă decât o faţadă pentru atragerea sprijinului popular în favoarea eutanasiei. Desigur, mulţi dintre cei implicaţi în mişcarea azilurilor sunt cu adevărat plini de compasiune; motivaţiile de care vorbesc eu le aparţin celor care conduc şi manipulează mişcarea. Dacă eutanasia va fi acceptată prin lege, se va deschide calea pentru uciderea legală a „gurilor inutile” de care vorbea Kissinger. Aşa cum au demonstrat nenumăratele biografii ale lui JFK, acesta a avut parte de o copilărie lipsită de iubire, în care trebuia să asculte de regulile dure impuse de tatăl său Joe şi de mama sa Rose. Nu i s-a spus nici măcar când s-a născut fratele său, Teddy, şi nu a aflat decât când s-a întors de la şcoală că avea un frăţior. Copiii familiei Kennedy nu erau niciodată îmbrăţişaţi sau mângâiaţi, nu li se arăta nici cel

mai mic semn de afecţiune şi nu aveau voie să se plângă de vreo durere. Mediul în care a crescut seamănă ca două picături cu tehnicile clasice de control mental folosite pentru educarea copiilor Elitei. Prinţul Charles a fost educat exact în aceleaşi condiţii de tatăl său, prinţul Philip, un om extrem de agresiv şi cu un caracter imposibil. JFK a fost educat de mic în vederea preluării unor funcţii înalte în interiorul Frăţiei şi a fost sprijinit de toate numele de care am vorbit în această carte, de Rothschild-zi, Taft-ţi, Russell-i, Rockefeller-i, şi de baronii mas-media precum Henry Luce, preşedintele grupului Time, sau Randolph Hearst, cel mai puternic baron al presei din Statele Unite. Când Kennedy a acceptat să candideze pentru Congres, ziarul *Boston American,* condus de Hearst, a refuzat să accepte publicitatea plătită a adversarului său.

Se pare însă că atunci când JFK şi fratele său Bobby au devenit preşedinte şi respectiv procuror general al Statele Unite, după înfrângerea adversarului lor, Richard Nixon, în anul 1960, ei au început să urmeze politici şi să angajeze oameni care nu corespundeau cu agenda celor care îi controlau. Printre aceste acţiuni s-au numărat retragerea din Vietnam, introducerea banilor nepurtători de dobândă, asaltul asupra crimei organizate (cel puţin la modul oficial), şi, după cum s-a exprimat Kennedy, încercarea de a „sparge CIA în o mie de fragmente”. Dacă nu faci ceea ce ţi se spune eşti înlăturat imediat de la putere, indiferent cine ai fi. Agenda este mai presus decât orice individ şi decât orice familie. Nu pot totuşi să nu mă gândesc că asasinarea lui Kennedy a avut şi implicaţii mai profunde, părând o crimă sacrificială îndelung planificată, conform regulilor rituale străvechi ale Frăţiei. Locul asasinării: Dallas, Texas, este situat în apropierea punctului de intersecţie a paralelei 33 cu

longitudinea 33. Nivelul suprem al ritului scoţian al francmasoneriei este gradul 32, gradul 33 nefiind conferit decât celor care şi-au adus o contribuţie semnificativă la Marea Operă de preluare a planetei pământ. Dealey Plaza este o sumă de simboluri ezoterice, fiind numită după francmasonul de grad 33 George Bannerman Dealey, unul din primii directori ai ziarului *Dallas Morning News.* Dealey înseamnă „linia zeiţei". În spaniolă, *ley* înseamnă lege sau regulă; de aceea, numele s-ar mai putea traduce şi prin „regula (legea) zeiţei". Ambele traduceri sunt extrem de simbolice pentru Frăţie, în special cea din urmă. Dealey Plaza, locul primului templu francmason din Dallas, are forma unei piramide căreia îi lipseşte piatra unghiulară *(vezi figura 51).* Vârful piramidei este tăiat de un pod de cale ferată. Piramida principală este tăiată în alte două piramide de Main Street (n.n. Strada Principală), care trece drept prin centrul ei. Rezultă astfel trei piramide, două în interiorul celei de-a treia, care alcătuiesc o trinitate sau o triadă. Ori de câte ori interacţionează două energii, ele dau naştere unei a treia. Dacă vi se pare că este o simplă coincidenţă, vă invit să studiaţi istoria societăţilor secrete pentru a vedea cât de obsedate sunt conducerile acestora de simboluri şi de ritualuri. Kennedy a fost ucis lângă dâmbul înverzit din partea dreaptă a piramidei, iar Lee Harvey Oswald a fost asasinat în timp ce se afla în „custodia" poliţiei într-o parcare subterană situată la baza piramidei de pe Houston Street. Cele două locuri nu sunt separate decât de câţiva metri. Vechea clădire a tribunalului din apropiere, a cărei faţadă dă către Dealey Plaza, este decorată cu gargui. Pe frontonul tribunalului se află simbolul străvechiului Ordin al Dragonului sau al Şarpelui. Pentru societăţile secrete, Dealey Plaza este un Templu al Soarelui.

Figura 51

Piramida căreia îi lipseşte piatra unghiulară. Aceasta este Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat John F. Kennedy.

Kennedy a fost ucis într-un templu exterior al soarelui de către iniţiaţii Frăţiei, din rândul cărora au făcut parte de-a lungul timpului cavalerii templieri, cavalerii de Malta, Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului, rozicrucienii şi francmasonii. După cum scrie James Shleby Downard: „Masoneria nu crede în simpla ucidere a oamenilor, iar prin asasinarea lui JFK şi-a asumat riscuri incredibile pentru a face ca acest act odios să corespundă vechiului ritual al fertilităţii numit Uciderea Regelui". Kennedy a fost împuşcat la amiază, când soarele era „la apogeu" pe cer. În antichitate se considera că atunci când soarele se află „la apogeu", el face munca tatălui său în templu (un simbolism folosit şi în legenda lui Iisus). Kennedy a fost împuşcat în spate, în gât şi în cap. Exact aceleaşi răni le-a suferit miticul Hiram Abiff din legenda francmasonă. Bill Cooper, un fost agent al serviciilor secrete ale marinei militare a Statelor Unite, crede că eroul francmason legendar Hiram Abiff a avut un corespondent real în persoana lui Jacques de Molay, marele maestru al cavalerilor templieri în perioada în care aceştia au fost măcelăriţi în Franţa, în anul 1307. De Molay a fost ars pe rug pe Ile de la Cite, la baza Catedralei Notre Dame, construită chiar de templieri pe un fost loc de adorare a zeiţei Diana. Moartea sa a fost comandată de Inchiziţia Bisericii Catolice, cu sprijinul regelui Filip cel Frumos, posibil sub controlul Prioriei Sionului. Cooper susţine că asasinarea lui JFK a fost o răzbunare rituală a templierilor împotriva bisericii, a statului şi a poporului. Kennedy a fost singurul preşedinte catolic al Statelor Unite. La ora actuală, în Dealey

Plaza se ridică un obelisc înălţat de francmasoni chiar lângă locurile asasinatelor lui Kennedy şi Oswald. Obeliscul este un simbol al penisului lui Osiris din legenda egipteană, iar cel din Dealey Plaza are în vârf o torţă aprinsă *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Flacăra eternă de pe mormântul lui Kennedy din Cimitirul Arlington are aceeaşi justificare: ea reprezintă cea mai evidentă semnătură a Frăţiei, iar cea de pe mormântul lui Kennedy se află în interiorul unui cerc, simbolul antic al soarelui. Înainte de înmormântare, corpul neînsufleţit al lui Kennedy a fost de asemenea ţinut în interiorul unui cerc, fiind plasat pe un catafalc situat în centru sub marea cupolă a Domului Colinei Capitoliului. Pe obeliscul din Dealey Plaza există 14 pietre, numărul de bucăţi în care a fost tăiat Osiris de către Set, potrivit mitului egiptean. Singura parte pe care sora/soţia sa Isis nu a putut-o găsi a fost penisul, reprezentat de obeliscul însuşi. Isis a înlocuit penisul lui Osiris cu unul făcut de ea însăşi, iar acesta a devenit simbolul Frăţiei. Obeliscul din Dealey Plaza a fost construit şi dedicat unei loji francmasone a ritului scoţian. Penisuri de piatră au fost găsite ascunse în altarele multor catedrale şi biserici, iar atunci când echipa de anchetatori a procurorului general al districtului New Orleans Jim Garrison a percheziţionat casa lui Clay Shaw, ea a găsit şi aici penisuri din piatră.

În cartea de faţă am expus limbajul secret al francmasonilor pe nivelul său cel mai de jos, dar profunzimile până la care poate ajunge acesta sunt absolut uimitoare. Ştiinţa numerelor şi a numelor se referă la aceste niveluri mai profunde de comunicare, pe care numai un iniţiat avansat sau un cercetător dedicat le pot înţelege pe deplin. Aşa cum am repetat de nenumărate ori, numele şi numerele reprezintă frecvenţe de vibraţie, iar uimitoarea sincronicitate pe care o

generează se datorează, după câte bănuiesc, legii atracţiei vibratorii (rezonanţei). Multe din „coincidenţele" de nume sau de numere sunt provocate în mod voluntar, în timp ce altele se datorează pur şi simplu câmpurilor energetice sau de conştiinţă ale celor care atrag diferite vibraţii, la unison cu energiile pe care le generează ei. Acesta este mecanismul prin care ne creăm noi propria realitate. Sinele nostru interior, care reprezintă un câmp energetic şi de conştiinţă aflat în vibraţie, atrage alte „câmpuri" – oameni, locuri, moduri de viaţă, experienţe – în funcţie de energiile pe care le generează el. Totul se reduce la rezonanţele dintre câmpurile vibratorii. De aceea, experienţele noastre fizice nu reprezintă decât o reflectare a lucrurilor care se întâmplă în interiorul nostru. Noi proiectăm în afara noastră anumite energii, prin atitudinile şi emoţiile noastre, şi atragem astfel oameni, locuri, moduri de viaţă şi experienţe pe frecvenţa generată de noi. Dacă schimbăm ceea ce se petrece în interiorul fiinţei noastre, noi putem schimba inclusiv experienţele noastre exterioare, care nu reprezintă decât reflectarea celor dintâi. Această atracţie „magnetică" a energiilor de acelaşi fel ne conduce apoi către oameni care locuiesc pe străzi cu acelaşi nume sau la acelaşi număr ca şi noi, ori care au relaţii cu persoane care poartă acelaşi nume ca şi cele pe care le cunoaştem noi, etc., căci toate fenomenele au un cod vibraţional, inclusiv sunetele, numerele, cuvintele, culorile şi numele. În ritualurile magice sunt folosite sunete, culori, cuvinte şi incantaţii care atrag câmpul energetic dorit. Îndeosebi sunetul este deosebit de important, motiv pentru care vechii fenicieni erau mai preocupaţi de felul în care sunau cuvintele lor decât de felul în care erau scrise ele. *Mantra*-ele, repetarea constantă a aceluiaşi sunet sau a aceleiaşi fraze, fac parte din acelaşi proces

magic. La fel ca în cazul oricărei cunoaşteri, toate acestea pot fi folosite pentru a face bine sau pentru a face rău. Antrenamentul războinicilor japonezi (samuraii) includea arta producerii sunetului de luptă „Kiai”. Dacă este rostit aşa cum trebuie, acest sunet poate produce reducerea presiunii sanguine şi paralizia parţială a celui care îl ascultă. Altfel spus, avem de-a face cu un sunet „care îţi îngheaţă sângele în vine”. Sunetele pe frecvenţe reduse de 3-5 cicluri pe secundă pot ucide un om. Cercetătorul american James Shelby Downard a scris o carte despre această ştiinţă a sunetelor, numerelor şi numelor în raport cu asasinarea lui Kennedy. Un alt scriitor, Robert Anton Wilson, scrie în cartea sa, *Declanşatorul cosmic,* că teoria lui Downard este „cea mai absurdă, cea mai incredibilă, cea mai ridicolă teorie despre Iluminaţi pe care am auzit-o vreodată”, ceea ce mă face să cred că Downard a descoperit ceva de valoare. De altfel, propriile mele cercetări confirmă concluziile sale.

Kennedy a fost asasinat pe data de 22 noiembrie 1963. Aceasta a fost data la care papa Clement V a emis bula prin care autoriza torturarea templierilor de către Inchiziţia dominicană (22 noiembrie 1307). Noiembrie este şi cea de-a 11-a lună a anului. Adunată cu data de 22, obţinem cifra cheie 33. John şi Jackie Kennedy au plecat din Fort Worth în dimineaţa zilei de 22 noiembrie 1973, iar avionul lor s-a oprit la poarta 28 a aeroportului Love Fields din Dallas. În numerologia cabalistă solomonică, numărului 28 îi corespunde numele „Beale”, derivat după cum urmează: Bel (El), Baal, Be al, Beale. Toate acestea sunt nume ale zeilor soarelui. Gradul 28 al cavalerilor templieri este „gradul Regelui Soarelui”. JFK s-a născut pe Beal Street la numărul 83, în Brookline, Massachussetts, pe data de 29 mai 1917. „Protecţia” preşedintelui în

această vizită fatală la Dallas a fost organizată de Agenţia CIA din New Orleans, al cărei sediu se află în clădirea unui templu masonic. Dallasul se află la doar zece mile distanţă de latitudinea 33, iar loja fondatoare a ritului scoţian al francmasoneriei este situată în Charleston, chiar pe paralela 33. Prima bombă atomică a fost detonată într-un loc numit „Trinity”, aflat pe aceeaşi latitudine de 33 de grade. Maşina deschisă a lui Kennedy a rulat pe Elm Street, pe care s-a aflat cândva Bule Front Tavern, un loc de întâlnire al francmasonilor, şi a ajuns în Dealey Plaza la ora 12:22. Elm Street era cunoscută în Dallas şi sub numele de Strada „Însângerată”, căci a fost scena a nenumărate omoruri şi acte de violenţă. Cartierul general al Texaco Oil este situat pe Elm Street. În apropiere de Dealey Plaza se află Trinity River, care a inundat ani la rând Plaza, până la crearea unor diguri de apărare. În acest templu în aer liber al Frăţiei au intrat astfel Jackie Kennedy, care o reprezenta pe Zeiţă, Regina Iubirii şi a Frumuseţii, şi Regele Soare, John F. Kennedy. În esenţă, am avut parte de un ritual antic al Uciderii Regelui Soare, cunoscut tradiţional sub numele de *„Ceannaideach”,* un cuvânt irlandez care înseamnă Capul Rănit. Evident, Kennedy a fost împuşcat în cap. Ştiu dintr-o sursă foarte sigură că JFK nu a murit până în primăvara următoare. Sursa mea pretinde că acel „Kennedy” care a apărut în fotografiile post-mortem era J.D. Tippet, un ofiţer de poliţie care semăna perfect cu preşedintele şi despre care s-a afirmat că a fost ucis de Oswald, deşi arma acestuia nu funcţiona!

Când JFK a atins vârsta de 22 de ani, i s-a făcut o statuie în formă de înger înaripat, care a fost dusă la Vatican, unde a fost folosită într-un grup statuar în care îngerii veghează asupra Sfintei Thereza, în timp ce aceasta scrie o carte.

După asasinat, trupul lui Kennedy a căpătat numele de cod „Îngerul”, la fel ca şi avionul său, Air Force 1, care i-a dus sicriul înapoi la Washington. Atât Kennedy cât şi Oswald au fost înmormântaţi în locuri legate de numele Arlington: Kennedy la Cimitirul Naţional Arlington de lângă Washington DC, iar Oswald la cimitirul Rosehill, lângă Arlington, Texas. Arlington este un cuvânt legat de ritualurile magice francmasone, fiind asociat cu necrofilia, o atracţie morbidă faţă de cadavre. Oswald îl simbolizează pe Os sau Oz, zeul egiptean al soarelui (Osiris), care apare şi în titlul *Vrăjitorul din Oz.* Dacă analizăm sincronicităţile legate de ştiinţa numerelor şi numelor, vom descoperi nişte coincidenţe uimitoare între asasinarea lui JFK şi cea a lui Abraham Lincoln, ucis la rândul lui de Frăţie. Lincoln a fost ales în Congres în anul 1846, iar Kennedy în 1946. Lincoln a fost ales preşedinte în 1860, iar Kennedy în 1960. Asasinul lui Lincoln, John Wilkes Booth, s-a născut în anul 1839, iar asasinul prezumptiv al lui Kennedy, Lee Harvey Oswald, s-a născut în anul 1939. Preşedinţii care le-au succedat celor doi s-au numit Johnson. Andrew Johnson, care i-a succedat lui Lincoln, s-a născut în anul 1808. Lyndon Johnson, care i-a succedat lui Kennedy, s-a născut în anul 1908. Secretarul lui Lincoln avea numele Kennedy, iar pe cel al lui Kennedy îl chema Lincoln. Amândoi preşedinţii au fost ucişi într-o zi de vineri, în prezenţa soţiilor lor şi împuşcaţi în cap.

Vicepreşedintele lui Kennedy, Lyndon Baines Johnson, ştia dinainte de asasinatul care se pregătea, iar când a devenit preşedinte a schimbat pe loc politicile implementate de Kennedy, legate de retragerea din Vietnam, emiterea banilor nepurtători de dobândă şi divizarea CIA. Zeiţa Mamă a Frăţiei, Arizona Wilder, afirmă că l-a văzut pe Johnson

schimbându-şi faţa într-una reptiliană în timpul unor sacrificii rituale. Numele de mijloc al lui Johnson, Baines, provine de la clanurile scoţiene înrudite Bain, Baines, Beathy, Binnie, Beath şi Beth. Francmasonii din aceste clanuri susţin că au aceiaşi strămoşi. Prefixul Mac înseamnă „fiul lui”. De aceea, fiul unui Bain devine MacBain, iar fiul unui Beth devine MacBeth. Acesta este numele regelui scoţian devenit faimos în urma piesei cu acelaşi nume scrisă de „William Shakespeare”. În limba franceză, cuvântul *bain* înseamnă baie, aceasta fiind originea titlului Ordinului de Bath acordat de monarhia britanică. „Cavalerilor masoni de Bath” li se fac băi de purificare sau de mântuire a păcatelor, căci rolul lor este să ucidă în numele Frăţiei. După moartea soţului ei, Jackie Kennedy a făcut o vizită în insula Delos din Marea Egee, considerată de legendă locul naşterii zeiţei Diana şi al zeului solar grec Apolo. În simbolismul Frăţiei, Diana (luna) şi Apolo (soarele) sunt prezentaţi frecvent împreună. Delos este cunoscută şi ca Insula Morţilor, căci există o variantă a zeiţei Diana, numită Hecate, despre care se spune că stăpâneşte Infernul. Jackie s-a dus la Templul lui Apolo din Delphi, în Grecia, şi a realizat un ritual antic cunoscut sub numele de Salutul Soarelui, în ruinele unui teatru grecesc. James Shelby Downard povesteşte că ea a realizat acest ritual „având o mare cunoaştere iniţiatică, la fel ca Aleister Crowley”. S-a oprit apoi pe insula Santorino, reputată pentru poveştile cu vampiri. Aceste poveşti îşi au originea în ritualurile de băut sângele şi de „supt energia” ale Frăţiei. Legendele cu vampiri prezintă acest adevăr într-o formă simbolică, pe care majoritatea oamenilor o confundă cu o simplă ficţiune. Frăţia adoră să facă asemenea jocuri de imagine, folosindu-se de instrumentul ei perfect, Hollywood-ul, un nume care provine de la tufişul sau lemnul sfânt (n.n.

holly wood în limba engleză) al magicienilor druizi. Hollywood-ul este într-adevăr un loc al magiei. Cei de acolo se joacă cu minţile noastre, creând iluzii.

Există nenumărate similitudini între asasinarea lui Kennedy, uciderea rituală a Regelui Soare, şi respectiv cea a Dianei, prinţesa de Wales. Sunt convins că Frăţia a privit şi această crimă ca pe o ucidere rituală a zeiţei-lună, numită de antici Diana. După părerea mea, planificarea uciderii lui Kennedy în acel loc şi la acea dată precisă s-a făcut cu mult timp înainte ca el să fie ales preşedinte. La fel cred că au stat lucrurile şi cu prinţesa Diana, crescută de mică pentru a fi ucisă la Paris, în acel loc şi la acea dată precisă. Nu exclud chiar ca aceste crime rituale să fi fost planificate încă de la naşterea celor doi. Ştiu că sună extrem, dar cine studiază în profunzime obiceiurile Frăţiei realizează în scurt timp că membrii acesteia nu îşi formulează planurile cu săptămâni sau luni în avans, ci literalmente cu mai multe secole. Trăind în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, reptilienii au o percepţie complet diferită asupra timpului decât noi. În capitolele de încheiere voi analiza în mai multe detalii aceste lucruri, arătând de ce sunt realizate aceste omoruri rituale cu o atenţie atât de mare pentru detalii. Nu m-ar mira deloc dacă aş afla că planificarea unui preşedinte catolic, John F. Kennedy, Regele Soare, pentru a marca aniversarea măcelăririi templierilor de către Inchiziţia romană-catolică (sau vreun alt ritual), s-a făcut chiar cu câteva decenii înainte, stabilindu-se inclusiv cine să fie ţapul ispăşitor ales pentru sacrificiu. În mod similar, este posibil ca naşterea Dianei în linia genealogică a Spencer-ilor în anul 1961 să le fi permis reptilienilor alegerea ei ca simbol al zeiţei Diana, conducând-o pas cu pas către moartea rituală într-un loc sacru al

antichităţii în care se practicau sacrificii umane, respectiv Pont de l'Alma din Paris. După părerea mea, exact aşa s-au petrecut lucrurile. Kennedy a fost ales în mod intenţionat ca preşedinte în anul 1960, cu scopul de a fi asasinat ritual în anul 1963, iar Diana a fost luată intenţionat în căsătorie de prinţul Charles, după care a sfârşit în tunelul din Pont de l'Alma. Scepticii susţin că un asemenea proces ar presupune foarte mult timp şi numeroase aranjamente. Este adevărat, dar ei chiar au foarte mult timp la dispoziţie.

Diana Frances Spencer s-a născut în Park House, pe moşia de la Sandringham a reginei, la data de 1 iulie 1961, fiind cel de-al treilea copil al vicontelui Althorp, devenit ulterior cel de-al optulea conte Spencer. Mama ei a fost prima soţie a contelui, Frances Roche. Părinţii Dianei s-au separat când ea avea doar şase ani, după care au divorţat în anul 1969, iar mama ei s-a măritat cu magnatul tapetului, Peter Shand-Kidd. Diana a avut un frate mai mic, Charles, actualul conte Spencer, şi două surori, Jane şi Sarah. Înaintea ei s-a mai născut un fiu al familiei, dar acesta a murit. De aceea, ea a crescut cu convingerea că părinţii ei ar fi preferat să fie băiat, respectiv moştenitorul numelui de familie şi al titlului. Diana a povestit că a avut o copilărie foarte nefericită şi că a tânjit întreaga viaţă după iubirea şi afecţiunea care i-au lipsit când era copil. Locuind la Sandringham, a cunoscut-o de mică pe regină, jucându-se deseori cu copiii familiei regale. Se spune că Charles a văzut-o pentru prima oară pe Diana când aceasta era în scutece. Tot ea obişnuia să povestească, fără nici un fel de plăcere, că era nevoită să meargă în fiecare an, de sărbători, la reşedinţa reginei, pentru a viziona acelaşi film: *Chitty Chitty Bang Bang.* Alegerea acestui film este interesantă, căci povestea a fost scrisă de un agent al serviciilor secrete, Ian

Fleming, prieten cu Aleister Crowley şi autor al celebrei serii de romane despre James Bond. Filmul prezintă un rege şi o regină care urăsc copiii, pe care îi fură şi îi închid în cuşti, după care îi duc la castel şi îi încuie într-o temniţă subterană. Povestea reflectă cu fidelitate lucruri care se întâmplă în realitate, şi este greu de crezut că Windsor-ii i-au pus atât de des acest film Dianei din pură întâmplare. Diana a fost învăţată de mică să se obişnuiască cu „vibraţiile" Windsor-ilor. În cartea sa, *Adevărata poveste a Dianei,* Andrew Morton citează un interviu cu prinţesa, în care aceasta spune: „Când mergeam acolo, atmosfera era întotdeauna foarte stranie, aşa că mă împotriveam întotdeauna, bătându-mă cu cei care încercau să mă convingă să merg". Putem trage concluzia că Windsor-ii erau conştienţi de soarta Dianei încă de pe vremea când aceasta era mică. Când a împlinit vârsta de 13 ani, Diana s-a mutat din Norfolk la Althorp, în Northamptonshire, reşedinţa ancestrală a familiei Spencer, după ce tatăl ei a moştenit titlul de conte Spencer. Când tatăl ei s-a însurat cu Raine, fiica romancierei Barbara Cartland, Diana a fost extrem de afectată, căci o detesta profund pe această femeie. În *Adevărata poveste a Dianei,* aceasta povesteşte că nu s-a putut descărca de frustrarea adunată în atâţia ani decât în luna septembrie 1989, când i-a spus mamei sale vitrege tot ce gândea despre ea. „I-am spus: ‚Dacă ai şti cât de mult te-am urât cu toţii (copiii) pentru tot ce ne-ai făcut – ai distrus Althorp, ai cheltuit toţi banii tatei, şi pentru ce?'" Empatia excepţională pe care o avea Diana pentru oamenii cu probleme emoţionale se datora propriilor ei răni pe care le-a purtat toată viaţa.

Spencer-ii sunt o familie a Elitei. Ei sunt veri cu familia Spencer-Churchill şi sunt înrudiţi cu familia Marlborough, care locuieşte la Blenheim

Palace în Oxfordshire, locul în care s-a născut Winston Churchill. Printre rudele lor se numără ducele de Marlborough, Sir Robert Walpole şi Sarah, ducesa de Marlborough, de la care familia Spencer a moştenit o adevărată avere. Spencer-i s-au aliat prin căsătorie şi cu familia Cavendish, ducii de Devonshire, care locuiesc la Chatsworth House, această ramură păstrând până astăzi numele de Spencer-Cavendish. Diana a avut strămoşi comuni cu prinţul Charles, respectiv cel de-al treilea duce de Devonshire, dar mai ales James I, primul rege al Angliei şi al Scoţiei din familia Stuart, sponsorul lui Francis Bacon. Regele James a jucat un rol foarte important în expansiunea Frăţiei, prin crearea companiei Virginia, care încă deţine în proprietate Statele Unite, dar şi prin tipărirea Bibliei regelui James, rămasă în vigoare până astăzi. În plus, Diana a descins prin mai multe linii genealogice din regii Stuart, Charles II şi James II, prin care s-a înrudit astfel cu merovingienii din Franţa. Charles II a avut atât de mulţi copii în afara căsătoriei încât nimeni nu mai ştie câte linii genealogice au rămas în urma lui. Cel puţin, nimeni din afara Frăţiei. Aşadar, din perspectiva Elitei, familia Spencer reprezintă o linie genealogică importantă, înrudită cu nenumărate familii aristocratice, inclusiv cu conţii de Lucan. Implicit, Spencer-ii au legături de sânge cu numeroase familii importante din SUA, înrudindu-se de departe chiar şi cu Rockefeller-ii. Familia are o istorie îndelungată de slujire a intereselor monarhiei, iar tatăl Dianei nu a făcut excepţie. El a fost şef al grajdurilor regale în timpul regelui George VI (soţul actualei regine-mamă), iar apoi în timpul reginei Elisabeta. Sora Dianei, Jane, este măritată cu Sir Robert Fellowes, secretarul particular al reginei în momentul morţi Dianei. Ambele bunici ale Dianei, contesa Spencer şi Ruth Lady Fermoy,

au făcut parte din cercul interior al reginei-mamă, la fel ca şi patru dintre mătuşile ei dinspre bunici. Spencer-ii au fost foarte apropiaţi de regina-mamă, cele care au manipulat-o pe Diana să se mărite cu Charles fiind chiar regina-mamă şi mătuşa ei, Lady Fermoy. Acest lucru este cât se poate de semnificativ dacă ţinem seama care este adevărata natură a reginei-mamă.

Numărătoarea inversă până la căsătorie a început când Diana s-a întâlnit cu prinţul Charles la Althorp, în timp ce acesta avea o relaţie amoroasă cu sora ei, Sarah, în anul 1977. La acea vreme, Diana avea 16 ani. Windsor-ii au mai aşteptat trei ani până când au făcut prima mişcare. În urma manipulărilor reginei-mamă şi ale Lady-ei Fermoy, Diana a fost invitată la un bal dansant la Buckingham Palace, pentru a celebra cea de-a 30-a aniversare a prinţului Charles. În continuare, în iulie 1980, un prieten al lui Charles, Philip de Pass, a rugat-o să rămână cu ei în timp ce prinţul era de faţă. Ca să o citez pe Diana, Charles era numai în jurul ei, „şi practic m-a luat pe sus”. A doua zi a rugat-o să îl însoţească la Buckingham Palace, după care i-a trimis o invitaţie să vină la Balmoral, reşedinţa din Scoţia a Windsor-ilor, unde familia regală s-a strâns în luna septembrie. În cele din urmă, Charles a cerut-o în căsătorie, şi Diana a acceptat. „Te iubesc atât de mult”, i-a spus ea. „Depinde ce înţelegi prin iubire”, i-a răspuns Charles. Această afirmaţie spune totul despre Windsor-i şi despre felul în care îşi cresc ei copiii. Ei nu înţeleg iubirea, căci nu ştiu să o dăruiască, nici să o primească. Imaginaţi-vă ce trebuie să simtă un copil mic când trebuie să se alinieze în rând cu ceilalţi şi să îi strângă mâna mamei sale atunci când aceasta trece prin faţa lui, după ce s-a întors dintr-o vizită peste ocean. Aşa l-au crescut regina şi prinţul Philip pe Charles. Când relaţia dintre ea

şi Charles a ajuns în paginile presei, Diana lucra la o grădiniţă. De atunci, nu a mai reuşit să scape niciodată din lumina reflectoarelor. Toate mişcările ei erau urmărite pas cu pas. Viaţa alături de Windsor-i a fost un coşmar. Privind retrospectiv, Diana şi-a dat seama că afecţiunea prinţului Charles pentru ea nu a fost niciodată sinceră. Ea şi-a dat seama chiar înainte de nuntă că el trăia o aventură cu adevărata lui dragoste, Camilla Parker-Bowles, care a continuat şi după căsătoria lor. Charles şi Camilla comunicau folosind numele de cod „Gladys şi Fred". La fel ca şi Windsor-ii, Camilla este foarte apropiată de Rothschild-zi, iar la prima aniversare a morţii Dianei, ea s-a aflat pe insula Corfu, în compania Lordului Jacob Rothschild. Acesta a cheltuit 16 milioane de lire sterline pentru a restaura reşedinţa veche din secolul XVIII a Spencer-ilor care dă către Green Park, în Londra, fiind situată în apropiere de Buckingham Palace.

Windsor-ii şi-au dorit-o pe Diana pentru ca moştenitorii lor să poarte genele familiei Spencer. Pentru ei, ea nu a reprezentat altceva decât un incubator. La o săptămână după logodna ei cu Charles i s-a declanşat celebra ei bulimie. Această boală este o tulburare alimentară în care ţi se face rău ori de câte ori mănânci. Diana voma de 3-4 ori pe zi şi a slăbit îngrozitor. Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, numeroase victime ale abuzurilor sataniste în copilărie suferă mai târziu de bulimie. Ea a povestit mai târziu că bulimia i s-a declanşat când Charles i-a pus mâna pe talie, spunându-i: „O, suntem cam durdulie, nu-i aşa?" La fel ca majoritatea bolilor, bulimia este o tulburare emoţională, iar dezechilibrele emoţionale ale Dianei au început încă înainte de nuntă şi nu s-au mai terminat niciodată. Iată cum a descris ea atitudinea lui Charles:

> „Într-un fel era obsedat de mine, căci vedea în mine un miel de sacrificiu, o fecioară. Dar era când pasional, când rece, când pasional, când rece. Nu ştiai niciodată în ce stare îl vei găsi, când exaltat, când deprimat… Era speriat de maică-sa, intimidat de taică-său, iar eu eram întotdeauna a cincia roată la căruţă”.

De aceea, Diana s-a întâlnit cu surorile ei şi le-a spus că nu poate merge mai departe cu căsătoria, în special cu Camilla în coastă. Acestea i-au răspuns însă: „Nu mai ai ce face, acum, că până şi chipul ţi-a fost imprimat pe prosoape”. Înaintea nunţii, Diana a locuit la Clarence House, reşedinţa din Londra a reginei-mamă. Când a ajuns aici, nu a întâmpinat-o nimeni, aşa că s-a simţit ca la un hotel. Diana şi Charles s-au căsătorit la catedrala St Paul, pe data de 29 iulie 1981. În dimineaţa acelei zile, povesteşte ea, a simţit o stare de calm, calmul morţii: „Mă simţeam ca un miel dus la tăiere. Ştiam acest lucru, dar nu puteam face nimic”. Ce cuvinte profetice… Tinerii căsătoriţi şi-au petrecut prima noapte a lunii de miere la reşedinţa familiei Mountbatten de la Broadlands, în Hampshire, după care au navigat către insulele greceşti pe iahtul regal Britannia (Barati). Bulimia Dianei s-a accentuat şi ea s-a gândit chiar la sinucidere, până într-atât se simţea de nefericită. „Soţul meu m-a făcut să mă simt atât de nelalocul meu, din toate punctele de vedere; ori de câte ori reuşeam să mă ridic cu capul deasupra apei, mă împingea înapoi. Ajunsesem să mă urăsc”. În anul 1982, una din îndatoririle princiare ale Dianei a fost aceea de a o reprezenta pe regină la funeraliile prinţesei Grace de Monaco, o altă victimă asasinată de Frăţie prin slăbirea frânelor de la maşină. Prinţesa Grace, fosta actriţă Grace Kelly, a fost iniţiată în Ordinul Templului Solar de către

Jean Louis Marsan, prietenul apropiat al soţului ei, prinţul Rainier de Monaco.

Windsor-ii au obţinut ce şi-au dorit de la Diana atunci când aceasta l-a născut pe prinţul William. Dianei i s-a spus că naşterea trebuie programată pentru a se potrivi cu orarul jocului de polo al lui Charles, aşa că prinţul William s-a născut pe data de 21 iulie 1982, cu ocazia solstiţiului de vară. Mai întâi de toate, ce fel de soţ şi de tată îi dă soţiei sale medicamente inutile pentru a naşte în funcţie de programul său de polo? În al doilea rând, cine poate crede că acesta a fost motivul real? Windsor-ii sunt într-o asemenea măsură obsedaţi de astrologie şi de ştiinţele ezoterice încât mama unui prieten de-al meu, care se ocupă cu astrologia şi are însuşiri mediumice, poate prezice cu o acurateţe care nu dă niciodată greş ce culori vor purta în ziua respectivă regina şi regina-mamă. Ea nu se înşeală niciodată, căci cunoaşte culorile atribuite zilelor de către legile ezoterice. Chiar puteţi crede că naşterea forţată a moştenitorului unei familii atât de obsedată de satanism, de misterele ezoterice şi de cultul soarelui, chiar de ziua solstiţiului de vară, când soarele se află la apogeul puterii sale, este o simplă coincidenţă? Niciodată. Copilul a fost botezat William (după numele lui William Cuceritorul, eroul Nobilimii Negre) Arthur (după simbolul regelui soare Arthur) Philip (după ducele de Edinburgh) Louis (după Louis Mountbatten). Prima prietenă serioasă a prinţului William, potrivit presei britanice, a fost Emma Parker-Bowles, nepoata iubitei tatălui său, Camilla. Prinţul Harry s-a născut în septembrie 1984, după care Diana a devenit inutilă pentru clanul Windsor-ilor. „Cum s-a născut Harry, cum s-a terminat cu căsnicia noastră”, i-a povestit ea lui Andrew Morton. Diana şi Charles s-au separat

în anul 1992 şi au divorţat pe 28 august 1996. Un an mai târziu era moartă.

Diana a locuit în apartamentele din Kensington Palace, sau „KP”, după cum îi spunea ea. Tot acolo se află şi locuinţa prinţului Michael de Kent, marele maestru al francmasoneriei engleze. Maşinăria Frăţiei/Windsor-ilor a încercat să distrugă credibilitatea Dianei şi respectul opiniei publice pentru ea. În anul 1992 a fost dată publicităţii o conversaţie înregistrată între ea şi dealer-ul ei de maşini, James Gilbey. În ea, Diana afirmă că Charles a fost o adevărată tortură. Ea i-a spus lui Gilbey: „Am să cuceresc singură această lume, în felul meu, şi am să uit de el”.

În pofida tuturor eforturilor de a-i ştirbi credibilitatea, popularitatea ei a continuat să crească. Combinaţia unică de compasiune, profil public şi dorinţa intensă de a se răzbuna pe Windsor-i pe care o reprezenta Diana punea în pericol însăşi supravieţuirea monarhiei britanice. Compasiunea ei naturală şi empatia cu suferinţele oamenilor îi puneau în umbră pe Windsor-i, cu lipsa lor de sentimente, făcându-i să pară depăşiţi de istorie. Tânăra naivă de 19 ani care a fost atrasă în capcana Windsor-ilor devenise între timp o femeie matură, care îşi dădea seama de puterea ei şi era pregătită să se folosească de ea. Diana s-a implicat în chestiunea minelor anti-personal, care a devenit cap de afiş în toate ziarele lumii, şi avea puterea de a face acelaşi lucru cu orice subiect ar fi dorit. Era evident că devenea un pericol major pentru Frăţie, căci ştia prea multe secrete ale Windsor-ilor şi ale *Establishment*-ului. Ştia unde sunt îngropate cadavrele (după cum se spune) şi era pregătită să reveleze o parte din aceste locuri, aşa cum a demonstrat în faimosul ei interviu de la BBC, difuzat în emisiunea *Panorama* în noiembrie 1995. Acel interviu, în care a spus lucrurilor pe şleau,

dezvăluind relaţia ei nefericită cu Windsor-ii, le-a făcut foarte mult rău acestora, aşa că este imposibil ca ei să nu se fi întrebat ce va urma. În călătoriile mele prin lumea întreagă am cunoscut o persoană care a primit un telefon de la Diana în martie 1997, cu câteva luni înainte de a muri. Omul a rămas uimit când de la celălalt capăt al firului i s-a spus că vorbeşte cu prinţesa de Wales şi a refuzat să o creadă, mai ales când i-a spus că sună de la un telefon public dintr-un supermarket din Anglia. Cert este că Diana avea un prieten comun cu această persoană. Cât despre faptul că suna de la un telefon public, am înţeles că făcea deseori acest lucru, îndeosebi atunci când dorea să fie sigură că convorbirile ei telefonice nu îi sunt urmărite. Diana îl admira pe acest om pentru înţelepciunea şi cunoaşterea lui. I-a spus că dorea să reveleze nişte informaţii care vor cutremura lumea şi că dorea să îi ceară sfatul dacă este bine să facă acest lucru sau nu. Omul a refuzat să îmi spună despre ce a fost vorba, iar când i-am spus că ştiu că Diana cunoştea implicarea Windsor-ilor în traficul mondial de droguri mi-a răspuns: „O, nu, e ceva mult mai grav decât asta”. Veţi afla despre ce ar fi putut fi vorba mai târziu în acest capitol. Diana ştia mult mai multe decât cred oamenii. Aceasta a fost însă numai una din motivaţiile complotului care a dus la asasinarea prinţesei. La nivelul cel mai înalt al magicienilor negri care controlează Frăţia, nu am nici o îndoială că moartea ei a fost planificată cu mult timp înainte, conform ritualurilor lor străvechi şi îngrozitoare. Cele două niveluri, cel pe care îl cunosc iniţiaţii de grad inferior (nevoia de a o înlătura din cauza informaţiilor pe care le deţinea şi pe care ameninţa să le facă publice), şi cel pe care îl cunosc numai iniţiaţii de grad foarte înalt (sacrificiul ritual al „zeiţei Diana”), nu se

contrazic, ci merg mână în mână, la fel ca şi în cazul preşedintelui Kennedy.

Suita finală de evenimente care a condus la moartea ei îl are în centrul ei pe Mohamed Al Fayed, „proprietarul” egiptean al magazinului de lux Harrods, la care îşi fac cumpărăturile oamenii din Knightsbridge. Mohamed a fost tatăl lui Dodi Al Fayed, cel care a murit în accidentul de maşină, alături de Diana. Al Fayed deţine de asemenea în proprietate hotelul Ritz din Paris. Acest om nu mai conteneşte cu invocarea aflării „adevărului” despre cazul morţii Dianei, dar ori de câte ori s-a împiedicat de acest adevăr, a preferat să se ridice şi să meargă mai departe. Este foarte uşor să-ţi dai seama când minte Mohamed Al Fayed, căci buzele sale încep să tremure. El a dus o bătălie publică de lungă durată cu Tiny Rowland, un alt exponent al Frăţiei, pentru controlul magazinului Harrods şi pentru cel al House of Fraser. Rowland este preşedintele Lonrho, compania London-Rhodesia, responsabilă în mare parte pentru manipulările din Africa. La un moment dat, Departamentul Comerţului şi Industriei a făcut o anchetă privind preluarea magazinului Harrods de către Mohamed Al Fayed şi a ajuns la concluzia: „Minciunile lui Mohamed Al Fayed şi succesul lui în manipularea presei au creat o nouă realitate: aceea în care minciuna devine adevăr, iar adevărul minciună”. Pare un epitaf perfect pentru cel pe care *Private Eye,* revista satirică britanică, l-a numit „Faraonul fals”. Printre altele, raportul a scos la iveală faptul că Al Fayed a minţit în legătură cu familia sa. El a pretins că provine dintr-o familie egipteană bogată şi că se foloseşte de propriii săi bani pentru a cumpăra magazinul Harrods. În realitate, el provine dintr-o familie destul de modestă şi nu avea nici pe departe atâţia bani. S-a născut pe data de 27 ianuarie

1929 în Alexandria, fiind fiul unui inspector şcolar. A vândut coca cola pe străzi, iar mai târziu a devenit comis voiajor, bătând din uşă în uşă pentru a vinde maşini de cusut Singer. Cel care i-a schimbat viaţa a fost Adnan Khashoggi, cel mai faimos dealer de arme la ora actuală în lume. Khashoggi a fost fiul medicului personal al regelui Arabiei Saudite. Cei din familia sa l-au folosit pe „Al” Fayed (pe numele său real Mohamed Abdel Moneim Fayed) în afacerile lor. Mai târziu, a căzut în dizgraţia familiei Khashoggi, dar a continuat să îşi croiască drum în lumea afacerilor prin intermediul minciunilor, făcând o grămadă de bani din comisioane. Una din principalele sale surse de venit în acele zile de început a fost compania de construcţii Costain. Cert este că nu a avut niciodată atât de mulţi bani cât a pretins pentru a obţine Harrods. Pentru detalii suplimentare, vă invit să citiţi cartea lui Tom Bower, *Fayed: o biografie neautorizată.* Implicarea lui Al Fayed alături de dictatorul haitian Papa Doc a atras interesul CIA asupra sa. Unul din rapoartele CIA referitoare la el spune: „Te izbeşte prin aerul său prietenos şi malefic în acelaşi timp”.

Deşi a devenit un om bogat prin comparaţie cu marea majoritate a oamenilor, Mohamed Al Fayed nu avea banii necesari pentru a cumpăra magazinul Harrods, aşa că s-a folosit de averea sultanului din Brunei, unul din cei mai bogaţi oameni de pe glob. Sultanul i-a împrumutat banii necesari, în timp ce Al Fayed l-a ajutat să cumpere câteva hoteluri prestigioase din Londra, printre care Savoy şi Dorchester. Deşi încearcă să pozeze într-un mare magnat, în realitate Al Fayed nu este decât un om de paie care primeşte ordine de la alţii şi face ce i se spune. Acest lucru mi se pare cu atât mai fascinant cu cât se încearcă să se acrediteze ideea că el şi regina Angliei sunt foarte

diferiţi, fiind în tabere opuse mai ales în ceea ce priveşte accidentul Dianei şi al fiului său. Cu atât mai ciudat pare că Al Fayed este subalternul sultanului din Brunei, cu care regina este atât de bună prietenă. De pildă, în anul 1998 i-a făcut o vizită de patru zile, între 16-20 septembrie. Ce se întâmplă de fapt? Ziarul care l-a susţinut cel mai mult pe Al Fayed a fost *Daily Mirror,* care a acţionat ca un fel de buletin informativ al lui. *Daily Mirror* a făcut eforturi disperate să îmi ia un interviu în anul 1998, în pofida refuzului meu iniţial. Când în sfârşit am acceptat să îmi expun gândurile despre Mohamed Al Fayed, articolul a fost oprit de la publicare de redactorul Piers Morgan, cel care realizează personal toate interviurile referitoare la Al Fayed.

Obedienţa în faţa celor puternici şi bogaţi şi folosirea metodelor cele mai lipsite de scrupule cu putinţă au fost extrem de profitabile pentru Mohamed Al Fayed. La ora actuală, el deţine în proprietate o flotă de Mercedes-uri securizate împotriva gloanţelor, un elicopter Sikorski în valoare de 3,5 milioane de lire sterline, un avion cu reacţie Gulfstream în valoare de 13 milioane, un iaht în valoare de 15 milioane, numit Jonikal, castele şi 50.000 de acri de pământ în Scoţia, precum şi nenumărate case în Gstaad, New York, Dubai, Geneva, Verona, Londra, Surrey şi Los Angeles, toate mobilate şi înzestrate cu personal. Balnagown, castelul său din Scoţia, este situat în apropiere de Loch Ness. Atât timp cât face ce i se spune şi este util Frăţiei, va continua să se îmbogăţească. Dacă va încerca să se împotrivească, va dispărea. Probabil că îl vor spânzura, sau ceva de genul acesta. O altă sursă de venit pentru Mohamed Al Fayed, legată tot de sultanul din Brunei, este traficul de arme. Fostul cumnat al lui Al Fayed şi unchiul lui Dodi, Adnan Khashoggi, infamul traficant saudit de arme, face

tranzacţii (legale şi ilegale) cu armament în valoare de multe miliarde de dolari. Multe din discuţiile sale cu partenerii de afaceri se realizează la hotelul Ritz din Paris, aflat în proprietatea lui Mohamed Al Fayed (sau poate a sultanului?). Acesta este unul din motivele pentru care Al Fayed a umplut hotelul cu microfoane, spionându-şi oaspeţii VIP. De fapt, practica plasării de microfoane este o obişnuinţă veche a lui, după cum vom vedea. Al Fayed este profund implicat în vânzările de armament, iar Dodi a făcut multe tranzacţii neoficiale de tip arme contra petrol între statele din Golf şi americani. Adnan Khashoggi este un partener de afaceri apropiat al lui George Bush, coordonând o parte din operaţiunea Iran-Contra a acestuia, arme contra droguri, din anii 80. La rândul lui, George Bush este prieten la cataramă cu regina şi cu prinţul Philip. Mohamed Al Fayed este implicat în numeroase tranzacţii subterane şi în diferite comploturi, al căror secret doreşte să-l păstreze cu disperare. Cu siguranţă, nu este un om în care să ai încredere. Doresc să subliniez de asemenea că elita islamică, din care face parte inclusiv sultanul din Brunei, reprezintă jucători importanţi în piramida Frăţiei, Marea Lojă din Cairo fiind unul din cele mai puternice centre ale societăţilor secrete de pe glob. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dată fiind obsesia Frăţiei pentru Egiptul antic, cu ritualurile şi simbolurile sale. Deşi liniile genealogice reptiliene sunt cu predilecţie ariene, aceasta nu este o regulă absolută. Ele au reprezentanţi în interiorul tuturor raselor, inclusiv – şi mai ales – printre arabi şi „evrei”. Una din cele mai importante societăţi secrete din lumea arabă este Ordinul Mormântului Mistic. Membrii acestuia sunt în legătură cu cavalerii templieri şi cu francmasoneria de rit scoţian. Printre membrii săi

în Statele Unite s-au numărat preşedintele Franklin Delano Roosevelt şi succesorul acestuia, preşedintele Harry S. Truman. Există şi un Ordin al Mormântului pentru negri, din care face parte inclusiv purtătorul de cuvânt al comunităţii de culoare din Statele Unite, Jesse Jackson.

Al Fayed a slujit în diferite feluri interesele Frăţiei şi ale *establishment*-ului, deşi a oferit opiniei publice o faţadă anti-*establishment.* Spre exemplu, el a fost cel care i-a expus pe cei doi parlamentari conservatori, Neil Hamilton şi Tim Smith, care primeau mită pentru a pune diferite întrebări în Camera Comunelor. Mohamed Al Fayed ştia cu siguranţă acest lucru, căci el a fost unul din cei care le-au oferit bani celor doi! Această dezvăluire a făcut foarte mult rău Partidului Conservator, dar a contribuit decisiv la alegerea preferatului Frăţiei, Tony Blair, şi a Partidului său Laburist. Al Fayed a scăpat până acum de punerea sub urmărire penală în pofida plângerilor mai multor tinere care fac parte din personalul de la Harrods, care l-au acuzat de hărţuire sexuală. Obsesia lui faţă de sex este legendară. Una din fete, Samantha-Jane Ramsay, în vârstă de 17 ani, a povestit că atunci când i-a spus directorului de departament că a fost agresată de Mohamed Al Fayed, acesta a oftat: „Încă una!” În urma plângerii, Al Fayed a concediat-o, la fel cum procedează cu toate fetele care dezvăluie molestările şi stilul său de „management”. John Monks, secretarul general al Congresului Sindicatelor din Comerţ, a afirmat că la Harrods domneşte „un regim de teroare şi teamă”. Când Samantha-Jane a făcut plângere la secţia de poliţie locală din Marylebone, ofiţerul de serviciu i-a spus: „Nu eşti prima care vine la noi. Avem dosare până la tavan despre domnul Mohamed Al Fayed, dar nici o dovadă. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui”. După

părerea mea, un munte de dosare până la tavan cu plângeri ale unor fete despre aceeaşi agresiune ar putea reprezenta „o dovadă". Şi totuşi, nimeni nu se atinge de Al Fayed, omul despre care ni se tot spune că *Establishment*-ul ar dori să-l distrugă. Nu putem decât să tragem concluzia că acest satanist, mincinos notoriu, violator şi om de paie al sultanului din Brunei este un fruntaş al Frăţiei. El a fost cel care a asigurat securitatea Dianei în acele zile de dinaintea sfârşitului ei. Personal, nu aş avea încredere să-i las pe mână nici măcar securitatea pisicii mele. De altfel, Tom Brower a prezentat în cartea sa atât de bine documentată inclusiv un caz în care Al Fayed le-a ordonat oamenilor săi să împuşte o pisică ce îi displăcea.

Mohamed Al Fayed s-a apropiat de familia Spencer prin tatăl Dianei, contele „Johnny" Spencer, şi prin mama sa vitregă, Raine. El l-a ajutat pe „Johnny" când acesta avea dificultăţi financiare şi i-a spus că îl consideră ca pe un frate. I-a oferit lui Raine, cea pe care Diana nu o putea suferi, un loc în comitetul director al Harrods. Al Fayed a sponsorizat diferite evenimente regale de prestigiu, precum Spectacolul cu Cai al Casei Regale Windsor şi competiţiile de polo, dar a sprijinit mai ales cauzele pentru care a luptat Diana. Bob Loftus, şeful securităţii de la Harrods între anii 1987-1996, a povestit într-un interviu luat de Canalul Patru Britanic în iunie 1998, în cadrul programului *Dispatches,* că avea ordin să îi comunice imediat lui Mohamed Al Fayed dacă Diana intra în magazin. Al Fayed se grăbea apoi să se ducă la departamentul în care îşi făcea prinţesa cumpărăturile, întâlnindu-se „accidental" cu ea. De fiecare Crăciun, o dubă verde cu însemnele magazinului Harrods oprea în faţa casei Dianei şi lăsa daruri pentru ea şi pentru

copii, din partea „unchiului Mohamed". Este evident că a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a obţine prietenia prinţesei de Wales. Pe data de 3 iunie 1997, a invitat-o să petreacă un week-end la vila sa de pe malul mării din San Tropez, în sudul Franţei. Pe 11 iunie, prinţesa a acceptat. A doua zi, el a cumpărat iahtul în valoare de 15 milioane de lire sterline, Jonikal, prin intermediul companiei sale din Bermude Mohafa Shipping. Acesta a fost vasul pe care s-a înfiripat nu peste mult timp idila dintre Diana şi fiul său, Dodi.

Pe data de 11 iulie, Diana a sosit la San Tropez împreună cu fiii săi, William şi Harry, fiind cazată într-un apartament de lux cu opt dormitoare de pe domeniul lui Al Fayed situat în exclusivistul Le Parc. La momentul respectiv, Dodi Al Fayed se afla încă în apartamentul său din Paris, împreună cu logodnica sa Kelly Fisher, top-modelul american. Dodi, în vârstă de 41 de ani, trăia din averea tatălui său, deşi avusese la un moment dat un oarecare succes în industria cinematografică, atunci când a produs filmul britanic de mare succes *Chariots of Fire,* desigur, tot cu ajutorul banilor tatălui său. Avea o reputaţie de playboy şi îi plăcea să arunce cu banii. De pildă, cu o anumită ocazie a cheltuit 100.000 de dolari cu cartea de credit în numai două luni. Era dominat în întregime de tatăl său, şi chiar şi atunci când a făcut filmul, fiecare decizie trebuia aprobată mai întâi de Mohamed. Dodi făcea numai ce îi spunea taică-său. Era logodit cu Kelly Fisher de opt luni, aşa că aceasta se aştepta să îşi petreacă la rândul ei sărbătoarea pe iahtul Jonikal. În seara zilei de 14 iulie, Dodi a primit un telefon de la tatăl său, care i-a ordonat să plece imediat la San Tropez pentru a o însoţi pe Diana. Iată cum a descris Kelly Fisher ce s-a întâmplat într-un interviu luat în cadrul aceluiaşi program *Dispatches:*

„Dodi mi-a spus că se duce la Londra, după care se va întoarce şi vom merge împreună la San Tropez. Seara nu m-a sunat însă şi abia am reuşit să-l prind pe telefonul mobil. L-am întrebat: ‚Dodi, unde eşti?' Mi-a răspuns că se află la Londra. I-am spus: ‚Bine, te sun imediat în apartamentul în care eşti'. Mi-a răspuns imediat: ‚Nu, nu mă suna'. Am insistat: ‚Dodi, unde eşti de fapt?' şi a recunoscut că se află în sudul Franţei. Acum ştiu de ce: tatăl lui i-a spus să vină singur şi să nu mă aducă şi pe mine".

Două zile mai târziu, Dodi a trimis un avion particular să o aducă pe Kelly la San Tropez. În timp ce el se afla cu Diana, Kelly a fost obligată să rămână pe un alt vas al lui Al Fayed. „Eu eram blocată pe bărcuţa aceea, a povestit ea ulterior, iar el era ocupat cu seducerea Dianei, după cum am aflat mai târziu". Pe 31 iulie, Diana s-a întors la San Tropez pentru un alt week-end petrecut cu Dodi, de data aceasta fără copii. Kelly Fisher se afla în Los Angeles, pregătindu-se pentru nunta cu Dodi, care ar fi trebuit să aibă loc pe 9 august. Cu numai două zile înainte de nuntă, în întreaga mas-medie mondială a apărut ştirea-bombă a idilei dintre Dodi şi Diana. Kelly a aflat de la o prietenă care a văzut o fotografie în ziar. Iată cum îşi aminteşte ea scena:

„Am încercat să-l sun la Londra, căci aşteptam să sosească a doua zi. L-am sunat pe linia particulară, dar nu mi-a răspuns nimeni. De aceea, am sunat-o pe secretara sa şi am rugat-o să îi spună că îl caut, dar a refuzat să îmi dea legătura. În schimb, a intrat pe fir Mohamed, care mi-a spus într-o manieră extrem de jignitoare să nu îl mai caut niciodată pe Dodi. I-am spus: ‚Bine, dar este logodnicul meu. Ce tot spui acolo?' Mi-a trântit telefonul în nas. Am sunat-o din nou

pe secretară, care mi-a spus să nu o mai deranjez vreodată. A fost oribil”.

Ironia sorţii a făcut ca după ce a locuit atâta vreme în Kensington Palace, un loc împânzit cu dispozitive de ascultat, Diana să ajungă în ghearele unui om obsedat de microfoane. Tot ce spunea Diana era ascultat. Bob Loftus, fostul şef al securităţii de la Harrods, a povestit că magazinul era înţesat cu microfoane aflate sub controlul direct al lui Mohamed Al Fayed. Henry Porter, redactorul londonez al revistei *Vanity Fair,* a petrecut doi ani făcând investigaţii asupra lui Al Fayed. Concluzia lui a fost că acesta era de-a dreptul obsedat de ascultarea telefoanelor şi a conversaţiilor din camere, inclusiv ale vedetelor de cinema. Prin nişte prieteni comuni, Porter a avertizat-o pe Diana de activităţile subterane ale lui Al Fayed. „Eram convinşi că se afla într-o situaţie periculoasă, din motive evidente”. Diana a fost de părere că se poate descurca, considerând că Al Fayed nu reprezintă o ameninţare pentru ea, deşi ştia că „uneori poate fi un mare ticălos”. În realitate, el este ceva mai mult decât un simplu „ticălos”, şi cu siguranţă că este tot timpul, nu doar „uneori”. Se pare că Diana le-a spus prietenilor ei: „Ştiu că poate fi răutăcios, dar asta este tot”. Redactorii programului *Dispatches* au afirmat că deţin dovezi scrise potrivit cărora Al Fayed a plasat microfoane în hotelul Ritz. De mirare ar fi să nu fie aşa, dat fiind istoricul său şi afacerile care se învârt la Ritz. La rândul ei, Kelly Fisher povesteşte că tot timpul cât s-a aflat pe proprietăţile lui Al Fayed, a fost sigură că locurile erau împânzite cu microfoane. „De fapt, a spus ea, când l-am întrebat care este adevărul în legătură cu Diana, mi-a răspuns: ‚Nu pot să-ţi spun la telefon. Vorbim când ajung la Los Angeles’. Ştiam foarte bine ce însemna acest lucru”. Aşadar, în momentul „accidentului” ei,

Diana se afla în maşina „securizată” a lui Al Fayed, chiar şi cele mai intime conversaţii ale ei fiind monitorizate de acesta.

Diana a plecat împreună cu Dodi la reşedinţa elisabetană a lui Al Fayed numită Barrow Green Court, din Oxted, Surrey, aflată anterior în proprietatea satanistului Lord MacAlpine. Mohamed Al Fayed a decorat întreaga casă cu statui ale zeiţei Diana, pe jumătate goale. Pe data de 21 august, în pofida avertismentului primit de la Henry Porter, Diana s-a întors la San Tropez pentru un alt week-end petrecut alături de Dodi. Al Fayed savura situaţia, dând conferinţe de presă şi cerând sfatul publicistului Max Clifford. Maşinăria lui Al Fayed se folosea de mult mediatizata idilă pentru a stoarce cât mai multă publicitate. După accident, Al Fayed s-a plâns că jurnaliştii şi fotografii nu au lăsat-o niciodată în pace pe prinţesă. Afirmaţia i-a impresionat pe mulţi naivi. Idila dintre Diana şi Dodi se afla la apogeu, iar Al Fayed făcea presiuni asupra fiului său să urgenteze lucrurile. Şi ce spunea Al Fayed tatăl, Dodi executa. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Melodia preferată a Dianei, muzica din *Pacientul englez,* a fost pusă de nenumărate ori în timpul croazierei celor doi pe iahtul Jonikal. Diana şi Dodi aveau foarte multe lucruri în comun. Amândoi erau născuţi în familii bogate, dar au avut părinţi distanţi. Amândoi au asistat la destrămarea căsniciei părinţilor lor şi au fost părăsiţi de mame. Chiar şi şcolile pe care le-au urmat în Elveţia erau foarte apropiate una de cealaltă. Nu putem exclude nici posibilitatea ca amândoi să fi fost manipulaţi prin programe de control mental. Am cunoscut personal mai mulţi sclavi controlaţi mental reabilitaţi care au fost programaţi să se îndrăgostească nebuneşte de persoane la care în mod normal nici nu s-ar fi uitat şi există nenumărate exemple de „vrăji de

dragoste” făcute de magicieni negri pentru a sili un partener de sex opus să se îndrăgostească de ei. Prietenul meu, omul de ştiinţă Brian Desborough, mi-a povestit că sentimentul iubirii romantice depinde de o substanţă produsă de creier, feniletilamina. Între altele, această substanţă reduce capacitatea de discriminare, de unde şi expresia: „Iubirea este oarbă”. Secreţia acestei substanţe este susţinută de endorfine.

Secreţia acestei substanţe este susţinută de endorfine, substanţe chimice naturale asociate cu memoria, procesul de învăţare, suprimarea durerii, impulsul sexual şi reglarea secreţiei de hormoni. Dacă aceste substanţe ar putea fi stimulate simultan la doi oameni, aceştia s-ar îndrăgosti automat unul de celălalt.

După părerea mea, este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat în cazul celor doi. Se vorbea foarte mult de logodnă, dar este greu de spus cât de iminentă era aceasta, căci mărturiile diferă în această privinţă. Personal, am mari îndoieli că se intenţiona într-adevăr ca cei doi să se logodească. Diana şi Dodi au părăsit sudul Franţei de pe aeroportul Olbia pe data de 30 august, ora 1:30, şi s-au îndreptat către Paris cu avionul personal al lui Al Fayed. După toate aparenţele, intenţia lor era să rămână o noapte în apartamentul lui Dodi, ale cărui ferestre dădeau către Arcul de Triumf, iar apoi să plece la Londra, unde Diana urma să îşi vadă cei doi copii. Aceasta avea să fie ultima zi din viaţa ei. Avionul a aterizat pe pista aeroportului Le Bourget din Paris la ora 3:20, iar cei doi au fost întâmpinaţi de circa 20 de fotografi amatori de celebrităţi (paparazzi – cuvânt italian care înseamnă „insecte care bâzâie”). La poarta aeroportului îi aştepta un Mercedes, care trebuia să fie urmat de un Range

Rover verde. Aceasta este procedura normală de securitate şi minimumul necesar pentru o personalitate atât de faimoasă cum era Diana. Împreună cu Diana şi Dodi, în Mercedes se mai afla bodyguardul lui Dodi, Trevor Rees-Jones, un bărbat în vârstă de 29 de ani, fost membru al regimentului britanic militar de elită numit Regimentul Paraşutiştilor (sau Paras). Alături de SAS, paraşutiştii sunt cei mai bine antrenaţi militari din armata britanică (şi implicit cei mai puternic controlaţi din punct de vedere mental). În Range Rover se aflau şoferul Henri Paul, şeful securităţii de la Ritz, şi un alt bodyguard, Kes Wingfield. Convoiul a pornit de la aeroport către Vila Windsor de pe Bois de Boulogne, fosta reşedinţă a ducilor de Windsor, care s-au stabilit aici după ce regele Edward VIII a abdicat de pe tronul britanic în urma neacceptării căsătoriei sale cu americanca divorţată Wallis Simpson de către guvernul şi *estabilishment*-ul din ţara sa. Cei doi s-au mutat la Paris sub numele de ducele şi ducesa de Windsor. Casa lor se află astăzi în proprietatea lui Mohamed Al Fayed şi se spune că acesta intenţiona să le-o dăruiască lui Dodi şi Dianei drept cadou de nuntă. După părerea mea, toate aceste discuţii despre nuntă nu aveau o bază reală, oricât de mult a încercat să promoveze această idee Al Fayed. Mijloacele mas-media au încercat să creeze opiniei publice ideea că cei doi au discutat aici despre decorarea casei, dar bodyguardul Kes Wingfield a afirmat răspicat că ei nu au stat decât zece minute la Vila Windsor, după care au plecat la Hotelul Ritz, unde au ajuns la ora 4:20 după-amiază.

Hotelul Ritz este situat în Place Vendome. Întreaga piaţă este înconjurată de simboluri ale soarelui şi ale crucii, foarte asemănătoare cu cele folosite de antici pentru a simboliza „călătoria” anuală a soarelui pe care am descris-o într-un

capitol anterior al acestei cărţi. Între altele, soarele era simbolul regelui Ludovic XIV, cunoscut şi sub numele de „regele-soare”. Acesta şi-a decorat o parte din camerele palatului său de la Versailles (construit în secolul XVII) cu simboluri ale lui Apolo, zeul soarelui, şi ale Dianei, zeiţa lunii. Versailles-ul include şi astăzi o statuie a zeiţei Diana. În centrul pieţei Vendome se află o coloană imensă având în vârf statuia lui Napoleon, construită ca o copie a faimoasei Coloane a lui Nelson din Trafalgar Square, Londra. Diana avea şi acum acelaşi nivel de securitate ca şi cel care i s-a acordat la aeroport, deşi acesta ar fi putut creşte considerabil dacă ar fi fost cerut ajutorul Serviciului de Protecţie şi Securitate (SPHP – Service de Police pour la Haute Protection) al poliţiei franceze, creat special pentru protecţia VIP-urilor, dar căruia trebuie să i se adreseze în cerere formală în acest scop. Dacă cei doi ar fi solicitat protecţia acestui serviciu, Diana ar fi fost în viaţă şi astăzi. Din păcate, întreaga securitate a prinţesei de Wales a fost asigurată integral de Dodi Al Fayed. Când celebrităţi precum Madonna vizitează Parisul, poliţia franceză le asigură o maşină în faţa şi alta în spatele maşinii personale, la care se adaugă două motociclete (în faţa şi în spatele convoiului). Maşinile sunt conduse de şoferi antrenaţi şi sunt pline cu gărzi de securitate înarmate. Potrivit rapoartelor, SPHP a făcut trei sau patru oferte de a o proteja pe Diana, dar toate au fost refuzate de Dodi. Nu putem să nu ne punem întrebarea dacă nu cumva primise instrucţiuni să facă acest lucru, din partea unui personaj pe care nu îl putea refuza. Un ofiţer de la SPHP i-a spus lui Dodi: „Dacă nu veţi folosi maşinile noastre, vă recomandăm cel puţin să fiţi însoţiţi de două maşini ale poliţiei, oriunde aţi merge în oraş”. Şi acest sfat a fost însă ignorat.

Diana şi Dodi s-au îndreptat direct către Apartamentul Imperial al Hotelului Ritz, un apartament decorat în stilul secolului al XVIII-lea, care costă 6000 de dolari pe noapte. De aici, Diana şi-a sunat un prieten, pe ziaristul de la *Daily Mail* Richard Kay, căruia i-a spus că intenţionează să se retragă din viaţa publică în luna noiembrie. Acesta a declarat mai târziu că nu a auzit-o niciodată atât de fericită ca atunci. Cuplul a rezervat o masă la restaurantul Chez Benoit pentru ora 8:45 şi şi-a propus să îşi petreacă noaptea în apartamentul lui Dodi. La 6:30, Dodi a traversat Place Vendome şi a intrat în magazinul de bijuterii Repossi, unde i-a cumpărat Dianei un inel cu diamant, livrat ceva mai târziu la Hotelul Ritz. Puţin după ora 7.00 seara, cuplul a fost condus cu Mercedes-ul de-a lungul bulevardului Champs Elisees până la apartamentul lui Dodi de pe Rue Arsene-Houssaye, în apropiere de Arcul de Triumf. Aici, cei doi şi-au despachetat bagajele şi s-au pregătit pentru cină. Ca de obicei, au fost însoţiţi de Range Rover-ul din spate, la care s-a adăugat o altă maşină cu bodyguarzi, pentru o protecţie suplimentară. Este curios de ce a fost considerat necesar acest nivel de securitate seara, dar nu şi spre dimineaţă, când s-a produs accidentul de maşină. Apartamentul lui Dodi este cunoscut sub numele de „Apartamentul Etoile”, după numele pieţei Place de l’Etoile, acel cerc în formă de stea sau de soare care înconjoară Arcul de Triumf. Ruta pe care s-au îndreptat către apartament a fost dinspre Place Vendome pe Rue de Rivoli, către Place de la Concorde, după care au făcut dreapta spre Champs Elisees *(vezi Figura 52),* de unde au ajuns drept la apartamentul lui Dodi. Reţineţi această rută, căci este de o importanţă vitală. Când convoiul de maşini a ajuns la apartament (la ora 7:15), bodyguarzii au ieşit din

maşini şi au împiedicat şase paparazzi să se apropie. Diana şi Dodi au început să-şi facă probleme dacă vor putea cina liniştiţi la restaurantul Chez Benoit, care nu beneficia de protecţie, aşa că au decis să se întoarcă la Hotelul Ritz pentru a lua masa acolo. S-au întors la hotel pe aceeaşi rută, pe Champs Elisees, iar apoi înconjurând Place de la Concorde. Însoţit de bodyguarzii Wingfield şi Rees-Jones, cuplul a intrat în hotel la ora 9:47 (imaginile, ajunse faimoase, au fost înregistrate de camerele de luat vederi ale hotelului). Afară se strângea un număr din ce în ce mai mare de paparazzi, datorită zvonurilor legate de iminenta logodnă a celor doi. Aşa au început ultimele trei ore din viaţa Dianei. Cine a alimentat toate aceste zvonuri de-a lungul întregii zile, atrăgându-i astfel pe paparazzi, al căror asalt a determinat toate mişcările lui Dodi şi ale Dianei din acea noapte? Nu este foarte greu de ghicit: Al Fayed. Şi cine credeţi că erau o parte din aceşti „paparazzi” care i-au îngreunat atât de mult viaţa Dianei, schimbându-i inclusiv planurile pentru cină? Camerele de luat de vederi de la Ritz au surprins un număr de imagini cu mulţimea care a aşteptat toată ziua afară.

Figura 52: *Traseul către apartamentul lui Dodi Al Fayed în seara zilei de 30 august. Un traseu cât se poate de simplu, care nu presupunea nici o nevoie de a o lua prin Tunelul Pont de l’Alma.*

Şi astfel, complotul începe să prindă contur. După ce a vorbit la telefon cu tatăl său, aflat la reşedinţa din Oxted, Surrey, Dodi Al Fayed a venit cu un plan absolut uimitor. Pentru a-i evita pe paparazzi, Mercedes-ul care i-a transportat toată ziua, având în spate acelaşi Range Rover, urma să

fie scos în faţa hotelului, servind drept momeală pentru paparazzi. Simultan, un alt Mercedes urma să fie adus la intrarea din spate a hotelului, pentru a duce cuplul înapoi la apartamentul de pe Champs Elisees. Dodi l-a sunat pe telefonul mobil pe Henri Paul, şeful serviciului de securitate de la Ritz, în vârstă de 41 de ani, căruia i-a spus să se întoarcă la hotel. Acesta îşi terminase ziua de muncă la ora 7:00 seara. Când s-a întors, era ora 10:00. Nimeni nu ştie unde a fost Paul în aceste trei ore. Dodi a declarat că tatăl său, Mohamed Al Fayed, l-a autorizat personal pe Henri Paul să conducă Mercedes-ul. Este limpede că întregul plan i-a aparţinut tatălui lui Dodi. Henri Paul nu era şofer calificat şi nu avea licenţă de conducere pentru maşini închiriate. L. Fletcher Prouty, fost colonel în forţele aeriene ale Statele Unite ale Americii, care a cooperat strâns cu serviciile de securitate, a declarat odată:

> „Un asasinat nu trebuie neapărat controlat direct. El pare să se petreacă de la sine. Rolul activ este ţinut secret, iar accidentul se petrece ,întâmplător', deşi ar fi putut fi împiedicat. Acesta este marele secret. Cine ar puterea de a împiedica sau de a reduce măsurile de securitate obişnuite?"

Avea perfectă dreptate. Dacă aplicăm această regulă în cazul Dianei şi ne întrebăm cine a avut puterea de a reduce în acea noapte măsurile de securitate uzuale, răspunsul este de-a dreptul interesant: Mohamed Al Fayed. În aceste condiţii, acesta ar trebui să răspundă la întrebarea evidentă: de ce a redus măsurile de securitate? Când Preşedintele Kennedy a fost asasinat, în maşina sa nu exista nici un bodyguard. În schimb, în maşina din spate erau înţesate patru gărzi de securitate *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Preşedintele se afla într-o maşină deschisă, într-o perioadă tulbure şi într-un oraş

periculos. Când Martin Luther King a fost împuşcat mortal în Motelul Lorraine din Memphis, Tennessee, pe data de 4 aprilie 1968, ofiţerul de culoare însărcinat cu securitatea lui King a fost trimis acasă, împotriva voinţei sale, cu numai câteva ore înainte de asasinat. Cei doi bodyguarzi aflaţi la post în imediata apropiere a motelului au fost trimişi la un alt post de pază, dar numai pentru acea zi. Ţapul ispăşitor al asasinatului a fost un individ pe nume James Earl Ray. Nici măcar membrii familiei lui King nu au crezut vreo clipă că acesta era adevăratul responsabil de moartea lui Martin Luther. De altfel, câţiva ani mai târziu, aceştia au participat chiar la înmormântarea lui Ray, ca să demonstreze faptul că nu credeau că acesta era adevăratul ucigaş. Când Bobby Kennedy a fost asasinat după discursul ţinut la HNotelul Ambassador din Los Angeles, pe data de 4 iunie 1968, cineva a dat peste cap întreaga securitate a senatorului. Planul era ca acesta să coboare de pe scenă şi să treacă prin mulţime către ieşire. Imediat după discurs, „gărzile” lui Kennedy, în special Frank Mankiewicz, au insistat că ar fi mai sigur ca acesta să iasă prin bucătăria hotelului. Aici, a fost întâmpinat de Sirhan Sirhan, o victimă a programului de control al minţii, cu o armă în mână. Cel mai probabil, Bobby Kennedy a fost împuşcat chiar de membrii echipei sale de „securitate”, în principal de Thane Eugene Caesar, un „bodyguard” angajat în ultima clipă care avea nesfârşite conexiuni cu extrema dreaptă şi cu comunitatea serviciilor secrete. Sirhan Sirhan a fost doar un ţap ispăşitor controlat mental, menit să scoată castanele din foc. Acesta a participat la un curs de „expansiune a minţii” organizat de rozicrucieni cu numai câteva săptămâni înainte de a fi implicat în moartea lui Kennedy (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Frank

Mankiewicz, bodyguardul care l-a sfătuit pe Kennedy să o ia prin bucătărie, era un fost purtător de cuvânt al Ligii Anti-Defăimare, o organizaţie condusă din umbră de Mossad. Mai târziu a ajuns director de marketing al filmului lui Oliver Stone, *JFK,* care avea pretenţia că reprezintă o expunere a asasinării Preşedintelui Kennedy. Nimic mai departe de adevăr. Când primul ministru israelian Itzhak Rabin a fost împuşcat mortal de un asasin la Tel Aviv, în anul 1995, o înregistrare video de excepţie făcută de un amator arată cum întreaga gardă de securitate a lui Rabin a făcut un pas înapoi pentru a-l lăsa pe asasin singur cu victima sa. După cum vedeţi, tiparul este de fiecare dată acelaşi. Să revenim la moartea Dianei. Ce s-a întâmplat în ultimele minute, atât de cruciale, din viaţa prinţesei? Securitatea acesteia a fost retrasă la ordinul lui Mohamed Al Fayed, prin intermediul fiului acestuia, Dodi. Acest fapt nu poate fi contestat de nimeni. Întreaga zi, Diana a călătorit în acelaşi Mercedes, având în spate un Range Rover. Când a părăsit hotelul Ritz, ea a fost transferată într-un alt Mercedes, fără nici o maşină în spate. Trebuie să recunoaştem că această decizie este ieşită din comun, cu atât mai mult cu cât a venit din partea unui om obsedat de propria securitate. Bob Loftus, fostul şef al serviciilor de securitate de la Harrods, a spus:

> „Prin comparaţie cu protecţia pe care Al Fayed şi-o acordă sieşi, extrem de profesionistă şi de un standard foarte înalt, cea acordată mamei viitorului rege al Angliei a fost un fel de operaţiune gen Mickey Mouse”.

El a adăugat că: „Al Fayed era absolut paranoic în ceea ce priveşte propria sa protecţie”. Numai pentru a umbla prin propriul său magazin, era însoţit de trei sau patru membri ai echipei

sale de securitate, înarmaţi până în dinţi, care nu îl părăseau niciodată, la care se adăugau alţi patru bodyguarzi în uniformă, creând astfel două inele de securitate în jurul lui. Şi asta în propriul lui magazin! Să fie oare o simplă paranoia, sau o cunoaştere aprofundată a lumii în care operează dealerii de armament şi ucigaşii profesionişti ai Frăţiei, cu care Al Fayed era cât se poate de familiarizat? El ştia foarte bine că acestor oameni nu le pasă nici măcar dacă ucid în masă copii, ce să mai vorbim de yes-meni bogaţi de teapa lui! Cu siguranţă, nu întâmplător era obsedat Dodi Al Fayed de propria lui securitate. Ce-i drept, o mare parte din dimensiunea aparatului său de securitate era inspirată şi de mărimea egoului său. Cei mai mulţi din bodyguarzii săi erau recrutaţi din SAS şi din Regimentul de Paraşutişti, la recomandarea *Control Risks,* una din organizaţiile Frăţiei. Tom Bower povesteşte în cartea sa despre Al Fayed cum în tufişurile reşedinţei de la Oxted se ascund gărzi înarmate până în dinţi, cu feţele vopsite în negru. Ori de câte ori Al Fayed călătorea în Mercedes-ul său, spatele îi era asigurat de un Range Rover în care se afla echipament medical de urgenţă şi membri ai gărzilor de securitate. Şi totuşi, de această dată el a eliminat acest mijloc de protecţie pentru Diana. Mai mult, a acceptat să urce într-o altă maşină, închiriată de la o companie numită Etoile Limousines, deci cu acelaşi nume ca şi apartamentul lui Dodi. Sediul companiei Etoile Limousines se află la Ritz, aşa că aceasta depinde în întregime de contractele pe care le are cu hotelul şi de oaspeţii acestuia. Altfel spus, este controlată în întregime de Mohamed Al Fayed (şi implicit de cei care îl controlează pe acesta). Noul Mercedes era un S-280, mai puţin blindat decât cel din seria 600 pe care cuplul l-a folosit întreaga zi şi fără ferestre opace. În parcul de maşini al

companiei existau şi alte limuzine, şi totuşi a fost aleasă aceasta. Unul din directorii de la Etoile, Niels Siegel, a povestit în timpul anchetei referitoare la moartea Dianei că a livrat personal maşina la intrarea laterală de la Ritz, dar emisiunea de televiziune *Dispatches* a demonstrat că acesta a minţit. Maşina a fost livrată de un şofer pe nume Frederic Lucard, care apare pe casetele video. Lucard a declarat că i s-a părut extrem de ciudat că i s-a permis lui Henri Paul, un om fără calificare ca şofer autorizat, să conducă una din maşinile companiei. Cum de a fost posibil acest lucru? Pentru că a fost autorizat direct de Mohamed Al Fayed. Brian Dodd, fost şef al serviciilor de securitate ale lui Al Fayed în anii 80, a declarat pentru programul *Dispatches:*

> „Maşina era nouă, deci era imposibil ca ea să fi fost atent verificată. Ar fi putut foarte bine să conţină o bombă. Întregul plan a fost extrem de stupid conceput. De pildă, maşina din spate nu are numai rolul de a feri maşina principală de paparazzi, ci şi de un eventual motociclist care s-ar putea apropia şi trage cu arma, sau plasa o bombă ataşată magnetic. Acesta este principalul rol al maşinii din spate. Numai Dumnezeu ştie de ce s-a renunţat în acel moment la maşina din spate *(cred că eu pot furniza un motiv cât se poate de pertinent, fără a mai apela la inspiraţia divină!).*
>
> Personal, aş fi apelat la ajutorul a 6-8 bodyguarzi profesionişti. Cât despre Trevor Rees-Jones şi Kes Wingfield, după ceea ce s-a întâmplat, aceştia nici nu ar fi trebuit să se afle la Paris în acea seară”.

Mercedes-ul condus de Henri Paul a demarat în viteză de la intrarea laterală a hotelului Ritz la ora 12:20 noaptea. Paul le-a spus chiar paparazzi-

lor să nu-şi piardă timpul urmărindu-i, căci nu îi vor prinde niciodată. Diana şi Dodi se aflau pe scaunele din spate. În faţă se mai afla Trevor Rees-Jones, fostul membru al Regimentului Paraşutiştilor, care avea reputaţia că nu se teme de nimic. Rees-Jones afirmă că s-a opus schimbării de plan. În momentul accidentului nu purta centură de siguranţă, lucru normal, căci bodyguarzii trebuie să aibă mişcările libere, pentru a putea reacţiona rapid. Maşina a fost condusă în viteză pe Rue Cambon, după care a cotit către dreapta, pe Rue de Rivoli, intrând în Place de la Concorde, unde a făcut o scurtă oprire la semafor. Fotograful Romuald Rat, aflat pe o motocicletă, a ajuns în dreptul maşinii, dar afirmă că Henri Paul a trecut pe roşu, intrând pe Cours la Reine, o şosea care merge în paralel cu râul Sena. Maşina a intrat într-un tunel, a revenit la suprafaţă, după care a intrat aproape imediat în tunelul foarte scurt cunoscut sub numele de Pont de l'Alma. Aici şoferul a pierdut controlul asupra maşinii şi s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp din centrul tunelului, susţinut de bare de beton neprotejate. Henri Paul şi Dodi Al Fayed au murit pe loc. Potrivit autopsiei, Diana s-a aflat în moarte clinică timp de 20 de minute, cu mult timp înainte să ajungă la spital. Trevor Rees-Jones a supravieţuit accidentului pentru că purta centura de siguranţă, în timp ce Dodi şi Diana nu o purtau. Acest lucru pare extrem de semnificativ. La plecarea din hotelul Ritz Rees-Jones nu purta centura, conform practicii normale pentru bodyguarzi. Atunci când Romuald Rat a făcut o fotografie la semaforul din Place de la Concorde, Rees-Jones încă nu avea ataşată centura de siguranţă. Peste mai puţin de un minut, când maşina s-a izbit de stâlpul din tunelul Pont de l'Alma, el purta centura de siguranţă. Cum a fost posibil? Dacă şi-a pus centura pentru că a intuit

apariţia unui pericol, de ce nu le-a strigat celor din spate să şi-o pună la rândul lor? La urma urmei, gestul nu durează mai mult de o secundă, iar unicul motiv pentru care se afla în acea maşină era să îi apere pe cei doi. Rees-Jones ar avea motive serioase să dea câteva răspunsuri, dar deocamdată refuză să le dea. Unii bodyguarzi îşi pun într-adevăr centura atunci când călătoresc cu mare viteză, dar Rees-Jones nu afirmă acest lucru. Unicul lucru pe care îl recunoaşte este că nu ştie de ce şi-a pus centura de siguranţă. Dacă este adevărat că maşina se îndrepta către apartamentul lui Dodi, drumul în condiţii de mare viteză nu avea cum să dureze mai mult de un minut. Rees-Jones susţine că erau urmăriţi de două maşini, dintre care una albă, şi de o motocicletă, relatare care corespunde perdelei de fum oficiale care ni s-a servit. Toate articolele de ziar, din reviste, toate documentarele de televiziune pe care le-am văzut afirmă la unison că în momentul accidentului, maşina în care se aflau Dodi şi Diana se îndrepta către apartamentul lui Dodi de lângă Arcul de Triumf. Nimeni nu a reuşit însă să explice un lucru elementar:

Tunelul Pont de l'Alma nu este situat pe drumul care conduce către apartamentul lui Dodi; dimpotrivă, el se îndepărtează de zona respectivă.

Am fost personal la Paris şi am reluat pe jos traseul pe care s-a aflat maşina celor doi în acea noapte de groază. Drumul care duce către apartamentul lui Dodi este cel pe care a mers cuplul ceva mai devreme în acea seară: către Place de la Concorde, apoi la dreapta către Champs Elisees, bulevard care duce direct către apartamentul lui Dodi situat lângă Arcul de Triumf *(vezi Figura 53 de la pagina anterioară).*

La acea oră din noapte drumul nu avea cum să dureze mai mult de câteva minute. Henri Paul nu a urmat însă acest traseu. El a trecut pe roşu de intersecţia care dădea în Champs Elisees şi s-a îndreptat în cea mai mare viteză către tunelul Pont de l'Alma, ÎNDEPĂRTÂNDU-SE astfel de apartamentul lui Dodi. Am auzit varianta că Paul ar fi ales acest traseu pentru a evita fotografii şi traficul, dar este evident că fotografii i-ar fi aşteptat oricum în faţa apartamentului, indiferent când ar fi ajuns acasă. Un lucru este cert: traseul ales de Henri Paul nu numai că nu ducea la apartamentul lui Dodi Al Fayed, dar conducea drept către tunelul Pont de l'Alma, a cărui semnificaţie simbolică este uluitoare, aşa cum vă veţi da seama în curând. Interesant este şi faptul că Rees-Jones nu şi-a pus centura de siguranţă decât după ce Paul a trecut de ieşirea în bulevardul Champs Elisees, îndreptându-se către Pont de l'Alma. Deşi astăzi afirmă că nu-şi dă seama de ce a făcut acest lucru, eu aş avea câteva sugestii de făcut. Nu pot exista decât două motive care să justifice acest gest: fie ştia dinainte ce urma, fie şi-a dat seama că se întâmplă ceva grav atunci când Henri Paul a trecut pe roşu, aşa că şi-a pus centura de siguranţă din precauţie. Repet însă întrebarea de mai sus: dacă şi-a dat seama de un pericol iminent, de ce nu le-a strigat celor din spate să facă acelaşi lucru? Pe de altă parte, dacă Rees-Jones şi-a putut da seama de iminenţa unui pericol, cum se face că Dodi şi Diana nu au realizat acest lucru şi nu au reacţionat corespunzător pentru a se proteja? Acestea sunt întrebările la care ar trebui să răspundă Rees-Jones şi asupra cărora nu pot să nu insist, oricât de tare i-ar deranja ele pe membrii familiei bodyguardului.

Figura 53: *Schimbarea rutei care a costat-o pe Diana viaţa: în loc să o apuce direct pe traseul care duce către apartamentul lui Dodi Al Fayed, Henri Paul a pornit în viteză maximă într-o direcţie care îi îndepărta de destinaţie. Varianta oficială este că intenţia lui a fost să îi evite pe paparazzi, dar este greu de crezut că intrarea în tunelul Pont de l'Alma, unul din cele mai sacre temple ale zeiţei Diana aparţinând Frăţiei Babiloniene, a fost o simplă „coincidenţă"!*

După realizarea crimei, era nevoie de un ţap ispăşitor. Metodele Frăţiei sunt foarte previzibile, dar funcţionează de fiecare dată, aşa că nimeni nu-şi bate capul să le schimbe. În cazul asasinării Dianei, rolul lui Lee Harvey Oswald, Sirhan Sirhan şi James Earl Ray a fost jucat de şoferul Henri Paul. În următoarele zile de după accident, după ce atenţia opiniei publice a fost focalizată pe paparazzi, s-a anunţat că alcoolemia lui Paul era de 3-4 ori mai ridicată decât limita acceptată de autorităţile franceze pentru condus. În plus, sângele şoferului conţinea urme de medicamente antidepresive, inclusiv Fluoxetine, ingredientul activ al medicamentului de tristă reputaţie Prozac. „Cauza accidentului a fost cât se poate de simplă, afirmă comunicatul oficial: şoferul a fost beat". Schimbarea analizelor sângelui sau introducerea de alcool în sânge este o joacă de copii pentru serviciile secrete, inclusiv administrarea în organism a unor „pungi" minuscule care eliberează treptat alcoolul în sânge. Cu siguranţă, atunci când maşina a părăsit hotelul Ritz Paul nu a dat nici un semn că ar fi fost atât de beat (potrivit analizelor, alcoolemia din momentul accidentului corespundea unui număr de opt pahare de whisky băute pe stomacul gol). Un psiholog behaviorist prezentat în documentarul independent pentru televiziune

intitulat *Diana— secrete accidentului* a studiat casetele video de la hotelul Ritz şi nu a descoperit în ele nici cel mai mic semn că Paul ar fi fost beat. Ar putea exista totuşi o explicaţie pentru acest lucru, la care am să mă refer imediat. Cu numai două zile înainte, Henri Paul şi-a făcut investigaţii medicale complete pentru a-şi reînnoi licenţa de pilot, iar acestea nu au indicat nici un semn al unui abuz de alcool, aşa cum pretinde propaganda oficială. Dimpotrivă. A mai existat de asemenea şi o altă anomalie bizară, scoasă în evidenţă de acelaşi documentar independent, în anul 1998. Analizele sângelui lui Henri Paul au revelat faptul că hemoglobina acestuia conţinea 20,7% monoxid de carbon, iar nivelul acestui gaz ar fi trebuit să fie chiar mult mai ridicat anterior, ştiut fiind că acest indicator se înjumătăţeşte la fiecare 4-5 ore după încetarea expunerii organismului la sursa de monoxid de carbon. Hemoglobina este acea substanţă care transportă oxigenul din sânge. Debbie Davis de la Grupul de Susţinere al Monoxidului de Carbon afirmă că cu acest nivel în sânge, Henri Paul nu avea cum să facă deosebirea între mâna sa stângă şi cea dreaptă, din cauza conţinutului foarte redus de oxigen din creier. Dr. Alastair Hay, un expert în otrăvirea cu monoxid de carbon, a fost de acord cu Davis şi a declarat că nu înţelege de ce nu a prezentat Paul simptomele specifice ale acestei otrăviri, deşi ele ar fi trebuit să fie evidente:

> „Mi se pare foarte dificil de crezut. Un nivel al monoxidului de carbon în sânge de 20%, la care se adaugă o alcoolemie extrem de ridicată, sugerează că ar fi trebuit să aibă un timp de reacţie mult mai lent şi să prezinte anumite dureri, dar nici unul din aceste simptome nu apare în imaginile surprinse de camerele de luat vederi. Este o enigmă imposibil de soluţionat”.

Există foarte multe lucruri interesante de aflat despre Henri Paul. Cel mai bun prieten al lui, Claude Garrec, le-a spus celor care au făcut documentarul TV că Paul avea contacte cu serviciile secrete franceze şi străine, pe care le-a întreţinut inclusiv în perioada cât a lucrat la Ritz. Acest lucru nu este deloc surprinzător, căci serviciile secrete racolează membrii personalului de securitate de la toate marile hoteluri, iar Ritz-ul, cu clientela sa VIP şi cu reputaţia sa legată de spionaj şi de traficul cu armament, trebuie să fi fost una din cele mai importante ţinte ale lor. Cu siguranţă, Paul avea surse de venit pe care nu le putea justifica. La Ritz câştiga circa 20.000-25.000 de lire sterline pe an, dar era un pilot bine antrenat, având 605 ore de zbor la activ, plătite cu 300 de lire sterline ora. Avea diverse conturi bancare, dintre care două la o bancă în afara Parisului şi trei la Banque Nationale de Paris, situată lângă Ritz. Mai avea trei conturi la filiala din imediata apropiere a Băncii Barclays, plus un cont curent şi patru conturi de depozit la Caisse D’Epargne din Paris. În cele opt luni de dinainte de accident a depus aici sume de 4000 de lire sterline, în cinci ocazii separate. În total, avea în bănci 122.000 de lire sterline (1,2 milioane de franci), dar nimeni nu ştie de unde proveneau aceşti bani. Există apoi marea enigmă referitoare la locul în care s-a aflat Paul în cele trei ore cât a lipsit de la Ritz: între ora 7:00, când a ieşit din tură, şi ora 10:00, când Dodi l-a sunat pe telefonul mobil şi l-a chemat din nou la hotel. Această absenţă reprezintă un mister, şi încă unul din cele mai semnificative.

Pentru a înţelege felul în care operează Frăţia este nevoie de o muncă de cercetare asiduă pe o mare varietate de subiecte care se interconectează între ele: de la istoria antică la simbolismul şi ritualismul satanic, la reţeaua

magnetică a pământului, la puterea soarelui, la sistemul bancar şi la tehnicile de control al minţii. Ziariştii care au scris articole şi documentare pe tema accidentului de maşină al Dianei au abordat subiectul din afara sistemului şi nu au înţeles nici o clipă ce s-a întâmplat de fapt, pentru că nu ştiau cu cine au de-a face. Viziunea lor asupra adevărului este limitată de însăşi perspectiva lor îndoctrinată asupra realităţii în care trăim. Spre exemplu, ei nu-şi dau seama că există organizaţii în cadrul organizaţiilor, ceea ce înseamnă că aceeaşi forţă poate opera prin agenţii aparent fără legătură una cu alta, cum ar fi serviciile secrete franceze şi cele britanice, poliţia şi serviciile medicale din Paris, sau comisia de investigare a cauzelor accidentului. La urma urmei, nu cred că trebuie să aduc prea multe dovezi în acest sens. Este suficient să examinăm asasinarea lui Kennedy. Doar lipsa viziunii de ansamblu i-a putut conduce pe reporteri precum Martyn Gregory, din cadrul programului de televiziune *Dispatches,* la concluzia că „nu există dovezi credibile care să confirme o teorie a conspiraţiei” şi că însăşi sugestia implicării prinţului Philip ar fi „ridicolă”. Mă întreb, după toate dovezile pe care le-am adus până acum – şi vor mai urma multe altele –, ce idee vi se pare mai ridicolă: aceea că a existat un complot pentru a o ucide pe Diana, sau afirmaţia lui Martyn Gregory? Altminteri, programul a adus informaţii interesante despre Al Fayed, în pofida acestui comentariu nefericit. A mai existat apoi „investigaţia” pe marginea accidentului făcută de John Stalker, fostul şef al poliţiei din Manchester, comentată în ziarul *News of the World,* în care acesta a respins orice posibilitate ca Diana să fi fost ucisă. Culmea ironiei a făcut ca Stalker să se plângă mai târziu – pe bună dreptate – că a fost victima unei conspiraţii prin care a fost înlăturat

de la conducerea poliţiei şi dat afară din aceasta după ce a vorbit despre politica poliţiştilor nord-irlandezi de a împuşca oamenii pe care îi considerau terorişti, punând întrebările abia după aceea (aşa-numita politică „împuşcă cu intenţia de a ucide”). În momentul când a respins orice posibilitate ca Diana să fi fost ucisă în urma unei conspiraţii, Stalker s-a întrebat retoric: „Ce interes ar fi avut poliţia franceză să acopere uciderea unei englezoaice?” Naivitatea acestei întrebări îţi taie respiraţia. Când am auzit-o, am simţit pur şi simplu nevoia să beau un pahar cu apă. Pe de altă parte, Stalker şi-a pus într-adevăr câteva întrebări pertinente legate de accident şi de urmările sale: „De ce a fost redusă securitatea din jurul prinţesei şi a lui Fayed la un singur om, fără alţi agenţi de susţinere? De ce nu a solicitat poliţia ajutor din partea opiniei publice? De ce nu s-a făcut o autopsie post-mortem asupra trupului lui Dodi Al Fayed?” Răspunsul este unul singur: din cauza conspiraţiei în care nu credeţi, domnule Stalker!

Unul din cele mai importante subiecte care merită să fie cercetate dacă dorim să înţelegem cum a fost ucisă Diana este cel al puterii şi potenţialului metodelor de control al minţii. Să vă dau câteva exemple. Prin anii 80, o bună parte din 30 de oameni de ştiinţă care lucrau în proiecte top secret (îndeosebi programatori de calculatoare) au murit în condiţii extrem de ciudate, rămase neexplicate până astăzi. Principala companie implicată în acel studiu era Marconi, dar au mai existat şi altele, precum Plessey sau British Aerospace. În anul 1986, Vimal Dajibhai, un specialist care lucra pentru Marconi Underwater Systems, s-a îndreptat cu maşina de la Londra la Bristol, un oraş în care nu cunoştea pe nimeni, şi s-a aruncat de pe faimosul pod cu suspensie din acest oraş. Cu câteva luni

înainte, Arshad Sharif, un programator de la compania Marconi Defence Systems, s-a îndreptat la rândul lui cu maşina de la Londra la Bristol, unde s-a spânzurat. De ce tocmai la Bristol? Acest oraş este un fost port al templierilor, numele său evoluând de la cel al lui Barati, zeiţa feniciană. Întâmplarea face ca o unitate de elită a serviciilor secrete britanice numită Comitetul celor 26 să îşi aibă sediul în acest oraş, folosind pista complexului British Aerospace pentru a-şi trimite agenţii în afara ţării prin zboruri secrete. Am primit odată un telefon (care părea dat din avion) de la un tip care susţinea că vorbeşte în numele CIA. Acesta mi-a spus că zboară către pista lui Briotish Aerospace cu scopul de a mă elimina. „Cei de la Companie (CIA) nu sunt deloc fericiţi din cauza activităţilor dumneavoastră”, mi-a spus el. Vai, îmi pare rău, m-am gândit eu, sper să le revină cât de curând starea de bună dispoziţie. M-am îndreptat către pista de încercări pentru a-i ieşi în întâmpinare tipului, dar acesta nu a apărut. Probabil că era un insomniac oarecare, sau poate că Agenţia dorea să vadă cum reacţionez la ameninţări. Cert este că cu aeroportul au nimerit-o. În acea perioadă din anii 80 s-au produs nenumărate „sinucideri”, nu doar în Bristol, ale unor oameni care lucrau în domenii de vârf din industria „de apărare”.

Ce motiv ar putea determina un om să se urce în maşină, să conducă două ore până la podul suspendat din Bristol şi să sară de pe el? La prima vedere este greu de stabilit vreo legătură între această sinucidere şi asasinarea Dianei; şi totuşi, aceasta există. Elementul de legătură este programul de control al minţii. Un om de ştiinţă care lucrează pentru CIA mi-a spus odată că după încheierea fiecărui proiect la care lucrează este trecut prin diferite programe de control al minţii, cu scopul de a-l împiedica să-şi mai aducă aminte

cunoaşterea ştiinţifică astfel dobândită. Vă voi da un exemplu de control al minţii într-o situaţie foarte asemănătoare cu cea care s-a petrecut la Paris. David Sands a fost un savant de frunte care a lucrat într-un domeniu foarte sensibil al industriei de apărare. La vârsta de 37 de ani el s-a gândit să îşi dea demisia şi să îşi schimbe modul de viaţă. Avea o căsnicie fericită şi doi copii minori, un fiu în vârstă de şase ani şi o fiică în vârstă de trei ani. Întors dintr-o vacanţă superbă petrecută la Veneţia împreună cu soţia sa, Sands a murit în condiţii misterioase (nu însă şi pentru cei care înţeleg mecanismul controlului mental). Sands lucra pentru Easams, o companie care avea contracte cu Ministerul Apărării. În timp ce Sands şi nevastă-sa se aflau în Veneţia, compania a primit vizita câtorva membri ai unei unităţi de elită a poliţiei britanice (Serviciile Speciale). Pe data de 28 martie 1987, într-o sâmbătă, David Sands i-a spus soţiei sale că iese ca să umple rezervorul maşinii cu benzină. Nu s-a întors decât după şase ore. Nimeni nu ştie unde a dispărut în acest interval de timp. Eu am însă o anumită bănuială. Soţia sa, Anna, a sunat la poliţie. De aceea, atunci când Sands s-a întors, la ora 10:20 seara, un agent de poliţie pe nume John Hiskock, se afla acasă la el. Când i s-a pus întrebarea elementară: „Unde ai fost?”, Sands a răspuns că a condus maşina şi s-a gândit. Soţia sa a declarat că nu-i stătea în obicei să lipsească de acasă perioade atât de lungi de timp, aşa că probabil nu-şi dădea seama cât timp a trecut. Când s-a întors, părea confuz, dar fericit. Două zile mai târziu, pe data de 30 martie, s-a urcat în excelenta sa maşină Austen Maestro şi a pornit pe traseul său obişnuit, de la casa sa din Itchen Abbas, lângă Winchester, către sediul companiei Easams din Camberley, Surrey. Soţia sa a declarat mai târziu că nu părea să fie într-o stare ieşită din comun, iar

condiţiile de trafic erau excelente. După numai 30 de minute de condus de-a lungul autostrăzii 33, în dreptul localităţii Popham, lângă Basingstoke, Sands a întors brusc maşina şi s-a îndreptat în mare viteză într-o direcţie opusă destinaţiei sale. Mergând cu 120 de kilometri pe oră pe un drum alunecos, el a condus drept către o cafenea dezafectată, omorându-se astfel în explozia care a urmat impactului. Nu au existat urme de frâne. Este absolut evident că în timpul celor şase ore cât a dispărut de acasă mintea i-a fost programată, fiind nevoie doar de un cuvânt-cheie, de un semn, un sunet sau o acţiune pentru ca programul mental să fie activat ulterior. Instantaneu, el s-a transformat dintr-un om normal într-un om obsedat să conducă drept în clădirea cafenelei, omorându-se. Programarea subconştientă este mai puternică decât mintea conştientă a omului, care devine astfel un robot.

Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că exact acest lucru s-a întâmplat şi cu şoferul Henri Paul la Paris. Sands a lipsit timp de şase ore înainte de a intra în cafenea. Paul a lipsit timp de trei ore înainte de a intra în cel de-al 13-lea stâlp din tunelul Pont de l’Alma. Asta este, în viziunea mea, ceea ce s-a întâmplat la Paris. Reţelele Frăţiei au lucrat prin nenumărate agenţii pentru a se asigura că în acea noapte Diana se va afla la Paris, căci de la bun început, planul a fost să fie realizat un ritual satanic în condiţii aranjate până la cel mai mic detaliu. Diana a fost monitorizată în toată acea perioadă de reţeaua de securitate a lui Al Fayed. Conversaţiile ei au fost ascultate prin sistemul de microfoane ale lui Al Fayed. În timpul celor trei ore cât a lipsit, Henri Paul, agentul serviciilor secrete franceze şi britanice, a fost programat să joace acest rol, sau poate a fost doar activat, programul fiindu-i instalat cu mult timp înainte. Ritualul morţii

Dianei a fost organizat chiar de la vârful Frăţiei, iar prin comparaţie, oameni precum Al Fayed sunt simpli pioni insignifianţi într-un joc pe care nu îl înţeleg. Mercedes-ul adus lângă intrarea laterală de la Ritz fusese furat cu câteva săptămâni mai devreme – înainte chiar ca relaţia dintre Dodi şi Diana să înceapă –, iar după ce a fost recuperat a intrat în reparaţii capitale. În momentul furtului, se afla la intrarea în selectul restaurant Taillevent, când portiera s-a deschis brusc, iar şoferul a fost silit să iasă din maşină de trei indivizi înarmaţi care vorbeau araba. După două săptămâni, când a fost descoperit, automobilului îi lipseau roţile, portierele erau rupte, iar sistemul electronic şi echipamentul de control al frânelor dispăruseră. Pe de altă parte, aşa cum am văzut, Al Fayed controla compania Etoile Limousines, cea care a furnizat autovehiculul. Nu este de mirare că autorităţile franceze au refuzat oferta făcută de experţii de la compania Mercedes de a examina maşina după accident.

Când Henri Paul s-a întors la serviciu în acea noapte, comportamentul său li s-a părut întru totul normal observatorilor, ceea ce înseamnă că programarea era profund infiltrată în subconştientul său, aşteptând să fie activată. Poate că a băut un pahar sau două la barul de la Ritz, dar nimic din atitudinea sa nu a corespuns cu raportul medical de mai târziu. Afirmaţiile că ar fi fost un alcoolic nu corespund nici ele stării ficatului său. Dacă însă, aşa cum cred eu, Henri Paul era un „multiplu” cu mintea controlată, ar fi putut foarte bine să fie beat într-un anume compartiment al personalităţii sale şi perfect treaz în altul. Am auzit cazuri de persoane cu personalităţi multiple aflate în recuperare care au trecut prin astfel de experienţe. Cineva apropiat de Paul, controlorul său, trebuie să fi declanşat această schimbare între compartimente. În acest

fel, chiar dacă avea o cantitate apreciabilă de alcool în sânge, fiind beat mort într-unul din compartimentele personalităţii sale, este foarte posibil ca într-un alt compartiment să fi rămas neafectat de alcool. La fel stau lucrurile şi cu monoxidul de carbon. La scurt timp după ce Mercedes-ul a demarat în trombă, Henri Paul trebuie să fi primit semnalul care i-a declanşat programul. Ar fi putut fi un sunet, o culoare, un semn, dar cel mai probabil a fost un cuvânt-cheie sau o frază. Ascultând de vocea programată în mintea sa, Paul trebuie să fi condus în viteză către Place de la Concorde, iar apoi către tunelul Pont de l'Alma. Lângă el, Rees-Jones şi-a pus centura de siguranţă, dar fără să-i avertizeze pe Dodi şi Diana de pericolul iminent care îi păştea. Când a intrat în tunel cu o viteză aproximată la 130 de kilometri pe oră, Paul a accelerat la maxim şi s-a îndreptat direct către cel de-al 13-lea stâlp. Acesta a fost cel care a trădat întregul scenariu. Obsesia Frăţiei faţă de numărul 13 de-a lungul istoriei a fost atât de mare încât a crede că totul a fost o simplă coincidenţă ar însemna să confundăm şansa cu fantezia cea mai neverosimilă. În tunel există circa 30 de stâlpi, iar maşina s-a izbit de cel de-al 13-lea pentru că aşa era scenariul. Diana avea o aversiune faţă de numărul 13. În luna iunie a anului în care a murit, şi-a vândut o parte din haine la o licitaţie ţinută la Casa de Licitaţii Christies, dar nu a acceptat să existe şi un articol cu numărul 13. Dacă ar fi fost adevărat că Mercedes-ul a fost izbit de Fiatul alb care îi urmărea sau dacă şoferul ar fi fost orbit de o lumină puternică emisă de un motociclist, aşa cum au sugerat unele voci, probabilitatea de a izbi exact cel de-al 13-lea stâlp ar fi scăzut considerabil. În schimb, un om cu subconştientul programat poate conduce fără probleme o maşină în mare viteză către o destinaţie precisă.

Mark Philips a fost cel care a de-programat-o pe Cathy O'Brien pe vremea când aceasta era o sclavă controlată mental a CIA. A lucrat o mare parte din viaţa sa de adult în acest domeniu, aşa că după ce am ajuns la concluzia de mai sus în privinţa evenimentelor de la Paris, l-am sunat şi l-am întrebat dacă ar fi fost posibil ca Henri Paul să fi fost programat mental pentru a se izbi cu maşina aflată în mare viteză de acel stâlp. Mark mi-a dat un răspuns categoric: „Da, cu siguranţă". Mi-a explicat că subconştientul lucrează mult mai rapid decât mintea conştientă, aşa că o viteză de 130 de kilometri la oră pare de-a dreptul lentă pentru viteza de reacţie a acestuia. Nu este exclus nici ca viteza maşinii să fi fost în realitate mai mică, aşa cum sugerează anumite rapoarte, ceea ce ar fi făcut sarcina subconştientului său încă şi mai uşoară. „Există numeroase tehnici pe care le-ar fi putut folosi controlorii săi pentru a-i programa mintea în timpul celor trei ore cât a lipsit", mi-a explicat Mark. Ar fi putut fi folosite o multitudine de mijloace pentru a provoca accidentul: un alt vehicul, un dispozitiv explozibil, arme psihice, etc. Am putea umple o carte întreagă numai prezentând aceste posibilităţi, dar nici unul din acestea nu ar fi asigurat cu o certitudine absolută izbirea maşinii de cel de-al 13-lea stâlp. Pentru aceasta, aveau nevoie de un şofer cu subconştientul programat.

După părerea mea, poveştile legate de Fiatul alb şi de motociclistul înzestrat cu un dispozitiv de iluminare foarte puternic sunt simple poveşti menite să-i îndepărteze pe adevăraţii cercetători de adevăr. Echipa de investigaţii a lui Al Fayed a cheltuit o grămadă de timp şi de energie pentru a descoperi urma Fiatului, dar în zadar. Ori de câte ori se petrec astfel de asasinate, există întotdeauna o serie de „indicii" false menite să distragă atenţia. De pildă, în cazul asasinării lui

Kennedy au existat o sumedenie de astfel de indicii. O altă posibilitate de a cauza accidentul ar fi putut fi controlul din exterior al autovehiculului. Randulph Fiennes, faimos pentru expediţiile sale polare, a fost un ofiţer al Royal Scots Greys şi a făcut parte din trupele de elită SAS. El a scris o carte despre un grup secret de asasini numit Clinica, ce omorau oameni făcând crimele lor să pară simple accidente. Moartea maiorului Michael Marman este cu deosebire relevantă pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla la Paris. În noiembrie 1986, maiorul conducea un Citroen 2CV pe autostrada A303, în apropiere de Stonehenge, când un BMW venit de pe partea opusă a trecut de linia de demarcaţie între cele două benzi şi l-a izbit frontal, ucigându-l pe loc. Fiennes susţine că sistemul de frâne al BMW-ului era controlat de la distanţă printr-un sistem cu aer comprimat ascuns în compartimentul motorului. Echipamentul de control de la distanţă era operat dintr-un Volvo care urmărea BMW-ul. Acesta era condus de Sir Peter Horsley, un general de aviaţie la pensie, care a supravieţuit accidentului. Fiennes mai spune că organizaţia numită Clinica ştia că Horsley urma să călătorească pe autostradă simultan cu ţinta sa. În autobiografia sa, intitulată *Sunete dintr-o altă cameră,* Horsley povesteşte că tocmai accelera la viteza de 90 de kilometri pe oră, când maşina a început să se comporte ciudat. Mai spune că în spatele său se afla un Volvo de culoare cenuşie, care se apropia rapid, şi tocmai când era pe punctul de a-i face semn cu mâna să îl depăşească, BMW-ul său a deviat brutal către stânga, cu frânele scrâşnind, apoi către dreapta şi din nou către stânga. Similitudinea este uimitoare cu ceea ce s-a întâmplat cu Mercedes-ul în care se afla Diana înainte de a se izbi de cel de-al 13-lea stâlp.

Horsley făcea eforturi disperate să îşi controleze maşina. Iată ce povesteşte el în continuare:

> „Am văzut cu privirea periferică cum Volvo-ul cenuşiu accelerează şi mă depăşeşte în mare viteză. Între timp, maşina mea nu mai asculta deloc de comenzile mele. Brusc, a intrat pe porţiunea verde care separă cele două sensuri de drum ale autostrăzii şi a trecut pe partea opusă. Abia am avut timp să văd apropiindu-se din faţă o maşină micuţă. Ne-am izbit frontal, cu o forţă enormă. Pentru o fracţiune de secundă am văzut faţa îngrozită a şoferului, apoi am auzit zgomotul bubuiturii”.

Nu este deloc exclus ca Mercedes-ul Dianei să fi fost controlat din exterior în aceeaşi manieră ca şi BMW-ul lui Horsley. Cu siguranţă, un operator perfect antrenat ar fi putut ghida maşina către cel de-al 13-lea stâlp. Afirmaţia că nu au existat alte maşini implicate în accidentul Dianei îi aparţine lui Eric Petel, care susţine că a văzut tot ce s-a întâmplat. Petel povesteşte că tocmai se îndrepta cu motocicleta sa către tunel, când a fost depăşit de Mercedes. El afirmă că în apropierea acestuia nu mai exista nici o altă maşină.

> „Am văzut în oglinda retrovizoare o maşină care făcea semn cu farurile. I-am făcut loc să treacă şi m-a depăşit cu uşurinţă, deşi mergeam cu o viteză de circa 100 de kilometri pe oră. O clipă mai târziu am auzit o bubuitură îngrozitoare şi am văzut întregul accident. Maşina se învârtea încă sub forţa impactului. Am oprit… Puteam vedea întregul tunel. Nu mai existau alte maşini sau motociclete în interiorul acestuia. Mercedes-ul era făcut armonică. Portiera era deschisă, aşa că am putut vedea o femeie

aruncată în faţă din locul din spate, cu capul între scaunele din faţă”.

Petel afirmă că sângele îi curgea din urechea dreaptă, şi după ce i-a dat părul de pe faţă, sprijinindu-i capul de spătarul din spate, şi-a dat seama că este vorba de prinţesa Diana. Genele îi zvâcneau, dar nu şi-a deschis nici o clipă ochii. Petel estimează că a rămas la locul accidentului timp de un minut înainte de a urca din nou pe motocicletă pentru a suna la poliţie. Le-a spus poliţiştilor că prinţesa Diana a suferit un accident de maşină, dar aceştia au început să râdă şi i-au cerut să nu le mai consume degeaba timpul. În disperare de cauză, s-a îndreptat către secţia de poliţie de pe Avenue Mozart. Avocatul său, Antoine Deguines, afirmă că Petel a fost lăsat să aştepte timp de 25 de minute, după care a fost introdus într-o cameră separată şi i s-au pus cătuşe la mâini. Pentru simplul fapt că raporta un „accident”? Când a fost eliberat în cele din urmă, i s-a spus să urmeze o maşină de poliţie până la o altă secţie, unde i s-a dat să semneze o declaraţie pe care nu a fost lăsat să o citească. „Eram indignat, povesteşte Petel. Nu părea să le pese deloc de accident”. Nu a mai fost chemat luni de zile de autorităţi, până când nu şi-a angajat un avocat pentru a-l ajuta să-şi spună povestea, contribuind astfel la ancheta oficială.

Ori de câte ori se petrece un asasinat într-un loc public, se petrec două lucruri. Omul desemnat a fi responsabil de el este un „ţap ispăşitor”, de cele mai multe ori aflat sub impactul unui program de control al minţii. În al doilea rând, sunt create tot felul de diversiuni menite să îi îndepărteze pe investigatorii serioşi de adevăr. Prima metodă le permite oficialilor să facă o arestare pe loc, expunând imediat persoana vinovată, astfel încât să nu mai fie necesară o investigaţie ulterioară, de vreme ce toată lumea

ştie cine este responsabil pentru crimă. Această tehnică a fost aplicată în cazul lui Lee Harvey Oswald, Sirhan Sirhan, Timothy McVeigh, iar acum în cel al lui Henri Paul. Şi exemplele pot continua la infinit. Cea de-a doua metodă, cea a diversiunii, asigură pierderea orelor şi zilelor cruciale imediat după eveniment, oamenii fiind preocupaţi să urmărească tot felul de indicii şi de piste false. Aceasta a fost tehnica folosită la Paris cu paparazzi-ii, lumina orbitoare emisă de motociclist, iar mai târziu povestea cu Fiat-ul alb. Când oamenilor li se spun tot felul de poveşti şi teorii contradictorii, ei devin confuzi şi îşi pierd treptat interesul faţă de aflarea adevărului. De pildă, iniţial li se spune că vinovaţi sunt paparazzi-ii, după care li se spune că aceştia nu au avut nici o vină. Apoi li se spune că acul vitezometrului era blocat la 180 de kilometri pe oră, după care li se spune că era blocat la zero.

Extrem de ciudat mi s-a părut cât de mulţi martori americani ai accidentului au putut fi localizaţi într-un timp foarte scurt. Înainte de moartea Dianei, piaţa şi tunelul Pont de l’Alma nu erau deloc locuri populare printre turişti. Nu ai ce să vezi acolo, cu excepţia unui restaurant sau două, a unui tunel şi unei intersecţii foarte mari. Şi totuşi, la ora 12:25 dimineaţa, mai mulţi turişti americani pretind că au văzut ce s-a întâmplat. Oricum, numărul de martori ar fi fost neobişnuit de mare, dată fiind ora târzie şi faptul că în acea perioadă a anului majoritatea parizienilor îşi iau vacanţă şi se îndreaptă către staţiunile de la mare. Aş înţelege ca şoferii aflaţi în cele câteva maşini care circulau la acea oră târzie să vadă cum s-a petrecut accidentul, dar trecătorii aflaţi la suprafaţă, pe trotuar, nu ar fi putut vedea în interiorul tunelului. Am umblat personal pe acest traseu şi pot să vă confirm acest lucru. Pe de altă parte, poliţia nu a controlat imediat locul

accidentului, conform procedurii normale, aşa că foarte multe dovezi importante s-ar fi putut pierde cu uşurinţă. Poliţiştii au refuzat să interogheze martori importanţi, au lăsat să se scurgă anumite informaţii, în timp ce au păstrat un secret absolut în alte domenii ale investigaţiei. Pe scurt, afacerea miroase de la o poştă a fraudă.

Camerele de luat vederi situate în anii din urmă de-a lungul traficului din toate marile oraşe încurcă întrucâtva planurile eventualilor asasini şi complotişti. Ar fi fost imposibil să se păstreze secrete metodele şi persoanele folosite pentru asasinarea Dianei dacă aceste camere video ar fi funcţionat. Când eşti însă ditamai Frăţia, cu conexiuni în toate sferele înalte ale politicii, poliţiei şi agenţiilor de securitate, camerele de luat vederi nu mai reprezintă o problemă chiar atât de mare. Tot ce trebuie să faci este să le închizi! De-a lungul traseului dintre hotelul Ritz şi Pont de l'Alma există 17 camere de luat vederi (inclusiv cele din interiorul tunelului). Dacă acestea ar fi funcţionat în noaptea respectivă, nu ar mai fi existat nici un mister, căci tot ce s-a întâmplat ar fi fost înregistrat pe video. Una din camere este orientată către intrarea în tunel şi ar fi înregistrat imediat eventualul Fiat alb sau motociclistul cu faruri puternice. Dar şi această cameră, la fel ca toate celelalte, era închisă în momentul accidentului. Niciodată până atunci nu s-a mai întâmplat ca sistemul să nu funcţioneze, iar poliţia să refuze să dea vreo explicaţie. Sistemul este alimentat cu curent electric furnizat de un generator independent de reţeaua principală a oraşului, dar controlat de poliţie, şi în ultimă instanţă de serviciile secrete franceze, căci scopul camerelor este acela de a monitoriza mult mai multe aspecte, nu doar cele legate de trafic. Exact în momentul în care sistemul de supraveghere video a cedat, la fel s-a întâmplat şi

cu frecvenţa radio prin care comunicau poliţiştii în întregul centru al Parisului. În excelenta sa carte, *Cine a ucis-o pe Diana?,* Simon Reagan citează o persoană de contact numită André, căreia, la fel ca multor altor radioamatori, îi place să asculte mesajele radio ale poliţiştilor. În noaptea în care a murit Diana, André stătea pe o bancă în apropiere de Turnul Eiffel, la numai câteva minute de mers pe jos de Pont de l'Alma. Ca de obicei, monitoriza frecvenţa poliţiei pe un receptor radio. Subit, la ora 12:20 toate liniile de comunicare radio au murit. Pana a durat circa 20 de minute, după care semnalul radio a revenit. Zgomotul era infernal, căci toţi poliţiştii doreau să vorbească simultan despre ceea ce s-a întâmplat. „Nu am mai auzit niciodată un trafic radiofonic atât de haotic, povesteşte André. A fost ceva extraordinar". Exact când comunicarea radio a fost întreruptă, Diana părăsea hotelul Ritz, în ultimele sale minute de viaţă. Când comunicarea a fost restabilită, zăcea deja în tunel, fiind resuscitată de echipa de medici de pe ambulanţa trimisă la faţa locului. Potrivit raportului autopsiei, se afla deja de câteva minute în moarte clinică. Şi mai spun unii că nu există dovezi credibile ale unei conspiraţii!! Orb să fii, şi tot le-ai vedea! Şi totuşi, la zece zile de la accident, poliţia franceză a emis un raport preliminar de 350 de pagini în care emitea ipoteza că a fost un simplu accident şi că nu se întrevedea nici o altă posibilitate.

Vorbind de echipa de pe ambulanţă, mi-am adus aminte de un alt aspect important. Aşa cum mi-a explicat cineva din interiorul serviciilor secrete britanice, să provoci un accident este uşor, dar nu poţi fi absolut sigur că ţi-ai ucis în acest fel victima. De aceea, trebuie să controlezi neapărat echipa de medici. Principala sarcină a acestora este să se asigure că victima nu va

supravieţui cu nici un chip, indiferent de condiţiile în care este găsită. Chiar şi cei care nu cred în ideea că Diana a fost ucisă şi-au pus întrebarea legitimă de ce a întârziat atât de mult echipa de pe ambulanţă să o ducă pe aceasta la spital, în condiţiile în care, conform rapoartelor medicale oficiale, suferea de răni care ar fi necesitat o intervenţie chirurgicală de urgenţă. Medicii afirmă că vena pulmonară a prinţesei era secţionată în apropierea inimii, umplându-i plămânii cu sânge. Dacă această informaţie este corectă, înseamnă că Diana zăcea în tunel, cu o hemoragie care i-ar fi putut cauza moartea. Singura modalitate de a-i salva viaţa ar fi fost o intervenţie chirurgicală de urgenţă. Atunci de ce a durat mai bine de o oră şi jumătate ca ea să ajungă la spital? La numai un minut de la impact, medicul Frederic Mailliez şi „prietenul” său american Mark Butt se aflau în tunel, venind din direcţia opusă. Un investigator particular pe care îl cunosc personal a făcut cercetări ample legate de Mailliez şi Butt. Deşi investigaţiile sale continuă şi la ora actuală, rezultatele obţinute până acum sugerează cu putere că cei doi ascund mai multe lucruri decât ni se spun în mod oficial. Accidentul s-a petrecut la ora 12:25 dimineaţa, iar la ora 2:26 doctorul Mailliez pretinde că a văzut Mercedes-ul avariat, a oprit maşina, a aprins luminile de avertizare, a alergat către Mercedes şi a constatat că în acesta există doi morţi şi doi răniţi, după care a sunat la serviciile de urgenţă. După toate aparenţele, trebuie să fie un om foarte operativ. Este unul din cei 160 de medici din Paris chemat în permanenţă pentru urgenţe în spitale şi instituţii medicale private, făcând parte din sistemul francez de asigurări medicale SOS Medecins. Pe vremea când era membru SAMU, serviciul francez de ambulanţe pentru urgenţe medicale, a tratat numeroase cazuri de victime

ale unor accidente rutiere. Şi totuşi, un medic chemat tot timpul pentru situaţii de urgenţă susţine că nu avea altceva în maşină pentru a o ajuta pe Diana decât o mască şi un tub de oxigen! Cel care a deţinut controlul total asupra stării de sănătate a Dianei în cele 15-20 de minute de dinaintea sosirii echipei SAMU a fost Mailliez. Deşi pretinde că Diana nu i-a spus nimic în acest interval de timp, această afirmaţie o contrazice pe aceea pe care a făcut-o în ziarul londonez *Times,* potrivit căreia: „Mi-a spus cât de tare o doare în timp ce i-am pus masca de resuscitare pe gură". Bodyguardul Trevor Rees-Jones afirmă la rândul lui că îşi aminteşte o voce de femeie strigând din partea din spate a maşinii. „La început s-a auzit un geamăt. Apoi cineva a strigat numele lui Dodi... Nu putea fi decât vocea prinţesei Diana", le-a spus el celor de la *Daily Mirror.* Credibilitatea acestei afirmaţii rămâne însă discutabilă. Un lucru este clar: Diana era conştientă sau cel puţin semi-conştientă atunci când a sosit Mailliez. Invitat la show-ul lui Larry King, acesta a spus: „Arăta destul de bine, cel puţin din exterior. În interior rănile începeau însă să lucreze... Partea pe care stătea era singura care rămăsese intactă". Mailliez a declarat unei reviste medicale franceze că: „Am crezut că viaţa îi poate fi salvată". Cu o altă ocazie, el a afirmat însă că: „Era nu caz fără speranţă. Nu am fi putut face nimic pentru a o salva". Lui King i-a spus că deşi Diana era o femeie foarte mediatizată, iar paparazzi făceau fotografii chiar în timp ce se afla cu ea în tunel, habar nu a avut că era vorba de prinţesa Diana până când nu a văzut ştirile, a doua zi dimineaţa. Pardon?! Când a sosit echipa ambulanţei, Mailliez afirmă că a părăsit scena accidentului, căci nu mai avea nimic de făcut.

Explicaţia oficială a incredibilei întârzieri cu care a fost dusă Diana la spital este că ar fi fost

blocată în maşina avariată. Aceasta este o minciună sfruntată. Un membru al echipei de pe ambulanţă a declarat într-un interviu luat de ziarul francez *Le Parisien* că atunci când au ajuns la faţa locului, Diana zăcea pe jos, cu corpul ieşit în afara maşinii. Doar picioarele îi rămăseseră pe locul din spate. „Era agitată, în stare de şoc, dar conştientă... Gemea şi se chinuia să iasă din maşină, dar nu avea putere. A murmurat de câteva ori: ‚O, Doamne'". Într-o investigaţie publicată pe data de 11 septembrie 1997, ziarul *The Scotsman* afirmă că Diana a fost scoasă din maşină la scurt timp după sosirea primei echipe de salvare şi că pretextul că ar fi fost „blocată" în maşina avariată nu se susţine. Un alt pretext oficial al întârzierii este acela că medicii de pe ambulanţă au fost nevoiţi să îi facă o transfuzie de sânge. Aceasta este o altă minciună sfruntată. Echipele SAMU nu au echipament pentru transfuzii, căci nu au de unde să ştie grupa de sânge a victimei. Când ambulanţa a părăsit tunelul, şoferului i s-a ordonat să nu meargă cu o viteză mai mare de 40 de kilometri la oră şi există rapoarte care afirmă că ambulanţa a făcut nu mai puţin de 40 de minute pentru a acoperi distanţa de şase kilometri până la spitalul La Pitié-Salpetrière. Existau alte patru spitale care i-ar fi putut oferi asistenţă medicală Dianei, mai apropiate de scena accidentului. În plus, ambulanţa a oprit de două ori pe traseu, pentru „intervenţii medicale delicate", una dintre ele făcându-se în imediata apropiere a spitalului. Diana a ajuns la La Pitié-Salpetrière în jurul orei 2:10, la o oră şi 45 de minute după ce s-a petrecut accidentul. După toate criteriile medicale, această întârziere este aberantă. Singura explicaţie rezonabilă ar fi aceea că a fost comandată de la un centru de decizie. Desigur, deşi incompetenţa medicilor este evidentă, nimeni nu a făcut vreo

investigaţie legată de intervenţia lor în acea noapte. La spital aştepta o echipă de medici condusă de profesorul Bruno Riou, chirurgul de serviciu, despre care ni se spune că a aflat pentru prima oară de accident în timp ce îşi făcea rondul de noapte. Oare numai mie mi se pare ciudat că un chirurg renumit „îşi face rondul” la o oră atât de târzie din noapte? La sosirea Dianei, alături de Riou mai aşteptau profesorul Pierre Coriat, anestezistul-şef, profesorul Alain Pavie, un specialist în cardiologie, şi profesorul Pierre Benazet, un alt chirurg experimentat. Întreaga echipă s-a aflat într-o comunicare continuă cu cei de pe ambulanţă, încă de când aceştia se aflau în tunel. Raportul oficial afirmă că medicii i-au deschis Dianei cavitatea toracică, i-au reparat vena secţionată şi „s-au luptat să o salveze” timp de o oră şi jumătate înainte de a-şi recunoaşte înfrângerea. Aceste afirmaţii mi se par cu totul remarcabile, dat fiind că raportul autopsiei susţine că prinţesa se afla în moarte clinică încă de la ora 12:45, pe când zăcea încă în tunel. Rezultă că a rămas în stare de moarte clinică încă o oră şi 25 de minute, până când a ajuns la spital, la care se adaugă cele trei ore până când profesorii au anunţat în mod oficial că este moartă. Examinarea corpului victimei într-un loc pe care îl controlezi este absolut vitală în cazul unor asasinate de acest tip. Corpul Preşedintelui Kennedy a fost dus imediat cu avionul la Bethesda Naval Center de lângă Washington DC, unde i s-a făcut autopsia. Aici, creierul său (sau al celui care a fost prezentat drept cadavrul său) a dispărut, iar raportul autopsiei a fost ars.

Cine s-a ascuns aşadar în spatele asasinării Dianei? Este important să subliniem că cei care au dat ordinul şi cei care l-au executat sunt părţi complet distincte în acest complot. La urma urmei, avem de-a face cu Frăţia, o reţea uriaşă de

organizaţii în formă de pânză de păianjen, aşa că în timp ce ordinul trebuie să fi fost dat de păianjenul (sau păianjenii) de la centru, de executarea sa s-au ocupat muştele de la periferie. Este puţin probabil ca el să fi fost îndeplinit de serviciile secrete britanice, întrucât realitatea ar fi fost prea evidentă în acest caz. Serviciile secrete contractează de regulă asasini plătiţi pentru a ucide concetăţeni de-ai lor, ţinându-se astfel la distanţă de incident, ceea ce le permite să „conteste în mod plauzibil" faptul că ar avea vreo legătură cu el. Spre exemplu, există dovezi greu de contestat că Preşedintele Kennedy a fost împuşcat de membri ai unei echipe de trăgători de elită din cadrul unei unităţi a serviciilor secrete franceze numită OAS, sau cel puţin că au fost implicaţi în complot. Olof Palme, primul ministru al Suediei, membru al Grupului Bilderberger, a fost asasinat la Stockholm în anul 1986, printre altele la ordinele lui George Bush. Asasinatul a fost realizat de membri ai BOSS, serviciile secrete sud-africane (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Ministerul britanic al Afacerilor Externe îşi are propria brigadă de asasini numită Grupul celor 13 (din nou acest număr), iar serviciile secrete britanice au la activ o lungă serie de asasinate politice şi economice dintre cele mai murdare. Serviciile secrete britanice sunt alcătuite din MI5 *(Military Intelligence 5),* un serviciu responsabil pentru securitatea internă, şi MI6, serviciul extern. În anul 1988, MI5 a anunţat că membrii săi nu comit asasinate. Nici vorbă: doar îi pun pe alţii să le comită! Această declaraţie oficială penibilă a fost cauzată de revelaţiile unui fost agent MI5, David Shayler, care a dezvăluit că MI6 a organizat un complot de asasinare a colonelului Gaddafi, conducătorul Libiei. Tentativa de asasinare a eşuat numai pentru că bomba a fost pusă sub o altă maşină.

Shayler a coordonat departamentul referitor la Libia de la MI5, aşa că probabil ştie foarte bine ce spune. Robin Cook, ministrul afacerilor externe, a afirmat că a primit asigurări că nu se va petrece aşa ceva. O, ce bine! Procurorul general i-a interzis lui David Shayler să apară în programul independent de televiziune *Diana – secretele accidentului.* Mai târziu, Shayler a fost arestat şi închis la Paris, aşteptând să fie extrădat la Londra. De ce ar fi fost arestat dacă nu a spus decât minciuni? Tocmai pentru că afirmaţiile sale au fost reale. Apropo, legământul de credinţă pe care îl fac ofiţerii serviciilor secrete britanice nu este adresat guvernului, ci monarhului. La fel stau lucrurile şi cu membrii Parlamentului şi cei ai forţelor armate. În ultimă instanţă, şeful tuturor este regina, cel puţin în mod oficial, căci în realitate adevăraţii lor şefi sunt cei care o controlează pe regină, ştiut fiind că nu ea se află în vârful piramidei puterii.

La nivel operaţional, tipul de organizaţie implicat cel mai probabil în moartea prinţesei Diana, este ilustrat de Cercul Pinay sau „Le Cerde”, care numără printre membrii săi un număr important de personalităţi ale *establishment*-ului britanic. Le Cerde este o filială a unei organizaţii încă şi mai selectă, Safari Club, înfiinţată de contele Alexander de Maranches, director în anii 70 al Serviciului Francez pentru Documentaţie Externă şi Spionaj. Safari Club a fost cel care a aranjat alianţa între compania Group Bull, controlată de serviciile secrete franceze, şi gigantul Honeywell (specializat în computere), care este – o să vă miraţi – cel mai mare producător mondial de mine de teren. Această alianţă a furnizat minele de teren ambelor părţi implicate în conflictul bosniac. Safari Club a fost înfiinţat ca un consorţiu al poliţiei secrete a Şahului din Iran, numit SAVAK,

al poliţiei lui Saddam Hussein din Irak, al poliţiei lui Anwar Sadat din Egipt şi al serviciilor secrete arabe saudite. Clubul a fost implicat în numeroase lovituri de stat din Africa şi în comerţul cu arme. Din Safari Club s-a născut organizaţia numită Cercul Pinay sau Le Cerde, numită astfel după primul ministru francez Antoine Pinay, care a participat la prima şedinţă inaugurală a Grupului Bilderberg de la Oosterbeek, din Olanda, ţinută în luna mai a anului 1954. Printre personalităţile implicate în Le Cerde se numără şi membrii familiei Habsburg. Pentru a vă face o idee despre influenţa acestei organizaţii, vă pot spune că din rândurile ei au făcut parte de-a lungul vremii: Nicholas Elliot, unul din şefii de departament de la MI6; William Colby, un fost director al CIA; colonelul Botta de la serviciile secrete elveţiene; Stefano Della Chiaie, un membru marcant al serviciilor secrete italiene; Giulio Andreotti, fostul prim ministru al Italiei, care a făcut parte din faimoasa lojă francmasonică P2 şi omul care a acordat Mafiei o protecţie oficială; Silva Munoz, fost ministru al dictatorului spaniol fascist Franco şi membru al societăţii secrete a Elitei Opus Dei; Franz Josef Strauss, ministru al apărării în guvernul german; şi monseniorul Brunello, un agent al Vaticanului. Una din acoperirile organizaţiei Le Cerde în America este Fundaţia Heritage de la Washington, susţinută de CIA. Vă puteţi imagina potenţialul pe care îl are o astfel de organizaţie ca forţă coordonatoare între diferite agenţii şi ţări pentru a atinge un scop comun al Frăţiei. Reţeaua Safari Club – Le Cerde acoperă perfect conexiunea arabo-britanică-franceză necesară pentru a aranja prezenţa Dianei la Paris la momentul oportun, retragerea securităţii acesteia, realizarea asasinatului şi ştergerea urmelor. Ce spunea John Stalker? „Ce interes ar avea francezii să acopere crima unei

englezoaice?” Interesant este că în cartea sa, *Cine a ucis-o pe Diana?,* Simon Reagan afirmă printre altele că organizaţia care a asigurat destabilizarea guvernului australian al lui Gough Whitlam, în anul 1975, a fost Le Cerde. Cu siguranţă, implicată a fost şi regina. Aşa cum am explicat mai devreme, cel care l-a înlocuit în cele din urmă pe Whitlam a fost John Kerr, guvernatorul reginei în Australia. Dacă Windsor-ii şi Le Cerde au cooperat atât de bine pentru a da jos un guvern australian legitim ales, mă întreb ce i-ar fi putut împiedica să o elimine pe Diana?

Parisul, cu nenumăratele sale organizaţii ale Frăţiei, vechi de secole, a fost dintotdeauna una din locaţiile favorite ale crimelor şi comploturilor acesteia. Aici a fost ucis în camera sa de hotel Amschel Rothschild, din ramura engleză a familiei, în anul 1996, într-unul din războaiele fratricide din interiorul Frăţiei. Pentru o organizaţie ca Le Cerde (sau una din numeroasele ei filiale londoneze) ar fi fost uşor să îşi plaseze oamenii la locurile potrivite. Securitatea lui Mohamed Al Fayed este împânzită de foşti membri ai elitei militare britanice şi de foşti poliţişti care ştiu foarte bine ce înseamnă să spui „nu” Frăţiei, chiar dacă nu doresc să se implice. În mod similar, aceste structuri în formă de pânză de păianjen au grijă ca cei care investighează asasinatele lor să fie chiar propriii lor oameni. Cazul cel mai faimos în această direcţie este cel al asasinării lui Kennedy. Investigaţia personală a morţii Dianei făcută de Mohamed Al Fayed a fost condusă de Pierre Ottavoili, un fost şef al Brigăzii Criminale, departamentul de investigaţii a crimelor din cadrul poliţiei franceze. Aceeaşi organizaţie a făcut şi investigaţia oficială. Principalul avocat al lui Al Fayed la Paris este John MacNamara, şeful securităţii sale şi fost intendent şef al poliţiei metropolitane londoneze,

Scotland Yard. În primăvara anului 1998, MacNamara a făcut parte dintr-o operaţie în care au fost implicate FBI, CIA şi posibil Mossadul (serviciile secrete israeliene/ale lui Rothschild), cu scopul de a aresta un fost agent CIA pe nume Oswald Le Winter, un american în vârstă de 67 de ani născut în Austria. Le Winter l-a contactat pe Al Fayed, afirmând că deţine documente de vânzare care dovedesc implicarea serviciilor MI5 şi MI6 în uciderea Dianei. A cerut pentru ele 10 milioane de dolari, şi după o întâlnire cu MacNamara a primit un avans de 15.000 de dolari. A fost aranjată o nouă întâlnire la Viena, în Austria, pentru a face schimbul între documente şi restul banilor. Între timp, Al Fayed şi-a sunat un prieten de la FBI, care a contactat CIA. Le Winter a fost urmărit, spionat şi ademenit într-o cursă la hotelul Ambassador din Viena, unde a fost prins de o echipă de agenţi FBI, CIA şi posibil Mossad, cu sprijinul poliţiei austriece. Ar fi fost toată această desfăşurare de forţe necesară dacă documentele sale nu ar fi fost într-adevăr compromiţătoare? Povestea ar fi trebuit să rămână secretă, dar a fost descoperită de Peter Groling, un ziarist de la ziarul austriac *Kurier.* Acesta a povestit ce s-a întâmplat, inclusiv faptul că atunci când camera lui Le Winter a fost percheziţionată, au fost găsite patru documente, dintre care două codificate, care păreau să fie documente CIA autentice. Între timp, CIA a recunoscut că a urmărit telefoanele da’te sau primite de Diana din America şi că a transmis conţinutul acestora serviciilor secrete britanice. Le Winter a fost arestat şi închis. Relatarea lui Grolig l-a silit pe Al Fayed să recunoască faptul că întreaga poveste era adevărată. Este greu să ne imaginăm în aceste condiţii că documentele pe care le avea de vânzare Le Winter era nişte falsuri. Există şi un alt membru din interiorul

serviciilor secrete care afirmă că accidentul Dianei nu a fost întâmplător. Richard Tomlinson, un fost agent al serviciului britanic MI6, a depus mărturie în cadrul investigaţiei franceze referitoare la moartea Dianei. În anul 1997, Tomlinson a executat o sentinţă cu închisoarea de şase luni, sub incidenţa Legii Secretului Oficial, pentru încercarea de a-şi vinde memoriile. În august 1998 a fost arestat din nou la Paris, la cererea guvernului britanic, preocupat de asocierea sa cu trădătorul MI5 David Shayler, care a fost la rândul lui arestat şi închis. După toate aparenţele, Tomlinson i-a spus lui Hérvé Stephan, judecătorul însărcinat cu „investigaţia" oficială, că Diana a fost ucisă. Potrivit unui raport al agenţiei de ştiri BBC, difuzat în data de 28 august 1998, el i-ar fi spus judecătorului că Henri Paul era agent al serviciilor secrete britanice, la fel ca şi „unul dintre bodyguarzi" (nu se precizează cine). În tot acest timp, Hérvé Stephan, un agent al Frăţiei, face tot ce îi stă în puteri pentru a susţine varianta oficială a accidentului.

Cea mai importantă întrebare care trebuie pusă atunci când încerci să îi identifici pe cei responsabili pentru o crimă este: „Cine are de beneficiat de pe urma ei?" Aşa cum spunea scriitorul roman Seneca: „Cel care are cel mai mult de beneficiat de pe urma unei crime este cel mai probabil autorul ei". Ei bine, cei care au avut numai de câştigat de pe urma asasinării Dianei au fost chiar Windsor-ii. Prin acţiunile ei şi prin cunoaşterea secretelor familiei regale, Diana punea într-un pericol continuu credibilitatea acesteia, discreditând-o în ochii opiniei publice. În plus, îi influenţa în permanenţă pe moştenitorul tronului britanic, prinţul William, şi pe fratele acestuia, prinţul Harry. La ora actuală, clanul Windsor are un control desăvârşit asupra celor

doi prinţi, putându-i modela după chipul şi asemănarea sa. Înainte acest lucru era dificil, căci personalitatea Dianei era prea puternică. Speranţa mea este că amintirea acesteia îi va determina pe cei doi prinţi să opună rezistenţă îndoctrinării la care sunt supuşi. La ora actuală, prinţul Charles se poate însura liniştit cu Camilla Parker-Bowles, fără să mai aibă parte de complicaţii din partea Dianei, şi asta în condiţiile în care şi-a făcut datoria de a produce moştenitori ai tronului împreună cu cineva din clanul Spencer, deşi, aşa cum vom vedea, s-ar putea ca William să nu fie copilul său. S-au făcut sugestii că Diana ar fi fost ucisă din cauza campaniei împotriva minelor anti-personal. Acest lucru este greu de crezut, căci producătorii de mine au avut numai de câştigat de pe urma campaniei ei, scoţând mult mai mulţi bani din deminare decât din producerea propriu-zisă a minelor. Producerea unei mine costă circa 30 de lire sterline, în timp ce neutralizarea unei mine deja plantate costă circa 3000 de lire sterline. Procesul de neutralizare a tuturor minelor plantate la ora actuală în lume este estimat la o valoare totală de 330 de miliarde de lire sterline. Nu putem decât să tragem concluzia că producătorii de mine de genul lui Honeywell au susţinut din răsputeri campania Dianei împotriva minelor. Pe de altă parte, carisma şi puterea ei de a scoate la lumină chestiuni ascunse, punându-le pe tapet şi incitând opinia publică mondială nu le-a convenit deloc mai-marilor acestei lumi. Întrebarea firească pe buzele tuturor era: „Ce va face în continuare?” Dar care era marele secret al Dianei, cel care, aşa cum mi-a spus persoana de contact care o cunoştea foarte bine, avea „să scuture lumea din temelii”? Henry Kissinger, unul din cei mai mari manipulatori ai Frăţiei din secolul XX, s-a întâlnit cu Diana în câteva ocazii şi a participat chiar la

funeraliile ei. Într-un interviu luat după moartea prinţesei, el a declarat că: „Era necontrolabilă din punct de vedere politic şi diplomatic”. În traducere liberă: „Am avut motive foarte puternice să o ucidem”. La fel ca în cazul lui Kennedy, din perspectiva nivelului operaţional al Frăţiei existau foarte multe motive care ar fi justificat uciderea Dianei. Aşa cum am repetat de mai multe ori până acum, acesta nu reprezintă însă decât un singur nivel. La vârful Elitei se află magicienii negri şi liniile genealogice reptiliene, directe şi încrucişate. Pe nivelul cel mai înalt al Frăţiei, moartea Dianei a fost un ritual de magie neagră, la fel ca şi moartea lui Kennedy. Ambele crime au fost îndelung planificate, datorită efectelor pe care le-ar fi avut asupra opiniei publice şi asupra câmpului magnetic al pământului, dar şi ca un simbol al începerii Noii Ordini Mondiale. Nu subestimaţi nici o clipă fantastica putere a ritualurilor şi simbolismului în influenţarea psihicului uman şi a câmpului magnetic al pământului. Nu degeaba sunt obsedaţi de ele aceşti oameni.

Simbolismul satanic al Frăţiei legat de moartea Dianei este nesfârşit. Pentru a înţelege mai bine fundalul acestei crime rituale trebuie să ne întoarcem din nou în istorie. Diana a fost una din cele mai mari zeiţe ale antichităţii, simbolizând energia feminină, cunoscută şi sub numele de Barati, Britannia, Isis, Artemis, Afrodita, etc. Toate acestea sunt nume diferite pentru aceeaşi energie. Dacă ne întoarcem suficient de mult în timp, constatăm că ele o simbolizează pe Ninkharsag. Diana era cunoscută şi ca zeiţa lunii. Unul din triburile liniilor genealogice ale Elitei care se închinau zeiţei Diana au fost francii sicambrieni, care au migrat dinspre Troia către Asia Mică (la ora actuală Turcia), apoi către Munţii Caucaz şi în sfârşit

către Europa. La un moment dat au ajuns într-o zonă la vest de Dunăre şi s-au stabilit în Germania, fiind numiţi sciţi de către romani, după numele „adevăraţilor” sciţi, stabiliţi în regiunea Cologne. Francii au invadat o parte din Galia cucerită de romani, regiunea cunoscută astăzi sub numele de Belgia şi nordul Franţei, de unde au provenit mai târziu familiile „nobile” ale Scoţiei. De la numele francilor sicambrieni se trage inclusiv numele actual al Franţei. În vremea regelui Meroveus, care a fost numit „Gardian al francilor” în anul 448, acest popor a devenit cunoscut sub numele de merovingieni. Prin linia genealogică a Stuart-ţilor, Diana era înrudită cu ei. Mulţi oameni cred că merovingienii descind din linia genealogică a lui Iisus, dar aceasta este doar o diversiune. Reprezintă în schimb o linie genealogică a Elitei care se trage din rasa ariană din Orientul Mijlociu şi din cel Apropiat, care a împânzit în cele din urmă planeta. Merovingienii au fost regi vrăjitori, recunoscuţi pentru cunoaşterea lor ezoterică şi pentru puterile lor magice, pe care le-au moştenit de la strămoşii lor, păstrate în cadrul organizaţiilor secrete de către iniţiaţi. Francio, fondatorul francilor, pretindea că se trage direct din Noe şi că strămoşii săi au fost cândva rezidenţi ai faimoasei cetăţi a Troiei. Oraşul francez Troyes, în care s-au înfiinţat în mod oficial templierii, a fost numit astfel de către francii sicambrieni, după numele căminului lor de altădată. Iliada povesteşte că Troia a fost fondată de Dardanus, fiul zeului grec Zeus, ilustrat ca şarpe şi vultur în acelaşi timp. Se spune că Zeus s-ar fi născut în Arcadia, o regiune din Sparta, şi că cei care au migrat în Franţa au fost spartanii. Acestea sunt adevăratele linii genealogice cu care avem de-a face, nu cele ale lui Iisus.

Oraşul Paris a fost fondat de francii sicambrieni în secolul VI, după ce au devenit

cunoscuţi sub numele de merovingieni. În mod evident, numele său provine de la cel al prinţului Paris, fiul regelui Priam al Troiei. Motivul izbucnirii războiului troian a fost relaţia amoroasă dintre Paris şi Elena a Spartei. Cei care au învins au fost spartanii, în urma infiltrării calului troian în interiorul cetăţii. În realitate, atât spartanii cât şi troienii au fost ramuri ale aceluiaşi popor arian, în interiorul căruia se ascundeau liniile genealogice reptiliene. În acele vremuri, oraşul Paris se limita la o insuliţă din mijlocul Senei, cunoscută astăzi sub numele de Ile de la Cité. Catedrala Notre Dame, construită de templieri pe locul unui fost templu de adoraţie a Dianei, este situată chiar în mijlocul lui Ile de la Cité. Tot aici a fost ars pe rug Jacques de Molay, marele maestru al templierilor. Merovingienii au fondat oraşul Paris pe un vortex energetic major, situat chiar sub Catedrala Notre Dame. Meroveus, fondatorul dinastiei merovingiene, era un adept al cultului Dianei, lucru deloc surprinzător, căci epicentrul acestui cult se afla în faimosul templu din Efes, în Asia Mică, nu departe de Troia. Templul era considerat una din cele şapte minuni ale lumii antice. La fel ca şi Semiramida, Diana era cunoscută sub numele de Regina Cerului. În exteriorul zidurilor originale ale Parisului (dar în interiorul centrului modern al oraşului), merovingienii au creat un loc subteran pentru adorarea zeiţei Diana, unde se făceau inclusiv sacrificii umane şi ritualuri însângerate în onoarea ei. Acest loc datează cel puţin din anii 500-750 e.n. Aici îşi reglau conflictele regii care îşi disputau diferite proprietăţi, prin luptă. Potrivit legendei, oricine este ucis în acest loc ajunge direct în cer şi stă la dreapta lui Dumnezeu. Ei bine, locul modern care corespunde acestui sit sacrificial subteran al zeiţei Diana este chiar tunelul Pont de l’Alma!

Cuvântul *pont* provine de la Pontifex, marele preot roman, şi înseamnă trecere sau pod. *Alma* provine de la Al-Mah, un nume folosit în Orientul Mijlociu pentru… Zeiţa Lunii. *Pont de l'Alma* se traduce astfel prin „Podul Zeiţei Lunii", care nu era alta decât Diana. Expresia mai poate fi tradusă şi ca „Punte a Sufletului". Preotesele virgine ale zeiţei Diana erau numite chiar Al-mah! Aşa se explică de ce a fost programat Henri Paul să depăşească intersecţia care ducea către apartamentul lui Dodi Al Fayed şi să conducă maşina direct către tunelul Pont de l'Alma. Aşa se explică de ce au ţinut-o cei de la serviciul de ambulanţă pe Diana atât de mult timp în tunel, în loc să se grăbească cu ea către spital, unde i-ar fi putut salva viaţa. Scopul nu era însă ca viaţa Dianei să fie salvată, aşa că tot ce a făcut echipa de medici a fost să îi transporte cadavrul aflat în moarte clinică, aşa cum a confirmat mai târziu autopsia. Potrivit ritualului satanic al Frăţiei, Diana trebuia să moară în camera subterană a vechiului sit sacrificial. Ritualul trebuia să aibă loc la lumina lunii, în luna august (luna zeiţei), guvernată de versiunea romană a zeiţei Isis, Diana sau Junona Augusta. Datoria sataniştilor din echipa de „salvare" era de a se asigura că Diana nu va părăsi vie tunelul (camera sacrificială). Martorii declară că Diana a murit din cauza hemoragiei, iar dacă acest lucru este adevărat, atunci totul s-a petrecut în conformitate cu vechile ritualuri. Ceea ce nu ştim este dacă hemoragia a fost provocată de accident, sau prin alte mijloace, chimice. Ceea ce ştim sigur este că Diana se afla în moarte clinică în jurul orei 12:45, şi totuşi a fost dusă la spitalul La Pitié-Salpetrière, unde a fost ţinută pe masa de operaţie timp de o oră şi jumătate, în care echipa de medici alcătuită din profesorul Bruno Riou, profesorul Pierre Coriat, profesorul Alain Pavie şi

profesorul Jean Pierre Benazat i-a deschis cavitatea toracică şi s-a „luptat să-i salveze viaţa". Cum poţi salva o femeie moartă de o oră şi 15 minute atunci când a fost adusă la spital?! Când echipa de medici a terminat, ministrul francez de interne, Jean-Pierre Chevenement, a decretat – în deplin acord cu consultantul său, Sami Mani – că nimeni nu poate intra în camera în care este depozitat trupul neînsufleţit al prinţesei. Chevenement a fost unul din VIP-urile care a alergat în tunel şi a putut observa la scenă deschisă operaţia medicală efectuată pe vechiul loc sacrificial. Zeiţa-mamă a Frăţiei, Arizona Wilder, afirmă că Guy de Rothschild i-a vorbit la începutul anului 1998 despre moartea Dianei, când a încercat să o re-programeze într-o casă din Sherman Oaks, Los Angeles. Rothschild folosea în acestea vreme un pseudonim: dr. Barrington. El i-a spus că s-a aflat în tunel în acea noapte, pentru a-i „fura" sufletul Dianei prin acea privire hipnotică pe care o folosesc reptilienii în momentul morţii victimei lor. Am vorbit despre acest lucru mai devreme, când am discutat despre Pindar. O persoană de contact din Danemarca mi-a spus că în timpul ultimului an de studii medicale pe care le-a efectuat la Universitatea din Copenhaga, în 1983, a observat că pacientele cu boli psihice grave erau supuse unor experimente, fiind inseminate cu spermă modificată genetic. Sarcinile care rezultau erau foarte dureroase şi de cele mai multe ori nu aveau succes. Uneori, pacientele mureau, iar fetuşii erau disecaţi în secret. „Doctorii care conduceau aceste experimente erau profesori, şefi de departamente, doctori în filozofie, pe scurt, erau cele mai mari personalităţi ştiinţifice din domeniu. Aveau un fel de Frăţie a lor… Mulţi dintre ei erau mediumi şi se ocupau cu magia neagră. Erau finanţaţi cu

sume incredibil de mari de bani”. Aceeaşi poveste se repetă în mii de locuri din lumea în care trăim.

Un alt nume al zeiţei Diana era Hecate. Una din „triadele” sau „trinităţile” antice era aceea dintre Diana, Luna şi Hecate, considerate a fi trei aspecte diferite ale aceleiaşi energii feminine, numită Diana pe pământ, Luna în cer şi Hecate în iad. Hecate este una din cele mai importante divinităţi ale satanismului, fiind o versiune a Afroditei sau a lui Venus. După moartea soţului ei, Jackie Kennedy a călătorit în insula greacă Delos, situată în sud-vestul mării Egee şi considerată legendarul loc de naştere al Dianei şi al lui Apolo, precum şi tărâmul de referinţă al lui Hecate, zeiţa „artelor infernale”. Din acest motiv, Delos mai este cunoscută şi sub numele de „Insula Morţii”. Hecate era ilustrată ca o fecioară şi ca o prostituată în acelaşi timp, motiv pentru care intersecţiile sunt considerate locuri sacre ale zeiţei Diana-Hecate. De aceea, vrăjitoarele, magicienii şi marii maeştri ai francmasoneriei îşi realizează întotdeauna ritualurile în puncte de intersecţie ale mai multor drumuri. Intersecţiile simbolizează inclusiv vortexurile energetice care se produc atunci când se încrucişează mai multe linii telurice. În ritualurile de magie sexuală, purtarea hainelor sexului opus şi actele bisexuale sunt considerate „rituri ale intersecţiilor”. Tot în intersecţii se făceau ritualurile umane şi animale, iar Hecate era cunoscută ca „zeiţa sexului şi a morţii”, dar şi a vrăjitoriei. Chiar în locul în care a murit prinţesa Diana, şoseaua din interiorul tunelului se intersectează la suprafaţă cu o altă şosea, care duce către podul Pont de l’Alma. De fapt, întregul loc este o încrengătură de intersecţii. Peste toate, Diana a murit în dimineaţa zilei de 31 august. Ziua lui Hecate în calendarul satanist este 13 august, dar conform

legii satanice a simbolismului inversat, ziua de sacrificiu a lui Hecate devine... 31 august!

Este suficient să privim simbolismul întregii scene pentru a intra la idei. Diana, numită după numele antic al zeiţei lunii, a fost luată de la hotelul Ritz şi condusă prin Place de la Concorde, unde a trecut pe lângă un obelisc egiptean vechi de 3200 de ani, adus la Paris de la Luxor; vârful său aurit simbolizează penisul lui Osiris. În acest loc situat la numai un minut de locul în care a murit Diana a fost ghilotinată cu două secole în urmă regina Marie-Antoinette în timpul Revoluţiei Franceze (una din marile opere ale Frăţiei) – ca un alt sacrificiu simbolic sângeros pe altarul energiei feminine. Diana a fost condusă apoi cu mare viteză către tunelul Pont de l’Alma, Puntea Zeiţei Lunii, unde maşina în care se afla s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp. Simbolismul acestui număr este uriaş, din motivele pe care le-am expus, şi din altele, la care mă voi referi în continuare. Prinţesa a fost lăsată apoi să moară în locul precis în care a fost situat pe timpuri situl sacrificial al zeiţei Diana, murind din cauza hemoragiei, conform ritualului satanist. A murit la o intersecţie de drumuri, unul subteran şi altul la suprafaţă, ceea ce corespunde locului sacru al zeităţii satanice Hecate, un alt aspect al energiei „Dianei”. Totul s-a petrecut în ziua sacrificială a lui Hecate, pe data de 31 august. Se mai poate îndoi cineva că avem de-a face cu o crimă rituală? Şi încă nu am terminat cu simbolismul care îi înconjoară moartea! Vă mai amintiţi cum îi descria pe cei implicaţi în reţelele satanice David Berkowitz, ucigaşul în serie satanist din New York, cunoscut şi sub numele de „Fiul lui Sam”?

„Sataniştii *[cei autentici]* sunt oameni particulari. În nici un caz nu sunt ţărani ignoranţi sau nativi semi-analfabeţi. Dimpotrivă, printre ei se numără doctori, avocaţi, oameni de afaceri, şi

în general toţi cei care deţin funcţii de răspundere... Nu este în nici un caz vorba de un grup oarecare, capabil să facă greşeli. În schimb, sunt foarte secreţi şi uniţi de nevoia comună de a crea haos în societate. Aleister Crowley a declarat cu gura lui: ‚Doresc blasfemii, crime, violuri, revoluţii, tot ce poate fi mai rău pe lume”.

Merită să insistăm din nou asupra relaţiei sataniştilor cu energia feminină. Oamenii obişnuiţi încearcă să creeze o stare de echilibru între energia masculină şi cea feminină, bucurându-se astfel de aspectele armonioase ale acestora, şi nu de cele extreme. În schimb, sataniştii nu caută decât extremele, creând astfel dizarmonie şi conflict. Ei se folosesc de expresiile malefice, extrem de negative, ale energiei feminine (cum ar fi manipularea din culise) pentru a crea evenimente şi circumstanţe adecvate formelor extreme ale energiei masculine (machism, soldaţi, terorism), astfel încât acestea să se poată manifesta în public. Din cauza acestui joc, lumea pare guvernată de energia masculină, o „lume a bărbaţilor”; în realitate, ea este o lume a extremelor ambelor energii, atât a celei feminine cât şi a celei masculine. Când spun acest lucru, nu mă refer neapărat la femei sau la bărbaţi, ci la energia feminină şi la cea masculină, care pot fi manifestate de ambele sexe. Spre exemplu, marii manipulatori ai Frăţiei de genul lui Henry Kissinger nu folosesc niciodată arme de foc. Ei nu luptă niciodată din punct de vedere fizic (energia masculină) în războaiele pe care le orchestrează. Tot ce fac ei este să manipuleze evenimentele din culise, în spatele uşilor închise, aspect al energiei feminine negative simbolizat perfect de calul troian. Între altele, energia feminină este inclusiv o putere creatoare, iar creaţia poate lua ambele ipostaze: atât cea pozitivă cât şi cea negativă. Pe cât de rele sunt

intenţiile Frăţiei, pe atât de creatoare se dovedeşte ea. Din acest motiv, energiei feminine i s-au dat diferite nume, care ilustrează felurite aspecte ale ei (Barati, Diana, Semiramida, Isis, Britannia). Egiptenii o ilustrau pe Isis în alb, dacă doreau să insiste asupra aspectului ei pozitiv, şi în negru dacă doreau să simbolizeze aspectul ei negativ. Similar este şi simbolismul Diana (energia feminină pozitivă) / Hecate (energia feminină negativă). Cele două nume simbolizează aspecte diferite ale aceleiaşi energii feminine. Sataniştii Frăţiei operează cu energia lui Hecate, motiv pentru care se închină acestei zeităţi. Ei adoră cu adevărat aspectul extrem negativ al energiei feminine, motiv pentru care o mare preoteasă este considerată în satanism cu mult mai importantă decât un preot. La centrul satanismului din Belgia, supranumit Castelul Întunericului, despre care am vorbit într-un capitol anterior, poziţia cea mai înaltă din ierarhie nu este cunoscută sub numele de Regele, ci de Regina-Mamă. Din această perspectivă, sacrificiul făcut în tunelul Pont de l'Alma simbolizează eliminarea aspectului pozitiv al energiei feminine (iubirea, compasiunea, intuiţia), întruchipat de prinţesa Diana, de către aspectul negativ al aceleiaşi energii (manipulare, moarte rituală), întruchipat de Hecate şi de intersecţia drumurilor.

Moartea lui Dodi Al Fayed a fost de asemenea crucială pentru simbolismul satanic. Date fiind circumstanţele morţii sale, nu pare deloc o coincidenţă faptul că numele său real, Emad El Din, înseamnă în arabă „Stâlpul Credinţei". Dodi nu era decât o poreclă primită pe când era copil de la familia sa. Chiar şi aceasta este interesantă, fiind foarte apropiată de Dido, porecla pe care i-a dat-o el Dianei. În mitologia greacă, Dido a fost legendara fondatoare şi regină

a Cartaginei (cartaginezii erau o ramură a arienilor înrudită cu fenicienii). Era fiica lui Belus, regele oraşului fenician Tir. Când soţul lui Dido a fost ucis de fratele acesteia, Pygmalion, regina a fugit împreună cu supuşii rămaşi credincioşi ei în Africa de nord, unde a cumpărat Cartagina de la conducătorul nativ al acestui oraş, Larbus. Mai târziu, acesta a ameninţat-o pe Dido cu războiul dacă nu era dispusă să îl ia în căsătorie. Dido nu l-a luat şi s-a sinucis. Dar cele mai autentice simboluri pentru moartea lui Dodi Al Fayed pot fi găsite în Egipt, ţara natală a acestuia. Frăţia este literalmente obsedată de simbolismul Egiptului antic, în special de trinitatea Osiris-Horus-Isis (Nimrod-Tammuz-Semiramida), exprimată în creştinism sub forma Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Între altele, ea simbolizează inclusiv fuziunea energiei masculine cu cea feminină şi crearea unei a treia forţe, adică a unei vieţi noi. Pentru egipteni, şi implicit pentru Frăţie, fiul lui Dumnezeu a fost Horus. Cea care i-a dat naştere a fost Isis, după ce soţul său, Osiris, a fost ucis de Set. Isis a adunat cele 14 părţi ale trupului ciopârţit al acestuia, dar nu i-a putut găsi penisul. De aceea, a creat un penis prin puterea ei creatoare şi s-a lăsat inseminată de acesta, concepându-l astfel pe Horus, Zeul Soare. Horus era considerat o reîncarnare a lui Osiris. Ceea ce s-a întâmplat la Paris a fost o reluare a acestui ritual. Maşina în care se aflau Dodi (care îl simboliza pe Osiris) şi Diana (un simbol al lui Isis) a trecut pe lângă obeliscul egiptean cu vârful de aur – penisul lui Osiris –, după care a intrat în Place de la Concorde. Numeroase surse afirmă că Diana era însărcinată la acea vreme. În mod evident, fătul nenăscut îl simboliza pe Horus, Regele Soare. Egiptenii antici credeau că Osiris trebuia să moară pentru ca Horus să se nască. Această poveste li se poate părea greu de crezut

multor oameni, dar dacă veţi studia incredibila obsesie a Frăţiei pentru ritualuri şi simbolistică, lucrurile vor începe să se lege. Nu este sigur nici măcar dacă Diana ştia că este însărcinată. Poate că cele câteva ore petrecute de medicii de la spitalul Pitié-Salpetrière pentru a „încerca să o salveze” (deşi era deja moartă din punct de vedere clinic) au fost necesare de fapt pentru a extirpa fătul din abdomenul ei. Am auzit chiar sugestii cum că celulele fătului ar fi folosite pentru a clona copii din acest amestec genetic. Potrivit ritualurilor Frăţiei, aceşti copii ar fi „zei ai soarelui”. Clonarea umană este cunoscută de foarte mult timp, aşa cum a indicat clonarea oilor de la Institutul Roslyn, de lângă Capela Roslyn din Scoţia. Ştiinţa secretă a Frăţiei a fost întotdeauna mult mai avansată decât cea recunoscută oficial. De aceea şi este atât de greu de crezut pentru omul obişnuit ce poate face Frăţia cu ajutorul drogurilor şi tehnologiei. La fel se petrec lucrurile şi cu programele de control al minţii, şi personal am convingerea că Diana şi Dodi se aflau de cel puţin câteva săptămâni sub influenţa unui asemenea program, pentru ca manipulatorii să fie siguri că ritualul pus la cale cu atâta migală se va desfăşura aşa cum şi-au propus. La urma urmei, un simplu hipnotizator poate lua minţile unui spectator din sală. Imaginaţi-vă ce pot face oamenii special antrenaţi în această direcţie.

Pont de l’Alma este unul din cele mai sacre locuri din lumea Frăţiei. La fel ca în cazul planurilor rutiere din toate marile oraşe, membrii Frăţiei au avut grijă să umple acest loc cu o sumedenie de simboluri corespunzătoare: podul, camera subterană, intersecţia şi numele propriu-zis. De la trezirea mea spirituală, în anul 1991, am fost ghidat de intuiţia mea către multe locuri de putere de pe planeta noastră. De multe ori nici măcar nu eram conştient de acest lucru la vremea

respectivă, dându-mi seama abia mai apoi că am fost atras (pe un nivel supraconştient) către unul din vortexurile majore din reţeaua magnetică a pământului, de regulă către cele de importanţă majoră pentru Frăţie. În anul 1994 mă aflam împreună cu familia mea într-o vacanţă lângă coasta Normandiei, aşa că ne-am hotărât să vizităm Parisul. Era un drum destul de lung, dar nu văzusem niciodată acest oraş până atunci. Am condus o maşină închiriată până la Versailles, în afara Parisului, după care am luat trenul până la staţia de la Turnul Eiffel. Era o zi caniculară şi umedă, iar zona era înţesată de turişti şi de trafic. Combinaţia era atât de neplăcută încât ne-am decis să nu stăm prea mult şi să luăm trenul înapoi până la Versailles, dar mai întâi am hotărât să facem o scurtă plimbare. Am traversat pe jos râul Sena pe un pod din apropierea Turnului Eiffel şi am făcut câţiva paşi pe malul opus. Ne-am odihnit câteva minute, după care am traversat din nou Sena pe podul din apropiere, îndreptându-ne către gară, cu intenţia de a părăsi oraşul. În total, ne-am plimbat mai puţin de o oră. Aceasta a fost singura mea experienţă legată de Paris până când m-am decis să vin şi să investighez personal moartea prinţesei Diana, pentru a scrie această carte.

Când am revenit la Paris, am trăit un adevărat şoc, căci am descoperit că locul în care ne-am odihnit cu ani în urmă era situat chiar deasupra tunelului Pont de l'Alma, în dreptul celui de-al 13-lea stâlp! În imediata apropiere se află imaginea uriaşă a unei torţe aprinse *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Aceasta este cea mai cunoscută semnătură a Frăţiei. După uciderea rituală a preşedintelui Kennedy, francmasonii au dispus ridicarea unui obelisc în Dealey Plaza, având în vârf o torţă aprinsă. O altă torţă a fost plasată pe mormântul său. Cea de deasupra

tunelului Pont de l'Alma este amplasată pe o pentagramă neagră (cel mai puternic simbol satanist între toate). Teoretic ar trebui să fie o „flacără a libertăţii" (o copie a torţei ţinute de Statuia Libertăţii), pentru a-i comemora pe soldaţii morţi în cel de-al Doilea Război Mondial, dar locaţia sa a făcut să devină un altar al Dianei. Un ziar francez a afirmat că autorităţile intenţionează să ridice chiar un memorial permanent al Dianei la Pont de l'Alma – un fel de continuare la suprafaţă a celui de-al 13-lea stâlp subteran! Cu greu mi-aş putea imagina un simbol mai evident şi mai grotesc ca acesta. Ultima oară am auzit că autorităţile doresc să ridice o grădină în memoria ei, intenţionând chiar să dărâme o clădire în acest scop. Diana nu prea se omora după grădini şi nu a vizitat niciodată parcurile din Paris. De unde până unde atunci această idee? Mai întâi de toate, aş fi în stare să pariez pe orice că grădina va fi amplasată pe un alt sit străvechi; pe de altă parte, un astfel de memorial bizar şi neadecvat va permite păstrarea torţei aprinse de deasupra tunelului Pont de l'Alma.

Flacăra Libertăţii a fost plasată la intrarea în tunel în anul 1987. Personal, am convingerea că asasinarea Dianei în acel loc a fost planificată cu mult timp înainte de acel moment. Date fiind planificarea pe termen foarte lung a Frăţiei şi atenţia riguroasă acordată detaliilor rituale şi simbolice, putem crede că acest act ritual suprem a fost planificat de câteva decenii, chiar înainte ca victima sacrificiului să intre în familia Windsor, prin măritişul cu Charles. Acelaşi simbolism al Frăţiei a făcut ca nunta princiară să se ţină la catedrala St. Paul. Aceasta are un dom imens şi a fost construită de marele iniţiat al Frăţiei, Sir Christopher Wren. Designul său este imitat de Clădirea Congresului din Washington DC şi de Panteonul din Paris. Cel care a fondat „Noua

Troia”, cunoscută actualmente sub numele de Londra, a fost Brutus, troianul care a devenit primul rege al britonilor în jurul anului 1103 î.Ch. A fost şi el un adorator al zeiţei Diana şi se spune că i-a ridicat un templu acesteia în locul numit astăzi Ludgate Hill, unde se afla un cerc străvechi din pietre. Acest loc este situat chiar în centrul City-ului londonez, cartierul general al Frăţiei. Exact în acest loc a fost construită catedrala St. Paul… În Paris, catedrala Notre Dame se află la rândul ei pe un loc sacru antic consacrat zeiţei Diana. În timpul bizarei ei călătorii către spital, ambulanţa care ducea trupul neînsufleţit al prinţesei a trecut prin imediata apropiere a acestei catedrale. Astfel, putem spune că Diana s-a măritat într-un loc situat deasupra unui sit sacru străvechi consacrat zeiţei omonime şi a murit într-o cameră sacrificială străveche consacrată aceleiaşi zeiţe. Windsor-ii au vânat-o literalmente, punând-o să le conceapă moştenitori, iar Diana era zeiţa antică a vânătorii, fertilităţii şi copiilor.

Când prinţul Charles şi surorile Dianei au ajuns la Paris pentru a escorta trupul neînsufleţit către Londra, sicriul a fost învelit cu stindardul regal, steagul Windsor-ilor, pe care se află simbolul soarelui: leul. De remarcat că sicriul nu a fost înfăşurat cu steagul ţării, ci cu cel al Windsor-ilor. O altă coincidenţă ciudată s-a petrecut la morga Hammersmith din Londra. Exact când sicriul Dianei intra în morgă, cel al lui Dodi tocmai era scos, aşa că cele două sicrie s-au intersectat la intrare. Ce probabilitate statistică putea să existe ca acest lucru să se întâmple, în condiţiile în care cele două sicrie au venit pe drumuri diferite de la Paris? Potrivit religiei musulmane, trupul lui Dodi trebuia înmormântat la 24 de ore de la moarte, aşa că tatăl său s-a grăbit teribil ca să respecte acest termen (aşa sună explicaţia oficială, cel puţin). De aceea, nu s-

a mai făcut nici o autopsie a trupului acestuia, ci doar o examinare externă sumară.

În acest moment apare în scenă fratele Dianei, contele Spencer, în vârstă de 33 de ani, abia întors de la domeniul său din Cape Town, în Africa de Sud. Când şi-a ţinut discursul inaugural în Camera Lorzilor, în anul 1993, contele Spencer (finul reginei) a ales un subiect de-a dreptul bizar: *Satanismul pe domeniul Althorp al familiei Spencer din Northamptonshire.* El a recunoscut că acest fenomen era consacrat în regiune, dar a promis că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-l eradica. Oricum, trebuie să recunoaştem că şi-a ales un subiect cu totul remarcabil pentru discursul său inaugural în Parlament. Zeiţa-Mamă a Frăţiei, Arizona Wilder, afirmă că i-a văzut pe Spencer şi pe tatăl acestuia la câteva din ritualurile sacrificiale pe care le-a condus. Contele a fost cel care a anunţat oficial că, în pofida dorinţei Dianei, trupul acesteia nu va fi înmormântat în cavoul familiei din cadrul bisericii din Great Brington, un sat situat chiar lângă domeniul Spencer-ilor. El şi-a explicat decizia prin faptul că doreşte să evite transformarea satului într-un obiectiv turistic, aşa că a hotărât ca Diana să fie înmormântată pe o insuliţă artificială situată în centrul lacului de pe domeniul Althorp. Lacul este numit Ovalul, iar dacă este privită de sus, insuliţa arată exact ca un punct în centrul unui cerc – unul din simbolurile soarelui. Pe mormântul lui Kennedy se află un alt simbol al soarelui: torţa în interiorul unui cerc. La mormântul Dianei a fost de asemenea instalată, ceva mai târziu, o torţă aprinsă. Mohamed Al Fayed a anunţat la rândul lui că doreşte să instaleze o „flacără eternă” pe magazinul Harrods, pentru a marca prima aniversare a morţii lui Dodi şi a Dianei, în august 1998.

Insulele fac şi ele parte integrantă din legendele legate de zeiţa Diana, despre care se spune că s-ar fi născut pe insula Delos, în Marea Egee. Insula este cunoscută şi sub numele de Insula Morţii (datorită lui Hecate, aspectul negativ al energiei feminine a Dianei şi patroana „artelor infernale”). Un alt nume al Dianei este Brito-Martis, zeiţa Cretei, o insulă colonizată de fenicieni, care au creat aici civilizaţia minoică. Brito-Martis era de fapt o zeiţă feniciană, potrivit legendelor greceşti şi romane. Era „fiica” divină a lui Phoinix, regele Feniciei, şi umbla înarmată, la fel ca Diana, cu arme de vânătoare. Legenda spune că Brito-Martis (Diana) a navigat din Fenicia până la Argos, în sudul Greciei, iar apoi a ajuns pe Creta, unde a fost urmărită de admiratorul ei nedorit, Minos. A scăpat de acesta fugind pe mare şi a ajuns la Aegina, o insulă din Marea Egee unde se află un templu al Artemisei sau Dianei. Insulele apar în toate legendele legate de Diana. Contele Spencer a aşezat mormântul Dianei printre copacii de pe insulă, într-un simbolism clasic, căci anticii credeau că zeiţa Diana trebuie adorată printre copaci, locul ei cel mai sacru. În cartea sa, *Creanga de aur,* Sir James Frazer descrie ritul Dianei cunoscut sub numele de Regele Pădurii practicat în zona lacului Nemi. Doamna Lacului face de asemenea parte integrantă din simbolismul Frăţiei. Frazer afirmă că pe malul nordic al lacului Nemi, lângă Aricia, se află mormântul sacru şi sanctuarul lui Diana Nemorensis, sau Diana a Pădurii, zeiţa vânătorii. Lacul Nemi este cel mai celebru altar al Dianei. Aici, povesteşte Frazer, se afla un copac în jurul căruia se învârtea un preot cu o sabie în mână. Un candidat la preoţie în cultul Dianei nu putea să obţină statutul de preot decât dacă îl ucidea pe actualul preot, şi nu urma să-şi păstreze acest statut decât până când avea să fie omorât de un

nou candidat. Preotul purta titlul de Rege al Pădurii. Un lung şir de astfel de preoţi-regi ai Dianei au avut parte de un sfârşit violent. De aceea, zeiţa era asociată cu insulele şi cu lacurile, fiind adorată printre copaci. Iar contele Spencer a aşezat mormântul Dianei printre copaci, pe o insulă aflată în mijlocul unui lac!

Avem apoi de-a face cu ciudata poveste a lebedelor negre. În luna iunie 1998, contele Spencer a dat un interviu pentru BBC în care a povestit că ar fi avut un vis între accidentul de la Paris şi funeraliile Dianei. În vis i s-a spus să aducă patru lebede negre pe lacul din jurul insulei. Când şi-a chemat administratorul a doua zi dimineaţă ca să-l întrebe unde ar putea găsi patru lebede negre, acesta i-ar fi ripostat: „Deci aţi auzit!” „Ce să aud?” l-a întrebat Spencer. „Tocmai ni s-au oferit patru lebede negre”. Poate că istoria este adevărată, dar după părerea mea este doar o poveste de adormit copiii. Lebedele negre au o simbolistică ocultă profundă, fiind folosite în ritualuri. Erau simbolul satanistei de sinistră amintire Caterina de Medici, o încarnare anterioară a reginei-mamă, din câte afirmă Arizona Wilder. Lebăda neagră apare în baletul *Lacul lebedelor* de Ceaikovski, ca simbol al energiei feminine negative, unde ucide lebăda albă, simbolul energiei feminine pozitive. Altfel spus, Hecate o ucide pe Diana. Ce simbolism mai bun poţi crea decât să aduci câteva lebede negre pe lacul de la Althorp? Sclavilor creaţi prin Proiectul Monarch care se revoltă li se spune că vor fi „transformaţi în lebede”, iar Diana s-a revoltat împotriva Windsor-ilor. Chiar şi numărul lebedelor are un anumit rost. Programul Monarch include o expresie numită „Cele Patru Porţi ale Cerului”. Cifra ar putea simboliza şi cele patru faze ale lunii. Contele Spencer a ridicat un „templu” al Dianei pe malul lacului de pe

domeniul Althorp. De altfel, numeroşi membri ai aristocraţiei britanice au temple şi locuri sacre consacrate Dianei. Printre aceştia se numără familia Marlborough (la Blenheim Palace) şi familia Cavendish sau ducii de Devonshire (la Chatsworth House). Ambele familii sunt înrudite cu Spencer-ii. Diana a fost înmormântată într-un sicriu de plumb, acesta fiind metalul asociat în ritualurile magice cu Saturn (nu este exclus ca de la acesta să provină numele de Satan). Culoarea asociată cu Saturn şi cu satanismul este negrul. Însăşi moartea Dianei s-a produs la cumpăna dintre ziua lui Saturn şi cea a soarelui (n.n. în limba engleză: *satur(n)-day* = sâmbătă şi *sun-day* = duminică). Doctorul filozof Marsiho Ficino, care a trăit în Florenţa în secolul al XV-lea, obişnuia să creeze talismane pentru protecţie, iar cel care corespundea lui Saturn era gravat pe plumb. Se spunea despre el că îl protejează pe cel care îl poartă împotriva morţii prin asasinare şi prin complot, precum şi că le protejează pe femei la naştere. În timpul funeraliilor, pe sicriul de plumb al Dianei au fost aşezaţi crini, florile lui Lilith, o altă versiune a lui Hecate şi un simbol al liniilor genealogice. Crinii au fost aleşi personal de Spencer, fratele Dianei. Crinul era floarea sacră a lui Astarte, o altă divinitate asociată cu Diana. În creştinism, a fost folosit pentru a simboliza impregnarea Fecioarei Maria. Se spune că Junona, „fecioara binecuvântată” care guverna luna august, şi-a conceput fiul mântuitor, pe Marte, pe un crin magic. Crinul este unul din principalele simboluri ale liniilor genealogice reptiliene. În anul 656, cel de-al zecelea Conciliu de la Toledo a integrat oficial legendara concepţie a lui Marte de către Junona în festivalul creştin al Mamei lui Dumnezeu, sau Ziua Fecioarei, afirmând că această zi comemora miraculoasa concepţie a lui Iisus cu ajutorul unui crin. În

Franţa, sărbătoarea era cunoscută sub numele de Notre Dame de Mars. Simbolismul crinului asociat cu o zeiţă însărcinată care dă naştere unui zeu mântuitor (la fel ca în cazul lui Isis şi Horus) este absolut fascinant dacă ţinem cont de faptul că prinţesa Diana era însărcinată atunci când a fost asasinată şi de legăturile pe care le putem face cu legenda lui Osiris, Isis şi Horus.

Nu se ştie nici măcar dacă Diana este cu adevărat înmormântată pe insulă. În vara anului 1998, revista *Star* din Statele Unite a citat o „sursă importantă” de la Buckingham Palace, potrivit căreia Diana a fost arsă în secret într-un crematoriu, iar ziarul *Los Angeles Times* a afirmat că oamenii din satul Great Brington nu cred că prinţesa este înmormântată pe insulă. Eu ştiu că aceste informaţii sunt adevărate, din propriile mele surse. O martoră citată de *LA Times* povesteşte că în noaptea în care sicriul Dianei a fost adus la Althorp pentru înmormântare, satul a fost „invadat” de forţe militare, de poliţie şi de unităţi ale forţelor speciale, care i-au silit pe săteni să nu iasă din case. Femeia a declarat că în noaptea aceea, crematoriul local a lucrat până târziu. Betty Andrews, fosta bucătăreasă şi îngrijitoare de la Althorp, este citată la rândul ei de revista *Star:* „Sătenii au sentimentul ciudat că nu li se spune întregul adevăr”.

În timp ce făceam cercetări pentru această carte, am cunoscut-o pe Christine Fitzgerald, o vindecătoare foarte talentată, care a fost prietena apropiată şi confidenta Dianei timp de nouă ani. Christine înţelegea aspectele ezoterice, aşa că Diana i-a putut povesti lucruri pe care nu îndrăznea să le spună nimănui altcuiva, legate de adevărata natură a istoriei genetice a familiei regale şi despre controlul reptilian. Poreclele pe care le acorda Windsor-ilor erau: „şopârlele” şi „reptilele”, şi obişnuia să spună deseori, cu toată

seriozitatea, că „nu sunt oameni”. Există un motiv foarte serios pentru care Diana i-a descris în acest fel pe Windsor-i. În timp ce era de-programată, Arizona Wilder şi-a amintit cu claritate de un ritual la care a participat la Clarence House, reşedinţa reginei-mamă de lângă Buckingham Palace, în care Dianei i s-a arătat cine sunt de fapt Windsor-ii. Ritualul a avut loc în primele şapte zile ale lunii iulie 1981, cu puţin timp înainte ca Diana şi Charles să se căsătorească (pe data de 29 a aceleiaşi luni). Potrivit tradiţiei ezoterice, aceste şapte zile încheie Ciclul Stejarului, ritualul fiind numit Trezirea Miresei. La el participă toate femeile din cele 13 linii genealogice care urmează să ocupe poziţii publice înalte, măritându-se cu reptilieni şi producând astfel noi generaţii de conducători. Arizona afirmă că regina-mamă, regina, prinţul Philip, Lady Fermoy, Contele Spencer (tatăl Dianei), prinţul Charles şi Camilla Parker-Bowles erau prezenţi în cameră atunci când a fost adusă Diana. Aceasta purta o rochie albă şi se afla sub influenţa unui drog administrat de Lady Fermoy. Dianei i s-a spus că trebuie să considere uniunea cu Charles ca o simplă modalitate de a concepe moştenitori, şi nimic mai mult. Adevărata consoartă a prinţului era Camilla Parker-Bowles, nu ea. Arizona mai povesteşte că prinţul Philip şi regina-mamă şi-au schimbat formele în reptile, arătându-i astfel Dianei cine erau în realitate. „Diana a fost îngrozită, dar a păstrat tăcerea”. Prinţesa a fost avertizată că dacă va revela vreodată adevărul despre ei, va fi ucisă (vă mai amintiţi de cel care a primit un telefon de la Diana în luna martie, cu puţin înainte de moartea acesteia, şi căruia i-a cerut sfatul în legătură cu revelarea anumitor informaţii despre familia regală care „ar cutremura lumea”? În timpul ritualului, regina-mamă i-a spus Dianei că orice va spune vreodată va fi ascultat şi orice va

face va fi supravegheat. Aceasta este una din tehnicile clasice de inoculare a ideii că „Nu ai unde să fugi” care li se aplică tuturor sclavilor controlaţi mental. În aceste condiţii, mai poate crede cineva că Diana ar fi putut intra sub influenţa lui Mohamed Al Fayed dacă acesta nu se află la rândul lui sub controlul familiei regale? Ritualul a implicat de asemenea folosirea unui penis de aur (simbol al lui Osiris) pentru „deschiderea pântecului” Dianei. Arizona afirmă că acesta avea o formă reptiliană şi avea ţepi meniţi să provoace răni superficiale la nivelul vaginului, producând astfel o hemoragie. După acest ritual, Dianei i s-a spus că nu i se va mai face vreodată „onoarea” de a fi lăsată să participe la ritualurile lor şi că nu trebuie să pună niciodată întrebări despre acestea. Vi se mai pare greu de crezut că a suferit de bulimie şi de tulburări emoţionale grave după ce s-a măritat cu prinţul Charles?

Diana i-a spus Christinei Fitzgerald că adevărata putere din spatele familiei Windsor era deţinută de regina-mamă, alături de prinţul Philip (chiar şi acesta fiind un subordonat al reginei-mamă). Regina-mamă are legături cu o listă interminabilă de grupuri şi societăţi secrete ale Frăţiei, conducând Templul Interior, o societate secretă a super-elitei din profesia juridică, cu sediul la Temple Bar din Londra (fostul sediu al templierilor). Cele care au manipulat-o pe Diana, făcând-o să accepte căsătoria cu prinţul Charles, au fost regina-mamă şi prietena apropiată a acesteia, Lady Ruth Fermoy, bunica Dianei. În săptămânile de dinaintea nunţii, Dianei i s-a oferit găzduire în apartamentele reginei-mamă de la Clarence House, pe care nu le-a părăsit decât după ce s-a măritat cu Charles la catedrala St Paul. „Diana obişnuia să-mi spună că regina-mamă este foarte rea, povesteşte Christine

Fitzgerald. A folosit chiar acest cuvânt: rea. Mi-a spus că o ura de moarte şi că regina-mamă o ura la rândul ei”. Celor mai mulţi dintre britanici li se va părea foarte greu de crezut acest lucru, căci propaganda oficială a transformat-o pe regina-mamă într-o bunicuţă a naţiunii, bună, delicată şi blândă. Realitatea este însă cu totul alta. Nu voi obosi niciodată să repet acest lucru. În timpul perioadei pe care a petrecut-o la Clarence House, înainte de nuntă, Dianei i s-au administrat medicamente anti-depresive precum Valium, pentru a fi tratată de bulimie. „Au drogat-o de la bun început, afirmă Christine Fitzgerald. Sunt absolut convinsă de acest lucru”. Christine a avut numeroase conversaţii cu Diana, care şi-a deschis inima în faţa ei după viaţa de coşmar pe care a trăit-o alături de Windsor-i. Munca de medium a Christinei i-a permis acesteia şi accesul la alte surse care cunoşteau familia Windsor din interior. Aceasta este prima ocazie în care Christine a acceptat să vorbească public despre experienţa ei alături de Diana şi despre agenda reptiliană. Iată ce mi-a spus:

> „Regina-mamă este o mare vrăjitoare. În primul rând, este mult mai bătrână decât cred oamenii. Ca să fim sinceri, nimeni din familia regală nu a murit de foarte mult timp. Tot ce fac ei este să se metamorfozeze. Este un fel de clonare, dar după un altfel de procedeu. Ei au capacitatea de a-şi construi un corp pornind de la o bucăţică foarte mică. Sunt şopârle cu sânge rece, deci pot face lucruri inaccesibile pentru oameni. Diferitele corpuri pe care şi le asumă sunt simple vibraţii electrice, iar ei cunosc secretul micro-curenţilor (sau frecvenţelor radio) care creează un corp. Acestea sunt energiile cu care lucrez eu atunci când fac vindecări. Reptilienii cunosc vibraţia vieţii, dar fiind

reptile cu sânge rece, nu doresc să facă din pământ un loc al armoniei perfecte sau să vindece planeta de răul făcut până în prezent, deşi le-ar sta în putinţă acest lucru. De milioane de ani, pământul a fost atacat de extratereştri din rase diferite. A fost ca un teren de fotbal pentru aceştia, ca un fel de staţie inter-galactică. Aceşti extratereştri au o cunoaştere ştiinţifică foarte avansată, putându-se descurca în orice mediu, inclusiv într-un mediu cu gaze toxice. Aterizează tot timpul pe pământ, venind din spaţiul cosmic sau din măruntaiele pământului. Iniţial arătau ca nişte reptilieni, dar la ora actuală au capacitatea de a arăta la fel ca noi, manipulând vibraţiile electrice de care vorbeam mai devreme. Se pot manifesta oricum doresc. Din cauza lor, oamenii nu mai au de mult acces la adevărata cunoaştere, care a fost distorsionată şi le-a fost prezentată pe dos. Regina-mamă este „liderul suprem” în această parte a Europei, şi au oameni ca ea pe toate continentele. Marea majoritate a oamenilor nu au nici o idee despre existenţa reptilienilor. Ei se tem şi îi ascultă pe aceşti oameni, pentru că sunt atât de puternici.

Balmoral-ul este un loc cu o vibraţie foarte negativă. Dacă s-ar face săpături în acest loc, s-ar descoperi fosile de reptile, atât de veche este istoria lor. Oameni ca regina-mamă sau regina Victoria nu trebuie priviţi ca fiind diferiţi, ci aceiaşi oameni în haine diferite. Când corpul moare, energia vitală se mută rapid într-un alt corp. Sunt un fel de vampiri; de fapt, sunt mai răi decât vampirii, căci nu atacă pe nimeni pentru a-i suge sângele, ci se hrănesc cu vibraţia fricii. Au chiar capacitatea de a transforma această

vibraţie în ceva tangibil. Secretul pe care îl stăpânesc este controlul energiei. Cu ajutorul acestuia, ei pot manifesta orice doresc. Tehnica este întrucâtva asemănătoare cu cea a hologramelor. În ultimă instanţă, noi suntem o sumă de minerale şi de molecule de apă aflate în vibraţie. Realitatea pe care o vedem este iluzorie. Ei cunosc acest secret. Chiar dacă monarhia britanică ar cădea, acest lucru nu ar însemna sfârşitul acestor oameni, căci ei se vor manifesta într-o altă formă. Până în prezent, reptilele nu au fost învinse niciodată. Motivul pentru care sunt atât de agresive la ora actuală este că pământul trece printr-o transformare profundă, iar oamenilor le revine puterea mentală. Este o perioadă teribilă pentru reptilieni, dar ea nu-i va anihila cu totul. Vor mai trece secole până când totul se va sfârşi. Până atunci, reptilienii vor trebui să se mulţumească cu mai puţin, iar oamenii vor primi în sfârşit ceva mai mult. De fapt, reptilienii nu sunt decât nişte animale penibile, în timp ce oamenii se îndreaptă cu paşi repezi către lumină. În acest război subtil, reptilienii sunt predestinaţi să piardă. Nu-mi pot permite să vorbesc deschis despre aceste lucruri, căci mi-ar spune imediat: ‚Christine, pune-ţi o robă albă, îmbrac-o pe dos şi haide cu noi'. Pe de altă parte, doresc ca această poveste sinistră să se termine odată".

Am rămas uimit să aud pe altcineva povestind despre aceste subiecte, ştiind că sunt adevărate din propriile mele cercetări. Când mi-a relatat aceste lucruri, Christine nu ştia nimic despre cercetările mele referitoare la reptilieni. Graţie contactelor ei din interior şi cunoştinţelor pe care le are despre reptilieni, Christine este

unul din puţinii oameni care cunosc marele secret: că reptilele dintr-o altă dimensiune controlează lumea în care trăim, operând prin trupuri fizice cu aparenţă umană. Una din cele mai importante linii genealogice reptiliene este cea a Windsor-ilor. Christine mi-a spus că ştie şi despre ritualurile satanice pe care le practică aceşti reptilieni, despre riturile lor sexuale şi despre practica larg răspândită a sacrificării copiilor. A adăugat că ceea ce îşi doresc aceşti oameni este esenţa pură a copiilor de vârstă pre-puberă. „Dacă vei privi locurile în care sunt construite castelele lor şi dacă te gândeşti la toţi copiii străzii din ţările lumii a treia, vei înţelege ce se întâmplă. La ora actuală, au ajuns să răpească în masă aceşti copii. Mi-a mai spus că reptilele doresc esenţa vieţii copiilor pentru că nu pot să se manifeste în lumea noastră fără această energie pură. „Esenţa contaminată a adulţilor nu valorează nimic în ochii lor. Toate ritualurile, cuţitele, sodomia, etc., sunt menite să extragă energia sufletului acestor copii”. Christine mi-a descris inclusiv ritualurile sexuale şi orgiile practicate de Windsor-i. Cuvântul „orgie” provine din grecescul *orgia,* care înseamnă „adorare secretă”, fiind asociat cu riturile sexuale ale vechilor religii ale misterelor. Christine a adăugat:

> „Există un cerc select care obişnuieşte să ia parte la orgiile organizate la Palatul Buckingham. Mi-a confirmat acest lucru chiar unul dintre participanţi. La ritualuri nu iau parte decât cupluri. La un moment dat, luminile se sting, după care începe orgia. Ştiai că majordomul sună clopoţelul exact la ora 6:00 dimineaţa, pentru ca toată lumea să se ducă la culcare? Aceşti oameni sunt foarte ciudaţi, dragule, crede-mă, foarte ciudaţi. Nici nu-ţi poţi imagina cât de ciudaţi sunt.

> Diana obişnuia să-mi spună că dacă oamenii ar şti cum arată în realitate, nimeni nu i-ar mai dori în preajmă, dar eu ştiam foarte bine acest lucru. Numai auzind despre orgiile care se petreceau la palat, faţa mi s-a lungit de-un cot. Gândul că aceşti oameni aparent atât de serioşi se ocupă cu asemenea prostii mă făcea să mă cutremur. Sexul joacă un rol hotărâtor în ritualurile lor, căci el trezeşte energia *kundalini,* care reprezintă principalul nostru generator de putere. La ora actuală orgiile au încetat, căci unul din membri a murit, aşa că au rămas în număr impar şi nu doresc să îl înlocuiască pe cel dispărut cu altcineva. La ei, totul are o semnificaţie rituală: toate acele însemne heraldice, toată pompa şi toate ceremoniile lor. Energia negativă atrage întotdeauna aceeaşi energie negativă".

Multe femei aflate pe lista de aşteptare a Însoţitoarelor Reginei i-au povestit Christinei despre afacerile necurate ale prinţului Philip. „Familia regală îşi procură foarte mulţi copii negri din ţările lumii a treia". În cartea ei, *Mulţumesc pentru amintiri,* fosta sclavă controlată mental Brice Taylor povesteşte cum a fost forţată să facă sex cu prinţii Philip şi Charles. Nu degeaba a afirmat fostul ofiţer al serviciilor secrete britanice Peter Wright în controversata sa carte *Spycatcher* că: „Palatul regal a ascuns secole la rând scandalurile petrecute aici". Christine mi-a spus că o altă carte controversată, *Familia regală,* scrisă de autoarea americană Kitty Kelly, este adevărată, „deşi Kelly a avut amabilitatea să lase foarte multe lucruri pe care le ştia pe dinafară". Mi-a povestit şi despre alţi membri ai clanului regal, inclusiv despre unchiul lui Philip, Lord Mountbatten, un alt satanist notoriu. „Lordul Mountbatten a fost şi el un mare mahăr. El a fost

cel care i-a luat minţile lui Charles, atrăgându-l pe o cale greşită”. Aşadar, aceasta este familia care a atras o fată nevinovată de 19 ani, folosind-o ca pe o „iapă de prăsilă”, ca să folosim chiar cuvintele Dianei, pentru a produce moştenitori ai clanului Windsor cu gene ale clanului Spencer. Lucrurile sunt însă departe de a se opri aici.

Cu numai câteva săptămâni înainte de a trimite la tipar această carte şi respectiv cu câteva luni după ce am primit informaţiile de mai sus de la Christine, am fost contactat de un prieten din Statele Unite care tocmai de-programa o sclavă de nivel foarte înalt în ierarhia Proiectului Monarch. Acesta mi-a spus că după părerea lui, femeia ocupă rangul suprem în ierarhia satanică din Statele Unite, fiind una din cele trei Zeiţe-Mamă din lume. Este vorba de Arizona Wilder, pe numele ei adevărat Jennifer Greene. La vremea aceea, prietenul meu şi Arizona nu ştiau nimic din ce mi-a povestit Christine Fitzgerald. Arizona a fost programată şi antrenată din copilărie pentru a deveni o Zeiţă-Mamă şi pentru a conduce ritualuri satanice pe nivelele cele mai înalte ale Frăţiei din întreaga lume. Ea i-a descris prietenului meu interiorul multor clădiri secrete şi subterane pe care le-a văzut personal. Toate descrierile ei s-au dovedit absolut corecte. Amicul meu i-a verificat relatările cu ajutorul altor persoane de contact, iar informaţiile au fost din nou confirmate. Cele spuse de Arizona prietenului meu, iar mai târziu mie personal (lucruri înregistrate pe bandă audio şi video), confirmă informaţiile altor sclavi şi cele furnizate de Christine Fitzgerald despre Windsor-i şi despre adevărata lor natură. Arizona ne-a povestit că a oficiat ritualuri satanice la Glamis Castle din Tayside, Scoţia, reşedinţa în care a copilărit regina-mamă, care deţine şi astăzi această proprietate, şi la Balmoral, reşedinţa

scoţiană a reginei. Ne-a explicat că obsesia Frăţiei pentru Scoţia are legătură cu numeroasele intrări subterane care există aici şi care fac legătura cu interiorul pământului, locul în care trăiesc majoritatea reptilienilor. Castelul Glamis este construit pe locul unei foste loji de vânătoare a familiei regale din secolul XI, clădirea actuală datând din anul 1687. Castelul este menţionat inclusiv în *Macbeth,* opera lui „Shakespeare". Arizona ne-a mai spus că regina, prinţul Philip, prinţul Charles şi prinţesa Anne sunt întotdeauna prezenţi la aceste ritualuri, la fel ca şi iubita lui Charles, Camilla Parker-Bowles. Lucrurile încep să prindă contur, nu-i aşa?

Arizona ne-a mai spus că în timpul ritualurilor sacrificiale, regina poartă un ceas din aur încrustat cu rubine şi onix negru. La fel ca şi Charles, ea are propriile ei pocale rituale, încrustate cu pietre preţioase, care atestă rangul lor înalt în rândul ierarhiei Iluminaţilor. Zeiţa-Mamă afirmă că regina face comentarii sarcastice la adresa iniţiaţilor de rang inferior, dar se teme de omul cu numele de cod „Pindar" (marchizul de Libeaux), aflat mai presus decât ea în ierarhia satanică. Această informaţie se suprapune cu o mărturisire pe care mi-a făcut-o o altă sclavă mentală recuperată, care mi-a spus că a asistat la o scenă în care regina a fost bătută fizic de cineva mai înalt decât ea în rang. Din descrierile făcute, Pindar seamănă la înfăţişare cu prinţul Charles, iar Arizona susţine că el este adevăratul tată al prinţului. Majoritatea victimelor sacrificiale folosite în ritualurile de la Castelul Glamis sunt copii cu vârste mai mici de cinci ani. Ceremoniile rituale sunt păzite de membrii Gărzii Negre Scoţiene. Arizona ne-a confirmat de asemenea că Lordul Mountbatten a fost un pedofil şi că Windsor-ii sunt reptilieni cu formă umană. Interviul pe care mi l-a acordat a fost înregistrat

pe bandă video şi audio, la fel ca şi cele pe care i le-am luat Christinei Fitzgerald. Interviul cu Arizona este disponibil pe piaţă, putând fi procurat conform indicaţiilor de la sfârşitul acestei cărţi. Repet ce am spus mai devreme: atunci când i-am luat interviul, această Zeiţă-Mamă nu ştia nimic despre comentariile Christinei Fitzgerald, dar informaţiile lor s-au suprapus aproape identic. Arizona afirmă că Diana ştia cu siguranţă că Windsor-ii sunt reptilieni care îşi schimbă forma, lucru confirmat de Christine Fitzgerald. Se pare că i-a văzut schimbându-şi forma în timpul somnului. Iată un scurt rezumat al câtorva informaţii oferite de Arizona despre familia regală:

> **Regina-mamă:** „Este rece, rece, rece, o persoană foarte neplăcută. Nimeni nu are încredere în ea. Numele unuia dintre altare (programe de control al minţii) este dat după numele ei. Este numită Regina Neagră. Am văzut-o personal sacrificând oameni. Îmi amintesc o scenă în care a implantat un cuţit în rectul unei persoane, într-o noapte în care au fost sacrificaţi doi băieţi. Unul era în vârstă de 13 ani, iar celălalt de 18 ani. Deşi pare o bătrânică fragilă, este departe de aşa ceva. Când îşi schimbă forma, se schimbă într-o reptilă foarte înaltă şi puternică. Unii dintre ei sunt atât de puternici încât pot sfâşia o inimă. Atunci când îşi schimbă forma, toţi cresc cu cel puţin un metru în înălţime”. *[exact ce a afirmat doamna care l-a văzut pe Edward Heath schimbându-şi forma]*

> **Regina:** „Am văzut-o sacrificând oameni, mâncând din trupul lor şi bându-le sângele. Odată, a devenit atât de excitată de mirosul sângelui încât nu a mai tăiat gâtul victimei de la stânga la dreapta, conform

ritualului obişnuit, ci a înnebunit pur şi simplu, înjunghind-o de nenumărate ori cu pumnalul, după ce şi-a schimbat forma într-o reptilă. Când îşi schimbă forma, devine o reptilă cu faţa lungă, aproape ca un cioc, de culoare albă. Regina-mamă arată în esenţă la fel, dar există câteva diferenţe. *[Această descriere corespunde multor ilustraţii ale zeilor şi „zeilor-păsări" din Egiptul antic şi nu numai].* Ea are nişte proeminenţe pe frunte, iar ochii ei sunt de o răutate înspăimântătoare. Este extrem de agresivă".

Prinţul Charles: „L-am văzut schimbându-şi forma într-un reptilian şi făcând aceleaşi lucruri ca şi regina. L-am văzut sacrificând copii. Există o mare rivalitate între ei legată de părţile corpului pe care le vor mânca şi de cel care are dreptul să absoarbă ultima respiraţie a victimei, furându-i astfel sufletul. Ştiu sigur că Andrew obişnuieşte să participe de asemenea la ritualuri, la fel ca şi prinţul Philip şi sora lui Charles *[Anne],* dar nu au participat pe vremea când eram eu acolo. Când Andrew îşi schimbă forma, arată mai mult ca o şopârlă decât ca un om. Între toţi reptilienii, cei mai răi sunt cei din familia regală, cărora le place să ucidă, să facă sacrificii umane şi să mănânce carnea victimelor lor. Nu le pasă dacă sunt văzuţi la aceste ritualuri, ba chiar le place să arate cine sunt în realitate. La urma urmei, cine poate povesti asemenea lucruri fără să fie crezut nebun? Ei ştiu că acesta este dreptul lor prin naştere şi se bucură la nebunie de el".

Date fiind dovezile prezentate în acest capitol despre contextul în care a fost ucisă Diana, nu am fost deloc surprins să o aud pe

Zeiţa-Mamă povestind următoarele despre Mohamed Al Fayed:

> „L-am văzut pe Mohamed Al Fayed la un ritual la castelul Mamei Întunericului din Belgia, prin anii 80. Regina şi regina-mamă erau de asemenea prezente. Regina-mamă vorbea cu el, iar el privea în jur ca şi cum nu i-ar fi venit să îşi creadă ochilor. Era noaptea de 24 decembrie, în care se sărbătoreşte plecarea fostului rege şi naşterea noului rege. Nu l-au lăsat să participe la ritual, aşa că nu a văzut partea cea mai rea a acestuia. I s-a permis doar un fel de prezentare generală. Probabil că a asistat totuşi la naşterea unui copil, prezentat ca noul rege, şi la sacrificarea unui bătrân. La ritual luau parte regina-mamă, regina, Pindar, cei din familia Rothschild, mulţi oameni pe care nu-i cunosc şi un tip pe nume Tony Blair. Se pare că acesta era pregătit pentru o poziţie înaltă în societate. Nimeni nu poate fi numit în astfel de poziţii dacă nu cunoaşte realitatea şi supremaţia acestor *Illuminati,* inclusiv faptul că reptilienii sunt cei care conduc lumea. Atitudinea lui Tony Blair era a unui om care se simţea în largul lui. Tatăl lui Dodi Al Fayed părea foarte tulburat, dar nu şi Tony Blair. Îmi amintesc că la un moment dat acesta vorbea cu membrii familiei regale despre ceva. I-am văzut de asemenea pe Blair, pe Al Fayed şi pe membrii familiei regale inclusiv la ritualurile ţinute la Balmoral”.

Pentru cel care înţelege tot acest context, motivaţiile şi felul în care a fost asasinată Diana devin limpezi ca apa de izvor. Toţi aceşti oameni sunt implicaţi până în vârful unghiilor. Uciderea Dianei a fost planificată de foarte multă vreme, posibil încă de la naşterea ei, iar torţa aprinsă a

fost plasată deasupra tunelului Pont de l'Alma încă din anii 80, cam în perioada în care Mohamed Al Fayed s-a aflat în castelul Mamei Întunericului din Belgia, împreună cu Tony Blair şi cu familia regală. Arizona mi-a spus că Diana era produsul unui program pentru crearea unei personalităţi multiple, care a început pe vremea când avea doar cinci ani. A adăugat că prinţesa era însărcinată în luna a treia atunci când a murit. Este posibil să nu-şi fi dat seama de acest lucru, căci Frăţia dispune de tehnici care le permit femeilor să îşi continue menstruaţia încă timp de câteva luni, înainte de a le fi confirmată oficial sarcina. Arizona mi-a povestit că atunci când a fost inseminată ea însăşi în mod artificial, în timp ce se afla într-o stare de control mental, cu sperma lui Pindar, a continuat să aibă ciclu timp de trei luni înainte ca un doctor să-i spună că este însărcinată. Nu este exclus, a sugerat ea, ca însuşi copilul Dianei să fi fost copilul lui Pindar, şi nu al lui Dodi Al Fayed. „Uciderea unei femei însărcinate reprezintă un sacrificiu extrem de puternic". Dacă este adevărat că Diana a fost produsul unui program de control al minţii, aşa cum putem bănui, cei care au complotat să o ucidă au avut posibilitatea să asigure toate detaliile, pentru a-şi îndeplini ritualul la perfecţie. Diana ar fi putut fi silită să accepte la timp invitaţia lui Dodi Al Fayed, să se îndrăgostească de acesta, să se ducă cu el la Paris, şi aşa mai departe. La fel ca şi Arizona, ar fi putut fi inseminată artificial, fără să-şi aducă aminte de acest lucru. Arizona afirmă că ştie din sursă sigură că Diana a fost inseminată cu sperma lui Pindar atunci când l-a conceput pe William, copilul blond cu ochi albaştri născut în ziua solstiţiului de vară. Ea susţine că nu are nici o îndoială că Diana avea o personalitate multiplă:

> „Felul în care îşi dădea peste cap ochii şi alte gesturi sunt specifice multiplilor. Uneori era foarte timidă, după care îşi dădea drumul şi devenea extrem de sociabilă. Acestea sunt altare *[programe]* diferite care ies la suprafaţa mentalului conştient. Mai există şi dovada oscilaţiilor ei în greutate. Bulimia şi tăieturile personale sunt semne clare ale personalităţii multiple. După părerea mea, nu pot exista îndoieli în privinţa faptului că Diana suferea de acest sindrom. Cei care prezintă asemenea simptoame nu le anunţă lumii în gura mare. Dimpotrivă, îşi petrec întreaga viaţă încercând să le ascundă”.

O altă sclavă controlată mental şi supusă unui program de recuperare, Brice Taylor, confirmă faptul că Diana suferea de sindromul personalităţii multiple în cartea ei, *Mulţumesc pentru amintiri.* Ea afirmă acelaşi lucru şi despre prinţii William şi Harry. Înclin să cred că şi Dodi suferea de acelaşi sindrom. În aceste condiţii, „îndrăgostirea” Dianei de el devenea o simplă joacă de copii. Simbolismul legat de Osiris, Isis şi Horus, din noaptea în care s-a produs crima, a fost de asemenea confirmat de Arizona. „Diana o reprezenta pe Isis, Dodi Al Fayed pe Osiris, iar copilul pe Horus. Nu cred că simbolul se referea în primul rând la naşterea unui copil, cât la naşterea unei ere – Era lui Horus, care va începe în anul 2000. Asta înseamnă Noua Ordine Mondială – Era lui Horus, copilul teribil”. Arizona a adăugat că fătul trebuie să fi fost împărţit între diferiţi lideri de rang înalt ai Iluminaţilor/Frăţiei şi consumat în timpul unui ritual. Din experienţa ei îndelungată legată de ritualuri, este sigură că şi anumite părţi din trupul Dianei au fost consumate. Revine astfel întrebarea dacă trupul ei se află într-adevăr îngropat în insula de pe

domeniul Althorp, ca să nu mai vorbim de vizita pe care au făcut-o la Balmoral Tony Blair şi membrii familiei regale imediat după moartea Dianei. Un alt aspect important pentru ritualurile Frăţiei se referă la părul blond şi la ochii albaştri ai Dianei. Aceleaşi trăsături fizionomice le au şi Cathy O'Brien şi Arizona, deşi aceasta din urmă şi-a vopsit recent părul care să elimine acest blestem. Din câte mi-a spus, chiar şi atunci când Elita sacrifică pisici, acestea sunt alese cu blana galbenă şi ochii albaştri. Se pare că există un aspect vital pentru reptilieni în legătură cu această structură genetică, acesta fiind unicul sânge de care au nevoie pentru a putea supravieţui în această dimensiune. „Până la venirea extratereştrilor, pe această planetă nu au existat oameni cu ochii albaştri", mi-a spus Arizona.

În anul 1989, Diana i-a spus CHristinei Fitzgerald că membrii familiei regale intenţionează să o ucidă. „La vremea aceea, mi s-a părut neverosimil, povesteşte Christine, căci tocmai născuse băieţii, care erau mici şi aveau nevoie de o mamă". Au existat însă numeroase indicii care atestau că Diana se afla în pericol, fiind vânată de Windsor-i şi de Frăţie în general. Pe la sfârşitul anilor 80, în timp ce căsnicia cu Charles nu mai însemna decât o faţadă de ochii opiniei publice, Diana a avut o relaţie amoroasă cu detectivul ei particular, Barry Mannakee. În anul 1988, acesta a murit într-un „accident" de motocicletă. La începutul anului 1990, în preajma izbucnirii Războiului din Golf, Diana a avut o nouă relaţie amoroasă, cu căpitanul James Hewitt. Odată, ea a apărut la centrul unde făcea Christine vindecări, părând complet răvăşită. Iată cum povesteşte Christine incidentul:

> „Plângea isteric, cu suspine. Am întrebat-o: ‚Ce s-a întâmplat?' I-am dat un

remediu ca să se calmeze, am îmbrăţişat-o şi am mângâiat-o, după care am rugat-o să-mi spună ce s-a întâmplat. ‚Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! L-au omorât! L-au omorât!’, a suspinat ea. ‚Pe cine au omorât?’ Mi-a povestit atunci de relaţia ei anterioară cu Barry Mannakee, decapitat în urma unui accident de motocicletă. La vremea respectivă, a crezut că a fost un simplu accident, dar acum a aflat direct din gura şefului securităţii lui Charles că cei care l-au omorât au fost membrii familiei regale şi că dacă nu se potoleşte cu Hewitt, acesta va împărtăşi aceeaşi soartă. A adăugat chiar că nici ea nu este absolut indispensabilă”.

În mod oficial, Barry Mannakee a murit într-un „accident rutier”. Adevărul este că drumurile publice devin extrem de periculoase dacă se întâmplă să nu fii simpatizat de familia regală. Christine mi-a spus că Diana a fost foarte îndrăgostită de Mannakee şi că îi făcea vizite regulate la mormânt. În ziua când acesta a fost ucis, Diana se afla în maşină cu prinţul Charles, în drum spre aeroport, unde trebuiau să participe la Festivalul de Film de la Cannes. Când să coboare din maşină, în faţa fotografilor care aşteptau, prinţul i-a spus în treacăt:

„Apropo, am auzit de la Unitatea de Protecţie că bietul Barry Mannakee a murit. Se pare că a suferit un accident de motocicletă. Mare păcat, nu-i aşa?” Diana a izbucnit în lacrimi, dar Charles i-a spus sarcastic: „Haide, dragă, să mergem. Ne aşteaptă presa”. Doresc să repet faptul că ameninţarea directă la adresa Dianei şi confirmarea faptului că Mannakee a fost ucis au venit direct de la şeful securităţii lui Charles. Crede cineva că acesta ar fi făcut astfel de afirmaţii fără aprobarea directă a prinţului? Nici vorbă. În anul 1998, James Hewitt a declarat

pentru documentarul independent de televiziune *Diana – secretele accidentului* că şi el a fost avertizat să nu se mai vadă cu Diana, dacă nu doreşte să suporte consecinţele:

> „Primeam telefoane anonime, din care rezulta clar că ei ştiau care este situaţia. Ameninţările pe care le primeam nu erau deloc voalate: îmi spuneau că nu este bine pentru sănătatea mea să continui această relaţie”.

Alte avertismente le-a primit direct de la ofiţerii de poliţie care asigurau protecţia oficială a Dianei, precum şi de la un membru al familiei regale, pe care nu a dorit să-l numească:

> „Acesta mi-a spus că se ştie totul despre relaţia noastră. Aceasta nu era tolerată, aşa că trebuia să îi punem capăt, dacă nu doream să suport consecinţe dintre cele mai neplăcute”.

James Hewitt a fost citat şi de cotidianul londonez *Times* în legătură cu aceste ameninţări, iar comentariile sale se suprapun perfect cu ceea ce i-a spus Diana Christinei Fitzgerald. Hewitt afirmă că cel mai clar avertisment a fost cel în care i s-a spus că va suferi aceeaşi soartă ca şi Barry Mannakee. Mai crede cineva că Windsor-ii şi reţelele lor nu au fost implicaţi în uciderea prinţesei Diana, ştiind dinainte şi jucând un rol activ în luarea deciziei de a o asasina pe mama prinţilor William şi Harry? Potrivit unor rapoarte din Statele Unite, Susan Barrantes, mama lui Sarah „Fergie” Ferguson, le-a povestit prietenilor că este de părere că Diana a fost asasinată. După numai câteva săptămâni a fost găsită decapitată într-un misterios accident de maşină petrecut în Argentina, pe data de 19 septembrie 1998. Pe vremea când Diana încă mai trăia, poşta sa confidenţială îi era înmânată Christinei

Fitzgerald. Printre alte colete se numărau şi câteva pachete primite de la un fost ofiţer de elită SAS, însărcinat cu siguranţa Dianei. „Jumătate din MI6 a fost de partea Dianei, ştii?” mi-a spus Christine. Într-o zi, o clientă care avea legături cu serviciile secrete a asistat la livrarea acestor pachete. Iată cum descrie Christine ceea ce a urmat:

> „Mi-a spus: ‚Sunt foarte îngrijorată pentru tine; nu ştii în ce te bagi. Diana este nebună. Te va trage şi pe tine în prăpastie. În final vei fi omorâtă, la fel şi copiii tăi, şi pisica, iar afacerea îţi va fi distrusă din temelii’. Nu-mi venea să cred. Avea o voce plină de ură. Diana a venit a doua zi şi i-am dat poşta. I-am spus: ‚Ai grijă, căci nu toţi cei care se înclină în faţa ta te iubesc’. I-am povestit ce s-a întâmplat şi s-a înroşit la faţă de furie. Când Diana a murit, toată lumea a fost unanim de acord că a fost ucisă. Numai acea clientă a rămas scandalizată de această sugestie. Am fost verificată de MI6. Telefoanele mi-au fost ascultate, casa mi-a fost răscolită de sus până jos. Pe scurt, casa regală m-a supravegheat în permanenţă pe vremea când eram prietena Dianei”.

Christine şi apropiaţii ei nu au nici cea mai mică îndoială legată de ceea ce s-a întâmplat la Paris. „A fost ucisă şi lăsată să moară pe marginea drumului. Cei responsabili de această crimă sunt mai înalţi în grad decât elita armatei şi decât ‚veveriţele secrete’ *[serviciile secrete britanice].* În ‚prostia lui jalnică’, Mohamed Al Fayed doreşte să facă parte din lumea reptiliană, pentru că ‚îi place’”. Christine crede că întreaga poveste de dragoste dintre Diana şi Dodi a fost o inginerie:

„Diana se îndrăgostea imediat, iar Dodi era un maestru al zâmbetului. Poveştile ei de iubire se terminau întotdeauna prost, căci din cauza nenorocirilor prin care a trecut, dorea întotdeauna să-i salveze pe alţii. De aceea, bărbaţii de care se simţea atrasă erau schilozi din punct de vedere emoţional. La fel ca şi mine, avea şi ea puteri vindecătoare. Majoritatea bărbaţilor care au ieşit cu Diana s-au folosit de ea. Cred că acelaşi lucru l-a făcut şi Dodi. Probabil că avea nevoie de ea pentru a-şi gâdila egoul, pentru contactele ei şi pentru familia din care provenea. Familia regală a ucis-o din cauza energiei ei luminoase, mai ales după ce a rămas însărcinată. Nu cred nici o clipă că a fost atât de grav rănită cum s-a spus. Dacă i s-ar verifica trupul, s-ar constata că cicatricea lăsată de intervenţia chirurgicală a început în zona pubisului şi a continuat până la gât. I-au scos chiar şi timusul, glanda prin care se realizează comunicaţiile interstelare. Ştiu din surse sigure că era însărcinată şi că i s-a scos copilul din pântec. Acesta a fost ciopârţit şi livrat la diferite adrese. La ora actuală oamenii lor de ştiinţă pot clona copii pornind de la câteva celule. O parte din corpul ei a fost folosită pentru ritualurile lor. Diana îşi punea întotdeauna oamenii să cureţe palatul Kensington de microfoane, dar ei i-au pus microfoane lui Dodi, aşa că ştiau tot timpul ce se petrece. Nu era prima oară când a crezut că este însărcinată. S-a întâmplat şi înainte, pe vremea relaţiei cu Hewitt, dar atunci s-a înşelat".

Christine Fitzgerald cunoştea viaţa Dianei în cele mai intime detalii. Ea a cunoscut-o pe prinţesă aşa cum puţini oameni au reuşit. De aceea, nu putem trece cu vederea incredibilele ei

revelaţii legate de tratamentul la care au spus-o Windsor-ii de-a lungul anilor, ameninţările şefului securităţii lui Charles, sacrificiile rituale şi confirmarea faptului că familia regală a fost responsabilă pentru uciderea lui Barry Mannakee. Ar trebui iniţiată o campanie de presă care să îi silească pe Windsor-i să răspundă la aceste întrebări, la fel ca şi Al Fayed, Trevor Rees-Jones, contele Spencer, şi ceilalţi pe care i-am numit în această carte. Windsor-ii trebuie deposedaţi de putere, dinastia lor regală trebuie detronată, iar crimele lor împotriva umanităţii trebuie expuse în faţa opiniei publice. Toţi cei implicaţi alături de ei, politicieni, medici, agenţi ai serviciilor secrete, trebuie expuşi la rândul lor. Familia regală, contele Spencer şi Tony Blair au dezminţit public că Diana ar fi fost ucisă, făcând chiar apel la încetarea acestor zvonuri „de dragul băieţilor”. Aceste întrebări nu trebuie însă ignorate, căci altfel vom asista cât de curând la un nou asasinat al Frăţiei, în timp ce cei responsabili vor rămâne liberi. Contele Spencer a mers până acolo încât a emis un comunicat al familiei, în februarie 1998, în care s-a întrebat retoric: „Cui folosesc aceste speculaţii? Întreb pentru că este evident că ele fac foarte mult rău. Tot ce cerem noi, familia ei, este ca memoria Dianei să fie respectată şi să se renunţe la speculaţiile senzaţionale, ajutându-ne astfel să ne revenim după pierderea grea pe care am suferit-o”. Ce poate crede cel care are acces la dovezile prezentate în acest capitol, în timp ce contele Spencer şi Tony Blair declară sus şi tare că nu există dovezi ale unei conspiraţii? Dacă Diana ar fi fost sora dumneavoastră, nu aţi fi făcut toate eforturile ca să aflaţi ce s-a întâmplat în realitate? Dacă aţi fi prim ministru al unei ţări a cărei prinţesă atât de iubită de public a fost ucisă, nu aţi încerca să stabiliţi care este adevărul? De ce nu fac aceşti oameni nimic? Relaţia Dianei cu

fratele ei era cel puţin dizarmonioasă, ca să nu spunem mai mult. De aceea, discursul ţinut de conte la înmormântarea ei nu poate fi considerat decât ca un monument de ipocrizie, la fel ca şi condamnarea în bloc a mas-mediei într-o afirmaţie pe care a făcut-o acasă la el, în Cape Town, imediat după moartea sorii sale, şi care a alimentat convingerea că paparazzi-ii erau vinovaţi de producerea accidentului. Iată cum îl descrie pe conte Christine Fitzgerald:

> „Charles Spencer este un mare ticălos, un om demn de tot dispreţul. Când Diana a trecut prin toată acea traumă legată de căsnicia ei cu Charles, el i-a spus: ‚Te rog să nu vii la mine cu problemele tale. Îmi ajung ale mele'. Nu a fost nici măcar de acord să-i cedeze una din casele sale. Altminteri, nu este deloc un om puternic. Adulmecă în schimb situaţiile periculoase, capabile să confere putere, şi este atras de ele. Pe domeniul său au loc acte de satanism. Diana ştia acest lucru”.

Diana era iubită de milioane de oameni (lucru vizibil mai ales după moartea ei), deşi aceştia nu cunoşteau nici jumătate din tot ce a suferit ea din cauza Windsor-ilor. În multe privinţe, Diana a semănat cu Marilyn Monroe, fiind folosită de *establishment,* iar apoi alungată şi ucisă. Marilyn a avut o relaţie amoroasă cu preşedintele Kennedy, şi după toate aparenţele şi cu fratele acestuia, Bobby, iar atunci când a devenit periculoasă, a fost ucisă, căci ştia prea multe. Printr-un alt exemplu de sincronicitate remarcabilă, există numeroase coincidenţe între viaţa ei şi cea a Dianei. Amândouă s-au născut pe data de întâi a lunii şi au murit la vârsta de 36 de ani, în luna august. Amândouă s-au măritat pe data de 29 cu bărbaţi mai în vârstă cu 20 de ani decât ele. Lui Marilyn i s-a spus „Regina

Diamantelor”, iar Dianei „Regina Inimilor”. Amândouă au reprezentat subiectul cântecului lui Elton John, *Candle in the Wind,* pe care acesta l-a cântat la funeraliile Dianei. După ce Christine a vorbit cu mine, ameninţarea mai veche cu distrugerea afacerii ei a fost pusă în practică. Peste noapte, telefonul ei a început să sune mult mai rar, iar când am întâlnit-o din nou, avea într-o săptămână tot atâţi clienţi câţi avea înainte într-o zi. Acest mister este greu de explicat, dat fiind că este una din cele mai talentate vindecătoare din centrul Londrei. Desigur, este greu de explicat pentru cine nu cunoaşte povestea reală. Oricum, mi-a spus că este hotărâtă să scoată adevărul la lumină, orice i-ar face autorităţile: „Nu doresc un război, dar doresc ca această porcărie să se termine odată”. Privind retrospectiv la viaţa Dianei şi la conversaţiile pe care le-au avut împreună, ea spune:

> „Biata făptură! Trăia într-o casă în care nimănui nu-i păsa de ea şi acesta este un lucru teribil pentru oricine. Locuia singură într-un cuib de vipere. Tot ce făceam eu era să-i ridic moralul. După ce m-a cunoscut, obişnuia să mă viziteze frecvent. Am lăsat-o să aştepte două săptămâni înainte să-i fac un control. S-a spus despre mine că o tratam pentru crize de mânie, dar acest lucru este departe de adevăr. Tot ce făceam era să o ascult şi să mă cutremur în faţa poveştilor ei. Nu am crezut însă nici o clipă că o vor ucide. Nu-mi vine să cred că acest lucru este atât de evident, şi totuşi nimeni nu doreşte să-l recunoască. Cabinetul meu este un templu al adevărului, un loc în care lumea se simte în siguranţă şi oamenii îmi povestesc problemele lor. Eu nu judec niciodată pe nimeni şi de aceea nu am vorbit până acum despre acest subiect. Sărmana era foarte

tulburată, iar dacă este să spunem adevărul, trebuie să-l spunem până la capăt. Nu era nebună, dar a suferit foarte multe abuzuri fizice şi psihice, încă de pe vremea când era mică. Atât tatăl, cât şi mama ei erau doi ticăloşi.

Familia regală a început să se teamă de ea, căci îndepărta opinia publică de ei. De aceea, mult timp i-au recunoscut valoarea şi i-au furat energia prin acte de vampirism psihic. Tot ce dorea sărmana era să se mărite şi să aibă copii, să trăiască viaţa pe care nu a avut-o niciodată. Opinia publică ar fi acceptat-o oricum, căci aşa nevrotică cum era, era o fiinţă de lumină, care manifesta iubire oriunde s-ar fi dus. În această privinţă era uimitoare. Din păcate, nu ştia că are această putere şi simţea nevoia să primească asigurări şi confirmarea propriei sale valori. Drama este că cei de la care aştepta această confirmare nu erau oamenii cei mai potriviţi să i-o acorde. Când a încercat să se rupă de trecut, a ieşit în lume şi a început să facă lucruri normale. De pildă, a făcut kung fu timp de cinci ani cu soţul meu. Dorea să fie o femeie normală, să se poată plimba pe stradă, la fel ca oricare alt om. A fost într-adevăr o femeie uimitoare".

Diana a afirmat că nu-i vine să creadă cât de reci erau Windsor-ii, iar cea mai plastică dovadă a acestui lucru i-a fost oferită opiniei publice în zilele de după moartea ei. Toţi membrii clanului s-au retras la Balmoral, în Scoţia, în timp ce zeci de milioane de oameni o plângeau pe Diana, într-o explozie de durere fără precedent. Numai presiunea opiniei publice (prin intermediul mas-mediei) a făcut-o pe regină să îi aducă Dianei un „tribut" public televizat, altminteri rece şi neinspirat, cu o noapte înaintea înmormântării.

Toţi cei care îi cunosc pe membrii familiei regale îi descriu ca fiind „reci”. Acesta este profilul mental şi emoţional al Frăţiei şi al reţelelor sale. Bill Cooper spunea că iniţiaţii pe care i-a cunoscut în timp ce lucra pentru serviciile secrete navale ale SUA „nu aveau conştiinţă, nu ştiau ce înseamnă morala, regretele, sentimentele şi emoţiile în general”. Acesta este exact profilul Windsor-ilor şi respectiv profilul reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni (conform descrierilor tuturor celor care s-au întâlnit vreodată cu ei). Există o explicaţie a acestui lucru.

Oamenii de pe această planetă au fost înşelaţi de mii de ani. Li s-a falsificat istoria şi prezentul, astfel încât nimeni nu mai ştie cine sunt cu adevărat şi care este adevărata natură a vieţii. Umanitatea este minţită pe faţă în ceea ce priveşte agenda reală a celor care o conduc. Deloc întâmplător, termenul de „înşelare/amăgire (n.n. *hoodwink* în original)” este definit astfel de istoricul dr. Albert MacKey, francmason de grad 33 şi cel mai important istoric al francmasoneriei din secolul XIX, în lucrarea sa, *Enciclopedia francmasoneriei:* „Simbol al secretului, tăcerii şi întunericului în care trebuie păstrate misterele artei noastre de privirile nevrednice ale profanilor”.

Într-adevăr, rasa umană a fost amăgită.

Capitolul 20

Aruncarea vrăjii

Obsesia Frăţiei faţă de ritualuri şi simbolistică nu reprezintă un comportament atât de bizar pe cât ar părea la prima vedere. Membrii ei nu fac altceva decât să vrăjească astfel mintea şi emoţiile umane. Acest lucru se petrece de mii

de ani şi este extrem de important să îl înţelegem dacă dorim să scăpăm de controlul reptilienilor.

Tot ce există în creaţie înseamnă energie. Fiecare obiect şi fiecare fiinţă are o structură energetică precisă, creată de gânduri şi de emoţii. Aceste structuri infinite ale aceleiaşi energii creează forme infinite, la fel cum apa se poate manifesta ca lichid, vapori, gheaţă sau nori. Aceste forme arată foarte diferit, dar nu sunt altceva decât apă în diferite ipostaze ale sale. Unele structuri energetice se manifestă ca trupuri umane, altele ca minţi umane, şi nenumărate altele ca insecte, păsări, copaci, apă, cer şi aer. La nivelul energiei pure, toate aceste forme sunt conectate unele cu altele. Acolo nu există noi şi ei, ci doar „eu”. Potenţial, cu toţii avem capacitatea de a accesa aceeaşi energie universală, şi implicit conştiinţa universală (care este totuna cu energia), sau acea minte infinită pe care o numim „Dumnezeu”. Acest „Dumnezeu” nu este diferit de noi înşine, ci este una cu noi, la fel cum noi suntem una cu el. Noi suntem un aspect al minţii infinite; la fel sunt şi reptilienii şi tot ceea ce există. De aceea, avem capacitatea de a pătrunde oriunde în această minte infinită, căci cu toţii suntem una cu ea, în expresia noastră cea mai înaltă. Noi suntem ca nişte picături într-un ocean infinit, alcătuit din totalitatea acestor picături. Fără picături nu ar exista un ocean. De aceea, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: cât de conectaţi suntem cu acest ocean de energie? Oamenii care nu simt decât o fracţiune infinitezimală din el trăiesc într-o crisalidă, într-o coajă de ou, cum îmi place mie să-i spun, separaţi de potenţialul lor infinit de cunoaştere, iubire, înţelegere şi înţelepciune *(vezi Figura 54).* Viaţa lor este previzibilă, fiind dominată de griji şi temeri. Ei cred că sunt fiinţe obişnuite şi că nu îşi pot controla destinul. Dacă

vă veţi deschide mintea şi inima, ieşind din această crisalidă şi conectându-vă din ce în ce mai mult cu infinitatea, veţi înţelege că sunteţi mult mai mult decât acest corp fizic care experimentează o viaţă lipsită de semnificaţie cosmică. Vă veţi da seama că sunteţi o conştiinţă infinită care experimentează această lume ca parte integrantă a călătoriei sale externe către evoluţie prin intermediul experienţelor *(vezi Figura 55).* Veţi înţelege atunci că sunteţi una cu întreaga creaţie şi că aveţi potenţialul de a cunoaşte şi de a face orice doriţi.

Care din aceste două stări de conştiinţă credeţi însă că este mai uşor de controlat? Răspunsul este evident, şi el explică în mare parte cele descrise în această carte. Acesta este motivul pentru care cunoaşterea de sine a fost sistematic distrusă la nivel oficial. Oamenii care îşi înţeleg adevărata natură, putere şi valoare, sunt imposibil de manipulat. Implementarea Agendei Frăţiei vreme de mii de ani nu ar fi fost posibilă dacă umanităţii nu i-ar fi fost interzisă această cunoaştere. Crearea religiilor şi a „ştiinţei” oficiale a jucat un rol fundamental în acest proces. Aşa cum am văzut, responsabile de crearea ambelor domenii au fost societăţile secrete ale Frăţiei. Individualizarea conceptului de „Dumnezeu” într-o formă fizică umană a condus la dispariţia înţelegerii faptului că Dumnezeu este totul în toate. Să afirmi astăzi că tu eşti una cu Dumnezeu înseamnă să te expui ridiculizării şi condamnării, aşa cum mi s-a întâmplat personal atunci când am vorbit despre aceste lucruri în Marea Britanie, la începutul anilor 90. La ora actuală a devenit o blasfemie să afirmi cine eşti, cine suntem cu toţii. Pentru cei care nu acceptă religia s-a inventat această ştiinţă de tip „nu există nimic în afara lumii pe care o vedem”, care contestă însăşi existenţa naturii

infinite şi eterne a vieţii. Intenţia Frăţiei a fost de a programa şi de a manipula percepţia de sine a umanităţii, deconectând-o astfel de la infinitatea sa multidimensională şi lăsându-i pe oameni să opereze cu o fracţiune infimă din potenţialul lor. Reptilienii sunt însă şi ei o expresie a infinităţii, aşa că ne oferă o experienţă prin care putem evolua, aşa cum cei care le contestă puterea reptilienilor le oferă acestora o anumită experienţă. Oamenii învaţă ce se întâmplă dacă renunţă la puterea lor, iar reptilienii sunt pe punctul de a învăţa consecinţele abuzului de putere. La urma urmei, totul este un joc numit evoluţie, prin care învăţăm cum să ne controlăm mintea şi emoţiile. Toate lucrurile despre care am vorbit în această carte reprezintă o experienţă evoluţionistă pentru toate părţile implicate. Cu toţii luăm decizii şi facem alegeri, după care suntem nevoiţi să suportăm consecinţele acestora. Aceste consecinţe sunt exact cele pe care le experimentăm la ora actuală. Dacă vom face noi alegeri, vom crea consecinţe diferite. Noi ne controlăm singuri destinul, iar oamenii încep să se trezească, înţelegând din ce în ce mai mult acest lucru.

Figura 54: *Închisoarea*

Figura 55: *Libertatea*

Reptilienii ne manipulează din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, aşa numitul plan astral inferior. Pentru a controla această planetă ei trebuie să menţină marea masă a umanităţii pe acest nivel sau pe un nivel inferior, deconectând-o de la frecvenţele superioare *(vezi Figura 56).* Dacă veţi realiza acest lucru, veţi înţelege cu mare uşurinţă ceea ce

s-a întâmplat şi continuă să se întâmple pe această planetă. Un aspect crucial pentru menţinerea psihicului uman în ignoranţă şi separaţie îl reprezintă manipularea vibraţiilor inferioare ale energiei, a fricii, vinovăţiei, resentimentelor, neîncrederii în sine şi condamnării celor din jur. În ultimă instanţă, toate acestea sunt expresii ale fricii. Acestea sunt emoţiile care rezonează cel mai bine cu frecvenţele din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aceea, cine cade pradă dominaţiei acestor frecvenţe sfârşeşte inevitabil prin a fi controlat de conştiinţa reptiliană. De remarcat faptul că am folosit termenul de dominaţie. Simpla manifestare a acestor frecvenţe ca parte integrantă din experienţa umană nu reprezintă o problemă în sine. Este foarte important să înţelegem acest lucru, dacă dorim să evoluăm către o mai mare înţelegere şi înţelepciune. Când aceste emoţii controlează omul, centrul de greutate al psihicului său devine atât de ancorat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni încât conştiinţa reptiliană se poate infiltra în structurile sale mentale. De aceea, Frăţia execută ritualuri şi sacrificii satanice oribile, cu scopul de a-şi sincroniza iniţiaţii cu lungimea de undă a reptilienilor. Ei încearcă de asemenea prin toate mijloacele să stimuleze trăsăturile de caracter specifice complexului R, respectiv părţii reptiliene a creierului nostru, care se manifestă prin agresiune, ritualism, dorinţa de a face parte dintr-o structură ierarhică, şi aşa mai departe.

Figura 56: *Aşa arată închisoarea pe care au reuşit să o creeze reptilienii în jurul conştiinţei umane, pe care o menţin la nivelul regiunii inferioare a celei de-a patra dimensiuni prin manipularea fricii, vinovăţiei şi frustrărilor. Nu*

vom putea scăpa niciodată din această închisoare decât prin deschiderea minţilor şi inimilor noastre şi prin reconectarea la sinele nostru superior. Răspunsul la toate problemele noastre este iubirea.

Aceste afirmaţii legate de adevărata natură a vieţii nu reprezintă o simplă teorie. Ele pot fi dovedite inclusiv în laborator. Cercetătorii din Statele Unite au arătat că emoţia fricii rezonează cu o frecvenţă de vibraţie inferioară, respectiv pe o lungime de undă lungă, în timp ce emoţia pe care o numim iubire rezonează cu o frecvenţă de vibraţie foarte înaltă, pe o lungime de undă scurtă. Acest lucru este extrem de semnificativ, căci aşa cum arată autorul, cercetătorul şi arheologul Gregg Braden într-o casetă video intitulată *Punctul Zero,* materialul genetic al corpului uman nu este altceva decât un transmiţător şi un receptor de frecvenţe extrem de sofisticat. Experimentele au demonstrat că dacă o bucată de ADN (amprenta genetică a corpului) este plasată într-un tub cu electroni, aceştia din urmă se grupează după tiparul ADN-ului. Ei îşi menţin această structură chiar dacă ADN-ul este scos din tub. Altfel spus, ADN-ul influenţează în permanenţă energia din jurul nostru. Starea în care ne aflăm influenţează clipă de clipă lumea în care trăim. Ori de câte ori un om îşi schimbă atitudinea şi starea de conştiinţă, el modifică totalitatea, căci face parte integrantă din ea. De fapt, este chiar una cu ea. Vă mai simţiţi neputincioşi şi comuni? Omul are în organismul său nişte micro-antene numite aminoacizi, care interacţionează cu ADN-ul. Potrivit lui Braden, există 64 de coduri genetice umane potenţiale (sau antene) capabile să primească şi să transmită informaţii energetice. Pe scurt, noi dispunem de 64 de antene potenţiale

prin care ne putem conecta la frecvenţele superioare, şi implicit la dimensiunile superioare ale existenţei. Din acestea, numai 20 sunt activate. Celelalte 44 rămân „închise”. Altfel spus, capacitatea noastră de a ne conecta la potenţialul nostru maxim de putere şi înţelepciune este redusă la numai o treime. În aceste condiţii, nu este deloc de mirare că ne folosim doar o porţiune infimă din capacitatea cerebrală. Cercetările efectuate la Institutul HeartMath şi la alte centre de studiu din Statele Unite au arătat că aceste „antene” de pe ADN sunt activate sau închise de lungimile de undă ale emoţiilor, care influenţează în permanenţă ADN-ul. Emoţia fricii (din care derivă toate celelalte emoţii negative) are o lungime de undă foarte lungă şi lentă, neputând activa decât un număr foarte mic de antene ale potenţialului nostru *(vezi Figura 57).* În schimb, iubirea (din care derivă toate emoţiile pozitive) are o lungime de undă scurtă şi rapidă, activând multe mai multe antene *(vezi Figura 58).* Astfel, atât timp cât vom rămâne sub incidenţa vrăjii fricii, vom continua să fim deconectaţi de infinitate, trăindu-ne viaţa într-o simplă picătură de conştiinţă (într-o coajă de ou). În schimb, dacă vom începe să manifestăm din ce în ce mai mult vibraţia iubirii, ne vom reconecta la sinele nostru multidimensional, iar potenţialul nostru va redeveni infinit. Altfel spus, ne vom reconecta la „Dumnezeu”.

Figura 57: *Teama este o emoţie cu o lungime de undă lungă şi lentă, care activează foarte puţine din „antenele” ADN care ne conectează cu cosmosul.*

Figura 58: *Iubirea este o emoţie cu o lungime de undă scurtă şi rapidă, care activează*

mult mai multe „antene” ADN, reconectându-ne astfel cu cosmosul.

Există şi un alt fel de a descrie aceste lucruri. Conştiinţa noastră reprezintă o serie de câmpuri de energie interconectate. Astfel, noi dispunem de un intelect, emoţii, un spirit, şi aşa mai departe, care rezonează pe frecvenţe diferite, dar care se intersectează unele cu celelalte printr-o serie de vortexuri energetice numite *chakra*-e, un termen sanscrit care înseamnă „roţi de lumină”. Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, dezechilibrele emoţionale se transmit la nivel mental prin aceste *chakra*-e. Dacă dezechilibrul continuă, el se poate transmite inclusiv la nivel fizic. Aşa se explică de ce stresul provoacă boli şi de ce nu mai gândim corect atunci când suntem tulburaţi din punct de vedere emoţional. Cele şapte *chakra*-e principale sunt plasate de-a lungul coloanei vertebrale, între prima vertebră de la baza acesteia şi creştetul capului, aşa cum se poate vedea în ***figura 59.*** Primele trei *chakra*-e inferioare ne conectează cu pământul, iar cele trei *chakra*-e superioare cu spiritul (adică „marele ocean”). O fiinţă umană aflată într-o stare ideală reprezintă un punct de intersecţie între planul fizic şi cel spiritual, adică între cer şi pământ. Punctul de echilibru din sistemul *chakra*-elor este *chakra* inimii, prin care manifestăm emoţia iubirii şi cea a fricii. Acestea sunt extremele intervalului de frecvenţe manifestate de această *chakra.* Între altele, aşa se explică simbolismul inimii şi al iubirii. La ora actuală, iubirea este asociată cu inima fizică, dar în realitate ea îşi are sediul în inima spirituală sau *chakra* inimii, care a inspirat acest simbolism. Când omul exprimă iubirea în sensul ei cel mai pur şi mai autentic, în mod necondiţionat, *chakra* inimii se deschide ca o floare şi energia ei începe

să se învârtească foarte rapid, cu o putere enormă. De aici şi expresia hipiotă *Flower power!* Această energie atrage întreaga conştiinţă inferioară pe frecvenţa iubirii pure, reconectând-o astfel cu dimensiunile superioare ce corespund acestei frecvenţe. Sufletul oricărui om (indiferent cine este şi ce a făcut) este iubire pură. Acest adevăr este valabil pentru toate creaturile, inclusiv pentru reptilienii din dimensiunea inferioară, pentru regina Angliei, pentru George Bush, Henry Kissinger, şi ceilalţi despre care am vorbit în această carte. Din păcate, conştiinţa inferioară a acestora s-a separat de conştiinţa lor superioară. Atunci când se întâmplă acest lucru, conştiinţa inferioară poate face adevărate grozăvii. Cum şi-ar mai putea recunoaşte aceşti oameni sinele real, alcătuit din iubire pură, dacă rezonează în permanenţă cu o asemenea ură? Este imposibil. Aceeaşi afirmaţie ne priveşte pe toţi: singura modalitate de a ne reconecta cu iubirea pură este manifestarea acestei vibraţii. Atât timp cât aceşti oameni nu vor renunţa la dorinţa lor nestăpânită de control şi de dominare, ei vor rămâne izolaţi de sinele lor infinit.

Figura 59: *Sistemul chakra-elor*

Chakra coronară

Chakra celui de-al treilea ochi

Chakra gâtului

Chakra inimii

Chakra plexului solar

Chakra sacrală

Chakra bazală

Din păcate, ei au ales calea manipulării umanităţii, atrăgând-o pe un nivel de conştiinţă chiar mai jos decât al lor. Reptilienii şi celelalte entităţi din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni trăiesc într-o închisoare a conştiinţei şi şi-ar dori ca umanitatea să trăiască într-o celulă chiar mai mică decât a lor. Foarte interesante mi se par în această direcţie picturile suprarealiste ale artistului olandez M.C. Escher, care prezintă reptile captive într-o închisoare a timpului şi a spaţiului, aşa cum puteţi vedea în *Figura 60.* Exact aşa arată situaţia reală, şi atât timp cât nu se vor schimba, vor continua să rămână în închisoare, incapabili să evolueze către infinitate. Scopul lor este să ne menţină captivi în aceeaşi închisoare, alături de ei. Deloc surprinzător, metoda pe care au aplicat-o de-a lungul acestor mii de ani pentru a reuşi în acest demers a fost manipularea vibraţii fricii. Toate aceste războaie, conflicte, acte de terorism, griji financiare şi toate celelalte evenimente negative – al căror număr este copleşitor – sunt orchestrate de Frăţie şi au drept scop principal menţinerea umanităţii într-o stare de teamă, deci de limitare şi separaţie faţă de sinele său real. Încurajarea urii, resentimentelor, răzbunării şi condamnării (toate acestea fiind manifestări ale fricii) contribuie decisiv la instaurarea unui climat de frică şi nesiguranţă pe pământ, creând condiţii pentru perpetuarea acestor vibraţii prin noi conflicte. O frică dusă până la proporţii greu de imaginat a fost stimulată de religie. Aceasta a cultivat teama de Dumnezeu (adică de Sine) şi teama de moarte şi de „judecata” divină. A urmat apoi „ştiinţa”, care a cultivat un nou tip de teamă: aceea de a muri şi de a dispărea în uitare. Umanitatea este copleşită de teamă şi de diferitele expresii ale acesteia. De aceea, oamenii sunt deconectaţi de esenţa lor reală. Frăţia Babiloniană a avut grijă ca

ei să rămână ignoranţi, controlând şcolile şi universităţile în care studiază, instituţiile „ştiinţei”, şi implicit tot ce consideră mas-media posibil şi credibil, în aroganţa ei jalnică, ce respinge tot ce sfidează normele acceptate. Oamenii îşi petrec viaţa privind un film pe un mare ecran şi confundându-l cu realitatea. În acest fel, adevărata realitate le rămâne necunoscută. Marea majoritate a ziariştilor nu relatează despre ceea ce se petrece în realitate, ci despre ceea ce văd ei înşişi pe „canalul de filme” numit CNN. Manipulatorii care se joacă cu frica oamenilor beneficiază în plus de un bonus suplimentar: atunci când se tem, oamenii sunt dispuşi să renunţe la puterea lor personală, cedând-o celor despre care cred că îi vor proteja. Tehnica pe care am numit-o: crearea problemei-reacţie-soluţie nu este altceva decât o manipulare a emoţiei fricii. Ea reprezintă un instrument de creare a fricii şi a derivatelor acesteia, precum resentimentele, care atrag după sine reacţii de genul: „Ceva trebuie făcut” (de pildă după un război sau după o altă nenorocire), ceea ce le permite membrilor Frăţiei să iasă în faţă şi să ofere soluţii (desigur, soluţiile *lor)*.

Discutăm aici despre controlul în masă al minţii şi al emoţiilor oamenilor. Dacă acceptăm definirea controlului mental ca o manipulare a minţii unui om astfel încât acesta să gândească şi să acţioneze aşa cum doreşte manipulatorul, câţi oameni de pe această planetă credeţi că nu au mintea controlată? Moartea preşedintelui Kennedy şi a prinţesei Diana au avut legătură cu acest proces. Orice ar spune oamenii despre adevăratul caracter al lui Kennedy, percepţia publică despre el era că reprezintă o speranţă pentru viitor. Nu contează atât de mult ce a făcut în realitate, cât ceea ce cred oamenii că a făcut şi ce reprezenta el pentru ei. Aşa cum mi-au

declarat foarte mulţi americani, ceva a murit în conştiinţa colectivă americană atunci când Kennedy a fost ucis. I-am putea spune speranţă sau inocenţă. Cert este că ceva profund din conştiinţa colectivă americană a murit odată cu el. Sentimentul unanim cu care au rămas americanii a fost că binele moare rapid, iar răul învinge întotdeauna. La fel s-au petrecut lucrurile în cazul Dianei, prinţesa asociată – de data aceasta pe bună dreptate – cu expresia iubirii. Când Diana a murit, valul incredibil de emoţie care a urmat nu a avut neapărat legătură cu ea, ca fiinţă umană, cât cu iubirea pe care o simboliza. Dacă privim dincolo de suprafaţa lucrurilor, manifestarea de durere în masă care s-a produs după moartea prinţesei s-a datorat sentimentului că iubirea a fost ucisă, că binele a murit şi că răul câştigă întotdeauna. Acestea sunt doar două din exemplele globale ale manipulării subconştientului colectiv în sensul neputinţei şi disperării de către specialiştii Frăţiei de la Institutul Tavistock din Londra (şi din alte locuri asemănătoare). Oamenii aflaţi într-o stare de teamă, neputinţă şi disperare sfârşesc prin a se închide din punct de vedere emoţional, devenind ca o turmă de oi şi trăindu-şi vieţile într-un fel de supunere amorţită.

Manipularea minţii şi a emoţiilor umane şi deconectarea de la mare ocean al spiritului merge însă mult mai departe. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni sunt complet goliţi de sentimente şi de vibraţii spirituale; în schimb, au mintea foarte ascuţită şi o cunoaştere intelectuală foarte înaltă. Această cunoaştere este transmisă prin intermediul societăţilor secrete ale Frăţiei încă din antichitatea îndepărtată, în timp ce opiniei publice i-a fost interzisă prin distrugerea culturilor native, prin ororile Inchiziţiei şi prin

arderea marilor biblioteci ezoterice, cum a fost cea din Alexandria. Echilibrul înseamnă armonie; dezechilibrul înseamnă dizarmonie. Cine doreşte să creeze o stare de dizarmonie, trebuie să provoace mai întâi un dezechilibru. Această ecuaţie este cât se poate de simplă şi a jucat un rol hotărâtor în tehnicile aplicate de Frăţie. Atunci când este echilibrată, energia feminină reprezintă energia intuiţiei şi a reconectării. De aici provine expresia „intuiţie feminină". Corpul feminin poate manifesta mult mai uşor energia feminină. De aceea, majoritatea oracolelor şi mediumilor din lumea antică erau femei (acelaşi lucru este valabil şi în lumea modernă). Bărbaţii sunt la fel de capabili să îşi acceseze polaritatea feminină dacă doresc cu adevărat acest lucru, folosindu-şi astfel forţa creatoare pentru a se conecta la nivelele superioare ale fiinţei lor. Frăţia nu doreşte însă acest lucru. Ea doreşte ca umanitatea să rămână într-o închisoare a conştiinţei. De aceea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a suprima folosirea energiei feminine echilibrate. S-a folosit de religie pentru a transforma femeile în simple sclave ale bărbaţilor, fără nici o şansă de a se manifesta aşa cum doresc. Simultan, au suprimat polaritatea feminină a bărbaţilor, creând un model social acceptat despre felul în care trebuie să se comporte un bărbat adevărat. Acesta trebuie să fie macho şi agresiv. De altfel, majoritatea bărbaţilor macho sunt în realitate nişte băieţei speriaţi. Aceşti bărbaţi „adevăraţi" sunt atât de deconectaţi de energia lor feminină încât nu mai au deloc acces la intuiţie şi la realitatea superioară a fiinţei lor. Între timp, iniţiaţii Frăţiei s-au folosit de frecvenţele negative ale energiei feminine (Hecate) pentru a se conecta la maeştrii lor reptilieni din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni şi pentru a manipula din culise

lumea în care trăim. Suprimarea şi pervertirea energiei sexuale – forţa creatoare din interiorul fiinţei umane – reprezintă un alt instrument fundamental pentru limitarea potenţialului uman, astfel încât acesta să devină incapabil să îşi manifeste puterea şi creativitatea infinită.

În strânsă legătură cu manipularea energiei feminine se află şi manipularea timpului. Acesta este un alt aspect al simbolismului tunelului Pont de l'Alma. Frăţia a pus conştiinţa umană în rezonanţă cu o perspectivă falsă asupra timpului, deconectând astfel umanitatea de restul creaţiei, care operează într-o altă linie temporală. Astfel, umanitatea îşi trăieşte viaţa desincronizată de restul universului. În aceste condiţii, nu este deloc de mirare că pe pământ există asemenea dezechilibre. În realitate nu există timp. Trecutul, prezentul şi viitorul se petrec simultan. Percepţia noastră asupra timpului este singura care face ca noi să percepem evenimentele liniar. Chiar şi ţinând cont de timpul liniar, noi am fost deconectaţi de curgerea naturală a timpului. Natura rezonează cu timpul lunar, respectiv cu cele 13 cicluri ale lunii de câte 28 de zile. Ciclul menstrual al femeii se află în strictă legătură cu acest ciclu lunar. La rândul ei, luna preia energia masculină a soarelui şi o reflectă pe pământ într-o formă feminină. Sataniştii îşi ţin ritualurile şi îşi fac sacrificiile numai în nopţile cu lună plină, când energia feminină se află la apogeu. Ei preiau această putere şi îi manifestă polaritatea negativă, simbolizată de Hecate. Cu cât reuşesc să atragă o cantitate mai mare de energie feminină negativă, cu atât mai puternică devine conexiunea lor cu „demonii" cu care doresc să comunice (entităţi aflate în alte dimensiuni). În acest scop, ei programează mediumi sensibili precum Arizona Wilder pentru a le conduce ritualurile. Popoarele native care continuă să

trăiască şi astăzi în acord cu timpul lunar se află într-o armonie mult mai mare cu natura, căci operează în aceeaşi linie temporală cu aceasta. Altfel spus, se află la unison cu ea. În anul 1572, papa Grigorie a anunţat introducerea unui nou calendar, aşa-numitul Calendar Gregorian, care a fost adoptat în octombrie 1582. Acesta a devenit timpul standard acceptat pe pământ, fiind de fapt o altă înşelătorie a Frăţiei. În prezent, mintea umană este acordată la această linie temporală artificială, pe care o reflectă toate ceasurile, calendarele şi jurnalele noastre. Şi unde credeţi că se află centrul acestui sistem temporal, punctul zero în funcţie de care sunt potrivite toate ceasurile din lume? Ei bine, tocmai la Greenwich, în Londra, pe malul opus al Tamisei faţă de City, cartierul general al Frăţiei! De unde credeţi însă că s-a inspirat Calendarul Gregorian? Acesta reprezintă o copie fidelă a calendarului folosit în Babilon. Numele grecesc pentru „Privitori” sau fiii zeilor care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor era Grigori. Altfel spus, noul calendar este calendarul lui Grigori, al reptilienilor.

Preoţii reptilieni ai Frăţiei au jucat acelaşi joc temporal cu mii de ani în urmă. Calendarul Gregorian nu este altceva decât o farsă. El reprezintă echivalentul temporal al înghesuirii tuturor hainelor într-un dulap. Dacă hainele sunt forţate să intre, dulapul poate fi închis, dar ce harababură se creează! Calendarul Gregorian cuprinde 12 luni, ore de 60 de minute şi zile de 24 de ore. Lunile sunt atât de prost concepute încât unele au 30 de zile, altele 31, una are 28 de zile, iar din patru în patru ani 29! Motivul pentru care calendarul gregorian a eliminat cea de-a 13-a lună a fost deconectarea conştiinţei umane de la linia temporală naturală, cea lunară. În mod normal ar trebui ca anul să aibă 13 luni a câte 28 de zile, nu 12 luni, atât cât are în prezent. Pe de altă parte,

ierarhia Frăţiei operează în continuare cu timpul lunar – aceasta fiind o altă explicaţie a obsesiei sale faţă de numărul 13. Izbirea maşinii în care se afla Diana (zeiţa lunii) de cel de-al 13-lea stâlp a reprezentat, printre altele, un simbol al eliminării celei de-a 13-a luni din percepţia umană asupra timpului. Atunci când deconectezi oamenii de timpul natural, îi deconectezi implicit de toate legităţile naturale. Deloc întâmplător, „civilizaţia" occidentală (care tinde să devină din ce în ce mai globală) a pierdut orice legătură cu lumea naturii şi cu mediul în care trăieşte.

Aşa-numitul „Mileniu" nu este decât un moment temporal artificial creat. El nu există decât datorită Calendarului Gregorian, dar cum subconştientul colectiv este conectat la el, Frăţia şi-a propus să manipuleze acest moment. Ea a construit cea mai înaltă clădire din lume pe malul râului Tamisa, lângă Observatorul Greenwich din Londra, aşa numitul Punct Zero al timpului de referinţă. Această clădire, numită Canary Warf, a fost construită de un consorţiu al Frăţiei şi nu reprezintă altceva decât un imens obelisc de sticlă. Ulterior, guvernul britanic a decis să cheltuiască nu mai puţin de un miliard de lire sterline pentru a construi un dom uriaş, numit Domul Mileniului, care urmează să devină atracţia centrală în momentul trecerii cumpenei dintre ani. Domul este situat pe celălalt mal al Tamisei, faţă în faţă cu obeliscul Canary Warf *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Obeliscul şi domul sunt simboluri geometrice esenţiale pentru Frăţie, întrucât atrag energia solară şi cosmică. Proiectul Domului Mileniului i-a fost încredinţat lui Peter Mandelson, supranumit „Prinţul Întunericului" şi forţat să demisioneze după ce s-a aflat de ingineriile financiare pe care le-a făcut în interes personal. Mandelson a fost artizanul introducerii trandafirului roşu ca simbol al Partidului Laburist.

Am convingerea că intenţia Frăţiei este de a modifica timpul în acest punct zero de la Greenwich pentru a tulbura şi mai tare conştiinţa umană şi pentru a stimula şi mai puternic conflictele şi dezechilibrele pe această planetă. Simbolul Domului Mileniului este o femeie goală, cu picioare lungi, care îşi întinde braţele către soare. A fost numită „Noua Britannia" şi este considerată „un simbol al femeii din preistorie şi până în prezent". Un simbol al oricărei femei, sau al Semiramidei? Artistul care a creat statuia a primit pentru efortul său creator 90.000 de lire sterline din fondurile Loteriei Naţionale. Jocul cu timpul reprezintă o armă importantă din arsenalul Frăţiei în lupta împotriva conştiinţei umane. Am de asemenea convingerea personală că iniţial au existat 13 semne astrologice, cel de-al 13-lea fiind reprezentat de un păianjen. Acesta trebuie să fi fost semnul care le includea pe toate celelalte, ţesând împreună toate energiile lor şi fiind situat în centrul cercului astrologic. Interesant mi se pare şi faptul că motoul shakespearian înscris pe frontalul de la Bohemian Grove este: „Păianjenii care îşi ţes pânza nu vin aici".

Tot ce există este conştiinţă într-o manifestare sau alta. În fiecare clipă a vieţii noastre, noi interacţionăm cu alte câmpuri energetice aflate în vibraţie. De pildă, putem intui acest lucru atunci când ne întâlnim cu cineva şi îi simţim starea de spirit sau când intrăm într-o casă şi ne simţim bine sau prost, în funcţie de câmpul energetic din interiorul ei. Trăind în permanenţă în câmpul energetic al pământului, noi suntem afectaţi continuu de acesta. Frăţia extraterestră ştie foarte bine acest lucru, acesta fiind un alt motiv al obsesiei sale faţă de simbolism şi ritualuri. Tot ce există rezonează pe o anumită frecvenţă, iar simbolurile reprezintă unul din cele mai puternice exemple în această direcţie. Un

simbol nu este altceva decât o reprezentare la nivel fizic a unui gând. Omul rezonează cu energia pe care i-o atribuie simbolului. De pildă, un obelisc simbolizează energia sexuală masculină sau falusul uman; de aceea, aceasta este energia pe care o atrage şi o emană el. Domul simbolizează energia sexuală feminină (pântecul), pe care o atrage şi o emană. La fel stau lucrurile cu pentagrama, torţa aprinsă, şi aşa mai departe. Dacă aceste simboluri sunt plasate pe vortexuri extrem de puternice de energie telurică (puncte de intersecţie ale energiei magnetice a pământului), ele vor influenţa vibraţia câmpului energetic global într-o manieră mult mai eficientă. La fel se petrec lucrurile şi cu planurile străzilor din marile oraşe (care alcătuiesc structuri geometrice) sau cu amplasarea diferitelor clădiri în raport unele de altele. Asasinarea preşedintelui Kennedy într-un vortex extrem de puternic cum este cel din Dealey Plaza şi focalizarea gândurilor de oroare, teamă şi durere a milioane de oameni în acel loc trebuie să fi avut un efect devastator asupra vibraţiei energetice a pământului. Un efect încă şi mai teribil trebuie să-l fi avut moartea Dianei în acel loc al energiei lunare din Paris. Toate aceste ritualuri fac parte integrantă din vraja aruncată de reptilieni asupra minţii şi emoţiilor umane, pentru a o deconecta astfel de sursa ei infinită de putere. Cu cât oamenii sunt mai speriaţi de aceste evenimente, cu atât mai multă teamă generează ei în câmpurile energetice telurice; şi astfel, spirala descendentă continuă la infinit.

Există un alt aspect asupra căruia aş dori să atrag atenţia, căci va fi extrem de relevant pentru secţiunea care urmează. Cercetările au demonstrat că există un semnal electric, un fel de puls emanat de centrul galaxiei noastre şi receptat de soare, care îl transmite apoi mai

departe pământului. Acest puls este receptat apoi de inima omului, care îl transmite creierului, ajungând în final la toate celulele corpului. Atunci când această rezonanţă parcurge intactă întregul traseu, fiinţa umană se află la unison cu cosmosul. Altfel spus, fiecare celulă se află în armonie cu vibraţia cosmică. Circuitul natural al acestei vibraţii este întrerupt de emoţiile negative şi de dezechilibrele energetice ale oamenilor. Datorită acestora, ei se simt deconectaţi de pământ şi de restul universului. În cazul celor mai mulţi dintre oameni, conexiunea creier-inimă a fost întreruptă datorită separării capului de inimă, a intelectului de intuiţie şi a corpului fizic de cel spiritual. Motivul pentru care Frăţia extraterestră face eforturi atât de disperate de a-şi implementa rapid Agenda la ora actuală este legat de imensa provocare cu care se confruntă. Întreaga creaţie este guvernată de cicluri energetice. Acestea se reflectă de pildă în anotimpurile pământului: primăvara, vara, toamna şi iarna. Există însă şi cicluri mai mari, surprinse prin numere şi simboluri de iniţiaţii antici sumerieni, egipteni, chinezi, de populaţia maya din America Centrală şi de indienii hopi din Arizona. Aceste numere şi aceste simboluri măsoară ciclurile energiei solare, lunare, şi ale altor energii cosmice care influenţează câmpurile energetice ale pământului, şi implicit viaţa de pe această planetă. La ora actuală ne aflăm în mijlocul unuia dintre cele mai mari cicluri transformatoare, despre care se spune că nu se repetă decât o dată la 26.000 de ani. Calendarul maya prezice că punctul critic al schimbării se va produce pe data de 12 decembrie 2012. Acesta este adevăratul punct focal al transformării, nu anul artificial al Mileniului. Aceste cicluri ale conştiinţei sunt ca nişte porţi care se deschid pentru cei pregătiţi să acceadă pe nivele mult mai înalte de conştiinţă. Metaforic

vorbind, este ca un ceas cu cuc la care poarta se deschide în anumite momente. Cei care ratează aceste momente sunt nevoiţi să reia întregul ciclu, până la următoarea deschidere a porţii. La ora actuală nu ne aflăm însă în faţa unei simple porţi, ci a unei transformări globale care va sfida orice convingere actuală. Toate şcolile misterelor au prezis acest moment de mii de ani. Există astăzi din ce în ce mai multe dovezi fizice, spirituale şi ştiinţifice care confirmă că ne aflăm în faţa unei mari schimbări.

Există o serie de evenimente, citate de Gregg Braden în *Trezirea faţă de Punctul Zero,* care confirmă faptul că lumea în care trăim se schimbă. În anul 1991 a fost identificată o nouă frecvenţă emisă din centrul galaxiei Calea Lactee. În anul 1994 a fost trimisă în spaţiul cosmic sonda spaţială Ulysses, cu scopul de a investiga schimbările care se petrec pe soare. De la începutul anilor 80 exploziile şi arsurile solare s-au intensificat dramatic, iar Ulysses a descoperit că puterea câmpului magnetic al soarelui scade cu repeziciune. Valorile sale la cei doi poli şi la ecuator s-au dovedit mult mai reduse decât se aşteptau oamenii de ştiinţă. În timp ce soarele se răceşte, planetele din sistemul solar, în special cele de la periferie, se încălzesc. Acest lucru sugerează să cursa căldurii planetare provine din interior, deşi ar putea fi stimulată de schimbările magnetice şi electrice care se petrec la nivelul soarelui. În timp ce pe soare se petreceau aceste schimbări, ele au început să se reflecte şi la nivelul planetelor. Spre exemplu, pe planeta Jupiter există o furtună sesizată de chinezi încă de acum 3000 de ani, care şi-a schimbat sensul de rotaţie. Undele de şoc şi alte fenomene provocate de coliziunea cometei Shoemaker-Levy cu planeta Jupiter în anul 1994 au afectat de asemenea sistemul solar în ansamblul lui, inclusiv pământul.

Pe scurt, schimbările câmpului magnetic al soarelui se reflectă în întregul sistem solar.

Pământul este un magnet uriaş care se roteşte în jurul propriei axe, creând astfel un câmp magnetic de diferite intensităţi. Cu cât pământul se roteşte mai rapid, cu atât mai puternic şi mai dens devine câmpul său magnetic. Acum 2000 de ani, acest câmp magnetic a atins apogeul intensităţii sale din actualul ciclu. De atunci, el a scăzut continuu, căci planeta s-a învârtit din ce în ce mai încet. La ora actuală câmpul este cu 50% mai slab decât acum 1500 de ani, iar rata de descreştere se accelerează rapid. Acest lucru nu reprezintă un motiv de panică, întrucât face parte integrantă dintr-un ciclu natural, un fel de anotimp cosmic. O altă ştire recentă din lumea ştiinţei este că frecvenţa de rezonanţă a pământului, pulsul său dacă vreţi, se află într-o creştere rapidă. Această frecvenţă, numită Frecvenţa de Rezonanţă de Bază sau Rezonanţa Cavităţii lui Schumann, a fost identificată în anul 1899. De atunci şi până la jumătatea anilor 80 ea s-a menţinut la un ritm de aproximativ 7,8 Hz sau cicluri pe secundă. Începând din anii 1986-87, ea a început să se accelereze, astfel încât în anul 1995 ajunsese la 8,6 Hz, potrivit anumitor estimări, iar ultimele informaţii pe care le-am auzit afirmă că a depăşit 10 Hz şi continuă să crească. Gregg Braden crede că în anul 2012 (marele an al transformării de care vorbeşte calendarul maya), rezonanţa pământului ar putea ajunge la 13 cicluri pe secundă, în timp ce câmpul magnetic al planetei ar putea ajunge la zero. Acesta este Punctul Zero de care vorbeşte el în documentarul său, când câmpul magnetic al pământului va dispărea în totalitate, planeta oprindu-se din rotaţia ei. Asta nu înseamnă că gravitaţia va dispărea, căci aceasta nu are legătură cu rotaţia pământului în

jurul propriei axe. În ultimele 4,5 milioane de ani, se pare că acest fenomen s-a petrecut de cel puţin 14 ori. Se estimează că ultima oară dispariţia câmpului magnetic al pământului s-a produs acum 11.000-13.000 de ani, o fereastră în timp care corespunde majorităţii estimărilor referitoare la dispariţia Atlantidei. Atunci a început procesul de recuperare după Marele Cataclism produs în jurul anului 10.500 î.Ch., respectiv acum 13.000 de ani, la jumătatea ciclului cosmic de 26.000 de ani care se încheie în prezent. Personal, nu afirm neapărat că rotaţia pământului se va opri complet, dar nu pot nici să resping această ipoteză.

Nu este exclus ca o schimbare a polilor magnetici să se fi produs destul de recent, acum circa 3500-3600 de ani, dacă e să ne luăm după analizele gheţii din Groenlanda şi din regiunile polare. De fiecare dată când pământul a trecut printr-o reducere rapidă a câmpului magnetic, aşa cum se întâmplă în prezent, el şi-a schimbat polii, nordul magnetic devenind sud, şi invers. Oameni ca Braden estimează că pământul se va opri de tot din rotaţia sa înainte de a începe să se rotească din nou în direcţia opusă. Dacă inversăm sensul curentului electric care trece printr-o bară de fier, cei doi poli magnetici ai acesteia se schimbă între ei. În mod similar, dacă planeta va începe să se rotească în sens invers, fluxul electricităţii sale se va inversa, şi implicit polii magnetici se vor schimba. Dacă planeta şi-ar opri mişcarea de rotaţie, o parte a ei ar fi scăldată tot timpul de razele soarelui, în timp ce partea opusă ar rămâne în întuneric. Există mărturii antice care afirmă că acest lucru s-a întâmplat deja pe pământ. Peruvienii vorbesc de pildă de „noaptea cea lungă” care a durat trei zile, iar Biblia face referire la o zi neobişnuit de lungă, care a durat 20 de ore. Indienii din tribul hopi vorbesc de o zi în care soarele a răsărit de două ori pe cer. Prima

dată a răsărit dinspre vest şi a apus către est, după care a răsărit din nou dinspre est şi a apus către vest, acest ciclu menţinându-se până astăzi. Există şi alte mărturii antice care afirmă că soarele răsărea înainte dinspre vest, apunând către est – o indicaţie clară a faptului că pământul se rotea invers în acea vreme. La începutul anilor 90, când abia începeam să descopăr aceste lucruri, am primit o informaţie de la un medium aflat în legătură cu spiritele din lumea de dincolo. Mesajul primit suna astfel: „Lumea se schimbă. Nordul va deveni sud, iar estul vest. Aşa au fost aranjate lucrurile încă de la facerea lumii”. Cercetătorul californian Brian Desborough mi-a spus de asemenea că se petrec evenimente geofizice majore care sunt ascunse opiniei publice. El a confirmat influenţa potrivit căreia câmpul geomagnetic al pământului scade accelerat în intensitate, într-un ritm exponenţial, şi că va ajunge în curând la zero. La fel ca şi mine, şi el crede că ne aşteaptă vremuri foarte grele din punct de vedere geologic. Potrivit Serviciului Geologic al SUA, câmpul magnetic al pământului se reduce la zero o dată la 500.000 de ani, după care începe să revină lent la normal. Aceste perioade sunt cele în care se produc marile cataclisme care schimbă configuraţia continentelor, în care au loc cutremure de pământ şi erupţii vulcanice, din cauza opririi temporare a mişcării de rotaţie a planetei. După părerea mea, fenomenul se petrece mai des decât ni se spune în mod oficial. Potrivit unor persoane de contact pe care le cunoaşte Brian, câmpul magnetic al soarelui s-a redus deja la zero, motiv pentru care o cantitate mult mai mare de hidrogen se transformă în heliu. Brian susţine că exploziile solare se produc la o latitudine de 19,5 grade deasupra şi sub ecuatorul astrului ceresc. Acesta este punctul în care au loc schimburile de energie

între sferele aflate în mişcare de rotaţie. Pe pământ, la această latitudine sunt localizate piramidele. De aceea, energia primită de la soare la aceste latitudini trebuie să fie fenomenală la ora actuală.

Am explicat aşadar conexiunea care există între schimbările de rezonanţă provenite de la centrul galaxiei şi schimbările care se produc la nivelul soarelui, iar apoi ale pământului. La acest nivel ele se transmit mai departe inimii umane, apoi creierului, şi de aici fiecărei celule. Cu cât vă veţi deschide mai mult inima, cu atât mai uşor le va fi acestor vibraţii să curgă şi cu atât mai rapid vă veţi sincroniza cu ele, evoluând astfel către un nivel superior de conştiinţă. Dacă vă veţi închide mintea şi inima, veţi opune rezistenţă acestor schimbări şi veţi pierde o cantitate din ce în ce mai mare de energie luptându-vă cu însăşi energia care v-ar putea schimba viaţa, eliberându-vă. În plus, corpul dumneavoastră se va integra din ce în ce mai dizarmonios în mediul înconjurător, cu consecinţe mentale, emoţionale şi fizice evidente. Aveţi practic de ales între a lupta împotriva curentului şi a vă lăsa dus de el, relaxându-vă. Este alegerea dumneavoastră, dar nu uitaţi că orice cale aţi alege, consecinţele vor fi de durată. Corpurile oamenilor care se vor lăsa penetraţi de această lumină de înaltă frecvenţă se vor repara singure şi ei nu vor mai îmbătrâni. Astfel, ei vor putea trăi indefinit în aceste corpuri fizice, dacă vor dori acest lucru, iar puterile lor mentale şi psihice nu vor mai cunoaşte limite. Pe de altă parte, dacă este adevărat că ne pregătim să intrăm în acel câmp electric masiv numit Centura de Fotoni, înseamnă că vom experimenta lucruri de-a dreptul uimitoare. Anticii cunoşteau aceste mari cicluri ale schimbării şi toate vechile calendare ale egiptenilor, populaţiei maya, tibetanilor, chinezilor, etc., se încheie brusc în

perioada pe care o trăim noi astăzi. Calendarul egiptean datează de acum 39.000 de ani, iar cel mayaş de 18.000 de ani. Mayaşii spuneau că va exista o perioadă de tranziţie între vechea şi noua lume, când vechea linie temporală va fi înlocuită de o alta. Ei au numit această perioadă „absenţa timpului" şi au afirmat că ea va începe în luna iulie a anului 1982 şi va conduce către marea schimbare din 12 decembrie 2012. Efectele acestei perioade asupra umanităţii pot fi văzute cu ochiul liber. În ultimii ani am vizitat mai mult de 20 de ţări şi am constatat o trezire accelerată în fiecare dintre ele. Aceasta nu a depăşit încă pragul critic al majorităţii oamenilor, dar numărul celor care se trezesc din somnul lor de moarte la viaţa spirituală creşte pe zi ce trece. Tot mai mulţi oameni au impresia că timpul curge mult mai repede decât înainte; acest lucru se datorează accelerării vibraţii pământului şi a galaxiei în general. Desigur, în ultimă instanţă totul reprezintă o iluzie, căci în realitate nu există timp. Impresia există însă, din cauza faptului că frecvenţa în care trăim devine din ce în ce mai rapidă. Îmi amintesc de o transmisie prin *channeling* pe care am primit-o de la un mediu pe la începutul anilor 90, în care mi s-a spus că va veni o vreme în care timpul va părea să evolueze atât de rapid încât oamenii se vor speria. Acest moment este foarte aproape. Fenomenul nu reprezintă un motiv real de îngrijorare, căci este un ciclu natural, dar provocările şi oportunităţile pe care le va aduce cu el vor fi infinite.

Universul nu este altceva decât o hologramă, o sumă de raze de lumină care se întrepătrund dând naştere unor forme tridimensionale aparente. Este ca şi cum am arunca o piatră într-un lac şi am privi de pe mal undele produse de ea, care se întrepătrund şi dau naştere unor structuri geometrice. Doi savanţi din Statele Unite,

Terrance şi Dennis McKenna, sugerează că universul este o hologramă alcătuită din 64 de unde temporale. Aşa se explică cele 64 de hexagrame ale I Ching-ului, cele 64 de chei ale Arborelui Vieţii şi cele 64 de coduri ADN. Analiza făcută de cei doi savanţi pe computer arată că în anul 2012 toate cele 64 de unde temporale se vor focaliza. Asta înseamnă că vom asista în anii care urmează la nişte schimbări ieşite din comun. Fraţii McKenna susţin că ritmul schimbărilor s-a accelerat, dublându-se în intervale din ce în ce mai mici de timp, ceea ce explică marile salturi tehnologice din ultimul secol. Proiectând modelul în viitor, ei au descoperit că fenomenul va continua până în anul 2012, când, într-o perioadă de 384 de zile se vor produce mai multe transformări ale conştiinţei decât în toate ciclurile anterioare luate la un loc. Va urma apoi un ciclu de şase zile în care evenimentele se vor derula chiar mai rapid, iar în ultimele 135 de minute se vor produce 18 salturi enorme în conştiinţa umană, urmate de încă 13, care se vor produce în ultimele 0,0075 secunde. Mă îndoiesc sincer că atunci când aceste schimbări se vor produce, ele vor trece neobservate, sau că ne vom uita la televizor, comentând cu soţia: „Scumpo, cred că în pauza publicitară tocmai am trecut prin câteva schimbări dramatice, care mi-au schimbat viaţa! Apropo, vrei un ceai?”

Figura 61 *Creşterea dramatică a numărului exploziilor solare a căror energie va bombarda pământul în jurul anilor Mileniului. Cifrele indică numărul de explozii care s-au produs în luna respectivă.*

În timp ce scriu aceste rânduri, ciclul exploziilor solare creşte rapid, îndreptându-se

către punctul de intensitate maximă, care se va produce între 1999 şi 2002 *(vezi Figura 61).* Acesta nu se referă la marea transformare, dar face parte integrantă din suma schimbărilor care se vor produce până atunci. O sursă excelentă de informaţii pe tema acestui subiect este *Solar Web Site.* Este semnificativ faptul că adorarea soarelui de către reptilieni a condus la o măsurare a timpului în care anul 2000 corespunde punctului de intensitate maximă a exploziilor solare în actualul ciclu (ciclul cu numărul 23, după cum este cunoscut). Aceste furtuni solare care generează o energie foarte mare vor produce probabil schimbări meteorologice pe pământ, aurore boreale incredibile, poate chiar pene masive de curent electric şi disfuncţii ale sateliţilor. Bazele şi oraşele subterane construite de Elită în acest secol se pregătesc pentru monumentalele schimbări care se vor petrece până în anul 2012. După toate probabilităţile, distrugerea satelitului Telstar 401 a fost provocată de un flux de electroni de o densitate mai mare decât cea normală, iar aceasta nu înseamnă nimic prin comparaţie cu ceea ce va urma. În luna martie a anului 1989 reţeaua electrică din Quebec, Canada, a cedat în două minute, în urma unei furtuni solare de intensitate comparabilă cu cele care vor urma. Impactul maxim al furtunilor geomagnetice ar trebui să se producă între 1999-2002. Furtunile de intensitate mare vor continua să se producă până în anul 2005, iar anul cu un număr maxim de furtuni minore este previzionat a fi 2005, după care ciclul 23 va intra în declin. Se aşteaptă ca cele mai mari furtuni solare din acest ciclu solar să fie de 10.000 de ori mai puternice decât cele observate pe la mijlocul anilor 90.

Frăţia dispune la ora actuală de o tehnologie capabilă să influenţeze vremea, pe care o

foloseşte din plin. Adevăratul motiv al schimbărilor dramatice la nivel meteorologic global se referă însă la fenomenele pe care le-am descris în acest capitol. Schimbările climei şi fenomenele meteorologice extreme care vor urma se vor datora restructurării pământului, căci planeta îşi va pregăti trupul pentru marile transformări care se vor produce, la fel ca şi oamenii. La fel ca şi noi, pământul trebuie să se pună la unison cu frecvenţele în care este scăldat şi care se accelerează rapid. Frăţia încearcă cu disperare să ascundă aceste fapte, punând schimbările meteorologice pe seama „efectului de seră” sau fenomenului „El Nino”. Membrii ei ştiu că dacă oamenii vor începe să-şi dea seama că se întâmplă ceva diferit, piesele dominoului înălţat cu atâta migală de ei vor începe să cadă şi jocul se va sfârşi. Mişcarea New Age a fost creată chiar de Frăţie, cu scopul de a crea o diversiune, canalizând într-o direcţie greşită energia trezirii. Nu întâmplător, *New Age* este chiar numele unei reviste francmasone. O sclavă aflată sub incidenţa programului de control al minţii din guvernul american, care a urmat între timp un program de recuperare, mi-a confirmat faptul că mişcarea New Age a fost lansată sub acoperire de Henry Kissinger şi de alţi manipulatori globali, în timp ce ea se afla sub controlul lui, prin anii 70. Ori de câte ori am făcut referiri publice la acest lucru, new ager-ii le-au contestat vehement, afirmând că Frăţia nu ar fi fost niciodată de acord ca oamenii să îşi schimbe modul de viaţă. Într-o lume ideală nu ar fi de acord, dar lumea în care trăim nu este deloc ideală pentru ei, din cauza transformărilor energetice care îi trezesc pe oameni. Frăţia ştia foarte bine că această epocă se apropie şi care vor fi efectele ei. În mod evident, membrii ei nu puteau să se arunce într-o navă spaţială, jucându-se cu soarele sau cu centrul galaxiei pentru a le

schimba noua vibraţie. Singura alternativă pe care o aveau la dispoziţie era de a deturna conştiinţa oamenilor aflată în plin proces de trezire, orientând-o către o altă fundătură, către un nou tip de religie, care să nu le pună în pericol Agenda. De aceea, au creat Mişcarea New Age. Incontestabil, în cadrul mişcării există oameni foarte sensibili şi foarte conştienţi, care fac o treabă minunată, dar marea majoritate nu fac decât să nege realitatea din jur. Ei se lasă conduşi într-o direcţie greşită de entităţi din alte dimensiuni, de transmisiunile psihice ale Frăţiei şi de comunicatele mediumice pe care le primesc din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Stau în jurul lumânărilor lor aprinse şi aşteaptă apariţia unui „comandant Ashtar” extraterestru care să vină şi să-i ia pe nava lui spaţială. Ashtar este o invenţie a Frăţiei, un joc de cuvinte alcătuit din numele unor zeităţi din antichitate precum Ashteroth şi Ishtar (un alt nume al reginei Semiramida). Cei mai mulţi dintre new ager-i refuză chiar şi să vorbească despre Frăţie, sub pretextul că „este ceva negativ”. Da, este, dar aşa va rămâne situaţia până când vom face ceva ca să schimbăm lucrurile. Izolându-ne, nu vom reuşi să schimbăm nimic pe această planetă. O mare parte din mişcarea New Age nu are nimic de-a face cu spiritualitatea transformatoare, ci cu escapismul. Ea suprimă şi deturnează trezirea spirituală, nu o ajută să progreseze.

Una din revelaţiile care vor urma cu siguranţă va fi chiar cea referitoare la reptilieni, căci frecvenţele superioare ale energiei vor amplifica dramatic numărul oamenilor care vor fi capabili să-i vadă. Arizona Wilder mi-a spus că începând din anii 80, numărul ritualurilor sacrificiale a crescut masiv, căci reptilienii au nevoie de o cantitate din ce în ce mai mare de

sânge uman pentru a-şi putea menţine forma de oameni. Ei doresc să instituie controlul umanităţii cu ajutorul microcipurilor înainte de a fi văzuţi direct de aceştia aşa cum sunt. Transformările energetice ridică masca reptilienilor, iar adevărul urmează să iasă la iveală. Pregătind acest moment, în ultima vreme a apărut un lung şir de filme pentru copii şi pentru adulţi în care apar umanoizi reptilieni, prietenoşi sau nu. Am vorbit deja de *The Arrival* şi de *V: The Final Battle,* dar mai sunt multe altele. În *Stargate,* povestea călătoriei în timp în Egiptul antic controlat de extratereştri, posibila natură reptiliană a extratereştrilor este revelată la sfârşit, când unul dintre ei este jupuit. *Stargate: SG-1* continuă tema reptilienilor cu formă umană; *Enemy Mine* şi *Dreamscape* (în ambele filme joacă Dennis Quaid) prezintă umanoizi reptilieni; *Theodore Rex* este un dinozaur vorbitor, care merge pe două picioare şi are o înălţime de circa 2,5 metri; serialul TV *Babylon 5* prezintă nişte umanoizi reptilieni numiţi narni, care apar inclusiv în *Star Trek, Star Trek: The Next Generation, Space Precinct; Sea quest DSV, Outer Limits,* etc. Cele două filme ale lui Steven Spielberg, *Jurassic Park* şi *Lost World* readuce dinozaurii la viaţă, iar filmul său de desene animate pentru copii *We're back* prezintă dinozauri vorbitori, care merg pe două picioare. Există chiar o scenă în care un T-Rex este luat pe o navă spaţială, i se inoculează inteligenţă, după care este trimis în viitor, în epoca pe care o trăim noi. Filmele pentru copii şi serialele de televiziune sunt împânzite de imagini cu reptilieni. Filmul *Mario Brothers* are la bază ideea că dinozaurii nu au fost distruşi de impactul cu meteoritul, ci au fost proiectaţi într-o dimensiune paralelă în care au continuat să trăiască, evoluând şi transformându-se în nişte umanoizi inteligenţi. Eroii filmului trec printr-un pasaj subteran şi cad

în cealaltă dimensiune, după care se luptă cu dinozaurii umanoizi pentru a-i împiedica să invadeze dimensiunea noastă. Cele două cărţi pentru copii ale lui James Gurney, *Dinotopia* şi *Dinotopia: Lumea de dedesubt,* prezintă poveşti despre o lume din interiorul pământului în care alături de oameni trăiesc reptilieni şi dinozauri. Serialul *Land of the Lost* prezintă o familie care călătoreşte înapoi în timp, ajungând într-o lume dominată de dinozauri unde este atacată de o rasă de umanoizi reptilieni numită Sleestak. Într-unul din episoade, un reptilian îi studiază pe oameni, care emană o „căldură emoţională” (specifică într-adevăr oamenilor şi în faţa căreia reptilienii dau înapoi). Serialul pentru copii *Barney* are drept subiect un reptilian prietenos, iar *Mutant Ninja Turtles* prezintă nişte luptători cu crima şi cu injustiţia care au forma unor amfibii reptiliene. La începutul anilor 90 a fost difuzat un serial de televiziune pentru copii intitulat *Dinosaurs,* în care era prezentată o familie minunată de dinozauri, numită nici mai mult nici mai puţin decât Sinclair! Pe unul dintre ei îl chema chiar Earl (n.n. conte în limba engleză)! Desene animate de genul *Dinasaucers: Mutant League, G.I. Joe* şi *Dino Power House* includ de asemenea figuri de reptilieni inteligenţi. Să fie această invazie de filme cu reptilieni o simplă coincidenţă? Desigur că nu!

Frăţia reptiliană încearcă de foarte mult timp să împiedice umanitatea să evolueze către marea schimbare de conştiinţă. Natura ierarhică piramidală a structurii lor de organizare le-a permis să-şi implementeze planurile printr-un număr infinit de instituţii şi agenţii diferite. La început, au atacat umanitatea pe nivelul fizic cu droguri, aditivi alimentari şi fluorul din apa de băut. Vechile metode de vindecare (cunoscute la ora actuală sub numele de metode alternative sau

complementare) sunt atacate în permanenţă de *establishment*-ul medical împânzit de francmasoni şi aflat sub controlul cartelului farmaceutic al Frăţiei. Numai imperiul Rockefeller deţine peste 60% din industria farmaceutică din Statele Unite. Această industrie finanţează masiv „cercetările” pentru descoperirea unor noi tratamente, care iau inevitabil forma unor noi medicamente chimice. Există o carte excelentă care descrie acest fenomen, intitulată *Mafia medicală* şi scrisă de medicul canadian Guylaine Lanctot. Cartelul farmaceutic are legături strânse cu producătorii globali de produse „alimentare” precum Nestle, Kellog, Proctor and Gamble, şi ceilalţi. Prin intermediul acestei reţele, Frăţia orchestrează un atac concertat asupra corpului şi minţii umane, cu ajutorul medicamentelor, aditivilor alimentari şi vaccinurilor. Tot aici intră şi alimentele modificate genetic (atât de origine vegetală cât şi animală). Când un savant britanic implicat în dezvoltarea alimentelor modificate genetic a contestat public siguranţa acestora, el a fost concediat imediat. Aceasta este faimoasa libertate de expresie cu care se laudă această ţară. Fluorul din apă are efecte inhibitorii asupra creierului, la fel ca şi îndulcitorii artificiali de tipul aspartamului care se găseşte în toate băuturile răcoritoare. Aceşti aditivi alimentari au rolul precis de a face mai dificilă adaptarea creierului uman la noile vibraţii energetice. Cei care lucrează în fabricile alimentare nu ştiu la ce sunt complici, căci nu fac decât să urmeze ordinele superiorilor lor. Deciziile sunt luate la nivele foarte înalte. La fel se petrec lucrurile şi cu vaccinurile, una din cele mai mari farse medicale inventate vreodată. Marea majoritate a doctorilor şi a asistentelor medicale nu au nici o idee despre marile daune pe care le provoacă aceste vaccinuri trupului, minţii şi sistemului imunitar al copiilor mici. Cei care

orchestrează campaniile de vaccinare ştiu însă cu siguranţă aceste lucruri. Peste toate, Frăţia a creat o reţea tehnologică extrem de avansată pe care o foloseşte pentru a manipula conştiinţa umană, separând-o de sinele său multidimensional. În spaţiul extraterestru există o tehnologie de tip *Star Wars* care face parte integrantă dintr-o vastă reţea electromagnetică situată pe pământ şi în jurul acestuia. Aceasta include transmiţătoare ELF (de frecvenţă foarte joasă) care îşi transmit semnalele pretutindeni în lume; transmisii cu microunde, printre care se numără şi atacurile directe împotriva celor pe care Frăţia doreşte să-i elimine sau să-i discrediteze prin manipularea minţii; reţeaua de telefonie mobilă care face ravagii la nivel mental şi fizic, permiţând între altele localizarea posesorului telefonului chiar şi atunci când acesta este închis; televiziunea, cuptoarele cu microunde şi alte tehnologii; şi desigur, nu în ultimul rând, microcipurile. Principalul motiv al campaniei pentru introducerea microcipurilor în masă în rândul populaţiei este blocarea procesului de trezire spirituală şi deconectarea umanităţii de vibraţia care o poate elibera. Un savant CIA mi-a spus odată că introducerea microcipurilor va permite Frăţiei controlul desăvârşit al gândurilor, emoţiilor şi sănătăţii fizice a oamenilor.

O cunoştinţă din lumea financiară care recunoaşte din propria experienţă existenţa reptilienilor mi-a oferit câteva informaţii interesante legate de sistemele energetice moderne. Mi-a spus că a lucrat împreună cu mai mulţi inventatori specializaţi în domeniul energiei libere şi că a înţeles că aceasta lucrează în sensul acelor de ceasornic, fiind astfel în armonie cu rotaţia *chakra*-elor. Tehnologia electrică convenţională operează în sens invers acelor de ceasornic, intrând astfel în conflict cu *chakra*-ele.

Convingerea lui este că acest sistem contribuie la închiderea *chakra*-elor şi la deconectarea umanităţii de nivelele superioare de conştiinţă. Acesta este unul din motivele pentru care Frăţia reptiliană a suprimat (de multe ori chiar prin crimă) dezvoltarea tehnologiei energiei libere. Sistemele electrice din căminele oamenilor operează pe o frecvenţă de 60 de cicluri pe secundă, influenţând foarte negativ corpul, şi mai ales activitatea undelor cerebrale. Brian Desborough mi-a spus că oamenii care au patul în care dorm aşezat lângă un perete în care există cabluri electrice capătă dureri de spate şi se îmbolnăvesc de diferite boli. Umanitatea modernă trăieşte într-un ocean de energie electromagnetică generat de tehnologia actuală, care îi afectează constant sănătatea fizică, psihică şi mentală. Mintea, corpul şi emoţiile umane se află sub un asalt teribil în cursa contra-cronometru către Marea Schimbare, Frăţia fiind disperată să se asigure că umanitatea nu va face saltul de conştiinţă necesar pentru a fi proiectată dincolo de frecvenţa reptiliană.

Figura 62: *Sistemul Frăţiei urmăreşte să blocheze psihicul uman la nivelul emisferei stângi a creierului, căreia îi corespunde intelectul „raţional” care nu crede decât ceea ce vede, aude şi simte. Sistemul „educaţional” şi mas-media sunt structurate după acest model, marea majoritate a profesorilor, oamenilor de ştiinţă şi jurnaliştilor fiind prizonieri ai emisferei stângi, aşa cum s-a intenţionat.*

Figura 63: *Prin deschiderea inimii şi a minţii, noi ne activăm implicit şi emisfera cerebrală dreaptă, căreia îi corespunde intuiţia şi inspiraţia care ne conectează cu cosmosul.*

Frăţia a structurat întregul sistem „educaţional” şi mas-media la nivelul emisferei stângi a creierului, care a devenit o veritabilă închisoare. Acestei zone îi corespunde conştiinţa lumii fizice, gândirea „raţională” care nu crede decât în ceea ce îi spun simţurile *(vezi Figura 62).* Emisfera cerebrală dreaptă guvernează intuiţia şi legătura noastră cu dimensiunile superioare. Marii artişti şi marii creatori au avut foarte puternic activată această emisferă, fiind inspiraţi de unicitatea gândirii şi modalităţii lor de expresie *(vezi Figura 63).* Aşa se explică de ce în toată lumea cheltuielile cu educaţia sunt reduse continuu, iar programele şcolare impuse sunt rigide şi urmează exclusiv modelul emisferei stângi. Acest sistem „educaţional” umple emisfera cerebrală stângă cu informaţii, multe dintre ele incorecte sau neadevărate, cerându-le elevilor să le stocheze în memorie, iar apoi să le regurgiteze la examenele finale. Elevii care fac acest lucru la fel ca nişte roboţi trec examenele. Cei care încearcă să le filtreze prin emisfera cerebrală dreaptă, ajungând la concluzia că sunt nişte prostii, nu sunt trecuţi, chiar dacă au dreptate. Nu-i aşa că avem un sistem „educativ” minunat?

Dat fiind că arma cea mai de temut a reptilienilor este frica, scopul acestora este să creeze prin diferite inginerii evenimente reale sau provocate care să creeze o teamă uriaşă în anii care vor urma, până în 2012. Printre acestea se numără planul de a provoca un al treilea război mondial, fie prin stimularea lumii musulmane să înceapă un „război sfânt” împotriva civilizaţiei occidentale, fie prin implicarea Chinei într-un conflict global. Poate vor merge chiar pe amândouă variantele. Bombele plasate lângă ambasadele americane din Africa în anul 1988 şi răspunsul american de bombardare a unor ţinte musulmane fac parte integrantă din acest plan.

Unul din planurile majore ale Frăţiei poartă numele de Proiectul Bluebeam (n.n. textual Raza Albastră). Unul din elementele acestui proiect este folosirea în diferite părţi ale lumii a sateliţilor înzestraţi cu tehnologie pe bază de lasere din reţeaua intitulată generic „Războiul Stelelor” pentru a proiecta imagini holografice ale unor OZN-uri, ale lui Iisus, Mahomed, Buddha, Krishna, etc. Dacă fiecare sistem de convingeri va crede că i-a sosit mântuitorul, se va crea astfel potenţialul pentru un conflict religios de mari proporţii. Mesajele vor fi transmise (aşa cum se întâmplă deja la ora actuală) pe lungimi de undă ELF (extrem de joasă frecvenţă), VLF (foarte joasă frecvenţă), LF (joasă frecvenţă) şi pe lungimile de undă ale microundelor care pot fi receptate de creierul uman. Această tehnologie este extrem de sofisticată şi mulţi oameni vor fi făcuţi să creadă că „Dumnezeu” sau „mântuitorul” le va vorbi personal, deşi totul nu va fi decât o înscenare a manipulatorilor Frăţiei. Multe informaţii aşa-zis „canalizate” provin deja din această sursă. Proiectul Bluebeam implică şi manifestarea unei multitudini de fenomene „supranaturale” cu scopul de a terifia populaţia, precum şi proiectarea unor imagini holografice pe cer a „mântuitorului”. Apropo, doresc să menţionez în legătură cu Proiectul Bluebeam că fenomenul figurilor geometrice din lanurile de grâu nu trebuie să fie neapărat de origine extraterestră (deşi nu pot exclude nici acest lucru). Cert este că tehnologia necesară producerii acestui fenomen a fost dezvoltată prin anii 80, când au apărut şi primele figuri geometrice de acest fel. Este vorba de un aparat cu raze gama de înaltă frecvenţă creat pentru scopuri militare. Printre caracteristicile figurilor geometrice autentice din lanurile de grâu se numără: îndoirea tulpinilor în dreptul nodului cel

mai de jos, fără să se rupă însă; schimbarea structurii celulare; energia de tip microunde pe care o emană lanul; carbonizarea animalelor din zonă; apariţia unor lumini în formă de plasmă. Toate aceste efecte sunt provocate de razele gama. Cercetătorul Brian Desborough spune:

„Razele gama de înaltă frecvenţă aduc apa din interiorul nodurilor tulpinii la fierbere, umflând şi înmuind celulele la acest nivel, ceea ce provoacă îndoirea tulpinii în direcţia imprimată de raze. Aceste raze sunt capabile să creeze detalii extrem de rafinate. Sunetul de înaltă frecvenţă emis de lanurile în care au apărut astfel de figuri geometrice sugerează că sistemele folosite în acest scop încorporează tehnologie Mossbaur. Solul din interiorul figurii geometrice începe să emane radiaţii, capabile să carbonizeze orice creatură care ar avea ghinionul să se afle prin preajmă. Pentru a putea începe procesul de creare a structurii geometrice, aparatul cu raze gama ar trebui alimentat cu putere electrică şi setat. Aşa s-ar putea explica micile depresiuni circulare care se găsesc de multe ori în preajma cercurilor din lanurile de grâu”.

Unii oameni s-ar putea întreba de ce pierd autorităţile atâta timp ca să discrediteze acest fenomen, ajungându-se chiar la ignorarea lui completă de către mas-media, dacă autoarele lui sunt chiar ele. Nu am un răspuns la această întrebare. Tot ce am dorit să subliniez este faptul că la ora actuală există tehnologia necesară pentru a produce fenomenul. În treacăt fie vorba, Desborough sugerează că zborul avionului comercial TWA 800, care a explodat la scurt timp după ce a decolat din New York, a fost lovit cu o armă de tip Mossbaur. Autopsia victimelor a arătat că acestora le-a îngheţat sângele în vine şi că aveau creierele transformate într-o masă informă. Aceste arme au asemenea efecte, iar la

momentul prăbuşirii avionului, acesta trecea pe lângă Laboratorul de Cercetări al Marinei de la Brookhaven, exact în perioada în care aici se făceau experimente cu acest tip de armă.

Farsa cu OZN-urile

Principala ambiţie a proiectului Bluebeam este aceea de a-i convinge pe oameni că pământul a fost invadat de extratereştri. De aceea, este extrem de important ca umanitatea să nu se lase amăgită de această farsă. Extratereştrii nu ne vor invada, căci se află deja aici de mii de ani, arătând la fel ca noi (în exterior). În anul 1938, actorul Orson Welles a pretins că transmite în direct de la locul în care au aterizat nişte extratereştri în New Jersey. În realitate, el a folosit actori şi efecte speciale pentru a transmite emisiunea de la un post de radio. Programul radiofonic a fost o difuzare a „romanului" *Războiul lumilor* de H.G. Wells şi a provocat teroare şi panică în regiune. O persoană s-a sinucis, iar traficul auto s-a blocat din cauza celor care încercau să fugă pentru a scăpa de atacul marţienilor. În final, Welles a declarat că a fost o simplă piesă de teatru radiofonic, iar oamenii au înţeles greşit. În realitate, el a făcut un experiment pentru a vedea cum vor reacţiona oamenii într-o astfel de situaţie. S-a folosit în acest scop de o poveste scrisă de H.G. Wells, o clonă a Frăţiei care a susţinut Agenda reptiliană, inclusiv controlul minţii în masă. Gândiţi-vă puţin: dacă ai nevoie de un pretext pentru a centraliza la nivel global toate guvernele, finanţele, armata, poliţia şi celelalte instituţii, care altul ar fi mai nimerit decât o ameninţare la adresa întregii planete? Ce pretext poate fi mai bun decât să-i amăgeşti pe oameni că sunt invadaţi din spaţiul cosmic? Ai crea astfel o problemă globală, care ar necesita o soluţie

globală atunci când oamenii vor spune că „ceva trebuie făcut”. Pe scurt, va necesita un guvern mondial şi o armată globală care să se opună „ameninţării”. Acesta este planul pentru care suntem pregătiţi la ora actuală.

Se spune că prin anii 60, în timpul administraţiei Kennedy, un grup de 15 experţi în diferite domenii au produs un raport despre modalităţile prin care poate fi controlată populaţia şi prin care poate fi centralizată puterea fără a folosi războaie. Acesta a devenit cunoscut sub numele de Raportul de la Muntele de Fier, o bază subterană din statul New York, în care cei 15 şi-au ţinut prima şi ultima întrunire. Unul din membrii grupului i-a povestit unui prieten despre conţinutul raportului, iar de la acesta vestea s-a răspândit. Am vorbit pe larg despre acest raport în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* S-ar putea să fie o simplă farsă, dar în acest caz a fost una extrem de reuşită. Două din recomandările pe care le făcea raportul pentru a centraliza puterea erau: crearea unei ameninţări globale la adresa mediului şi o invazie extraterestră. Legenda spune că raportul a fost scris în anul 1966. Doi ani mai târziu s-a înfiinţat Clubul de la Roma, acea organizaţie a Frăţiei despre care am discutat într-un capitol anterior, care a creat mişcarea ecologică. Un lucru este cert: recomandarea legată de mediu din Raportul de la Muntele de Fier a fost pusă în practică de Clubul de la Roma. A mai rămas de jucat cartea extraterestră. Decenii la rând, mas-media a ironizat ideea de extratereştri. Dintr-o dată, ea pare să o ia în serios; se pare că a sosit timpul. „Cercetările” legate de OZN-uri în Statele Unite sunt finanţate de Laurence Rockefeller. Printre cercetători se numără şi nouă savanţi conduşi de fizicianul de la Stanford Peter Sturrock. Acesta a declarat la una din televiziunile americane că au

descoperit „dovezi fizice copleşitoare” cum că se petrece ceva greu de înţeles. Vai, mă întreb despre ce ar putea fi vorba?! Ce să mai vorbim de toate programele despre extratereştri care au invadat televiziunile, despre filmele de genul *Independence Day* (produs de studioul 20th Century Fox, aflat în proprietatea lui Rupert Murdoch) sau *Dosarele X* (produs de Fox Television, aflată în proprietatea aceluiaşi Rupert Murdoch)? Acestea au drept unic scop crearea unui sentiment de teamă faţă de extratereştri. De altfel, Rupert Murdoch însuşi se află în proprietatea Frăţiei!

Toate aceste mesaje sunt susţinute de nenumăratele rapoarte legate de vederea unor OZN-uri şi de un număr uriaş de oameni care pretind că au fost răpiţi de extratereştri. Nu spun că astfel de lucruri nu se pot întâmpla. Cert este că toţi cei „răpiţi” îşi amintesc acelaşi scenariu: o perioadă de timp care lipseşte din viaţa lor, auzirea unor clinchete sau bâzâituri, o stare de excitaţie sexuală şi un miros de sulf. Brian Desborough explică faptul că toate aceste simptoame sunt specifice contactului cu un câmp electromagnetic intens, fiind provocate de schimbările neurochimice la nivelul creierului. Încă din anul 1930 profesorul Cazamalli a descoperit că frecvenţele electromagnetice de 500 MHz pot induce halucinaţii. Aceste fenomene pot fi inclusiv stimulate la nivel colectiv în anumite regiuni de stres geopatic ale pământului şi în apropiere de liniile electrice de înaltă frecvenţă, care produc câmpuri electromagnetice puternice, ce pot fi folosite de Frăţie pentru scopurile sale legate de controlul minţii. Efectul şi potenţialul câmpurilor electromagnetice de a conduce la stări modificate de conştiinţă şi de a declanşa diferite fenomene „supranaturale” sunt imense. Cine nu înţelege acest lucru poate găsi

explicaţii extraterestre pentru tot felul de fenomene terestre. În această categorie intră sferele de plasmă şi luminile de pe cer provocate de proiecţii electromagnetice emise de pe pământ. Explozia modernă de ştiri legate de OZN-uri nu a început decât după cel de-al Doilea Război Mondial, în timpul căruia germanii au creat farfurii zburătoare operaţionale. Proiectul Paperclip a fost acea operaţiune a serviciilor secrete engleze şi americane de a-i aduce pe savanţii, inginerii, geneticienii şi specialiştii germani în tehnicile de control al minţii în America de Nord şi de Sud. Oamenii de ştiinţă germani trebuie să fi adus cu ei peste ocean inclusiv tehnologia „OZN”. Cert este că la scurt timp, numărul farfuriilor zburătoare observate în Statele Unite a crescut exponenţial. Faimosul incident de la Roswell s-a petrecut în anul 1947. Mutilarea vitelor a fost pusă pe seama extratereştrilor, sub pretextul că nu există o tehnologie umană capabilă să disece animalele şi să le extragă sângele în acest fel. Brian Desborough afirmă însă contrariul. Un laser portabil capabil să execute astfel de operaţii a fost creat la Laboratorul Phillips al Forţelor Aeriene SUA pentru a intra în dotarea forţelor speciale. La scurt timp, a început mutilarea vitelor. Primele evenimente de acest fel s-au produs chiar lângă laboratorul chimic de la Dulce, din New Mexico, iar sugestia lui Desborough este că mutilarea vitelor face parte integrantă din acest proiect de cercetare.

Aşa s-ar putea explica de ce vitele sunt marcate cu vopsea fosforescentă, care nu poate fi văzută decât noaptea. Aceste vite pot fi aduse la bordul unei nave zburătoare, iar după disecarea anumitor părţi, ele pot fi aruncate pe câmp fără a lăsa amprente şi creând o senzaţie de „mister” deplin. Mulţi cercetători OZN dezinformaţi (sau

rău intenţionaţi) afirmă că navele de genul celei de la Roswell trebuie să fi fost de origine extraterestră, întrucât erau confecţionate dintr-un material cu o structură necristalină care nu poate fi produs pe pământ sau tăiat cu instrumentele de care dispun oamenii. Nici această informaţie nu este adevărată. Brian Desborough afirmă că procesul de producere a unor asemenea material este numit răcire accelerată. „Metalul topit este depozitat pe o suprafaţă răcită criogenic, rezultând astfel un produs necristalin. În mod similar, dacă metalul este comprimat la temperaturi care se apropie de zero absolut, la temperatura camerei el atinge duritatea unui diamant”.

Comunitatea „cercetătorilor” OZN este împânzită de specialişti în dezinformare ai Frăţiei şi de agenţi ai serviciilor secrete. Mulţi autori de cărţi despre OZN-uri sunt membri ai aşa-numitei Unităţi Aviare a serviciilor secrete, numele lor de cod fiind în totalitate nume de păsări. Nu putem să nu ne întrebăm cum de li se permite unor „foşti” agenţi ai serviciilor secrete să vorbească liber despre diferite proiecte secrete, ştiut fiind că astfel de acţiuni ar trebui să atragă după sine pierderea pensiei şi sancţiuni punitive severe din partea autorităţilor, pentru violarea legii secretului de stat. Ce să mai vorbim de tehnologia cunoscută sub numele de EDOM *(Electronic Dissolution of Memory* – Disoluţia Electronică a Memoriei) folosită special pentru eliminarea cunoştinţelor pe care autorităţile nu doresc ca agenţii secreţi să le divulge. Printre membrii sau agenţii Unităţii Aviare se numără şi o bună parte din hipnotizatorii care îi „ajută” pe „răpiţi” să „îşi aducă aminte” de experienţele prin care au trecut. Mulţi dintre cei care pretind că au contacte cu extratereştrii din diverse părţi ale galaxiei au de asemenea conexiuni cu proiectele

secrete. Atunci când a făcut public că se află în contact cu extratereştrii, George Adamski avea legături cu oamenii de ştiinţă de la Laboratorul de Electronică al Marinei de la Point Loma şi cu cei din Pasadena. Microcipurile implantate de aşa-zişii extratereştri persoanelor răpite sunt de origine cât se poate de terestră. Ele au fost create de un consorţiu de ingineri de la Motorola, General Electric, IBM şi Centrul Medical din Boston. Un exemplu de asemenea microcipuri este cipul IBM 2020, folosit în programul de control al minţii numit Proiectul Monarch. Astfel de microcipuri sunt implantate pacienţilor care nu bănuiesc nimic inclusiv de către medicii şi dentiştii aflaţi în colaborare cu agenţiile serviciilor secrete. La ora actuală sunt publicate tot mai multe cărţi despre extratereştrii cei răi care ne invadează planeta. Către ce conduc toate aceste informaţii? Îl voi lăsa pe Henry Kissinger să răspundă la această întrebare, citând un fragment din discursul pe care l-a ţinut la întrunirea Grupului Bilderberg din anul 1992 de la Evian-Les-Bains, din Franţa. Fragmentul a fost notat de un delegat elveţian. Iată ce a spus Kissinger:

> „La ora actuală, America ar fi şocată dacă trupele ONU ar intra în Los Angeles pentru a restaura ordinea. În viitorul apropiat, ea va fi recunoscătoare pentru acest lucru, mai ales dacă oamenilor li se va spune că există o ameninţare – reală sau nu – din lumea de dincolo, care le pune în pericol însăşi existenţa fizică. Toate popoarele lumii se vor ruga atunci de liderii lor să le scape de această ameninţare.
>
> Lucrul de care oamenii se tem cel mai tare este necunoscutul. În faţa unui asemenea scenariu, ei vor renunţa cu dragă inimă la drepturile lor individuale în

schimbul garantării bunăstării de către guvernul mondial”.

Acesta este adevăratul motiv care stă la baza farsei cu OZN-urile. Crearea problemei-reacţie-soluţie. Extratereştrii nu ne invadează planeta. Ei sunt deja prezenţi în mijlocul nostru şi tot ei se oferă să ne „salveze”! Investigatorul OZN Nono Hayakawa afirmă că acest plan este numit „Proiectul Panica” şi că va folosi un echipament de înaltă tehnologie pentru a crea o iluzie optică a unei invazii OZN. În acest fel, guvernele lumii şi Organizaţia Naţiunilor Unite vor avea motive să instaureze o stare globală de urgenţă, implementând astfel ordinele venite de sus. „Virusul” computerelor Y2K este o altă „problemă” prefabricată, cu acelaşi scop în minte. Aşa cum am explicat mai devreme în această carte, anumite legi executive adoptate direct de preşedinţii Statelor Unite, fără aprobarea Congresului, îi vor permite guvernului american să preia controlul asupra transportului, energiei, căminelor oamenilor şi mas-mediei. Aceste legi executive îi vor permite guvernului să îi mute pe oameni oriunde va dori şi să îi pună să muncească la orice proiect va dori. Copiii le vor fi luaţi părinţilor şi toate aceste acţiuni vor fi rezultatul unor legi care vor intra în vigoare datorită unei situaţii de urgenţă fabricată artificial. Astfel de legi şi pregătiri secrete sunt valabile pentru toate guvernele lumii, nu doar pentru cel american. Alte aspecte ale Agendei Frăţiei în perspectiva Mileniului şi a anului 2012 includ: un colaps financiar global, care să permită introducerea monedei electronice globale; dezvoltarea accelerată a terorismului şi o întreagă gamă de alte evenimente care să îngrozească populaţia lumii, reducând-o la statutul de servitute necondiţionată.

Lucrurile nu trebuie să se petreacă însă după acest scenariu. Oamenii nu sunt fiinţe „obişnuite şi neputincioase”, ci manifestări ale conştiinţei eterne, genii în devenire. Tot ce ar trebui să facem cu toţii este să ne deschidem inimile şi minţile, reconectându-ne astfel la puterea infinită care reprezintă sursa noastră şi croindu-ne propriul destin. Aceasta este marea provocare în actuala perioadă a tuturor oportunităţilor, care va permite reinstaurarea libertăţii pe această planetă, după o perioadă foarte lungă de timp.

Capitolul 21

Risipirea vrăjii

Informaţiile pe care vi le voi dezvălui în continuare sunt exact cele pe care Frăţia doreşte cel mai mult să le ţină ascunse. Este vorba de faptul că oamenii îşi pot controla singuri destinul şi că nu trebuie să depindă de nimeni. Aceasta este realitatea.

După ce aţi citit această carte, poate vi se va părea ciudat că afirm acest lucru. La urma urmei, până acum nu am făcut altceva decât să detaliez cum a reuşit Frăţia să ţină lumea sub control de mii de ani. Este adevărat, dar cum a reuşit ea să facă acest lucru? Prin manipularea felului în care gândesc şi simt oamenii. Experienţa fizică este creată de gândurile şi de emoţiile noastre. De aceea, dacă îi vom permite unei forţe exterioare să ne controleze gândurile şi emoţiile, noi îi vom permite inclusiv să ne controleze destinul fizic. Această stare de lucruri poate fi schimbată însă într-o singură clipă, prin preluarea înapoi a controlului asupra propriilor gânduri şi sentimente. În esenţă, crearea propriei realităţi şi deciderea destinului personal este un proces cât se poate de simplu, care funcţionează după

principiul: „Noi primim ceea ce oferim”. Iată cum se desfăşoară lucrurile…

Mintea şi emoţiile noastre rezonează cu anumite frecvenţe energetice. Acest lucru este valabil nu numai în ceea ce priveşte sinele nostru conştient, ci şi în ceea ce priveşte subconştientul nostru, acel depozit al gândurilor, atitudinilor şi emoţiilor reprimate cu care preferăm să nu avem de-a face. Noi putem intra în rezonanţă cu vibraţia mâniei de pe nivelul subconştient, fără să conştientizăm încă această stare la nivel conştient. Spre exemplu, un adult care deţine în subconştientul lui sentimente suprimate de mânie rămase din copilărie va continua să vibreze pe această frecvenţă, emiţând-o la fel ca un transmiţător, chiar fără să-şi dea seama că este furios. Conform legii atracţiei universale, această stare va atrage către el alţi oameni aflaţi pe aceeaşi frecvenţă de vibraţie, adică furioşi la modul conştient sau subconştient. Ştiu foarte bine ce spun, căci am trecut personal prin această experienţă. Aşa cum spun versurile unui cântec pe care l-am auzit în Statele Unite: „Atunci când cultivi sentimente de mânie, ce crezi că ţi se va întâmpla? Vei atrage un mare număr de oameni la fel de furioşi ca şi tine”. „Vibraţiile” noastre mentale şi emoţionale sunt transmise sub forma unor unde-gând, care atrag către noi unde-gând asemănătoare, sub forma unor oameni, locuri, modalităţi de viaţă şi experienţe. Noi atragem către sine exact ceea ce emitem. Printre vibraţiile pe care le emitem se numără gândurile şi emoţiile noastre conştiente, dar şi structurile astrologice cu care suntem înzestraţi în momentul naşterii sau al concepţiei. Atunci când ne naştem, noi absorbim energia telurică a pământului specifică locului şi momentului în care ne-am născut. Această structură depinde de poziţia şi de ciclurile planetelor, inclusiv de tipul energiei pe

care o emit acestea către pământ. Câmpul energetic se schimbă în fiecare secundă; de aceea, locul şi momentul în care ne naştem influenţează decisiv structura energetică a câmpului pe care îl moştenim. Înainte de a ne naşte, noi ne alegem locul şi momentul naşterii, pentru a primi acel corp energetic potrivit pentru planurile noastre de viaţă. Există un şir nesfârşit de dovezi care atestă că oamenii din aceeaşi profesie au tendinţa să se nască în aceeaşi perioadă a anului. Frăţia Babiloniană a încercat de mii de ani să suprime cunoaşterea astrologică, în special prin intermediul creştinismului şi al „ştiinţei”, afirmând că este malefică sau falsă şi ridiculizându-i pe cei care o susţin. Ca de obicei, creştinii au făcut o treabă excelentă în slujba Frăţiei, fără să-şi dea seama însă care este Agenda către care se îndreaptă.

Acest cocteil de vibraţii care se intersectează în conştiinţa noastră atrage exclusiv vibraţii asemănătoare. Astfel, dacă ne gândim că suntem o victimă şi că nu deţinem controlul asupra propriei noastre vieţi, noi ne vom pune la unison cu acele energii (oameni, experienţe) care vor rezona pe această frecvenţă. Altfel spus, experienţele pe care le vom trăi vor confirma concluzia noastră că suntem fiinţe neputincioase, care nu îşi pot controla destinul. Dacă suntem de părere că tot ce este bun în viaţă li se întâmplă numai altora, chiar aşa se vor petrece lucrurile, căci nu ne vom conecta la aceste energii benefice. Cei care cred că nu vor avea niciodată destui bani, chiar nu îi vor avea. Banii reprezintă expresia unei energii, iar pentru a o atrage este necesar să creăm o rezonanţă cu ea. Gândul (conştient sau subconştient) că nu vom avea niciodată bani conduce la o desincronizare cu această energie şi la perpetuarea sărăciei. Membrii Frăţiei ştiu foarte bine acest lucru şi au

creat un flux energetic care atrage majoritatea banilor către ei. În mod similar, teama atrage inevitabil către sine teama. Energia fricii atrage o energie similară; de aceea, lucrurile de care se tem oamenii au tendinţa să se împlinească. Spre exemplu, teama de a rămâne fără bani se traduce prin acele circumstanţe în care oamenii chiar rămân fără bani. Teama de a rămâne singur, de a fi respins sau atacat se traduce prin experienţe de această natură. Singura soluţie este intrarea în contact cu sursa energiei care manifestă aceste lucruri, care este chiar sinele nostru. De aceea, este inutil să învinovăţim pe altcineva pentru viaţa noastră. Noi ne-am creat-o singuri prin gândurile şi sentimentele noastre, sau am fost manipulaţi în această direcţie de religie, mas-media, de politicieni, medici, profesori, etc. În ambele situaţii, suntem singurii responsabili pentru viaţa pe care o avem. Nimeni nu poate scăpa de această lege. De altfel, ea reprezintă şi marea noastră şansă de a scăpa din această închisoare. Dacă noi suntem cei care am creat actuala realitate care nu ne convine, la fel de uşor vom putea crea o altă realitate, pe gustul nostru. Viaţa noastră depinde numai de noi. Toate răspunsurile se află deja în sufletul nostru. Noi suntem centrul propriului univers, pe care îl putem transforma aşa cum dorim. Dacă vom conştientiza plenar acest lucru, miracolul se va întâmpla.

Am vorbit în cartea mea anterioară, *Eu sunt eu, eu sunt liber,* despre necesitatea de a ne regăsi această putere mentală şi emoţională dacă dorim să redevenim liberi. Acest lucru nu este însă suficient; la fel de important este să-i ajutăm şi pe cei din jur să redevină liberi. Datorită manipulării Frăţiei, noi ne-am închis singuri în închisorile noastre personale, după care am fost determinaţi să-i supraveghem pe ceilalţi, astfel încât şi ei să facă acelaşi lucru. Umanitatea este

simultan turma şi câinele de pază. Frăţia a creat „normele” religioase, politice, medicale şi ştiinţifice prin controlarea acestor profesiuni, după care le-a promovat prin mas-media controlată tot de ea. Cei mai mulţi dintre oameni îşi trăiesc vieţile în conformitate cu aceste norme, permiţându-le să le programeze potenţialul şi simţul identităţii de sine. Aceasta este coaja de ou de care vorbeam. Dacă doriţi să renunţaţi de bunăvoie la puterea dumneavoastră infinită şi unică, sunteţi liberi să o faceţi! Drama este că nici un om care trăieşte într-o astfel de închisoare nu se simte satisfăcut numai cu atâta. El insistă ca şi ceilalţi oameni să trăiască la fel ca el. De pildă, nu se mulţumeşte să creadă într-o anumită religie; insistă ca şi ceilalţi să creadă în ea, în caz contrar condamnându-i. Dacă ne-am respecta dreptul reciproc de a crede ceea ce dorim, în lume nu ar mai exista războaie religioase. Personal, nu am nimic cu cei care practică ritualuri satanice, dacă aceştia şi-ar controla cu adevărat procesul gândirii. Dacă doresc să facă sacrificii umane şi victimele lor nu au nimic împotrivă, nu au decât! Dar cineva ar trebui să clarifice odată aceste lucruri. Dacă George Bush, Henry Kissinger, Windsor-ii şi restul găştii doresc să creeze un stat fascist şi toată lumea s-ar asocia de bunăvoie la această idee, nu aş avea nimic împotrivă. Nu pot fi însă la fel de indiferent când constat că aceste lucruri le sunt impuse oamenilor prin manipulare, inclusiv prin forţa fizică, mentală sau prin mijloace farmaceutice. Oare nu avem maturitatea de a gândi singuri ceea ce ne dorim de la viaţă? Trebuie neapărat să ne spună alţii cum să trăim? Dacă da, este limpede că avem probleme serioase.

Singura modalitate prin care cei puţini pot controla destinul celor mulţi presupune concursul celor din urmă. Iar masele chiar le dau liderilor lor această aprobare. Am vorbit personal în faţa

unor mari grupuri de oameni despre libertate şi am obţinut aplauze la scenă deschisă. Mă întreb însă dacă ascultătorii mei chiar au înţeles acest concept. „Da, libertate, asta dorim!” Oare? Atunci de ce insistă aceşti oameni care aplaudă atât de călduros conceptul de libertate că cei care nu sunt creştini sunt fiinţe inferioare sau încarnări ale diavolului? De ce insistă ei (inclusiv musulmanii, evreii sau hinduşii) ca progeniturile lor să fie crescute în acelaşi sistem de convingeri ca şi ei, în detrimentul altor puncte de vedere? Nu vă pot spune de câte ori am fost întrebat în America dacă sunt creştin, ca şi cum dacă declaram că sunt aş fi devenit mai credibil. Însăşi nevoia de a pune o astfel de întrebare reprezintă o confirmare a faptului că cel care a pus-o se află într-o stare de servitute mentală faţă de un sistem de convingeri creat de Frăţie. Tocmai acesta este mecanismul creat de aceşti oameni: noi suntem limitaţi chiar de lucrurile pe care suntem forţaţi să *le credem.* Puterea convingerilor de a limita o minte este incredibilă. Membrilor Frăţiei nu le pasă în ce cred oameni, atât timp cât ei cred în ceva, excluzând toate celelalte posibilităţi. Personal, aş fi fericit să îmi schimb toate convingerile legate de informaţiile oferite în această carte, dacă noile descoperiri mă vor conduce la alte concluzii. Nu sunt deloc ataşat de aceste informaţii, căci eu nu caut decât adevărul, oricare ar fi acesta. Dacă el este diferit de ceea ce cred acum, nici o problemă. Convingerile rigide se apără singure în faţa altor opinii, căci omul se identifică cu ele, atribuindu-le propria sa identitate, propriul simţ al securităţii personale, preferând de o mie de ori să se agaţe de convingerile sale decât să facă faţă tulburătoarei provocări mentale şi emoţionale de a le schimba cu altele. Ne aflăm astăzi într-un moment al unor schimbări cu adevărat uluitoare, care vor face

praf şi pulbere toate convingerile actuale. Este întotdeauna mult mai uşor să scrii ceva pe o foaie goală de hârtie decât pe una deja scrisă cu informaţii vechi, sau să plantezi flori noi pe un petic de pământ gol decât pe unul plin de buruiene. A sosit timpul să ne golim minţile de vechile convingeri şi să ne deschidem în faţa noilor posibilităţi. Numai aşa vom redeveni liberi să accedem din nou la sursa noastră infinită.

Tabloul pe care l-am descris în această carte nu reprezintă decât una din feţele imaginii de ansamblu, cea care îi afectează cel mai direct pe oamenii întrupaţi pe această planetă. Există însă şi alte nivele invizibile. Este important să înţelegem că două afirmaţii contrarii pot fi la fel de adevărate, în funcţie de nivelul de pe care observăm realitatea. De pildă, am putea spune că lumea în care trăim este imperfectă, iar pe de altă parte că tot ce se petrece pe pământ este perfect. Cum ar putea fi ambele afirmaţii adevărate? Ei bine, chiar sunt. Din perspectiva vieţii de zi cu zi, această lume nu este perfectă. Avem parte de războaie, foamete, boli, nefericire şi tot felul de dureri. Acest lucru este cât se poate de adevărat, dar din perspectiva evoluţiei spirituale totul este perfect, căci singura cale de a evolua este experimentarea directă a consecinţelor propriilor gânduri şi sentimente. Dacă acţiunile noastre nu ar genera consecinţe neplăcute, cum am putea învăţa şi evolua pe nivele superioare de înţelegere? Am putea compara situaţia cu aceea a unui copil care vopseşte zidurile caselor sau sparge ferestrele cu pietre. Dacă acesta nu se va confrunta cu consecinţele acestui comportament, constatând că el îi supără pe proprietari, ce s-ar întâmpla? El ar continua să vopsească la infinit alte case şi să le spargă ferestrele. Umanitatea a renunţat de mii de ani să mai gândească cu propria ei minte, şi dacă nu s-ar confrunta cu

consecinţele acestei atitudini, nu s-ar putea trezi niciodată. Aşa se explică de ce avem parte de războaie, conflicte şi manipulări de tot felul. Personal, vă asigur că nu-i urăsc pe aceşti reptilieni. Dimpotrivă, îmi propun să-i iubesc, căci îmi dau seama că au o nevoie disperată de iubire. Comportamentul lor aberant nu poate proveni decât dintr-o lipsă a iubirii de sine, căci nu-i poţi iubi pe ceilalţi aşa cum sunt decât dacă te iubeşti pe tine însuţi aşa cum eşti. De aceea, vă iubesc pe toţi: regina Angliei, regina mamă, prinţul Charles, prinţul Philip, Pindar, Henry Kissinger, George Bush, Edward Heath, şi ceilalţi! Dacă aceşti oameni ar învăţa să se iubească pe ei înşişi, coşmarul în care trăim cu toţii (inclusiv ei) ar înceta. Până atunci, inimile lor vor rămâne blocate şi incapabile să stabilească o punte de legătură cu sufletul lor infinit (care, vă reamintesc, este iubire pură). Înainte de a încheia, doresc să subliniez din nou că atunci când vorbesc de reptilienii cei răi, mă refer exclusiv la aceia care încearcă să manipuleze umanitatea, nu la întreaga specie. Există numeroase rase de reptilieni care încearcă să ne ajute să risipim vraja în care trăim. Chiar şi reptilienii care ne manipulează sunt posedaţi de cea de-a cincia forţă. În final, suntem cu toţii una.

Sunt conştient că foarte mulţi oameni care află de reptilieni şi de Agenda lor cred că singura cale de a trata cu ei este de a aduna arme şi de a-şi pregăti o armată pentru a-şi apăra libertatea. În realitate, aceasta ar fi cea mai sigură cale de a crea statul fascist pe care doresc să-l evite. Ideea de a răspunde la violenţă cu violenţă este atât de contradictorie şi de lipsită de cea mai mică scânteie de inteligenţă încât nu putem decât să ne întrebăm cât de puţine trebuie să fie celulele cerebrale pentru a produce o asemenea idee? Ce poţi obţine atunci când răspunzi la violenţă tot cu

violenţă? De două ori mai multă violenţă! Cu greu ne putem imagina o contribuţie mai nepotrivită la pacea lumii! Pe de altă parte, dacă aceşti oameni s-ar împotrivi sistemului prin modalităţi violente, ei i-ar oferi Frăţiei un pretext ideal pentru a-şi folosi armele de înaltă tehnologie împotriva lor, în numele „legii”. După părerea mea, cred că ar trebui să ne strângem rândurile, dar într-o manieră ceva mai subtilă decât simpla adunare de arme. Am cunoscut câţiva patrioţi creştini cam extremişti din Statele Unite şi i-am spus unuia dintre ei: „Nu-mi dau seama ce anume îmi displace mai mult, lumea controlată de Frăţie sau cea cu care aţi dori să o înlocuiţi voi!” Acest individ vorbea despre libertate şi despre apărarea ei prin forţa armelor în timp ce susţinea că oamenii de culoare sunt inferiori din punct de vedere genetic albilor şi că indienii nativi nu doresc decât să „îşi recapete pământurile înapoi”, cele pe care le-au deţinut până la sosirea albilor. După toate aparenţele, omul s-ar fi înţeles de minune cu Părintele Constituţiei Thomas Jefferson. Această temă este recurentă. Oameni de felul acestui individ sfârşesc inevitabil prin a intra în conflict armat cu Frăţia. Ambele extreme cred în folosirea violenţei, deci se află pe o lungime de undă comună. Deşi îşi dau nume diferite, de fapt avem de-a face cu acelaşi tip de oameni, nu cu oponenţi, ci cu un fel de opo-similari. Confruntarea între acest tip de oameni este inevitabilă, căci cu toţii au nevoie să înveţe că violenţa nu poate rezolva nimic. Dacă îi întrebi care este alternativa lor la adresa Agendei Frăţiei, Patrioţii Americani îţi vor răspunde că doresc un „stat unic sub stindardul lui Dumnezeu”. Bun, dar care Dumnezeu? Cel creştin? Cel musulman? Cel hindus? Cel pe care şi-l imaginează Ethel din New York, sau cel pe care şi-l imaginează Bill din Los Angeles? Evident, ei se referă la Dumnezeul

creştin, aşa cum şi-l imaginează ei. Patrioţii americani nu doresc în nici un caz să înlocuiască Agenda Frăţiei cu o libertate reală, ci cu propria lor versiune de dictatură. Ambele categorii doresc să-şi impună voinţa asupra celorlalţi, suprimându-le convingerile şi modul de viaţă; de aceea, este inevitabil ca ei să se atragă şi să intre în coliziune, căci operează pe aceeaşi frecvenţă de bază. Ceea ce am afirmat despre creştinii extremişti este la fel de adevărat şi în ceea ce îi priveşte pe musulmanii extremişti, pe hinduşii extremişti, pe evreii extremişti, etc. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu nativii americani înainte de venirea albilor. Cultura lor conţine o mare înţelepciune şi înţelege mult mai bine legăturile care există între elementele naturii, dar nu trebuie să cădem în extrema naivă a multor new ager-i, care consideră societatea indienilor americani de dinainte de venirea oamenilor albi un model ideal de societate. Chiar şi înainte de venirea albilor, triburile de indieni obişnuiau să se lupte unele cu altele pentru simplul motiv că erau diferite. Conflictele şi măcelurile dintre ei erau nesfârşite. O vibraţie atât de agresivă şi de orientată către violenţă nu poate atrage decât o vibraţie similară. Ori de câte ori veţi întâlni două grupuri care cred în violenţă, confruntarea dintre ele este inevitabilă.

Din fericire, există numeroşi creştini, musulmani, hinduşi, evrei şi nativi care nu sunt deloc extremişti şi care cred într-o alternativă la violenţă. Această alternativă poate fi învăţată fie printr-o experienţă incredibil de dureroasă, fie prin folosirea inteligenţei şi a iubirii pentru a ieşi din actuala situaţie şi pentru a o schimba fără a trage nici măcar un foc de armă. Aceste confruntări vor putea fi astfel evitate, căci nu va mai exista o atracţie energetică între Frăţie şi cei care doresc să împiedice implementarea Agendei

sale. Putem cu siguranţă să ajungem la acest rezultat fără o confruntare violentă. Conexiunea emoţională între reptilieni şi umanitate se realizează prin vibraţia fricii. Ei înşişi sunt terorizaţi, aceasta fiind unica explicaţie posibilă pentru comportamentul lor. Manipulând umanitatea şi făcând-o să se teamă, ei stabilesc o conexiune energetică cu ea, care le permite să o manipuleze. Practic, joacă pe terenul lor, căci sunt mari experţi în stimularea acestei emoţii a fricii. De fapt, acest grup de reptilieni reprezintă însăşi expresia încarnată a fricii. Dacă vom încerca să blocăm planurile reptilienilor printr-o confruntare cu ei pe terenul lor, adică prin folosirea urii, agresiunii şi violenţei, cel mai bine este să renunţăm din start, căci jocul s-a încheiat înainte să înceapă. Dacă vom aborda însă această confruntare dintr-o perspectivă pe care Frăţia nici măcar nu şi-o poate imagina – aceea a iubirii – vom transforma întreaga lume, iar controlul reptilian va dispărea de la sine. Există mulţi factori care ar contribui la acest deznodământ. Mai întâi de toate, dacă ne vom deschide inimile în faţa iubirii, *chakra* inimii fiecăruia dintre noi va începe să se rotească cu o viteză enormă, ridicând frecvenţa conştiinţei noastre întrupate până la nivelul iubirii pure. Aceasta este însăşi esenţa sufletului nostru, aşa că vom restabili astfel legătura cu puterea incredibilă a sinelui nostru multidimensional *(vezi Figura 64),* iar coaja de ou va exploda.

Figura 64: *Dacă oamenii sunt condiţionaţi să îşi închidă conştiinţa, ei se rup de sufletul lor etern, şi implicit de iubirea, înţelepciunea, cunoaşterea şi inspiraţia acestuia. Oamenii nu ar trebui să caute iluminarea, căci aceasta reprezintă însăşi esenţa lor. Tot ce trebuie să facă ei este să înlăture barierele fricii şi să se*

reconecteze la propria lor iluminare, exterioară „cojii de ou”.

Lungimea de undă scurtă şi rapidă a iubirii va activa inclusiv „antenele” ADN-ului uman, care ne vor permite să ne reconectăm cu cosmosul. Odată deschisă, *chakra* inimii se va pune la unison cu pulsul cosmic al pământului, al soarelui şi al galaxiei, transmiţând această vibraţie creierului, iar apoi fiecărei celule a corpului nostru. În acest fel, minţile, emoţiile şi trupurile noastre se vor transforma dramatic, sincronizându-se cu vibraţiile rapide ale acestei epoci a marilor schimbări. Saltul care va urma ne va scoate din prăpastia fricii şi ne va proiecta pe nivele cu mult superioare regiunii inferioare a celei de-a patra dimensiuni. În acest fel, controlul reptilienilor va dispărea de la sine, căci ei vor emite de la un post de radio diferit (metaforic vorbind). În plus, vor fi nevoiţi să se confrunte ei înşişi cu consecinţele acţiunilor lor, urmând la rândul lor calea care duce către iluminare. Această opţiune ne aparţine tuturor: putem alege între frică şi iubire, între închisoare sau libertate.

Dacă reptilienii nu ar exista, ei ar trebui inventaţi, căci nivelul lor existenţial reprezintă o experienţă necesară pentru conştiinţa umană. Dacă nu ar fi aşa, cu siguranţă reptilienii ar manipula pe altcineva, nu pe noi. Între noi şi ei trebuie să existe o atracţie (conform legii rezonanţei). Darul lor pentru noi este evoluţia, experimentarea consecinţelor fricii şi ale renunţării la puterea noastră infinită în favoarea unei alte forţe străine (poate fi vorba inclusiv de părinţi, de şefi, de cei apropiaţi, nu doar de Frăţia reptiliană). Procesul evoluţiei nu are nimic de-a face cu pedeapsa, ci cu iubirea. Nu se pune problema că suntem pedepsiţi pentru acţiunile

noastre, ci că trebuie să ne confruntăm cu consecinţele lor, ceea ce este cu totul altceva. Fără această confruntare, nu am putea evolua. De altfel, nu suntem singuri în acest demers, căci există nivele superioare ale existenţei (deci inclusiv ale propriului nostru sine) care ne ajută să devenim mai plini de iubire şi mai iluminaţi, recâştigându-ne astfel controlul faţă de propriul destin. Problema este cât de mult avem nevoie de această experienţă pentru a ne învăţa lecţia şi a merge mai departe? Ne vom schimba chiar acum, sau mai avem nevoie de alte războaie, suferinţe şi perioade de foamete, înainte de a ne trezi? Vom trece oare prin porţile care se vor deschide cât de curând, intrând astfel într-o nouă stare de conştiinţă, sau vom rămâne imobilizaţi în această lume, intrând într-un nou ciclu al încarnărilor şi reîncarnărilor, până când ni se va ivi o nouă oportunitate de a ne elibera? Grupul reptilienilor despre care am vorbit este profund dezechilibrat, căci este rupt de nivelele superioare ale sinelui care rezonează cu frecvenţa iubirii. Asta nu înseamnă că nu face şi el parte integrantă din totalitatea cu care suntem una, că nu reprezintă un aspect al fiinţei noastre şi al acelei totalităţi glorioase pe care o numim în mod curent Dumnezeu. De aceea, dacă îi urâm, ne urâm practic pe noi înşine. Dacă le vom răspunde cu violenţă, ne vom agresa pe noi înşine. Nimeni nu are de câştigat dintr-o asemenea atitudine. Adevăr vă spun: iertaţi-i, căci nu ştiu ce fac! Iertaţi-i şi iubiţi-i, ceea ce nu înseamnă că trebuie să închideţi ochii la ceea ce fac. Ei încearcă să îşi impună cu forţa voinţa asupra noastră, aşa că avem toate motivele din lume pentru a ne opune acestui proces. Controlul Frăţiei este asigurat însă de renunţarea noastră de a gândi cu propria minte, de cedarea puterii şi responsabilităţii noastre, insistând ca şi ceilalţi să facă acelaşi

lucru. De aceea, adevărata problemă suntem *noi înşine,* nu comportamentul reptilienilor. Dacă ne vom redobândi puterea personală, eliberându-ne pe noi – dar şi pe semenii noştri – de un mod de a gândi şi de a trăi impus din afară, nu va mai conta ce va face Frăţia. Controlul de la centru va fi imposibil, căci nu poţi controla în mod centralizat diversitatea, ci doar uniformitatea. Există trei lucruri care vor transforma viaţa pe pământ, eliminând controlul reptilienilor asupra psihicului uman:

1. Renunţarea la teama legată de ceea ce cred ceilalţi despre noi şi manifestarea unicităţii noastre şi a stilului nostru de viaţă, chiar dacă acestea diferă de „norma” general acceptată. Numai aşa vom putea ieşi din turmă.

2. Va trebui să le permitem celorlalţi să facă acelaşi lucru, fără teama de a fi ridiculizaţi sau condamnaţi pentru crima de a fi diferiţi. În acest fel, vom înceta să mai fim nişte câini de pază ai turmei, făcând presiuni asupra celorlalţi să se conformeze convingerilor noastre.

3. Nimeni nu mai trebuie să-şi impună punctul de vedere asupra celor din jur. Cu toţii ar trebui să respectăm liberul arbitru şi opţiunile semenilor noştri.

Dacă oamenii ar integra aceste trei lucruri în atitudinea lor, Agenda Frăţiei nu ar mai putea fi implementată. Mulţi oameni care aud aceste informaţii mă întreabă ce trebuie să facă. Eu nu le răspund niciodată. Singurul care ştie ce anume este bine pentru sine este chiar omul însuşi. Singurul lucru pe care ar trebui să-l facem cu toţii este să restabilim legătura cu sinele superior, lăsând apoi iubirea, înţelepciunea şi inspiraţia acestuia să ne ghideze mai departe. Pentru aceasta, nu trebuie neapărat să ne înghesuim în camere aglomerate şi pline de fum, sau să creăm

partide politice. Tot ce trebuie să facem este să spargem coaja de ou a emoţiilor inferioare născute din frică. Mai departe, legea atracţiei (rezonanţei) universale ne va apropia de acei oameni şi de acele organizaţii de care vom avea nevoie pentru a transforma lumea. Dacă oamenii s-ar armoniza pe sine, întreaga lume din jurul lor s-ar armoniza, căci noi suntem lumea, iar lumea este una cu noi. Ceea ce noi numim societate este suma totală a gândurilor şi sentimentelor oamenilor, este reflexia atitudinilor lor. Dacă vom schimba aceste atitudini, vom schimba întreaga societate. Singurul lucru care ne mai desparte de libertate – aceea de a ne exprima unicitatea dăruită de Dumnezeu şi de a celebra diversitatea darurilor, percepţiilor şi inspiraţiilor din psihicul uman colectiv – este propria noastră atitudine. Forţa creatoare divină se află înlăuntrul nostru şi este disperată să se exprime pe sine. Toate frustrările care se acumulează în noi, conducând la atâta violenţă şi depresie, sunt generate de suprimarea acestei forţe. Imaginaţi-vă că puteţi fi un dansator sau un artist de mare inspiraţie, dar că presiunea părinţilor, a celor apropiaţi şi a sistemului vă impune să lucraţi într-o bancă sau într-o uzină mecanică, sau că doriţi să vă exprimaţi creativitatea şi să vă aduceţi o contribuţie personală la propăşirea acestei lumi, dar manipularea sistemului financiar de către Frăţie vă împiedică să vă găsiţi o slujbă. Forţa creatoare din interiorul fiinţei nu poate fi suprimată; de aceea, ea va ieşi la suprafaţă într-o manieră dezechilibrată, sub forma mâniei, a disperării şi frustrării. Aşa se explică – printre altele – de ce există atâta violenţă şi atâta nevoie de a ne îneca amarul în droguri şi alcool, pentru a uita de suferinţele noastre emoţionale. Dacă am respecta valoarea creativităţii în general şi dacă i-am permite să se exprime în modalităţile în care

doreşte, aceste lucruri nu s-ar întâmpla (cel puţin, nu la nivelul la care se întâmplă astăzi). Noi nu acceptăm să ne manifestăm creativitatea decât dacă suntem plătiţi în schimbul ei, contribuind astfel la economia Frăţiei. Evaluăm totul, dar nu preţuim nimic. Dacă ne-am deschide inimile către o viziune mai amplă a posibilităţilor, am descătuşa forţa creatoare din oameni şi i-am permite să îşi exprime unicitatea. Am trăi atunci într-o lume a unei diversităţi incredibile, ghidată de inspiraţie şi de fluxul forţei creatoare, nu de dorinţa de profit a bancherilor Frăţiei.

La începutul acestei cărţi am vorbit despre imaginarea unor lucruri greu de imaginat. Informaţiile pe care vi le-am prezentat aici reprezintă o provocare pentru orice cititor: aceea de a accepta dovezile că reptilienii dintr-o altă dimensiune a existenţei manipulează umanitatea de mii de ani, dar şi că oamenii sunt departe de a fi fiinţe obişnuite şi neputincioase. Dimpotrivă, ei sunt ieşiţi din comun şi atotputernici. Ambele afirmaţii sunt de neconceput pentru majoritatea oamenilor, din cauza nivelului actual al condiţionării în care trăiesc. Deşi mintea refuză uneori să le accepte, inima simte că ele sunt adevărate. Intelectul uman este vulnerabil, fiind condiţionat de ceea ce vede, de ceea ce aude şi de nenumăratele minciuni care i se servesc zilnic prin canalele mas-mediei. Centrul inimii este însă conectat la intuiţie şi reprezintă puntea noastră de legătură cu cosmosul. De câte ori nu s-a întâmplat până acum ca ceea ce gândiţi să intre în conflict cu ceea ce simţiţi? Transformarea decisivă în viaţa mea s-a produs atunci când am decis să îmi urmez intuiţia ori de câte ori aceasta se află în conflict cu gândirea. Întotdeauna, s-a dovedit că intuiţia a avut dreptate. Uneori, adevărurile ei sunt dureroase şi greu de suportat, căci intuiţia nu ascultă de „norme” şi se opune

convenţiilor general acceptate. Puteţi fi însă siguri că ea vă va conduce întotdeauna către ceea ce este mai bun pentru dumneavoastră şi pentru călătoria dumneavoastră eternă, a evoluţiei prin experienţă. În cazul celor mai mulţi dintre oameni, atunci când intuiţia intră în conflict cu mintea lor condiţionată, aceasta din urmă începe să enumere o mie de motive pentru care ei nu ar trebui să asculte de vocea intuiţiei: „Nu poţi face aşa ceva. Ce vor spune vecinii, familia, colegii de serviciu şi cei de la bar?"... „Nu poţi face aşa ceva, căci ai o ipotecă pe casă, pe maşină, o familie de întreţinut şi rate de plătit la poliţa de asigurări"... „Nu poţi face cutare, nu poţi face cutare, nu poţi face cutare"... Dimpotrivă, PUTEŢI face orice doriţi! Intelectul nu reprezintă în sine ceva rău. El ne ajută să rămânem cu picioarele pe pământ, să depozităm şi să prelucrăm informaţiile provenite din această lume, jucând astfel un rol important în viaţa noastă. Dacă devine însă singura forţă care ne controlează viaţa şi ia decizii, atunci ne trezim într-o închisoare a propriei noastre minţi. Controlaţi-vă mintea; nu vă lăsaţi controlaţi de ea.

De aceea, nu contează atât de mult ce credeţi despre informaţiile din această carte, ci ceea ce *simţiţi* în legătură cu ele. Cu siguranţă, o parte dintre aceste informaţii vă vor provoca intelectul până la punctul de a exploda, dar intuiţia dumneavoastră nu va avea asemenea probleme. Ea ştie una şi bună: ori simte că aşa stau lucrurile, ori nu. Eu nu doresc să „convertesc" pe nimeni la convingerile mele. Nu-mi pasă deloc ce credeţi sau ce gândiţi în legătură cu mine şi cu munca mea. Unicul lucru de care îmi pasă cu adevărat este dreptul dumneavoastră de a afla acele lucruri care vă sunt ascunse. Felul în care veţi reacţiona la ele nu mă priveşte. Dacă veţi căsca ochii, nu mă îndoiesc că veţi sesiza

rapid implementarea Agendei pe care v-am descris-o în viaţa dumneavoastră de zi cu zi. Nu veţi mai putea asculta vreodată un buletin de ştiri, un anunţ politic sau economic, şi nu veţi mai putea citi un ziar ca şi până acum. Pe de altă parte, vom asista cu toţii la schimbările meteorologice şi geologice dramatice care se vor produce odată cu transformarea câmpurilor energetice ale pământului. În mintea şi în inima dumneavoastră se vor acumula vibraţii noi, care vă vor schimba percepţia asupra vieţii şi asupra propriei dumneavoastră fiinţe, deschizându-vă porţile unor posibilităţi infinite. Imaginarea unor lucruri de neimaginat va deveni un mod de viaţă pentru cei care vor accepta această oportunitate de a se reconecta la sursa infinită a creaţiei. Mulţi oameni vor considera probabil că această carte prezintă o realitate negativă, dar acest lucru nu reflectă decât o înţelegere greşită din partea lor. Informaţii de genul celor oferite aici vor începe să apară din ce în ce mai mult la suprafaţă, după ce au fost ascunse timp de mii de ani, pe măsură ce oamenii se vor trezi la realitate. Ambele procese vor fi generate de schimbarea vibraţiei generale în care trăim. Ne aflăm în plin proces de vindecare, dar pentru ca aceasta să aibă loc, trebuie să atacăm mai întâi cauza bolii. Ridicarea frecvenţei de vibraţie aduce la suprafaţă informaţii ascunse, care vor permite declanşarea procesului de vindecare la nivel individual şi colectiv. Toţi oamenii care se deschid în faţa ritmului cosmic trăiesc mai întâi experienţa unui adevărat iad. Relaţiile de cuplu se destramă, îşi pierd slujbele, se despart de familie şi de cei pe care îi considerau prieteni. Experienţele lor devin extrem de variate, şi nu întotdeauna uşor de suportat. De pildă, eu am fost ridiculizat în fel şi chip, căci nu obişnuiesc să operez cu jumătăţi de măsură. Nu este exclus ca la un moment dar să

credeţi că aţi comis o greşeală majoră, dar în final aceasta să se dovedească un pas înainte. Noi ne creăm propria realitate şi ne controlăm propriul destin, iar principalul instrument de care ne folosim este intenţia. Mulţi oameni îmi spun că în viaţa lor nu se întâmplă nimic, niciodată, şi că nu le iese nimic din ceea ce îşi propun. Când îi întreb însă ce anume îşi doresc de fapt, îmi răspund: „Sincer să fiu, habar n-am!” În acest caz, nu trebuie să se mire că experienţa lor de viaţă reflectă întocmai această lipsă de focalizare interioară. Dacă ei şi-ar focaliza intenţia asupra unui scop clar determinat, evenimentele s-ar precipita în viaţa lor, favorizând împlinirea intenţiei manifestate, căci energia atrage întotdeauna o energie similară, sub forma unor oameni, experienţe şi oportunităţi. Din păcate, călătoria celor mai mulţi dintre oameni se încheie aici. Când se trezesc faţă în faţă cu conjunctura de care au nevoie pentru a-şi îndeplini ţelul, ei încep să aibă îndoieli în privinţa acestuia, gândindu-se că poate nu este o idee chiar atât de bună! De aceea, reflectaţi la ceea ce vă doriţi. Cât de mult vă doriţi acest lucru? Puţin de tot? Atunci, mai bine uitaţi de el. Vi-l doriţi din toată inima, fără nici o rezervă? Atunci, mergeţi înainte, căci întreaga lume vă aparţine.

Am cunoscut nenumăraţi oameni care afirmă că doresc să se transforme pe ei şi vieţile lor, punându-se la unison cu noua vibraţie, dar care la prima provocare cer să fie scoşi din joc şi să revină la viaţa lor de dinainte. Şi totuşi, aceste provocări sunt cele care ne eliberează. Motivul pentru care ne confruntăm cu un veritabil haos personal şi emoţional atunci când pornim în această călătorie este legat de nevoia de a ne curăţa subconştientul de toate sentimentele suprimate şi neprelucrate pe care le-am ascuns sub preş pentru că nu ne simţeam pregătiţi să le

facem faţă. Fără că curăţăm tot acest balast emoţional pe care l-am acumulat în această viaţă şi în altele, anterioare, nu vom putea să ne reconectăm la sinele nostru multidimensional. Altfel spus, nu ne vom putea elibera de manipularea şi de controlul reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Simpla declarare a intenţiei de a ne transforma atrage către noi acei oameni şi acele experienţe necesare pentru a aduce la suprafaţa minţii conştiente aceste emoţii suprimate, astfel încât să le putem vedea şi tria. Acelaşi fenomen se va petrece şi la nivel colectiv, pe măsură ce informaţiile prezentate în această carte (şi altele de acelaşi fel) vor intra în atenţia opiniei publice. Din păcate, o mare parte din mişcarea New Age nu înseamnă decât o negare a acestui balast colectiv, căci oamenii nu sunt dispuşi să se confrunte nici măcar cu propriul lor balast individual. Ei preferă să aprindă lumânări şi să se amăgească singuri că au atins iluminarea, deşi nu trăiesc decât anumite emoţii mai intense. Informaţiile din această carte fac parte integrantă din procesul de vindecare a planetei pământ şi a conştiinţei umane, ridicând încă un colţişor din vălul care ascunde realitatea.

Aşa cum spuneam mai devreme, trăim vremuri minunate, căci pământul se pune la unison cu dansul cosmic, cu vântul schimbării, cu ritmul care permite reconectarea cu sursa tuturor lucrurilor. Motivul pentru care ne aflăm aici este să contribuim la acest proces, să ne transformăm pe noi înşine, şi implicit lumea în care trăim. Avem astăzi posibilitatea de a face acest lucru. Nu o lăsaţi să vă scape. Haideţi să punem odată capăt acestui nonsens generalizat în care ne complăcem de atâta vreme. O mână de oameni nu pot controla miliarde de oameni decât dacă aceştia din urmă sunt de acord să fie controlaţi. Ei nu pot

fi obligaţi. Este suficient să se schimbe în sensul de a fi ei înşişi, de a le permite inclusiv celor din jur să fie ei înşişi, şi să se bucure de darul vieţii. Nu trăim vremuri de restrişte sau de teroare. Trăim o epocă a muzicii şi a dansului.

Luaţi-vă partenerii şi haideţi să începem dansul!